சீவகசிந்தாமணி

நாமகள் இலம்பகம்

இந்து மதாபிமான சங்கம்
காரைக்குடி - 623 001.

உரையாசிரியர்கள்:
திரு புலவர் அரசு
பெருமழைப்புலவர் பொ வே சோமசுந்தரனார்

கழக வெளியீடு

அரசு

சீவகசிந்தாமணி

நாமகள் இலம்பகம்

★

உரையாசிரியர்கள் :

திரு புலவர் அரசு

பெருமழைப் புலவர் பொ வே சோமசுந்தரனார்

★

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்,
1/140, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1.

1977

புலவர் அரசு (1900)
பொன்னுசாமி வேலுத்தேவர் சோமசுந்தரனர் (1909—1972)

கிளைகள் :

திருநெல்வேலி-6 மதுரை-1 கோயமுத்தூர்-1
கும்பகோணம்-1 திருச்சிராப்பள்ளி-2

கழக வெளியீடு : ௧௬௪௭

முதற்பதிப்பு : சூலை 1969

மறுபதிப்புகள் : சூலை 1972; நவ. 1977

NAAMAGAL ILAMBAGAM

அப்பர் அச்சகம், சென்னை-600001. (-/7)

பதிப்புரை

செந்தமிழ் மொழியிற் சிறந்து விளங்குகின்ற ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் சீவகசிந்தாமணி ஒன்று. இது சொற்சுவை பொருட்சுவை வாய்ந்து தனிசிறந்த இலக்கியமாகப் பண்டு தொட்டே அறிஞர்களாற் பாராட்டப்பட்டு வருகின்றது. இந் நூல் ஏறக்குறைய ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இயற்றப்பட்ட தாயினும் சங்க நூல்களின் தமிழ் நலம் நன்கு வாய்ந்து திகழ் கின்றது.

மக்கள் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படக்கூடிய சிறந்த அற வுரைகள் பலவும் இதன்கண் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சமண சமயக் கொள்கைகளை அறிந்து கொள்ள இந்நூல் பெரிதும் துணையாய் உள்ளது. இதனை இயற்றிய ஆசிரியர் திருத்தக்கதேவர் என்னும் சமணப் பெரியார் ஆவர். பற்றற்ற துறவியாகிய ஆசிரியப் பெருந்தகை தமிழ்ப்பற்று மிக்கவர். உலக நலத்தைக் கருத்தில் கொண்டு சிறந்த காப்பியமாக இதனைப் படைத்துள்ளார்.

இனிக்குந் தீங்காப்பியமாகிய இவ்வரிய நூல் மூவாயிரத் துக்கு மேற்பட்ட செய்யுட்களுடையதாயிருக்கின்றது. பதின் மூன்று இலம்பகங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. முதலிரண் டிலம்பகங்கள் கற்றலும், கற்றபின் அதற்குத்தக நின்று மற் றவர்க்குத் துன்பம் துடைத்து அவர்களுக்குத் துணையாதலும் கூறுகின்றன. பத்தும் பதினொன்றும் முறையே போரும் பொருவிலாட்சியும் கூறுகின்றன. இவை பொருளாகும். பதின் மூன்றும் இலம்பகம் துறவு கூறுகின்றது. இது வீடாகும்.

எஞ்சிய எட்டிலம்பகங்களும் எண்பெரு மணத்தின் சிறப் பினைக் கூறுகின்றன. அவை தனித்தனி மணங்கள்போற் காணப்படினும் உருவக வாய்பாட்டான் நோக்கின் எழுவகை இலக்கணமமைந்த நங்கையை நம்பி மணப்பதென்பதே பொரு ளாகும். இவ் வுண்மை சீவகன் முறைப் பெண்ணாகிய "இலக் கணையை" யாவரும் அறிய வேந்தனாய்ப் போந்து மணந்தனன் என்றமையானும், "சொல்லின் முடிவின் அப் பொருள் முடித் தல்" என்னும் உத்திபற்றி முடிவில் வைத்தமையானும் விளங் கும். ஏனைய எழுவரையும் ஒருபுடையொப்பாகக் கல்வி, குணம், அழகு, நலம், பொருள், தூய்மை, இசை என்னும் பண்பமை

பண்பியரென்று கோடலே அமைவுடைத்தாம். இவை இன்பமாகும். எனவே இந் நூல் அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும் நான்கும் திறம்படக் கூறிய நன்னூலாகும்.

இந் நூல் முழுமையும் சிறந்த விளக்கவுரையுடன் உயரிய பதிப்பாகக் கழக வாயிலாக வெளிவந்துள்ளது. "நாமகள் இலம்பகம்" மதுரைப் பல்கலைக் கழக வித்துவான் வகுப்புக்குப் பாடமாக வைக்கப்பட்டிருப்பதால் அதனை மட்டும் தனியாகப் புத்தக வடிவில் வெளியிடுகின்றோம். இக் கலம்பகத்தின்கண், சீவகன் தந்தையான சச்சந்தன், விசையையை மணந்து இராசமாபுரத்தே யிருந்து ஏமாங்கத நாட்டை ஆண்டு வந்த தன் ஆட்சியைக் கட்டியங்காரன் என்னும் அமைச்சன்பால் வைத்துப் பின் அவன் சூழ்ச்சியால் இறந்துபட்டதும்; அவனால் மயிற்பொறியில் ஏற்றி விடுக்கப்பட்ட விசையை சுடுகாட்டில் நள்ளிரவில் சீவகனைப் பெற்றுத் தோழிவடிவிற் போந்த தெய்வம் துணையாகத் தண்டகாரணியத் தவப்பள்ளி யடைந்ததும், சீவகனை இராசமாபுரத்துக் கந்துக்கடன் எடுத்துச் சென்று வளர்த்ததும்; அச்சணந்தி என்பவன்பால் சீவகன் கலைத்துறை பலவும் கற்றுத் தேர்ந்ததும் பிறவும் விளக்கமாகக் கூறப்படுகின்றன.

இந் நூற்கு எளிய இனிய உரைநடையில் சொற்பொருள், விளக்கம், குறிப்புரை வரைந்து தெளிபொருள் விளக்கநூலாக வெளியிடுகின்றோம். இன்றியமையாத பன்னூல் மேற்கோள்களும், தொல்காப்பியம் முதலிய சிறந்த இலக்கண எடுத்துக் காட்டுகளும் ஆங்காங்கே நின்று உரைவிளக்கத்தை அணி செய்கின்றன. செந்தமிழ் அன்பர்களும் தேர்வுக்குப் பயிலும் மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் இந் நூலை வாங்கிக் கற்றுப் பெரும் பயனடைவார்கள் என நம்புகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்

சீவகசிந்தாமணி

மூலமும் உரையும்

க. கடவுள் வாழ்த்து

க. மூவா முதலா வுலகமொரு மூன்று மேத்தத்
தாவாத வின்பந் தலையாயது தன்னி னெய்தி
ஓவாது நின்ற குணத்தொண் ணிதிச் செல்வ னென்ப
தேவாதி தேவ னவன்சேடி சேர்து மன்றே.

(இதன் பொருள்.) தேவாதி தேவன் - வானவர்கட்கு முதலான வானவன் என்பான்; மூவா முதலா உலகம் ஒரு மூன்றும் ஏத்த - முடிவும் தோற்றமும் இல்லாத மூன்றுலகமும் போற்ற; தாவாத இன்பம் தலையாயது - கெடாத இன்பம் தனக்கு ஒப்பற்றதனை; தன்னின் எய்தி ஓவாதுநின்ற - தன்னுற் பெறுவதனுல் தன்னைவிட்டு நீங்காது நின்ற; குணத்து ஒள்நிதிச் செல்வன் என்ப - பண்புகளை உடையவனாகிய சிறந்த நிதியை உடைய செல்வன் என்று பெரியோர் கூறுவர்; (ஆகையால்) அவன் சேஅடி சேர்தும் - (யாமும் இவ்விலக்கியம் இனிது முடிய) அவன் செவ்விய திருவடிகளை வணங்குவோம்.

(விளக்கம்) ஒண்ணிதிச் செல்வன் - வீடாகிய விளங்கிய நிதியை உடைய செல்வன். குணம்: என் குணங்கள். அவை : தாவாத இன்பம் என்பதனுற் பெறப்பட்ட வரம்பிலா இன்பம் நீங்கலாக உள்ள வரம்பிலா அறிவு, வரம்பிலா ஆற்றல், வரம்பிலாக் காட்சி, பெயரின்மை, மரபின்மை, ஆயுவின்மை, அழியா இயல்பு என்பனவாம்.

இஃது அருகசரணம் சித்தசரணம் சாதுசரணம் தன்மசரணம் என்னும் நான்கனுட் சித்தசரணம்.

சித்த சரணம் - சித்தனை வணங்கும் வணக்கம். சித்தன் : காதி அகாதி என்னும் இருவகைக் கருமங்களையும் வென்று, அக்கினி யிந்திரனுல் உடம்பைத் துறந்து, பரிநிர்வாணம் பெற்று மூவுலகத்து உச்சியில் இருப்பவன்.

இத் தொடர்நிலைச் செய்யுள் தேவர் செய்கின்ற காலத்து நூல் அகத்தியமும் தொல்காப்பியமும் ஆதலானும், 'முந்து நூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணி' (தொல்-சிறப்பு) என்றதனால், அகத்தியத்தின் வழி நூல் தொல்காப்பிய மாதலானும், பிறர் கூறிய நூல்கள் நிரம்பிய இலக்கணத்தன அன்மையானும், அந் நூலிற் கூறிய இலக்கணமே இதற் கிலக்கண மென்றுணர்க.

அவ்விலக்கணத்திற் செய்யுளியலின் கண்ணே ஆசிரியர் பா நான் கென்றும். அவற்றை அறம் பொருளின்பத்தாற் கூறுக என்றும் கூறிப் பின்பு அம்மை முதலிய எட்டும் தொடர்நிலைச் செய்யுட்கு இலக்கணம் என்று கூறுகின்றுழி, 'இழுமென் மொழியால் விழுமியது நுவலினும்' (தொல். செய் உ௩௯) என்பதனுல், மெல்லென்ற சொல்லான் அறம் பொருளின்பம் வீடென்னும் விழுமிய பொருள் பயப்பப் பழையதொரு கதைமேற் கொச்சகத்தாற் கூறின், அது தோல் என்று கூறினமையின், இச் செய்யுள் அங்ஙனங் கூறிய தோலா மென்றுணர்க.

இச் செய்யுள் முன்னோர் கூறிய குறிப்பின்கண் வந்த செந்துறைப் பாடாண் பகுதியாம் (தொல்-புறத்-உஎ). இதனுனே, 'யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடையது' (தொல் செய். ௧௪௯) என்பதற்குத் தேவபாணியும் காமமுமே யன்றி வீடும் பொருளாமென்பது ஆசிரியர் கருத்தாயிற்று.

முந்து நூல்களிற் காப்பியம் என்னும் வடமொழியால் தொடர் நிலைச் செய்யுட்குப் பெயரின்மையும் இதற்குப் பிறகு கூறிய நூல்கள் இதற்கு விதியன்மையும் உணர்க.

இனி, இத் தொடர்நிலைச் செய்யுளை இனம் என்ப. அந் நூல்கள் இனம் என்று சுட்டிய உதாரணங்கள்தாம் அவர் சேர்த்த அவ்வப் பாக் கட்கே இனமாகாது, ஒழிந்த பாக்கட்கும் இனமாதற்கு ஏற்றலானும், துறையை விருத்தமாகவும் தாழிசையை விருத்தமாகவும் ஓதுதற்கு அவை ஏற்றமையானும். 'மூவா முதலா' என்னும் கவி முதலியன தாழம்பட்ட (தாழ்தல் பொருந்திய) ஓசையான் விருத்தமாயும் சீர்வரை யறையானும் மிகத்துள்ளிய ஓசையானும் துறையாயும் கிடத்தலின், இதனை விருத்தக் கலித்துறை யெனல் வேண்டும்; அது கூறவே, துறையும் விருத்தமும் எனப் பகுத்தோதிய இலக்கணம் நிரம்பாதாம் ஆகலானும் இன மென்றல் பொருத்தமின்று. இச் செய்யுட்களின் ஓசை வேற்றுமையும் மிக்கும் குறைந்தும் வருவனவும் கலிக்கே ஏற்றலிற் கொச்சகமென்றடங்கின.

'யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடையது' என்பதனுல், இக் கவியும் மேலிற் கவியும் முன்னிலையன்றியும் தேவர்ப் பராயினவாம்.

இனி அளவியற் சந்தம், அளவழிச் சந்தம், அளவியற் றுண்டகம், அளவழித் தாண்டகம், சமசந்தத் தாண்டகம், சந்தத் தாண்டகம், தாண்டகச் சந்தமென அடக்குவார்க்கு அவற்றுள்ளும் சில வன்றி முழுதும் அடங்காமை உணர்க.

'மூவா' 'முதலா' என்பது. 'மூத்த' 'முதலிய' என்னும் பெய ரெச்சங்களின் எதிர்மறை அடுக்கு; 'எதிர்மறுத்து மொழியினும் பொருணிலை திரியா' (தொல் வினை. ௯௧) என்பதனுல், உலகம் என்னும் வினைமுதற் பொருளோடு முடிந்தது; முதலா என தம் பெயர்

முதலும், (தொல்-மொழி-௩௩) என்பதனான், முதலும் என்பதொரு வினை உடன்பாட்டிற்கு உளதாம். ஆசிரியர், 'காலம் உலகம்' (தொல்-கிளவி-௫௮) என்றும் பிறண்டும் சூத்திரம் செய்தலின் அது வடமொழி அன்று. ஈண்டு உலகம் என்றது உயிர்க்கிழவனை, 'உலகம் உவப்ப' (முருகு-க) என்பது போல. ஒன்று+மூன்றும்: ஒரு மூன்றும். ஒன்று என்பதில் உள்ள குற்றியலுகரம் மெய்யொடுங்கெட்டு, 'முதலீ ரெண்ணின் ஒற்று ரகரம் ஆகும், உகரம் வருதல் ஆவயி னான' (தொல்-குற்றிய லுகரப்-௩௩) என்னும் விதியும் பெற்று, 'அளந்தறி கிளவியும்' (தொல் குற்றியலுகரப்-௪௪) என்னும் சூத்திரத்துத், 'தோன்றுங்காலே' என்ற இலேசான் முடிந்தது. 'ஒரு மூன்றும் ஏத்த எய்தி' என்க. உம்மை, 'இனைத்தென அறிந்த சினை முதற் கிளவிக்கு வினைப்படு தொகுதியின்' (தொல்-கிளவி-௩௩) வந்தது, உலகம் என்னும் பெயர் மூன்றென் னும் பெயர்ப் பயனிலை கொண்டு, அதுதான் ஏத்த என்னும் வினைப் பயனிலை கொண்டது.

வருத்தமாகிய குறிப்புணர்த்திய 'தா' என்னும் உரிச்சொல் வினைக்கு முதனிலையாய்த், 'தாவாத' எனப் பெயரெச்ச மறையாய் 'இன்பம்' என்னும் பெயரொடு முடிந்தது. 'ஏத்தந் தாவாத' என்பது, 'வினையெஞ்சு கிளவியும்...வல்லெழுத்து மிகுமே' (தொல் உயிர்மயங்கு-உ) என்பதனால் ஒற்று மிக்கது. தாவாத வின்பம் என்பது உடம்படு மெய்யாயிற்று; 'இன்பம்' என்னும் பெயர் தலையாய தென்னும் குறிப்புப் பெயரைக் கொண்டது; 'இனபந்தலையாயது' என்புழி 'அல்வழி யெல்லாம் மெல்லெழுத் தாகும்' (தொல்-புள்ளி-கக) என்பதனான் மகரம் நகரம் ஆயிற்று. 'தன்னின் எய்தி' என்ற இன் காரக ஏதுப் பொருட் கண் ஐந்தாம் உருபு. 'தன்னில் எய்தி' என்று பாடமாயின், மணியினது ஒளியும் மலரினது நாற்றமும் போலத் 'தன்னுள்ளே பெற்று' என்க. 'எய்தி' என நின்ற செய்தெனெச்சம் காரணகாரியப் பொருட்டாய், 'நின்ற' என்னும் பெயரெச்ச வினையொடு முடிந்து, அது 'குணம்' என் னும் பொருட்பெயரோடு முடிந்தது.

'ஓவாது' என்னும் எதிர்மறை யெச்சமும் 'நின்ற' என்பதனோடு முடியும். குணத்து: அத்து: இரண்டா முருபின்கண் வந்த சாரியை - 'அத்தே வற்றே ஆயிருமொழி மேல்-ஒற்றுமெய் கெடுதல் தெற்றென் றற்றே' (தொல் புணரியல்-௩௧) என்பதனால் மகரங்கெட்டு, 'அத்தின் அகரம் அகர முனையில்லை' (ஷை-ஷை ௩௧) என்பதனால் அகரம் கெட்டு முடிந்தது. 'குணத்தொண்ணிதி' என்பதில், 'குற்றியலுகரமும் அற்று' (ஷை-ஷை-௩) என்பதனால் வருமொழியின் ஒகரம் ஏறிற்று. ஒண்ணிதி: பண்புத்தொகை, ஒண்ணிதிச் செல்வன்: இகர வீற்று வேற்றுமைச் சொல்லாதலின் வல்லெழுத்து மிக்கது. 'செல்வன்' என்றார், அழியாத இன்பத்தை நுகர்தலின். 'என்ப' என்னும் முற்றுச்சொல் 'பெரியார்' என்னும் தோன்றா எழுவாய்க்குப் பயனிலையாயிற்று. தேவும் தெய்வத் துக்கு ஒரு பெயர். தேவுக்கு ஆதிதேவன் என நான்கன் உருபு விரிக்க. ஆதியாகிய தேவன் என்க. செம்மை+அடி: சேவடி, பண்பு மாத்திரை யாய்க் குறைந்த சொல்லாதலின் மருவின் பாத்தியதாய் (தொல். குற்றி யலுகரப்-௭௭) நின்றது. 'சேவடி சேர்தும்' ஒற்று இரட்டாது நின்றது. இரண்டாவதற் கோதிய திரிபில் 'அன்னபிறவரல்' (தொல் - தொகை - கூ). 'சேர்தும்': தும் ஈற்றுப் பன்மைத் தன்மை; ஈண்டு ஒருவரைக் கூறும் பன்மை. அன்று: அசை. ஏகாரம்: ஈற்றசை.

இனி, தான் மூவா முதலாக வேண்டி யென்றும், நாம் மூவா முதலாக வேண்டி யென்றும் வினையெச்சமாக்குவாருமுளர்: அதற்கு எய்தி என்பதனோடு முடிக்க.

மேல்வரும் செய்யுட்களுக்கும் இவ்வாறுரைப்பின் உரை பெருகும் ஆதலின், இனி நல்லறிவுடையோர் உய்த்துணருமாறு சுருங்கவுரைப்பாம். 'செம்பொன்' (சீவக உ) என்னுங் கவியாற் குருக்கள் அருகனை வணங்குதலின் தாம் சித்தனை வணங்கினர். குருக்கள் கூறுதலானும் அருகனை வணங்குதலானும் அதனை முன்வைக்க எனின், குருக்களே, 'இது நன்று; இதனை முன்னே வைக்க' என்றலின் முன் வைத்தார். குருக்கள்: திருத்தக்கதேவரின் ஆசிரியர்.

யாமும் அவன் சேவடி சேரின் ஓவாது நின்ற குணத் தொண்ணிதிச் செல்வராய்த் தாவாத இன்பந் தலைப்படுவம் ஆதலானும், அவன் சேவடி சேர்தும் என்றார் என்றும் கொள்க. கல்விப்பயனும் அவ் வாலறிவன் நற்றாள் தொழுதலே ஆகலின் இவ்விலக்கியத்தினை ஓதுவோர்க்கு இந் நூற்பயனைக் குறிப்பாகக் கூறியவாறுமாயிற்று.

இறைவர் பற்பலர் உளர் என்பாரேனும் அவ்விறைவர்க்கெல்லாம் இறைவனுயுள்ள கடவுள் ஒருவனே என்பார் தேவாதிதேவன் என்றார்.

அவன் திருவடி நினைத்தற்குஞ் சேர்தற்கும் இனிதாயிருக்கும் என்பார், 'தாவாத இன்பந்தன்னின் எய்தி ஓவாது நின்ற செல்வன் சேவடி' என்றார். இச் செய்யுளில் உலகம், தலையாய இன்பம், குணத் தொண்ணிதி, செல்வன், தேவாதிதேவன் என்னும் மங்கலச் சொற்கள் வந்துள்ளன. (க)

உ **செம்போன் வரைமேற் பசும்பொன்னெழுத் திட்ட தேபோ**
லம்போன் பிதிர்வின் மறுவாயிரத் தெட் டணிந்து
வெம்புஞ் சுடரிற் சுடருந்திரு மூர்த்தி விண்ணோ
ரம்போன் முடிமே லடித்தாமரை சென்னி வைப்பாம்.

(இ - ள்.) செம்பொன் வரைமேல் - சிறந்த பொன்மலையின் மேல்; பசும்பொன் எழுத்து இட்டதேபோல் - புதிய பொன் எழுத்தை எழுதியதே போலும்; அம்பொன் பிதிர்வின் - அழகிய பொற் பிதிரைப் போலும்; ஆயிரத்தெட்டு மறு அணிந்து - ஆயிரத்தெட்டு மறுவை அணிந்து; வெம்பும் சுடரின் சுடரும் திருமூர்த்தி - வெப்பந்தரும் இளஞாயிற்றின் ஒளியினும் மேம்பட்டு விளங்கும் உருவினையுடைய அருகப்பெருமானின்; விண்ணோர் அம்பொன்முடிமேல் - வானவரின் அழகிய பொன்முடியின்மேல் (வைத்த); அடித்தாமரை சென்னி வைப்பாம் - திருவடித் தாமரைமலர்களை யாமும் நம் முடிமேல் அணிவோம்.

(வி - ம்.) பிதிர்வின், இன் : ஐந்தன் உருபு; உவமப்பொரு. உவமப் பொரு-ஒப்புமையுறக் கூறுதல். எழுத்திட்ட தென்றது ஒற்றுமையாகக் கிடந்ததற்கும் பிதிர்வென்றது சிறியவும் பெரியவுமாகிய வடிவிற்கும் உவமை. அருகனுக்கு இரேகை நூற்றெட்டும், அடையாளங்கள்.

ஆயிரமும் உண்டென வட நூல்கள் கூறும். காலை யிளஞாயிறு வெப்பந் தராதேனும் நண்பகலில் வெப்பந்தரும் ஆகையால், 'வெம்புஞ்சுடர்' என்றார். யாவரும் விரும்பும் சுடரென்று கொண்டு இளஞாயிறு என்றலுமாம். சுடரின், இன் : உறழ் பொரு. உறழ்பொரு - ஒன்றனுல் ஒன்றை மிகுத்துக் கூறுதல். 'முடிமேல்' என்பதன்பின் 'வைத்த', என வருவித்து 'முடிமேல் வைத்த' என்க.

செம் பொன் + பசும் பொன்: தொடைமுரண், வண்ண வேறுபாடு இன்று. இஃது அருகசரணம்: திருத்தக்க தேவரின் ஆசிரியர் அளித்தது. (உ)

௩. பனமாண் குணங்கட் கிடனாய்ப்பகை நண்போ டில்லான்
றொன்மாண் பமைந்த புனைநல்லறந் துன்னி நின்ற
சொன்மாண் பமைந்த குழுவின்சரண் சென்று தொக்க
நன்மாண்பு பெற்றே னிதுநாட்டுதன் மாண்பு பெற்றேன்.

(இ - ள்.) பல்மாண் குணங்கட்கு இடன்ஆய் - பலவகை யானும் சிறப்புற்ற நற்பண்புகளுக்கு இடம் ஆக ; பகை நண்பொடு இல்லான் - பகையும் நட்பும் இல்லாத இறைவன் (கூறிய) ; தொல்மாண்பு அமைந்த புனை நல்லறம் - பழைய மாட்சிமை பெற்ற அறத்தினையும்; சொல்மாண்பு அமைந்த குழுவின் - (அதனைப் பொருந்தி நின்ற) புகழ் சிறந்த சாதுக்களின் குழு வினையும்; சரண்சென்று தொக்க நல்மாண்பு பெற்றேன் - புக லாகச் சென்று சேர்ந்த நல்வினையுடையேன் (ஆதலின் ;) இது நாட்டுதல் மாண்பு பெற்றேன் - இக் கதையை உலகில் நிலை பெறுத்துதற்குரிய நல்வினையுடையேனானேன்.

(வி - ம்.) 'புனை நல்லறத்தையும் குழுவினையும் சரண் சென்று தொக்க நல்வினை உடையேன்' என்றலின் சாதுசரணமும்தன்மசரணமும் கூறிய தாகும் இச் செய்யுள். சாதுக்கள்: திருத்தக்க தேவரின் ஆசிரியர் களாகிய சாதுக்கள். இவர்கள்: பஞ்ச பரமேட்டிகளைச் சார்ந்தவர்கள்.

சொல் - புகழ். ஆய்-ஆக: வினையெச்சத்திரிபு. 'பன்மாண்குணங்கட் கிடனாகப் புனை நல்லறம்' என்று கூட்டுக. 'பகை நண்பொ டில்லான் (கூறிய) பன்மாண் குணங்கட்கிடனாய்' என மொழிமாற்றிப் பொருள் கொள்வர் நச்சினார்க்கினியர். 'இல்லா' என்பது பாடமாயின், 'இல்லா அறம்' எனக் கூட்டுக.

இறைவன் நண்பிலனாயினும் அருஞ்சுரத்தின்கண் மரம்போல அடைந்தார்க்களித்தல் அவற்கியல்பு. (௩)

அவையடக்கம்

௪. கற்பா லுமிழ்ந்த மணியுங்கழு வாது விட்டா
லற்பால் அழியுங் நகைவெண்மதி போனி றைந்த
சொற்பா லுமிழ்ந்த மறுவும்மதி யாற்க ழூஉவிப்
பொற்பா விழைத்துக் கொளற்பாலர் புலமை மிக்கார்.

(இ - ள்.) கற்பால் உமிழ்ந்த மணியும் - கல்லின் பகுதி யீன்ற மணியும்; கழுவாது விட்டால் நற்பால் அழியும் - கழுவா மல் விட்டால் நன்மை கெடும்; (அதுபோல); நகை வெண்மதி போல நிறைந்த - ஒளிவிடும் வெள்ளிய முழு மதிபோல் கலை நிறைந்த; சொற்பால் உமிழ்ந்த மறுவும் - சொல்லின் பகுதி ஈன்ற வழுக்களும் (கழுவாது விட்டாற் சொல் நலம் கெடும். ஆதலின்); புலமை மிக்கார் - அறிவால் நிறைந்த சான்றோர்; மதியால் கழுவி - தம் அறிவினாலே களைந்து; பொற்புஆ இழைத் துக் கொளற்பாலர் - அழகாக அமைத்துக் கொள்ளத் தக்கா ராயினர்.

(வி - ம்.) எனவே, யான் அத் தன்மையன் அல்லன் என்பது சொல் லெச்சம்: 'சொல்லொடுங் குறிப்பொடும் முடிவுகொள் இயற்கை, புல்லிய கிளவி எச்சமாகும்' (தொல் - செய்-உ0கூ) என்றாராதலின். மறு இல்லாத மதிக்கு மறு அடுத்தாற்போலக் கலை நிறைந்த சொற்கு அடுத்த மறுவாவது வழுவமைக்குஞ் சொல். அதனைச் சங்கத்தார் ஆராய்ந்தமை கூறவே, அவை அடக்கம் உணர்த்தியதாயிற்று. 'மதி போல் நிறைந்த மதி' யெனவும் ஆம்.

மணியும்: உம், உயர்வு சிறப்பும்மை. கழூஉவி: இன்னிசை யளபெடை. (ச)

ரு. முந்நீர்ப் பிறந்த பவளத்தோடு சங்கு முத்தும்
அந்நீ ருவர்க்கு மெனின்யாரவை நீக்கு கிற்பா
ரிந்நீர வென்சொற் பழுதாயினுங் கோள்ப வன்றே
பொய்ந்நீர வல்லாப் பொருளால்விண் புகுது மென்பார்.

(இ - ள்.) பவளத்தொடு சங்கும் முத்தும் முந்நீர்ப் பிறந்த - பவளமும் சங்கும் முத்தும் கடலிலே பிறந்தன, அந்நீர் உவர்க்கும் எனின் - (அவை பிறந்த) அக் கடல் நீர் உவர்ப்பாக இருக்கும் என்றாலும்; அவை நீக்குகிற்பார் யார் - அப் பொருள்களைக் கை விடுவார் எவர்? (ஒருவருமிலர்), (அதுபோல்); பொய்ந்நீர அல்லாப் பொருளால் - மெய்யான பழம் பொருளாலே; விண் புகுதும் என்பார் - வீடு பெறுவோம் என்று நினைப்பவர்; இந்நீர என்சொல் பழுது ஆயினும் கொள்ப - உவர்க்கும், என் னுடைய இம் மொழிகள் தீய ஆயினும் (அச் சொற்களிற் பொதிந்த பொருள்களின் பயன் நோக்கி) இச் சொற்களைக் கொள்வார்கள்.

(வி- ம்.) முந்நீர் : பண்பாகு பெயராய்க் கடலை உணர்த்தியது. நீர் - தன்மை. முந்நீர் : ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தன் மையும் உடையது. ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வேற்றுநீர் என்னும் மூவகை நீர்க் கலப்பையுடையது என்றுங் கூறுவர்.

பிறந்த : பலவின்பால் வினைமுற்று. எனினும் என உம்மை விரிக்க. கோள்ப: பலர்பால் வினைமுற்று, அன்று, ஏ : அசைகள். (ரு)

உ. பதிகம்

௬. மீனே றுயர்த்த கொடிவேந்தனை வென்ற பொற்பிற்
றானே றனையா னுளன்சீவக சாமி யென்பான்
வானேற நீண்ட புகழான்சரி தம்மி தன்னைத்
தேனூற நின்று தெருண்டாரவை செப்ப லுற்றேன்.

(இ - ள்.) மீன் ஏறு உயர்த்த கொடி வேந்தனை வென்ற பொற்பின் - மீன் ஏற்றை மேப்படுத்தின கொடியை உடைய காமனை வென்ற அழகையுடைய; ஏறு அனையான் தான் உளன் - ஆண் சிங்கம் போன்றவன் தான் ஒருவன் உளன்; சீவக சாமி என்பான் - (அவன் யாரெனின்) சீவகசாமி யெனப்படுவான்; வான் ஏற நீண்ட புகழான் சரிதம் - வானிலே எழப் பரவிய புகழையுடைய அவன் ஒழுக்கம்; நின்று தேன் ஊற - கேட்டோர் நெஞ்சிலே நின்று இனிமை மிகும்படி; தெருண்டார் அவை இதனைச் செப்பல் உற்றேன் - தெளிந்தோர் அவையிலே இத் தொடர்நிலைச் செய்யுளைக் கூறலுற்றேன்.

(வி - ம்.) மீன் ஏறு: சுறவு. 'கடல் வாழ் சுறவும் ஏறெனப் படுமே' (தொல்-மரபு-௪௰). உயர்த்த-மேம்படுத்தின. சாமி: பாகதம் (வடமொழிச் சிதைவு).

புகழான் என்னும் பெயர் சொல்லுவான் குறிப்பான் அவன் என்னுஞ் சுட்டுப் பெயர் மாத்திரையாக வந்தது. 'நாணி நின்றோள்' 'அணங்கருங் கடவுளன்னோள்' (அகநா - கக) என்று அகத்திற் கூறினார் போல. இது, 'பொருளொடு புணராச் சுட்டுப் பெயராயினும்' (தொல் - கிளவி-௩௭) என்னுஞ் சூத்திர விதி. மேல் இங்ஙனம் வருவனவற்றிற் கெல்லாம் ஒக்கும். கதைக்கு நாயகன் ஆதலிற் சீவகனை முற்கூறினார். (இவ்வாறே சிலப்பதிகார ஆசிரியரும் கோவலனை முற்கூறுமற் கண்ணகியை முற்கூறினார்.) இதன்னை : இதனை : விரித்தல் என்னும் செய்யுள் விகாரம்.

இச் செய்யுளின்கண் இப் பெருங்காப்பியத் தலைவனுடைய அழகு மெய்வலிமை கொடை என்னும் மூன்று பண்புகளும் குறிப்பாற் பெற வைத்துள்ளமை காண்க. மீனேறுயர்த்த கொடி வேந்தனை வென்ற பொற்பினையுடையான் என்றது ஒப்பற்ற அவன் அழகுடைமையை உணர்த்தியவாறு. இந்நூலின்கண் சீவகனுடைய திருமணங்கள் சிறப் புறுதற்கும் இப்பண்பு காரணமாதலுணர்க. இனி ஏறனையான் என்றது அவனது பேராற்றலுடைமையை உணர்த்தியவாறு. இஃது அவன் கட்டியங்காரன் முதலிய பகைவரை வென்றுயர்தற்குக் காரணமாதல் உணர்க. வானேற நீண்டபுகழான் என்றது அவன் வள்ளன்மையை உணர்த்தியவாறு. என்னை? புகழ் என்பது கொடையானே உண்டாவ தொன்றாகலான் என்க.

இதனைச் சொல்லும்போது சொல்லும் எனக்கே இஃது இனிதா யிருக்கின்றது; எனவே இதனை இவ்வுலகமும் எய்துக என்னும் கருத்

தால் இதன்னை ஓதாநின்றேன் என்பார், "இதனைத் தேனூற நின்று செப்பலுற்றேன்" என்றும், "உணர்வ துடையார்முற் சொல்லல் வளர்வதன் பாத்தியுள் நீர்சொரிக் தற்று" என்பது பற்றித் தெருண்டாரவை செப்பலுற்றேன் என்றும் ஓதினர். (சு)

எ. கோடாத செங்கோற் குளிர்வெண் குடைக்கோதை
லோடாத தானை யுருமுக்குர லோடையானை [வெள்வே
வாடாத வென்றி மிகுசச்சந்த னேன்ப மன்னன்
வீடாத கற்பி னவன்றேவி விசயை யென்பாள்.

(இ - ள்.) கோடாத செங்கோல் - மாறுபடாத செங்கோலை யும்; குளிர் வெண்குடை - தண்ணிய வெண்குடையையும்; கோதை வெள்வேல் - மாலையணிந்த வெள்ளிய வேலையும்; ஓடாத தானை - புறங்கொடாத நால்வகைப் படைகளையும்; உருமுக் குரல் - இடிபோலப் பிளிறும்; ஓடை யானை - முகபடாம் அணிந்த யானையையும் (உடைய); மன்னன் - அரசன்; வாடாத வென்றி மிகு சச்சந்தன் என்ப - குறையாத வெற்றியினால் மேம்பட்ட சச்சந்தன் என்றுரைப்பர்; அவன் தேவி வீடாத கற்பின் விசயை என்பாள் - அவனுக்குத் தேவி நீங்காத கற்பினையுடைய விசயை என்று பெயர் கூறப்படுவாள்.

(வி - ம்.) 'செங்கோல்' பிறிதின் இயைபு நீக்கிய விசேடணம் (அடைமொழி) ஆயினும் 'கோடாத' என்று அடை அடுத்தலிற் 'கோல்' என்னும் அளவில் நின்றது. வெண்குடை: இயைபின்மை மாத்திரை நீக்கிய விசேடணம், உருமுக்குரல் போலுங் குரலையுடைய யானை. வீடாத விகாரம் ('விடாத என்பது 'வீடாத' என விகாரப்பட்டது) (உ)

அ. சேந்தோத் தலர்ந்த செழுந்தாமரை யன்ன வாட்கட்
பூந்தோத் தலர்ந்த பசும்பொற்கொடி யன்ன பொற்பி
னேந்தோத் தலர்ந்த முலைபின்னமிர் தன்ன சாயல்
வேந்தற் கமுதாய் விளையாடுதற் கேது வாமே.

(இ - ள்.) சேந்து ஒத்து அலர்ந்த - சிவந்து தம்மில் இணை யொத்து மலர்ந்த; செழுந்தாமரை அன்ன வாட்கண் - வளமிகு தாமரை மலர்போன்ற ஒளியுடைய கண்களையும்; பூந்தொத்து அலர்ந்த பசும் பொற்கொடி அன்ன பொற்பின் - மலர்க் கொத்துத் தன்னிடத்தே மலர்ந்த புதிய பொற்கொடி அனைய அழகினையும்; ஒத்து அலர்ந்த ஏந்து முலையின் - தம்மில் ஒத்து அடிபரந்த ஏந்தும் முலைகளையும் உடைய; அமிர்து அன்ன சாயல் - அமுதம் போன்ற மென்மையும் உடையாள்; வேந்தற்கு அமுதாய் - அரச னுக்கு அமுதமாகி; விளையாடுதற்கு ஏது ஆம் - கூட்டத்திற்குக் காரணம் ஆவாள்.

(வி - ம்.) அமிர்தம் கண்ணுக்கினிதாகிய மென்மையும் தன்னை நுகர்ந்தார் பிறிது நுகராமல் தடுக்கும் மென்மையும் உடைமையின்

'அமிர்தன்ன சாயல்' என்றார். 'சாயல் மென்மை' (தொல் - உரி - உஎ) எனப் பொதுப்படச் சூத்திரஞ் செய்தது ஐம்பொறியானும் நுகரும் மென்மையெல்லாம் அடங்குதற்கு. 'மயில் அன்ன சாயல்' (ஏலாதி-கஅ) 'சாயல் மார்பு' (கலி-கூ௯) என ஒளிக்கும் ஊற்றிற்கும் (பரிசத்திற்கும்) வந்தன. பிறவும் காண்க. சாயல்: (பண்பு) ஆகுபெயர். மறுமையிற் சென்றுபெறும் அமுதமும் இவளெனக்கொண்டு மயங்கினமை தோன்ற மீட்டும் 'அமுதாய்' என்றார். 'வாட்கண்' என்புழி வாள் 'கண்' என்பதற்கு வாளா அடைமொழியாக வந்தது எனவுங் கூறலாம். (௯)

கூ. கல்லார் மணிப்பூ ணவன்காமங் கனைந்து கன்றிச்
சொல்லாறு கேளா னனிசூழ்ச்சியிற் றோற்ற வாறும்,
புல்லார் புகலப் பொறிமஞ்ஞையிற் றேவி போகிச்
செல்லா றிழுக்கிச் சுடுகாடவள் சேர்ந்த வாறும்,

(இ - ள்.) மணிக்கல்ஆர் பூணவன் காமம் கனைந்து கன்றி - மாணிக்கக் கற்கள் பொருந்திய அணிகலனுடைய சச்சந்தன் வேட்கை செறிந்து அதிலே அடிபட்டு; சொல் ஆறு கேளான் - அமைச்சர் சொல்வழியைக் கேளாதவனாய்; புல்லார் புகலச் சூழ்ச்சியில் நனிதோற்ற ஆறும் - பகைவர் மனம் மகிழ எண்ணத்திலே மிகவும் தோற்றபடியும், தேவி மஞ்ஞைப் பொறியில் போகி - விசயை மயிற் பொறியிலே சென்று; செல் ஆறு இழுக்கி அவள் சுடுகாடு சேர்ந்த ஆறும் - (வெற்றி முரசு கேட்டு) செல்லும் வழியிலே கலங்கி அவள் சுடுகாட்டினைச் சேர்ந்த படியும்.

(வி - ர்.) நனி: விசேடித்து வரும் உரிச்சொல். செல் ஆறு இழுக்குதல்: வெற்றி முரசு கேட்டுக் கலங்குதல். 'தேவி போகி இழுக்கிச் சேர்ந்தாள்' என முடிவுழி 'அவள்' என்று கூறவேண்டாமையின், அது தேவியைச் சுட்டாமல், அங்ஙனம் அமுதாயவள் இங்ஙனம் ஆயினாள் எனத் தேவர் இரங்குதலின், முன்னைய கவியை நோக்கித் தகுதிபற்றி வந்தது. இனி, 'சாத்திடவள் வந்தாள்' என்றாற்போலத், 'தேவியவள்' என வினைக்கு ஒருங்கு இயன்றது என்பாரும் உளர். அது வழக்கிலது என்று மறுக்க. (௧௦)

கம. நாளுற்று நம்பி பிறந்தான்றிசை பத்து நந்தத்
தோளுற்றோர் தெய்வந் துணையாய்த்துயர் தீர்த்த வாறுங்,
கோளுற்ற கோன்போ லவன்கொண்டு வளர்த்த வாறும்
வாளுற்ற கண்ணாண் மகன்வாழ்கென நோற்ற வாறும்,

(இ - ள்.) நம்பி நாள் உற்றுத் திசை பத்தும் நந்தப் பிறந்தான் - சீவகன் ஒன்பது திங்களும் நிறைந்து, பத்துத் திக்கினும் உள்ள வல்லுயிர்களும் வளர்தற்காகப் பிறந்தானாக; ஓர் தெய்வம் தோள் உற்றுத் துணையாய்த் துயர் தீர்த்த ஆறும் - ஒரு தெய்வம் கூனியின் உருவாய்த் தன்கை தனக்கு உதவுதல் போலத் தேவிக்கு உதவித் துயர் தீர்த்தபடியும்; கோள் உற்ற

கோன்போல் அவன் கொண்டு வளர்த்த ஆறும் - கொலையுண்ட சச்சந்தன் வளர்த்தல்போலக் கந்துக்கடன் உளம்கொண்டு வளர்த்தபடியும்; வாள்உற்ற கண்ணுள் மகன் வாழ்க என நோற்ற ஆறும் - வாளனைய கண்ணுளாம் விசயை தன் மகன் வாழ்க என்று நோற்றபடியும்;

(வி - ம்.) 'நாள் உற்று' என்பதற்கு 'நல்ல நாள் உற்று' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். தோள்-கை. உற்று: உவம வாசகம் (உவம உருபு). 'செப்புற்ற கொங்கை' (சிற்-௯௩௪) என்றார் பிறரும். 'ஒழியாது' (தொல் - தொகை - ௪௩) என்னும் இலேசால் 'கோனை' என்னும் (இரண்டன்) உருபு தொக்கது. கதையை உட்கொண்டு அவன் என்பது கந்துக்கடனைச் சுட்டியது. அரசன் இறத்தற்கு ஏதுவாகலின் ஈண்டும் 'வாளுற்ற கண்' என்றார். வாழ்க. வியங்கோள்: இறுதி அகரம் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது. கூனி: விசையையின் தோழியான சண்பகமாலை. நோன்பு: வேட்கையுள்ளது. (௫)

௧௪. நெஞ்சம் புணையாக் கலைமாக்கட னீந்தி யாங்கே
வஞ்சம் மறவர் நிரைவள்ளல் விடுத்த வாறும்,
விஞ்சைக் கிறைவன் மகள்வீணையிற் றோற்றவாறு
நஞ்சுற்ற காம நனிநாகரிற் றுய்த்த வாறும்,

(இ - ள்.) வள்ளல் நெஞ்சம் புணையாக் கலை மாக்கடல் நீந்தி - சீவகன் தன் நெஞ்சு தெப்பமாகக் கலைகளாகிய கடலைக் கடந்தும்; ஆங்கே வஞ்சம் மறவர் நிரை விடுத்த ஆறும் - அப்பொழுதே வஞ்சமுடைய வேடர்கொண்ட ஆனிரையை மீட்டபடியும்; விஞ்சைக்கு இறைவன் மகள் வீணையில் தோற்ற ஆறும் - கலுழவேகன் மகளாகிய தத்தை யாழ்ப்பாடலிலே தோற்றபடியும்; நஞ்சு உற்ற காமம் நாகரின் நனிதுய்த்த ஆறும் - உளம் நைந்து இருதலையும் ஒத்த காமத்தை நாகரைப் போலச் சாலவும் நுகர்ந்த படியும்;

(வி - ம்.) கற்றபொழுதே பயன் கொள்ளுதல் அருமையாதலின் 'ஆங்கே' என்றார். மறவரைக்கொல்லாது உயிர் வழங்குதலின் 'வள்ளல்' என்றார். விஞ்சை: குணப் பண்பு அது பண்பாகு பெயராக விஞ்சையரை உணர்த்தியது. விஞ்சையர்க்கு இறைவன் கலுழவேகன், ஒரு மகளை வென்றான் என்பது இவன் தலைமைக்கு இழிவென உன்னி அவள் செயலாகக் கூறினார். நாகர்: யவணதேவர் என அருக நூல்கள் கூறும். ஒருடப்பாதலும் நீங்கல் வன்மையும்பற்றி உவமையாயினர். நஞ்சு - நைந்து: போலி. (௬)

௧௫. முந்நீர்ப் படுசங் கலறம்முர சார்ப்ப மூதூர்ச்
செந்நீர்க் கடியின் விழவாட்டி னுட் டேங்கோள் சுண்ண
மைந்நீர் நெடுங்க ணிருமங்கையர் தம்முண் மாறு
யிந்நீர்ப் படியே மிவை தோற்றன மென்றவாறும்,

(இ - ள்.) முந்நீர்ப் படு சங்கு அலற முரசு ஆர்ப்ப - கடலில் தோன்றிய சங்கு ஒலிக்கவும் முரசு முழங்கவும்; மூதூர்ச் செந்நீர்க் கடியின் விழவு ஆட்டினுள் - இராசமாபுரத்திற் புதுநீர் மிகுதியால் உண்டான விழாவின்கண் ஆடும் விளையாட்டினில்; மைந்நீர் நெடுங்கண் இரு மங்கையர் - மைதீட்டிய தன்மையுள்ள நெடுங்கணார் இரு மங்கையர்கள்; தம்முள் மாறாய் இவை தோற்றனம் இந்நீர்ப் படியேம் என்ற ஆறும் - சுண்ணத்தாலே தமக்குள் மாறுபட்டு இவற்றில் தோற்றால் இப் புதுநீரில் ஆடோம் என்ற படியும்;

(வி - ம்.) அலற ஆர்ப்ப விளையாடும் விளையாட்டென்க. கடி - மிகுதி. (உரிச்சொல்). தேன் கொள் சுண்ணம்: ஒளியாலும் நாற்றத்தாலும் ஊற்றாலும் இனிமைகொண்ட சுண்ணம் (வாசனைப்பொடி.) தோற்றனம்: 'மோயினள் உயிர்த்த காலை' (அகநா - ரு) என்றாற்போல வினையெச்சம் முற்றாய்த் திரிந்தது.

செந்நீர் : சிவப்பாகிய நீர்: புதுநீர். இருமங்கையர் : குணமாலை, சுரமஞ்சரி. (எ)

கஅ. சுண்ண முடைந்து சுரமஞ்சரி சோர்ந்து தோழி
வண்ணங் நெடுங்கட் குணமாலையை வைது மாறிப்
புண்மேற் புடையிற் புகைந்தாணுரு வியாது நோக்காள்
கண்ணேக் குடைந்து கடிமாட மடைந்த வாறும்,

(இ - ள்.) சுரமஞ்சரி சுண்ணம் உடைந்து சோர்ந்து - சுரமஞ்சரி யென்பவள் சுண்ணம் தோற்றலாலே சோர்வுற்று; வண்ணம் நெடுங்கண் தோழி குணமாலையை மாறி வைது - அழகிய நெடுங்கண்ணளாகிய தோழி குணமாலையைக் [1]கன்னற்றுச் சீவகனை மழை வள்ளல் என்று வைது; புண்மேல் புடையில் புகைந்து கண்நோக்கு உடைந்து - புண்ணின் மேல் புடையுண்டானாற்போல நெஞ்சம் அழன்று அழகுகெட்டு; ஆண் உரு யாதும் நோக்காள் கடிமாடம் அடைந்த ஆறும் - ஆண்மக்கள் வடிவை ஓவியத்தும் பாராமற் கன்னியாமாடத்தை அடைந்த படியும்;

(வி - ம்.) மாறி வைது என மாறிற்று. 'திங்களங்கதிர்' (சீவக-அகூஅ) 'மாற்றம் ஒன்று' (சீவக-அகூகூ) என்னுஞ் செய்யுட்களை நோக்கி. புடை-துவாரம். கண்நோக்கு, அழகு. மழை வள்ளல்: மழை இடமறிந்து பெய்யாதது போலச் சீவகனும் குணமாலையின்பாற் காதல் கொண்டான் என்று சுரமஞ்சரி கருதினாள். யாதும் என்பதனால் ஓவியமும் எனப்பட்டது. கடி - காவல். (அ)

1. 'கண்ணுற்று' என உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் பதிப்பில் உள்ளது பிரதி வழுவாக இருத்தல் வேண்டும். மாறி என்பதற்கு அது பொருளன்மையின். கண்ணற்று - மாறுபட்டு.

௧௪. பொன்றுஞ்சு மார்பன் புனலாட் டிடைப் புன்க ணெய்தி
நின்றெஞ்சு கின்ற ஞமலிக்கமிர் தீந்த வாறு,
மன்றைப் பகலே குணமாலையை யச்சு றுத்த
வென்றிக் களிற்றை விரிதாரவன் வென்ற வாறும்,

(இ - ள்.) பொன் துஞ்சும் மார்பன் - திருமகள் தங்கும் மார்பன்; புனல் ஆட்டிடை எஞ்சுகின்ற ஞமலிக்குப் புன்கண் எய்தி நின்று அமிர்து ஈந்த ஆறும் - நீர்விளையாட்டிலே உயிர் போகின்ற நாய்க்குத் தானும் வருத்தமுற்று நின்று பஞ்ச நமஸ்காரமாகிய மந்திரத்தைக் கொடுத்தபடியும்; அன்றைப் பகலே குணமாலையை அச்சுறுத்த வென்றிக் களிற்றை - அறம் புரிந்த அப் பகலே குணமாலையை அச்சம் ஊட்டிய (முன்பு) வென்றியுடைய் களிற்றை; விரிதாரவன் வென்ற ஆறும் - (மார்பின் சிறப்பால் உலகு) புகழ்ந்த தாரணிந்த சீவகன் வென்ற படியும்;

(வி - ம்.) அச்சம் உறுத்த: அச்சுறுத்த: விகாரம். சீவகன் மார்பிலே தங்கிய சிறப்பினாலே அத் தார் உலகாற் புகழ் பெற்றது. வென்றி - வெற்றி. (கூ)

௧௫. தேனூறு தீஞ்சொற் குணமாலையைச் சேர்ந்த வாறுங்,
கோனூறு செய்வான் கருதிச்சிறை கொண்ட வாறும்,
வானூ றிழிந்து மழைமின்னென வந்தோர் தேவ
னூனூ றொளிவே லுரவோற்கொண் டெழுந்த வாறும்,

(இ - ள்.) தேன் ஊறு தீ சொல் குணமாலையைச் சேர்ந்த ஆறும் - தேனின் இனிமை நீங்காத இனிய சொல்லையுடைய குணமாலையைச் சேர்ந்தபடியும் கோன் ஊறு செய்வான் கருதி - கட்டியங்காரன் கொல்வதற்குக் [1]கருத; சிறை கொண்ட ஆறும் - முற்பிறப்பின் தீவினையாகிய சிறை வந்து சீவகனைக் கைக்கொண்ட படியும்; ஓர் தேவன் மழைமின் என வான் ஆறு வந்து இழிந்து - ஒரு தேவன் மழைமீது ஏறி மின்போல வான் வழியாக வந்து; ஊன் நாறு ஒளிவேல் உரவோன் கொண்டு எழுந்த ஆறும் - ஊன் கமழும் ஒளிதரு வேலேந்திய சீவகனைக் கைக்கொண்டு போனபடியும்;

(வி - ம்.) செய்வான்: எதிர்கால வினையெச்சம். 'கருதி' யென்பது 'கருத' எனகின்றது, 'உரற்கால்யானை ஒடித்துண்டு' (குறுந்-உ௩௨) என்னுஞ் செய்தென் எச்சம் பிறவினை கொண்டாற்போல. சிறை - அன்னப் பார்ப்பை (இவன் முற்பிறப்பிற்) சிறை செய்தது. ஒரு தேவன்

1. கருதி எனவே கொண்டு சிறை கொண்டதைக் கட்டியங்காரனுக்கு ஆக்கலே அடுத்த செய்யுளுக்கும் ஏற்புடைத்தாக இருக்கிறது.

என்பது 'ஓர் தேவன்' என விகாரப்பட்டது; இவன் சுதஞ்சணன். பழை: சுதஞ்சணன் ஊர்தி. ஆசிரியன் மொழியை உட்கொண்டு நடத்தவின் உரவோன் என்பது அறிவுடையோன் என்னும் பொருளது. (கூ)

கசு. தேங்காத மள்ளர் திரடோளிணை சிக்க யாத்த
பூங்கச்சு நீக்கிப் பொறிமாண்கல நல்ல சேர்த்தி
நீங்காத காத லுடையாய்நினைக் கென்று பின்னும்
பாங்காய விஞ்சை பணித்தாங்கு விடுத்த வாறும்,

(இ - ள்.) பூங்கச்சு யாத்த தேங்காத திரள் தோளிணை மள்ளர் - பூவேலை செய்த கச்சினை உடையின்மேல் இறுகக் கட்டிய கெடாத, திரண்ட இரு தோள்களை உடைய வீரர்; சிக்க - (சீவகனை) அகப்பட வளைக்க: நீக்கி - (அச் சிறையை) நீக்கி; பொறிமாண் நல்ல கலம் சேர்த்தி - வேலைப்பாடமைந்த சிறந்த அழகிய அணிகலன் பூட்டி; நீங்காத காதல் உடையாய்! பின்னும் நினைக்க என்று - இடையறாத அன்புடையாய்! இனியும் என்னை நினைத்திடுக என்று கூறி; பாங்கு ஆய விஞ்சை பணித்து ஆங்கு விடுத்த ஆறும் - தனக்குரிய மறைகளை அவனுக்கு நிலையாக்கி அங்கிருந்து விடுத்தபடியும்;

(வி - ம்.) பூங்கச்சு யாத்த கெடாத வீரர், தோளிணையையுடைய வீரர்; இவை இகழ்ச்சி (வீரர் அல்லாதவரை வீரர் என்றதனால் இகழ்ச்சி.) கச்சு - சேலையின்மேற் கட்டினது. சிக்க - அகப்படக் கோல; திசைச்சொல் (குடநாட்டுச் சொல்) நீக்கி - அச் சிறையை நீக்கி. 'பின்னும் நினைக்க' என்றது இடர்வரின் என்றதன்றி இன்ப முறுங்காலும் நினைக்க என்றவாறு.

இது முற்கூறிய கவியிற் சிறைப்பாவத்தைத் தொடர்புபடுத்து எடுத்து விரியக் கூறிப் பின்பு அவற்குச் செய்த சிறப்புக்களும் கூறிற்று. [1]கட்டிலாமை பின்னே உணர்க. (கக)

கஎ. பைந்நாகப் பள்ளி மணிவண்ணனிற் பாயல் கொண்டு
கைந்நாகந் துஞ்சுங் கமழ்காந்தளஞ் சாரல் போகி
மைந்நாக வேலி மணிபல்லவ தேய நண்ணிச்
சொய்ந்நாகச் சோலைக் கொடியந்நகர் புக்க வாறும்,

(இ - ள்.) பை நாகப்பள்ளி மணிவண்ணனின் - படமுடைய அரவணையிலே நீல நிறமுடைய திருமால் துயிலுமாறு போல; கைநாகம் கமழ் காந்தள் பாயல்கொண்டு துஞ்சும் அம் சாரல் போகி - யானைகள் மணமிகு காந்தள் மலரைப் படுக்கை

1. தேங்காத மள்ளர் திரள் தோள் இணை சிக்க யாத்த பூங்கச்சு நீக்கி-கெடாத வீரர் (சீவகனுடைய) திரண்ட இரு தோள்களையும் அகப்படக் கட்டிய பூவேலை மிக்கதான கச்சினை நீக்கி. இவ்வாறு பொருள் கொள்ளலே சொற்கிடக்கைக்கு நேரியது.

யாக்கொண்டு துயிலும் அழகிய சாரலைக் கடந்து: மை நாக வேலி மணிபல்லவ தேயம் நண்ணி - முகில் உறங்கும் மலையை வேலியாக உடைய வளமிகு பல்லவ நாட்டை அடைந்து; கொய் நாகச்சோலை கொடி அந்நகர் புக்க ஆறும் - மலர்களைக் கொய்யும் புன்னைமரச் சோலையையும் கொடியையுமுடைய அதன் தலை நகராகிய சந்திராபம் என்னும் நகரிலே புகுந்தபடியும்;

(வி - ம்.) மை - முகில். கொய்ந்நாகம்-புன்னை. கொடிமாநகரும் பாடம். காந்தள் வடிவிற்கும் நிறத்திற்கும் உவமம். (௧௨)

௧௩. அத்தம் மனைய களிற்றந்நகர் மன்னன் மங்கை
முத்தம் முரிஞ்சு முகிழ்மேன்முலை மின்ன னாளைப்
பைத்தங்கோர் நாகம் பனிமாமதி யென்று தீண்டச்
சித்தங் குழையற் கெனத்தீர்த்தவட் சேர்ந்த வாறும்,

(இ - ள்.) அத்தம் அனைய களிற்று அந் நகர் மன்னன் மங்கை - அத்தகிரி போன்ற யானையையுடைய, அந்த நகர் மன்னனின் மகளாகிய; முத்தம் உரிஞ்சும் முகிழ் மென்முலை மின் அன்னாளை - முத்துமாலை அசையும் அரும்பனைய மெல்லிய முலையையுடைய மினனுக்கொடி போன்ற பதுமையை; அங்கு ஓர் நாகம் பைத்து பனி மா மதி என்று தீண்ட - அப் பொழிலிடத்தே ஓர் அரவு படம் விரித்துக் குளிர்ந்த பெரிய திங்களென்று (அவள் முகத்தைக் கருதி, அது மறுவுடைய திங்களன்மையின் கையிலே) தீண்டுதலால்; சித்தம் குழையற்க எனத் தீர்த்து அவள் சேர்ந்த ஆறும் - உளம் (வருந்திய உலோகபாலனை) வருந்தற்க என்று கூறி, (அவளுக்குற்ற நஞ்சினை) நீக்கி, அவளை மணந்தபடியும்;

(வி - ம்) அத்தகிரி என்னும் வடமொழிச் சிதைவு விகாரமாயிற்று; 'அத்த மென்னும் பொன்னஞ் சிலம்பு' (பாண்டிக்கோவை) என்றார் பிறரும். 'அங்கு' (பைத்து அங்கு ஓர் நாகம்) எனக் கதையை உட்கொண்டு கூட்டினர். குழையற்க: விகாரம் (குழையற்க என: குழையற்கென: அகரம்; தொகுத்தல் விகாரம். (௧௩)

௧௪. பொற்பூண் சுமந்த புணர்மென் முலைக் கோடு போழ
நற்பூங் கழலா னிருதிங்க ணயந்த வாறுங்,
கற்பா டழித்த கனமாமணித் தூண்செய் தோளான்
வெற்பூ டறுத்து விரைவின்னெறிக் கொண்ட வாறும்,

(இ - ள்.) நல்பூங் கழலான் - அழகிய பூவேலை செய்த வீரக்கழல் அணிந்த சீவகன்; பொன்பூண் சுமந்த புணர் மென் முலைக்கோடு போழ - பொற்கலன் ஆகிய கிம்புரியைச் சுமந்த முலையாகிய இரு கொம்புகளும் உழ; இரு திங்கள் நயந்த ஆறும் -

இரண்டு திங்கள் விரும்பி இருந்தபடியும்; கல்பாடு அழித்த கனம் மாமணித் தூண்செய் தோளான் - உலகக்கல்லின் பெருமையைக் கொடுத்த கனத்த மணித்தூணைப் போன்ற தோளையுடைய அவன்; விரைவின் வெற்பு ஊடு அறுத்து நெறிக்கொண்ட ஆறும் - காரியத்தின் விரைவாலே மலையின் இடையிலே புகுந்து வழிக்கொண்டபடியும்;

(வி - ம்.) உலகத்தின் பெருமையைக் கெடுத்த கனத்த மணித்தூணைப் போன்ற தோளான். (கச)

உ०. தள்ளாத சும்மை மிகுதக்கநாடு நண்ணி
விள்ளா விழுச்சீர் வணிகன்மகள் வேற்கணோக்க
முள்ளாவி வாட்ட வுயிரொன்றொத் துறைந்த வாறும்,
கள்ளாவி நாறுங் கமழ்கோதையிற் போய வாறும்,

(இ - ள்.) தள்ளாத சும்மைமிகு நல்தக்க நாடு நண்ணி - இன்ன ஒலியென்று நீக்கமுடியாத ஆரவாரம் மிகுந்த அழகிய தக்க நாட்டை அணைந்து; விள்ளா விழுச்சீர் வணிகன் மகள் வேல் கண் நோக்கம் உள் ஆவி வாட்ட - நீங்காத சிறந்த புகழையுடைய ஒரு வணிகன் மகளின் வேலனைய கண்களின் பார்வை உயிரை மனத்துள்ளே நின்று வருத்தலால்; உயிர் ஒன்று ஒத்து உறைந்த ஆறும் - (இருவர்) உயிரும் ஒருயிரைப்போல வாழ்ந்தபடியும்; கள் ஆவி நாறும் கமழ் கோதையின் போய ஆறும் - தேன் மணம் கமழும் அவளைப் பிரிந்து போனபடியும்;

(வி - ம்.) விள்ளா - நீங்காத: உள் - மனம். ஆவி-மணம். (கள் ஆவி) இன்: நீக்கம், (கோதை:சினையாகுபெயர்) கோதையின்: இன்: நீக்கம். தக்கநாடு: வடமொழிச் சிதைவு. (கரு)

உக. இன்னீ ரமிர்தன் னவள் கண்ணிணை மாரி கற்பப்
பொன்னார் கழலான் பொழிமாமழைக் காடு போகி
மின்னீர வேள்வே லவன்மத்திம தேய மன்னன்
கொன்னூர் கொடுவெஞ் சிலைகண்டெதிர் கொண்ட வாறும்.

(இ - ள்.) இன்நீர் அமிர்து அன்னவள் கண் இணை மாரி கற்ப - இனிய பண்புறும் அமுதம்போன்ற கேமசரியின் இரு கண்களும் மாறாது நீர்சொரியப் பழகும்படி; பொன் ஊர் கழலான் மாமழை பொழி காடு போகி - பொன் நெகிழும் வீரக் கழலான் பெருமழை பெய்யுங் காட்டிடைப் போதலாலே; மின் நீர வெள் வேலவன் மத்திய தேய மன்னன் - மினலின் தன்மையையுடைய தூய வேலேந்திய மத்திம நாட்டரசன் தடமித்தனென்பான்; கொன் ஊர் கொடு வெஞ்சிலை கண்டு எதிர்கொண்ட

ஆறும் - அச்சம் பரந்த வளைந்த வில்லின் தழும்பைக் கண்டு எதிர்கொண்டபடியும் ;

(வி - ம்.) 'கண்ணிணையும்' என்னும் உம்மை (செய்யுள்) விகாரத்தால் தொக்கது. [1]ஓடின பொன் [2]கிடக்க நெகிழுமாதலின் 'ஊரும்' என்றார். (கேமசரியின்) கண்ணும் (தான் செல்லும்) காடும் மழை பொழியப்போனான் என்றதனுற் காலம் கார் ஆயிற்று. 'மன் நீர வெள் வேல்' எனவும் பாடம். சிலை: (கருவி) ஆகுபெயர், (சிலைத் தழும்பை உணர்த்தியது). (கசு)

உஉ. திண்டே ரரசர் திறற்சிங்கங்கள் வில்லும் வாளுங்
கண்டாங் குவந்து கடிபெய்திவட் காத்து மென்று
கொண்டார் குடங்கை யளவேயுள கண்ணி னாளைப்
புண்டாங் கெரிவே லிளையோற்குப் புணர்த்த வாறும்.

(இ - ள்.) திண்தேர் அரசர் திறல் சிங்கங்கள் வில்லும் வாளும் கண்டு ஆங்கு உவந்து - (தடமித்தன்) வலிய தேரையுடைய அரசர்களாகிய யானைகட்குச் சிங்கங்கள் போன்ற தன் மக்களின் விற்பயிற்சியையும் வாட்பயிற்சியையும் (சீவகன் கற்பித்து அரங்கேற்றியபோது) பார்த்து அப்பொழுதே மகிழ்ந்து; இவண் கடிபெய்து காத்தும் என்று - இவ்விடத்தே சீவகனைக் காவலிட்டுக் காப்போம் என்று ; கொண்டார் குடங்கை அளவே யுள கண்ணினாளை - இரப்போரின் குவிந்த கை அளவே உள்ள கண்ணையுடைய கனகமாலையை; புண்தாங்கு எரிவேல் இளையோற்குப் புணர்த்த ஆறும் - (பகைவருடைய) புண்ணைச் சுமந்த ஒளி வீசும் வேலேந்திய சீவகனுக்கு மணம்புரிவித்தபடியும் ;

(வி - ம்.) கொண்டார்-ஏற்றார் (இரப்பவர்). பகைவர் புண்ணைத் தாங்குதற்குக் காரணமான வேல். தாங்கு (வேல்) வினைத்தொகை; ஏதுப் பொருள் கருவிக்கண் அடங்கும்; 'மற்றிந்நோய் தீரும் மருந்து' (கலித்தொகை: சுo) என்றாற்போல. 'அரசன் திறலும்' என்றும் பாடம்.

அரசர் திறற் சிங்கங்கள்: ஏகதேச உருவக அணி. சீவகன் தடமித்தன் புதல்வர் ஐவருக்கும் வில்லும் வாளும் கற்பித்தான். குடங்கை அளவு கண்: பெரிய கண்கள் என்பதைக் குறிக்கின்றன. (கஎ)

உங. மதியங் கெடுத்த வயமீனெனத் தம்பி மாழாந்
துதிதற் குரியாள் டணியாலுட னுய வாறும்,
நிதியின் னெறியி னவன்றோழர் நிரந்த வாறும்
பதியின் னகன்று பயந்தாளைப் பணிந்த வாறும்,

(இ - ள்.) தம்பி மதியம் கெடுத்த வயமீன் என மாழாந்து - சீவகன் தம்பியான நந்தட்டன் திங்களைப் பிரிந்த உரோகிணி

---

1. ஓடின - உருக்கிய. 2. கிடக்க-காலின்மேற் கிடக்கும்போது.

போல மயக்கி; உதிதற்கு உரியாள பணியாள் உடன் ஆய ஆறும் (உலகு விளங்கத்) தோன்றினவனுக்குரிய தந்தையின ஏவலால் அவனைக் கண்டபடியும்; நிதியின நெறியின் அவன தோழர் நிரந்த ஆறும் - பொருள் தேடவேண்டும் என்னும் வழியாலே அவன் தோழர் அவனைத் தேடினபடியும்; பதியின் அகன்று பயந்தாளைப் பணிந்த ஆறும் - தன் கணவனைப் பிரிந்து சென்று, தனனைப்பெற்ற அன்னையாகிய விசயையைச் (சீவகன் கண்டு) வணங்கினபடியும்;

'வயமீன்களெனத் தோழர் நிரந்த படியும்' என்றும் ஆம். பதியினின்றும் நீங்கிப் பிள்ளையைப் பெற்றாளெனவே விசயையாம். பதி - இராசமாபுரமும் ஆம்; ஏமமாபுரமும் ஆம்.

பதி: ஏமமாபுரம் எனக்கொண்டு சீவகன் தன் தோழருடன் ஏமமாபுரத்தை விட்டுச் சென்று அன்னையை வணங்கினான் என்பதே சிறப்புடையது, தொடர்ச்சியாக வருவதால். பதி: இராசமாபுரம் என்றும் கணவன் என்றும் பொருள் கொண்டால் அகன்றவள் விசயை ஆவாள். உதிதன்: தோன்றியவன். உரோகிணி என்னும் விண்மீன் திங்களை விட்டு நீங்காமல் இருக்கும். நத்தட்டனும் தோழர்களும் பிரியாமல் இருந்தவர்கள். நந்தட்டன்: கந்துக்கடன் மகன். (கஅ)

உ௰. கண்வா ளறுக்குங் கமழ்தாரவன் றாயோ டெண்ணி
விண்வா ளறுக்கும் நகர்வீதி புகுந்த வாறு,
மண்மேல் விளக்காய் வரத்திற்பிறந் தாளோர் கன்னிப்
பெண்ணா ரமிர்தின் பெருவாரியுட் பட்ட வாறும்,

(இ - ள்.) கண்வாள் அறுக்கும் கமழ்தாரவன் தாயொடு எண்ணி - கண்ணின் ஒளியைத் தடுக்கும் மணமிகு மாலையான் தன் அன்னையொடும் ஆராய்ந்து; விண் வாள் அறுக்கும நகர்வீதி புகுந்த ஆறும் - விண்ணிடத்தை வாள்போலப் பிரிக்கும் இராசமாபுரத்தின் தெருவிலே சென்றபடியும்; மண்மேல் விளக்காய் வரத்தில் பிறந்தாள் - மண்ணுலகுக்கு விளக்கென வரத்தினாற் பிறந்தவளாகிய; ஓர் கன்னிப்பெண் ஆர் அமிர்தின் - ஒரு கன்னிப் பெண்ணாகிய சிறந்த அமுதத்தின்; பெருவாரியுள்பட்ட ஆறும் - பெரிய இன்பக்கடலிலே அகப்பட்டபடியும்;

(வி - ம்.) மாலையைக்கண்ட கண் பிறிதொன்றிற் செல்லாமையின் 'கண்வாள் அறுக்கும்' என்றார். விண் - தேவருலகு. மண்மேல்: (மண்ணுக்கு என நான்காம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்ததால் உருபு மயக்கம். 'கன்னிப் பெண்ணாரமிர்தின் பெருவாரி'[1] பல சொற்றொகை

1. 'கன்னிப் பெண்ணாரமிர்து' என்னுந் தொடர் ஒரு சொல்லாகவும் 'பெருவாரி' என்னுந் தொடர் ஒரு சொல்லாகவும் கொண்டு இரு சொல் தொகை யென்றார். 'கற்சுனை' ஒரு சொல் போலவும், 'குவளை யிதழ்' ஒரு சொல்லாகவும் நின்றன.

யாயினும், 'கர்சுனைக் குவளையிதழ்' போல (தொல்-எச்ச. உச. இளம் பூரணர், நச்சினார்க்கினியர் மேற்கோள்) இருசொல் தொகையாய் நின்றது.

கன்னிப்பெண் : விமலை. கண்வாள் : கண்ணொளி. (௧௯)

உ௩. துஞ்சா மணிப்பூட் சுரமஞ்சரி யென்னும் நாமத்
தஞ்சாயல் பூத்த வகிலார்துகி லாய்பொ னல்கு
லெஞ்சாத வின்பக் கோடிதாழ்த்ததும் பன்றி யெய்து
நஞ்சூறு வேலான் பகைநாமறக் கொன்ற வாறும்,

(இ - ள்.) துஞ்சா மணிப்பூண் சுரமஞ்சரி என்னும் நாமத்து - ஒளிமாறாத மாணிக்கப் பூணினையும் சுரமஞ்சரி என்னும் பெயரினையும், அம் சாயல் அகில்ஆர் துகில் ஆய்பொன் அல்குல் - அழகிய சாயலையும் அகில்மணம் நிறைந்த ஆடையும் பொன்னணிகலனும் உடைய அல்குலையும்; பூத்த எஞ்சாத இன்பக்கொடி தாழ்த்ததும் - மலர்ந்த, குறையாத இன்பந்தருங் கொடியை வளைத்தபடியும்; நஞ்சூறு வேலான் பனறி எய்து பகை நாம் அறக் கொன்ற ஆறும் - நஞ்சு தோயும் வேலணிந்த சீவகன் பன்றியை வீழ்த்திப் பகைவனை அச்சம் நீங்கக் கொன்ற படியும்;

(வி-ம்.) துகிலையும் மேகலையையும் உடைத்தாகிய அல்குலையுடைய கொடி; இன்பமாகிய கொடி. பொன்: (கருவி) ஆகுபெயர். கொடி யென்றலானும் (ஆடவரை நோக்காமை மேற்கொண்ட) விரதத்தை நீக்குதலானும் 'தாழ்த்தது' என்றார். நாம் - அச்சம்; உரிச்சொல். நாமம் ஆயின் விகாரமாம். (உ௦)

உ௧. புண்டோய்த் தெடுத்த பொருவேலெனச் சேந்து நீண்ட
கண்போன்ற மாமன் மகள்கண்மணிப் பாவை யன்ன
பெண்பா லமிர்தின் னலம்பெற்றதும் பொற்பச் செங்கோ
றண்பான் மதிதோய் குடைதண்ணிழற் பாய வாறும்,

(இ - ள்.) மாமன் கண்போன்ற மகள் - தன் மாமன் கோவிந்தனுக்குக் கண்போன்ற மனைவி புதல்வியின், புண்தோய்த்து எடுத்த பொருவேல் எனச் சேந்துநீண்ட - புண்ணில் தோய்த்து எடுத்த, போருக்குரிய வேல்போலச் சிவந்து நீண்ட; கண்மணிப் பாவை அன்ன பெண்பால் அமிர்து இன்நலம் பெற்றதும் - கண் மணியிற் பாவைபோன்ற பெண்ணாகிய இலக்கணையிடத்து அமிர்தத்தைப் போன்ற இனிய நலத்தைப் பெற்றபடியும்; செங்கோல் பொற்பத் தண்பால் மதிதோய் குடை தண்நிழல் பாய் ஆறும் - செங்கோல் பொலிவு பெற்றிருப்பக் குளிர்ந்த பாலனைய திங்களைப் போன்ற குடை குளிர்ந்த நிழலைப் பரப்பினபடியும்;

(வி - ம்.) தன் மாமனுடைய மகள், அவன் கண்போன்ற மகள் அவன் தேவி புதவியுடைய வேலெனச் சேந்து நீண்ட கண்மணியிற் பாவை அன்ன பெண்; 'உண்கண், மணிவாழ் பாவை' (நற்றிணை-கஅச) என்றார் பிறரும்.

வேல்படும்பொழுதே புண்ணும் உடனே நிகழ்தலின் புண்தோய்த் தென்றார். [மதி தோய்] தோய்: [1]உவமவாசகம். குடை: எழுவாய். குடைத் தண்ணிழலும் பாடம்.

மாமன் மகள் என்பதற்கு மாமன் மனைவி யென்று பொருள் கொள்ளுதலே சிறப்பாகுமென்று தோன்றுகிறது. இன்றேல் 'அவன் தேவி' என்ற சொற்களை வருவித்து 'அவளுக்குப் பெண்' என முடித்தல் வேண்டும். 'மகள் என்பதற்கு மனைவி யெனச் சங்க நூல்களில் வருவதுண்டு. 'மனக்கினியாற்கு நீ மகளாயதூஉம்' (மணி - பதி-உக) என வருதல் காண்க. 'புதவி' என்பது 'பிரிதிவி சுந்தரி' என்பதன் சிதைவு என்பர். (உக)

உஉ. திறைமன்ன ருய்ப்பத் திருநிற்பச் செங்கோ னடப்பக்
குறைவின்றிக் கோற்ற முயரத்தேவ் வர்தேர் பணிய
வுறைகின்ற காலத் தறங்கேட்டுரு முற்ற பாம்பி
னறிவன் னடிக்கீ ழரசஞ்சித் துறந்த வாறும்,

(இ - ள்.) குறைவு இன்றி மன்னர் திறை உய்ப்ப - குறைவு இல்லாமல் அரசர்கள் கப்பம் செலுத்தவும்; திருநிற்ப - செல்வம் நிலைபெற்றிருக்கவும்; செங்கோல் நடப்ப - நல்லாட்சி நடைபெற வும்; கொற்றம் உயர - வெற்றி மேம்படுமாறும்; தெவ்வர் தேர் பணிய - பகைவருடைய தேர் வணங்கவும்; உறைகின்ற காலத்து - வீற்றிருக்குங் காலத்திலே, அறம் கேட்டு உரும் உற்ற பாம்பின் அரசு அஞ்சி - அறத்தைக் கேட்டு இடியேற்றின் ஒலிகேட்ட பாம்பைப்போல அரசாட்சியினிடம் அச்சங்கொண்டு; அறிவன் அடிக்கீழ் துறந்த ஆறும் - அறிவன் திருவடியிலே துறவுமேற் கொண்டபடியும்;

(வி - ம்.) உய்ப்ப - செலுத்த. நிற்ப - கெடாது நிற்ப. குறை வின்றி: மத்திம தீபம் [இடையிலிருந்த இச்சொல் முன்னுள்ள சொற் களுக்கும் பின்னுள்ள சொற்களுக்கும் விளக்கமாக இருந்தது. எனவே, குறைவு இன்றி என்பதை யாவற்றிற்குங் கூட்டுக. மத்திமதீபம் என்பது இடைநிலை விளக்கு என்னும் அணி.]

இவனது துறவு கூறவே எல்லார் துறவும் உணர்த்தியதாயிற்று.

எல்லோரும் என்பது சீவகனுடைய தம்பியருந் தோழரும் தேவியரும் ஆகிய எல்லோரையுங் குறிக்கின்றது. அறிவன் - அருகப் பெருமான். (உஉ)

---

1. உவம வாசகம் - உவம உருபு.

உஅ. 'கோனைக் களிற்றுக் கொடித்தேரிவு ளிக்க டல்சூழ்
வாண்மோய்த்த தானை யவன்றம்பியுந் தோழன் மாரும்
பூண்மோய்த்த பொம்மன் முலையாரும் புலந்து றப்ப
வீணைக் கிழவன் விருந்தார்கதிச் சென்ற வாறும்,

(இ - ள்.) கோனைக் களிற்றுக் கொடித்தேர் இவுளிக் கடல்சூழ் வாள் மொய்த்த தானையவன் - மாறுபாடுடைய களிற்றையும் கொடித் தேரையும் குதிரைக் கடலையும் சூழ்ந்த வாளேந்திய காலாட் படையையுமுடைய சீவகனின்; தம்பியும் தோழன் மாரும் பூண்மொய்த்த பொம்மல் முலையாரும் புலம்துறப்ப - தம்பியும் தோழர் நால்வரும் பூண் அணிந்த விம்மிய முலைகளையுடைய தேவியர் எண்மரும் இல்லத்தை விட்டுத் துறக்கத்தை அடைய; வீணைக் கிழவன் விருந்து ஆர்கதிச் சென்ற ஆறும் - சீவகன் புதுமை பொருந்திய வீட்டினை அடைந்தபடியும் ;

(வி - ம்.) கோனை : ஐ : அசை.

இவனை ஒழிந்தோர்க்கு வீடுபெற நல்வினையின்று. 'தென்புல மருங்கின் விண்டு நிறைய' (மதுரைக். உ௦உ) என்றாற்போலப் புலம் நிலம் ஆம்; "ஏசு பெண்ணொழித் திந்திரர்களாய்த்—தூய ஞானமாய்த் துறக்கம் எய்தினார்" (சீவக. ௩கஉக) என்று தேவியரை முற்கூறி "ஐவருந், திருவின் தோற்றம்போல தேவராயினார்' (சீவக. ௩கஉ௪) என்று பிற்கூறுவாராகலின், முலையாருந் தம்பியுந் தோழன்மாரும் எனல்வேண்டும். ஆயினும், ஆண்பாற்சிறப்புடைமையின் முற்கூறினார். பாட்டுக் காமத்தை வினைத்தலின் அதிற் பற்றற்று விரைய வீடு பெற்றமை தோன்ற 'வீணைக் கிழவன் விருந்தார்கதிச் சென்றவாறும்' என்றார். (உ௩)

உ௯. தேன்வா யுமிழ்ந்த வமிர்துண்டவன் போன்று செல்வன்
வான்வாய் வணக்கும் நலத்தார்முலைப் போகம் வேண்டா
னேனோரு மேத்த வவனெய்திய வின்ப வெள்ளம்
மீனோர்க் குரைப்பாம் பதிகத்து ளியன்ற வாறே.

(இ - ள்.) செல்வன் தேன்வாய் உமிழ்ந்த அமிர்து உண்டவன் போன்று - அழியாத செல்வத்தை உடையவன் தேனை உமிழ்தற்குக் காரணமான அமிர்தத்தை உண்டவனைப்போல; வான்வாய் வணக்கும் நலத்தார் முலைப்போகம் வேண்டான் - வானிடத்து மகளிரை அழகால் வணக்கும் நலமுடைய நில மகளிரின் இன்பத்தை வேண்டாதவனாய்; ஏனோரும் ஏத்த அவன் எய்திய இன்ப வெள்ளம் - எல்லோரும் போற்ற அவன் அவ் வீட்டிலே கேவல மடந்தையை நுகர்ந்த பேரின்பத்தையும்; பதிகத்துள் இயன்ற ஆறே ஈனோர்க்கு உரைப்பாம் - பதிகத்தில் அமைத்த வழியிலே இவ்வுலகில் உள்ளோர்க்கு உரைப்பாம்.

(வி - ம்.) உமிழ்ந்த அமிர்து, 'நிலம் பூத்த மரம்' (கலி. உஎ) போல நின்றது.

'இன்ப வெள்ளத்தையும்' என்று உம்மையும் உருபும் விரித்து, 'கல்லார் மணி' (சீவக-க) என்னும் கவி முதலியவற்றின் உம்மைகளுக்கும் இரண்டாவது (வேற்றுமை உருபு) விரித்து, 'உரைப்பாம்' என்பதனோடு முடிக்க.

முற்கூறிய வீட்டை ('விருந்தார் கதி,' சீவக. உஅ) உட்கொண்டு கூறி, அதிற் பயனும் கொண்டு கூறினார்.

வான்: இடவாகு பெயர். நலத்தார் - சீவகன் மனைவியர். கேவல மடந்தை: பேரின்பமாகிய மடந்தை. ஏனோரும் - எல்லோரும். ஈனோர் - இங்குள்ளோர் (உச)

க. நாமகள் இலம்பகம்

(கதைச் சுருக்கம்)

இந் நாவலந் தண்பொழிலில் ஏமாங்கதம் ஏமாங்கதம் என்று தன்னிசையால் திசைபோய நாடொன்று உளது. நீர்வளமும் நிலவளமும் பிறவளங்களும் நிரம்பிய இவ் வேமாங்கத நன்னாட்டை இராசமாபுரம் என்னும் சிறந்த நகரத்தின்கண்ணிருந்து சச்சந்தன் என்பான் செங்கோலோச்சினன். இம் மன்னர் மன்னன் கட்டிளமையும், பேரழகும், பேராற்றலும், நுண்ணறிவும், வண்மையும், பிறவும் ஒருங்கேயுடையனாய் விளங்கினான். இவன் அருட்குடைத் தண்ணிழலில் வையகம் மகிழ்ந்து வைகியது.

இம் மன்னன் தன் மாமனாகிய விதையநாட்டரசன் மகள் விசயை என்பவளை இனிதின் மணந்தான. விசயை ஒப்பற்ற பேரழகுடையவள் ; நற்குணங்கட்கு உறையுள் போன்றவள். கலங்காக் கற்புடைய காரிகை. சச்சந்தன் இவள் பெண்மை நலத்திற் பெரிதும் ஈடுபாடுடையனாய் அவளை இமைப்பொழுதும் பிரியவியலாதவனாயினன். அவளோடு உடனுறைதற்குத் தன் அரசியற் கடமைகள் இடையூறுதல் கண்டு தன் அமைச்சருள் ஒருவனாகிய கட்டியங்காரனை அழைத்து அரசாட்சியை அவன்பால் ஒப்புவித்துத் தான் உவளகத்தே விசயையோடு நொடிப்பொழுதும் பிரிவிலனாய் உறைந்தின்புற்றனன.

இஃதிங்ஙனமாக, ஒருசில திங்களிலேயே விசயை கருவுற்றனள். ஒருநாள் விசயை மூன்று கனாக்கண்டு அவற்றைச் சச்சந்தனுக்குணர்த்தி அவற்றின் பயன்களைத் தனக்குணர்த்தும்படி வேண்டினாள் அக் கனவுகளுள் ஒன்று தனக்கு வரும் கேட்டினைக் குறிப்பதுணர்ந்த சச்சந்தன், தன உள்ளுணர்வின் தூண்டுதலாலே ஒரு தச்சனை யழைத்து வான்வழிப் பறந்து செல்லுமொரு மயிற்பொறி செய்வித்தனன். அம் மயிற் பொறியினை வானத்தே செலுத்தவும் இறக்கவும் விசயைக்குக் கற்பித்தனன்.

பெறலருந்திருப் பெற்றபின் யாவர்க்குஞ் சிந்தனை பிறிதாதல் இயல்பன்றோ? அரசாட்சிப் பொறுப்பனைத்தும் தன்பால் எய்தியிருக்கும் இச் செவ்வி இதனைத் தன்னுடையதாகவே ஆக்கிக்கொள்ளத் தகுந்ததொரு செவ்வியாகும் என்று கருதிய கட்டியங்காரன் அமைச்சரோடு ஆராய்ந்தனன்; அவருட் சிலர் இக் கருத்தினை எதிர்த்துக் கட்டியங்காரனைத் திருத்த முயன்றனர்; கட்டியங்காரன் அவர் நல்லுரை கேளானாய்த் தான்

கருதியதே முடிப்பத் துணிந்து ஆவனசெய்து அரசனை அந்தப் புரத்தில் வைத்தே நால்வகைப் படைகளுடன் முற்றுகை யிட்டனன்.

இத் தீச்செயல் உணர்ந்த சச்சந்த மன்னன் சீறினன்; என் செய்வான்! மகவின் நலங்கருதி விசயையை மயிற்பொறியிலேற்றி வானத்தின் வழியே புறம்போக்கினன். தான் ஒருவனே போர்க் கோலம் பூண்டு ஒப்பற்ற தன் தறுகண்மையாலே அப் பெரும் படைகளை ஒருங்கே எதிர்த்து நீண்டபொழுது போர்செய்து இறுதியில் கட்டியங்காரனுற் கொல்லப்பட்டனன்.

வெற்றி முரசொலி நங்கை விசயையின் செவியை எட்டியது. சச்சந்தன் முடிந்தமை உணர்ந்தாள்; மயங்கினள்; மயிற் பொறியைச் செலுத்த மறந்தாள்; திகைத்தாள்; மெய்ம்மறந் தாள். பாவம்; பிறிதென்செய்வாள் பேதை!

முறுக்குடைந்த மயிற்பொறி மெல்ல மெல்ல வீழ்ந்து அந் நகரத்துப் புறங்காட்டிலிறங்கிக் கால் குவித்திருந்தது. அப் பொழுதே விசயை அவ்விடத்திலேயே கருவுயிர்த்தாள்; குண கடலில் தோன்றும் இளஞாயிறு போன்றதோர் ஆண்மகவு அவள் வயிற்றினின்றும் தோனறியது. ஒருவாறு மயக்கந் தீர்ந்த விசயை, அவ்வருமந்த மகவின நிலைமையையும், மன்னனுக்குற்ற கேட்டினையும், கருதிப் பெரிதும் வருந்தினள். 'திக்கற்றவர்க்குத் தெய்வமே துணை' என்பதற்கிணங்க அம் மயானத்துறையும் தெய்வமொன்று விசயையின் தோழி சண்பகமாலை எனபாளின் வடிவங்கொண்டு அவள்முன் வந்து தோன்றித் துணைசெய்வ தாயிற்று. "கோப்பெருந் தேவி! இப்பொழுது இக் குழவியை எடுத்துப்போய்ப் புரப்பான் ஒருவன் ஈண்டு வருவன். ஆதலால் இதனை இங்குக் கிடத்தி யாம் சிறிது பொழுது மறைந்திருத்தல் வேண்டும்" என்று விசயைக்குணர்த்த இருவரும் அயலிலே சென்று மறைந்திருந்தனர்.

அப்பொழுது அந் நகரத்திலுள்ள கந்துக்கடன் என்னும் வணிகன் ஒருவன் இறந்துபட்ட தன் மகவைப் புதைத்தற்கு அங்கு வந்தனன். விசயை மகவினைக் கண்டு வியந்தான்; தன் மகவைப் புதைத்துவிட்டு இம் மகவினை ஆர்வத்துடன் எடுத்துப் போய்த் தன் மனைவி சுநந்தைக்குக் காட்டி இறந்ததாகக் கருதிய தம் மகவே உயிர்பெற்றதெனக் கூறிக் கொடுத்தான். அவளும் அதனை ஏற்று உவகையுடன் வளர்த்தனள். கந்துக்கடன் மயானத்தே இக் குழவியை எடுத்தபொழுது அது தும்மிற்றாக; ஆண்டு மறைந்திருந்த தெய்வம் 'சீவ' என்று வாழ்த்தியது. அது அவன் காதிற் பட்டபடியால் அக் குழந்தைக்குச் 'சீவகன்' என்று

பெயரிட்டனன். சுநந்தை பின்னர் நந்தட்டன் என்னும் ஒரு மகவினை ஈன்றாள்.

இனி, விசயையை முன்கூறப்பட்ட தெய்வம் அழைத்துப் போய்த் தண்டகாரணியத்தே சென்று ஆண்டு உறையும் துறவோருடன் கூட்டிய பின்னர் மறைந்தது. விசயை அவணிருந்து தன் மகவின் நலங்கருதி நோன்பு செய்திருந்தனள்.

கந்துக்கடன் சீவகன் நந்தட்டன் முதலியோரை நல்லாசிரியரிடத்துக் கலைகள் பலவும் பயிற்றுவித்தான். அச்சணந்தி என்னும் அப் பேராசிரியர் சீவகனுடைய நுண்மாணுழைபுலனை உணர்ந்து மகிழ்ந்தனர். சீவகனைத் தனியிடத்தே அழைத்துச் சென்று ஒரு கதை கூறுவார்போன்று அவனது வரலாற்றை உணர்த்தினர். பின்னரும், "ஓராண்டு முடியுமளவும் நீ நின்னை வெளிப்படுத்தாதே இருத்தல் வேண்டும்," என்றும் வற்புறுத்தி வரங்கொண்டனர்.

அச்சணந்தியாசிரியர் தம் வாலாற்றையும் சீவகனுக்குணர்த்தி அவன்பால் விடைபெற்றுப் போய்த் தவம் செய்து வீடுபெற் றுயர்ந்தனர். இராசமாபுரத்தில் சீவகன், நந்தட்டன் முதலியவரோடு வைகுவானாயினன்.

நாட்டு வளம்

௩0. நாவீற் றிருந்த புலமாமக ளோடு நன்பொற்
பூவீற் றிருந்த திருமாமகள் புல்ல நாளும்
பாவீற் றிருந்த கலைபாரறச் சென்ற கேள்விக்
கோவீற் றிருந்த குடிநாட்டணி கூற லுற்றேன்.

(இ - ள்.) பா வீற்றிருந்த கலை பாரறச் சென்ற கேள்விக் கோ - பாக்களில் வீற்றிருந்த கலைகள் தடையின்றி நடந்த கேள்வியையுடைய அரசன்; நா வீற்றிருந்த புலமாமகளோடு - தன் நாவிலே வீற்றிருந்த அறிவைத் தரும் நாமகளோடு; நன் பொன் பூ வீற்றிருந்த திருமாமகள் நாளும் புல்ல - அழகிய பொற்றாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் திருமகளும் வெறுப்பின்றி நாள்தோறும் தழுவ; வீற்றிருந்த குடி நாட்டணி கூறல் உற்றேன் - தான் வீற்றிருந்த குடிகள் நிறைந்த நாட்டின் அழகைக் கூறத் தொடங்குகின்றேன்.

(வி - ம்.) 'கேள்விக்கோ' எனவே, கல்வியும் செல்வமும் பெற்றனவேனும், அவை நாடோறும் புதியவாக நிகழ்கின்றமை தோன்றப் பின்னும் 'புல்ல' என்றார்.

இனி, அவர்கள் (நாமகளும் திருமகளும்) நாட்டிலே புல்ல என்றும் ஆம்.

வீற்றிருத்தல் - சிறப்புடனிருத்தல். வீறு - சிறப்பு. புலம் - அறிவு. பார் - தடை. கேள்வி - கற்றறிந்த பெரியோர் கூறுவதைக் கேட்டல். 'கற்றலிற் கேட்டலே நன்று' என்பர். (க)

௩௧. காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்வீழக் கமுகி னெற்றிப்
பூமாண்ட தீந்தேன் றொடைகீறி வருக்கை போழ்ந்து
தேமாங் கனிசி தறிவாழைப் பழங்கள் சிந்தும்
ஏமாங் கதமேன் றிசையாற்றிசை போய துண்டே.

(இ - ள்.) காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்வீழ - நன்றாகக் காய்த்த தென்னை நெற்று வீழ; கமுகின் நெற்றிப்பூ மாண்ட தீந்தேன் தொடை கீறி - கமுகின் உச்சியிற் பொலிவிற் சிறந்த இனிய தேன்போல இனிய நீரையுடைய குலையைக் கீறி; வருக்கை போழ்ந்து - பலாப் பழங்களைப் பிளந்து; தேமாங்கனி சிதறி - தேமாவின் பழங்களைச் சிதறி; வாழைப்பழங்கள் சிந்தும் - வாழைப் பழங்களைச் சிதறும்; ஏமாங்கதம் என்று இசையால் திசை போயது உண்டு - ஏமாங்கதம் என்று பெயர் கூறப்பட்டு இசையாலே திசையெல்லாம் பரவியதாகிய ஒரு நாடு உண்டு.

(வி - ம்.) 'வீழ' என்னும் (வினை) எச்சம் காரணகாரியப் பொருட்கண் இறந்தகாலம் உணர்த்திற்று. [1]ஒழிந்த எச்சம் ஈண்டுச் செய்வதன் தொழில்மேலன. பூமாண்ட தீந்தேன் தொடை-பொலிவு மாட்சிமைப்பட்ட தேன்போல இனிய நீரையுடைய தாறு. 'தகைசெய் தீஞ்சேற் றின்னீர்ப் பசுங்காய்' (மதுரைக்-௬௦) என்றார் பிறரும். இனித் தேனும் தொடையும் என உம்மை விரித்தலுமாம். வருக்கை: (பொருள்) ஆகுபெயர்.

இனி, வீழ அப் பழம் கீறிப்போழ்ந்து சிதறிச் சிந்தும் எனச் செய்விப்பதன் தொழிலுமாம்: 'விண்டு' (சிற்-௨௪) என்பதுபோல. [விண்டு: ஈங்குத் தன்வினைக்கும் பிறவினைக்கும் பொது].

இஃது உயர்வு நவிற்சி யணி. (உ)

வேறு

௩௨. இலங்க லாழியி னான்களிற் றீட்டம்போற்
கலங்கு தெண்டிரை மேய்ந்து கணமழை
பொலங்கொள் கோன்றையி னான்சடை போன்மின்னி
விலங்கல் சேர்ந்துவிண் ணேறிவிட் டார்த்தவே.

(இ - ள்.) இலங்கல் ஆழியினான் களிறு ஈட்டம்போல் - விளங்கும் ஆழியையுடைய பரதேசுவரர் என்னும் சக்கரவர்த்தியினுடைய களிற்றுக் கூட்டம்போலே; கணமழை கலங்கு தெண்

1. கீறி, போழ்ந்து, சிதறி, சிந்தும் என்னும் தொழில்கள் முறையே தொடை, வருக்கை, மாங்கனி, வாழைப்பழங்கள் என்னும் செய்வதன் தொழில்கள் (தன் வினைகள்) அன்றித் தெங்கின் பழத்தின் வினையாக்கிச் செய்விப்பதன் தொழில் என்றுங் கூறலாம் (இது பிறவினை.)

திரை மேய்ந்து - கூட்டமாகிய முகில்கள் மறுகும் தெள்ளிய திரையை உடைய கடலில் (நீரைப்) பருகி; விலங்கல் சேர்ந்து விண்ஏறி - சூல் முதிரும் அளவும் மலையைச் சூழ்ந்திருந்து, பிறகு, வானிலே ஏறி; பொலம்கொள் கொன்றையினுன் சடைபோல் மின்னி - பொன்னின் நிறத்தைக் கொண்ட கொன்றை மலர் அணிந்த சிவபிரானின் சடையைப்போல் மின்னி; விட்டு ஆர்த்த- வாய்விட்டு முழங்கின.

(வி ம்.) கலங்கு தெண்டிரை - மறுகுகின்ற தெண்டிரை; ஆகு பெயர்; (அலையாகிய சினையின் பெயர் கடலுக்கு ஆயினமையின் சினை யாகு பெயர்.)

பரதேசுவர சக்கரவர்த்தி ஆதி தீர்த்தங்கரரான விருஷப சுவாமி யின் மகனுரென்பர். இவருக்கு எண்பத்து நான்கிலட்சம் யானைகளுண் டென்பர்; இவர் பன்னிரண்டு மகாசக்கரவர்த்திகளில் முதல்வர் என்றுங் கூறுவர். (௩)

௩௩. தேனி ரைத்துயர் மோய்வரைச் சென்னியின்
மேனி ரைத்து விசும்புற வெள்ளிவெண்
கோனி ரைத்தன போற்கொழுந் தாரைகள்
வானி ரைத்து மணந்து சோரிந்தவே.

(இ - ள்.) வான்மேல் நிரைத்து - முகில்கள் ஒன்றின்மேல் ஒன்ருக மேலே வரிசையாகத் தம்மிற் கூடி; தேன் நிரைத்து உயிர் மொய்வரைச் சென்னியின் - தேன் இருல் நிரைத்து உயர்ந்த மலையின் நெருங்கிய உச்சியில்; வெள்ளி வெண்கோல் விசும்புஉற நிரைத்தன போல் - வெள்ளியாற் செய்த வெள்ளிய கோல்களை வானெங்கும் நிரைத்தாற்போல; கொழுந் தாரைகள் நிரைத்து மணந்து சொரிந்த வளமான நீர்த்தாரைகளை நிரைத்து மணங் கொண்டு சொரிந்தன.

(வி ம்.) வான் முகிலை யுணர்த்துவது இடவாகுபெயரால். மணந்து: நீர்த்துளி மண்ணிற் பட்டவுடன் எழும் மணத்தைப் பெற்று. சொரிந்த: பலவின்பால் வினைமுற்று. தேன் இருல் - தேன்கூடு. (௪)

௩௪. குழவி வெண்மதிக் கோடுழக் கீண்டுதேன்
முழவி னின்றதிர் மோய்வரைச் சேன்னியி
னிழியும் வேள்ளரு வித்திரள் யாவையுங்
குழவின் மாடத் துகிற்கொடி போன்றவே.

(இ - ள்.) மொய்வரைச் சென்னியின் இழியும், முழவின் நின்று அதிர்வெள அருவித்திரள் யாவையும் - மலையின் நெருங் கிய முடிகளில் நின்று இழியும் முழவென நிலைபெற்று முழங்கும் வெண்மையான அருவிக் கூட்டங்கள் எல்லாமும்; குழவி வெண்

மதிக்கோடு உழக்கீண்டு இழியும், (முழவின் நின்று அதிர்) தேன் (திரள் யாவையும்) - வெள்ளிய பிறைத்திங்களின் நுனி உழுதலால் இருல் கிழிந்து இழியும் முழவென நிலைபெற்று முழங்கும் தேன்கூட்டங்கள் எல்லாமும்; குழுவின்மாடத் துகில் கொடி போன்ற - கூட்டமான மாடங்களில் துகிற்கொடியை ஒத்தன.

(வி - ம்.) முழவு போல அதிர்தல் இரண்டிற்கும் ஏற்றுக. 'வெண்டுகில்' (பரி - ௧0 - அ0) என்றும், 'கோபத்தன்ன தோயாப் பூந்துகில்' (முருகு - ௧௰) எனறும் கூறலின் துகில் வெண்மை செம்மை இரண்டிற்கும் பொது. தேனருவிக்குச் செந்துகில் உவமை. குழவி வெண்மதிக்கோடு உழுதலும் தேனருவி முழவென முழங்கி இழிதலும் உயர்வு நவிற்சி. (௫)

௩௫. இலங்கு நீண்முடி யிந்திரன் மார்பின்மேல்
விலங்கி வீழ்ந்தமுத் தாரமும் போன்றவை
நலங்கொள் பொன்னொடு நன்மணி சிந்தலாற்
கலன்பெய் பேழை கவிழ்த்தவும் போன்றவே.

(இ - ள்.) (அவை) இலங்கு நீள்முடி இந்திரன் மார்பின் மேல் விளங்கி வீழ்ந்த முத்தாரமும் போன்று - அவ்வருவிகள் தாமே விழும்பொழுது விளங்கும் நீண்ட முடியையுடைய இந்திரனுடைய மார்பின்மேலே பிணைத்து வீழ்ந்த முத்துமாலையையும் போன்று; அவை நலம்கொள் பொன்னொடு நன்மணி சிந்தலால் - அவை நலந்தரும் பொன்னையும் அழகிய மணிகளையும் சிதறுவதால்; கலன்பெய் பேழை கவிழ்த்தவும் போன்ற - (இந்திரனுடைய) அணிகலப் பெட்டியைக் கவிழ்த்துக் காட்டப்பெற்ற அணிகலன்களையும் ஒத்தன.

(வி - ம்.) விலங்கி வீழ்தல் - பிணைத்திட்ட மாலைபோலே வீழ்தல். [விலங்கல் - குறுக்கிடல்] கவிழ்த்த: [1]தொழிற் பெயர். சிந்துதல்-உள் நிறைதலின் தெறித்தல்.

இது நீரிற்கு உவமை கூறிற்று.

முற்செய்யுளில் தேனருவி நீரருவி என இருவகை அருவிகள் கூறப்பட்டன. அவற்றில் நீரருவிக்குமட்டும் ஈண்டு உவமை கூறிற்று என்கிறார் நச்சினார்க்கினியர். இனி முற்செய்யுளில் நீரருவியை மட்டுமே கொண்டு, குழவி வெண்மதிக்கோடு உழுவதால் தேன் இருல் கீண்டு, வண்டுகள் ஆரவாரிப்பது முழவென அதிர்கின்ற தென்றும் அத்தகைய மலை முடியினின்றும் இழியும் நீரருவித்திரள் யாவையும் மாடத்தின் துகிற் கொடிபோல் விளங்குகின்றன என்றும் கூறுவதே பொருத்தமாகக் காண்கிறது. தேன் - வண்டுகளில் ஒருவகை. அவ்வாறு கொள்வது ஆற்றொழுக்காகப் பொருள்படுவதையும் தேனருவி கொள்ள வேண்டின் கொண்டுகூட்டுப்பொருள்கோள் கொள்ள வேண்டி வருவதையுங் காண்க. (௬)

---

1. வினையாலணையும் பெயர் என்றலே பொருத்தமுடைத்து.

௩௬. வள்ளற் கைத்தல மாந்தரின் மால்வரைக்
கொள்ளை கொண்ட கொழுநிதிக் குப்பையை
உள்ள மில்லவர்க் கூர்தொறு முய்த்துராய்
வெள்ள நாடு மடுத்து விரைந்ததே.

(இ - ள்.) வள்ளல் கைத்தல மாந்தரின் - வண்மையை யுடைய கையினைத் தம்மிடத்தே உடைய நன்மக்களைப்போல; மால்வரைக் கொள்ளை கொண்ட கொழுநிதிக் குப்பையை - பெரிய மலையிலிருந்து வாரிக்கொண்டு வந்த வளமிகு செல்வத்திரளை; ஊர்தொறும் உள்ளம் இல்லவர்க்கு - ஊர்தொறும் சோம்பி யிருப்போர்க்கு; மடுத்து உய்த்து நாடுஉராய் வெள்ளம் விரைந் தது - கொண்டு கொடுப்பதாக நாட்டிலே தோன்றி விரைந்து சென்றது.

(வி- ம்.) உய்த்து - உய்ப்ப. உராய் - பெயர்ந்து. [உள்ளம் - ஊக்கம். மாந்தரின்: இன்: ஐந்தனுருபு; ஒப்புப்பொருள்.] (எ)

௩௭. மையல் யானையின் மும்மத மார்ந்துதே
னைய பொன்னசும் பாடி யளைந்துராய்ச்
செய்ய சந்தனந் தீம்பழ மாதியா
வைய வாரி நடந்தது நன்றரோ.

(இ - ள்.) மையல் யானையின் மும்மதம் ஆர்ந்து - மயங்கிய யானையின் மும்மதத்தையும் உள்ளே நிறைத்து; தேன் ஆடி ஐய பொன் அசும்பு அளைந்து உராய் - தேனைப் பூசி வியப்பையுடைய பொன் துளியைக் கலந்து பெயர்ந்து, செய்ய சந்தனம் தீம்பழம் ஆதியா - நல்ல சந்தனம் இனிய பழம் என்பவை முதலாகப் பிற வற்றையும்; வைய வாரி நன்று நடந்தது - காடு வருந்துமாறு வாரிக்கொண்டு பெரிதாக வெள்ளம் நடந்தது.

(வி - ம்.) உண்டு பூசி அளைந்து செருக்கி நாட்டை, நோக்கி நடந்த தென்றார்; குறிப்பு [மக்கள் செய்கையை வெள்ளத்தின் செயலாக்கின மையின் குறிப்பு] ஐய: உரிச்சொல் ஈறு திரிந்தது ['ஐ' என்னும் உரிச் சொல் 'ஐய' எனத் திரிந்தது, 'ஐ வியப்பாகும்' தொல் - உரி அ௭] 'நன்று பெரிதாகும்' (தொல் - உரி - சஙு). [அரோ: அசை]. (அ)

௩௮. வீடில் பட்டினம் வௌவிய வேந்தெனக்
காடு கையரிக் கொண்டு கவர்ந்துபோய்
மோடு கொள்புனன் மூரி நெடுங்கட
லோடு முற்றிய தோவென நண்ணிற்றே.

(இ - ள்.) வீடு இல் பட்டினம் வௌவிய வேந்து என - ஒழி வேந்தல் இல்லாத பட்டினத்தைக் கொள்ளைகொண்ட அரசனைப்

போல; காடு கை அரிக்கொண்டு கவர்ந்துபோய் - காட்டைத் திரைகளாகிய கைகளாலே அரித்தல் செய்து அப் பொருள்களை உள்ளடக்கிக்கொண்டுபோய்; மூரி நெடுங்கடல் நாடு முற்றியதோ என - பெரிய நெடிய கடல் நாட்டை வளைத்ததோ என்று மக்கள் வருந்துமாறு; மோடு கொள்புனல் நண்ணிற்று - பெரிய வெள்ளம் அந் நாட்டை அணுகியது.

(வி - ம்.) விடு: விகாரம்: விடுதல் என்னும் தொழிற்பெயர் 'தல்' விகுதி கெட்டு முதல்நீண்டு வீடு எனத் திரிந்தது; முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்.

அரி: அரித்தல், முதனிலைத் தொழிற்பெயர். மூரி, மோடு: பெருமை என்னும் பொருளன. (க)

ருசு. திரைபொரு கனைகடற் செல்வன் சென்னிமே
னுரையெனு மாலையை நகரச் சூட்டுவான்
சரை[1]யெனும் பெயருடைத் தடங்கோள் வெம்முலைக்
குரைபுனற் கன்னிகொண் டிழிந்த தென்பவே.

(இ - ள்.) திரைபொரு கனைகடற் செல்வன் நுகரக்கொள் - அலைமோதும் ஆரவாரம் மிகும் கடலாகிய தன் கணவன் துய்ப்பதற்குத் தன்னிடத்தே முற்கூறிய பொருள்களைக்கொண்ட; சரை எனும் பெயருடைத் தடம்வெம்முலைக் குரைபுனல் கன்னி - சரை என்னும் பெயரினையும் மணல்மேடாகிய விரும்பிய முலையினையும் உடைய ஒலிக்கும் புனலாகிய கன்னி; சூட்டுவான் நுரையெனும் மாலையைச் சென்னிமேல் கொண்டு இழிந்தது - அவனுக்குச் சூட்டுவதற்கு நுரையாகிய மாலையைத் தன் தலைமேல் கொண்டுவந்தது.

(வி - ம்.) சரை யென்னும் பெயரினையும் தடமாகிய விரும்பிய முலையினையும் உடைய புனலாகிய கன்னி; தடம் முலைபோற் சுரத்தலின் முலையாம். கொள் கன்னி: வினைத்தொகை. கன்னி என்னும் விசேடிக்கப் படுஞ் சொல்லை நீர் விசேடித்து அஃறிணையாக்குதலின், இழிந்த தென்றார். என்ப: அசை; இது புறனடையாற் கொள்க. (தொல் - இடை - சஅ.) இவ் விதி மேலும் கொள்க.

சூட்டுவான்: எதிர்கால வினையெச்சம். 'தடம்கொள்' என்னுந் தொடரிலுள்ள கொள் என்னுஞ் சொல்லைக் கன்னியுடன் இயைத்துக் 'கொள்கன்னி' எனக்கூட்டிக் கொள் என்பதற்குச் செயப்படுபொருளாக முற்செய்யுளிற் கூறிய காட்டுப்பொருள்களை வருவித்துக் கூறினார். 'செல்வன் சென்னிமேல் சூட்டுவான்' என அமைந்த தொடரிலிருந்த சென்னிமேல் என்பதைக் 'குரைபுனற் கன்னி சென்னிமேல்' என மாற்றிக் கூறினார். இவ்வாறு கூறுமற் செல்வன் சென்னிமேற் சூட்டுவான் நுரையெனும் மாலையைக் கொண்டு சென்றதாகக் கூறினும் பொருள் கெடுமாறில்லை. (க0)

(பாடம்) 1. சரவெனும்.

௪௦. பழங்கொடெங் கிலையெனப் பரந்து பாய்புனல்
வழங்கமுன் னியற்றிய சுதைசெய் வாய்த்தலை
தழங்குரல் பம்பையிற் சாற்றி நாடெலா
முழங்குதீம் புனலக முரிய மொய்த்ததே.

(இ - ள்.) முழங்கு தீம்புனல் அகம் முரிய - ஆரவாரிக்கும் இனிய புனலாலே உட்கரை முரிதலால்; தழங்கு குரல் பம்பையின் நாடெலாம் சாற்றி - ஒலிக்கும் ஒலியையுடைய பறையினாலே நாடெங்கும் உள்ளார் அறிவித்து; பழம்கொள் தெங்கு இலையெனப் பாய்புனல் பரந்து வழங்க - காய்த்த தென்னை ஒலையென நெருங்கிப் பாய்புனல் பரவி வழங்குமாறு; முன் இயற்றிய சுதை செய் வாய்த்தலை மொய்த்தது - நீர் வரவறிந்து முன்னர் இயற்றிய சுண்ணாம்பினாற் கட்டப்பட்ட வாய்க்காலினிடத்துப் (படவிடக்) கூடினர்.

(வி - ம்.) பழம் கொள் தெங்கு - காய்ந்த தெங்கு. இலை நெருக்கத்திற்கு [உவமை]. தெங்கோலை எனற்பாலது தெங்கிலை எனப்படுதல் மரபு வழுவமைதியாகக் கொள்க. இலையெனப் பாய்புனல் பரந்து வழங்கும்படி நீர் வரத்தறிந்து முன்னே படுத்த வாய்த்தலை. தழங்கு குரல் [தழங்குரல்என ஆனது] விகாரம். (௧௧)

௪௧. வெலற்கருங் குஞ்சரம் வேட்டம் பட்டெனத்
தலைத்தலை யவர்கதந் தவிர்ப்பத் தாழ்ந்துபோய்க்
குலத்தலை மகளிர்தங் கற்பின் கோட்டக
நிலைப்படா நிறைந்தன பிறவு மென்பவே.

(இ - ள்.) வெலற்கு அருங் குஞ்சரம் வேட்டம் பட்டு என - முன்பே வெல்வதற்கு அரிய களிறு பின்பு வேட்டையிலே அகப்பட்டால், அதனைக் குத்துக்கோற்காரர் குத்தி அதன் மதத்தை விலக்குமாறுபோல; தலைத்தலை அவர் கதம் தவிர்ப்பத் தாழ்ந்து போய் - வாய்க்கால்களின் இடந்தொறும் இடந்தொறும் நாட்டிலுள்ளார் படலிட்டு விரைவை அடக்க, அவை தணிந்து போதலால்; குலத்தலை மகளிர்தம் கற்பின் - நற்குடிப்பிறந்த மகளிருடைய கற்பைப்போல; கோட்டகம் பிறவும் நிலைப்படா நிறைந்தன - பயிருடைய நீர்நிலையும் ஏரி முதலியனவும் நிலை கொள்ளாமல் நிறைந்தன.

(வி - ம்.) குஞ்சரத்திற்கு வாய்க்கால் உவமிக்கும் பொருள். கோட்டகம்-பயிருடைத்தான நீர் நிலை. பிற - ஏரி முதலாயின. (௧௨)

௪௨. கவ்வையுங் கடும்புன லொலியுங் காப்பவர்
செவ்வனா ருயிரஞ் சிலைக்கும் பம்பையு
மெவ்வெலாத் திசைகளு மீண்டிக் காரோடு
பவ்வநின் றியம்புவ தொத்த வென்பவே.

(இ - ள்.) கடும்புனல் ஒலியும் - படலிட்டதினின்றும் குதித்து வழிந்துசெல்லும் நீரின் ஒலியும்; காப்பவர் கவ்வையும் - கரை காப்பாருடைய ஆரவாரமும், நூறுயிரம் சிலைக்கும் பம்பையும் - நூறுயிரக்கணக்காக ஒலிக்கும் பறையொலியும்; எவ்எலாத் திசைகளும் ஈண்டி - எல்லா எல்லாத் திசைகளிலும் கூடி; காரொடு பவ்வம் நின்று இயம்புவது ஒத்த - காரும் கடலும் மாறுமல் முழங்குதலை ஒத்தன.

(வி - ம்.) செவ்வன் - நேரே.

'காப்பவர் கவ்வையும்' எனக்கூட்டுக. கவ்வை, சிலை, இயம்பல் என்பவை பல வேறுவகை ஒலிகள். கடும்புனல் - விரையும் புனல். கடி என்னும் உரிச்சொல் திரிந்தது. (கஉ)

சுஉ. மாமனு மருகனும் போலு மன்பின
காமனுஞ் சாமனுங் கலந்த காட்சிய
பூமனு மரிசிப்புல் லார்ந்த மோட்டின
தாமின மமைந்துதந் தொழிலின் மிக்கவே.

(இ - ள்.) தம் தொழிலின் மிக்க - தம் உழவுத்தொழிலிலே சிறந்து நின்றனவாகிய எருமை முதலியன; மாமனும் மருகனும் போலும் அன்பின - மாமனையும் மருகனையும் போலும் அன்பின; காமனும் சாமனும் கலந்த காட்சிய - காமனும் அவன் தம்பி சாமனும் கலந்து நின்றாலன்ன தோற்றத்தின; பூமனும் அரிசிப்புல் ஆர்ந்த மோட்டின் - பூக்களையும் அரிசிப் புல்லையும் தின்ற வயிற்றினவாகி; இனம் அமைந்து (நின்றன) - திரளமைந்து நின்றன.

(வி - ம்.) இதற்கு 'நின்றன' என ஒருசொல் வருவிக்க. ஒன்றுக்கொன்று பிற்படின் வருந்தும் என்று அன்பு கூறினர். சாமன் - காமன் தம்பி. 'ஆவயிற் குறிப்பே ஆக்கமொடு வருமே' (தொல். எச் - கசு) என்பதனல் மோட்டின என்பதன் பின் 'ஆக்கம்' வருவிக்க.

மோடு - வயிறு. (சுக)

சுச நெறிமருப் பெருமையி னொருத்த னீளினஞ்
செறிமருப் பேற்றினஞ் சிலம்பப் பண்ணுறீஇப்
பொறிவரி வராலின மிரியப் புக்குடன்
வெறிகமழ் கழனியு ளுழுநர் வெள்ளமே.

(இ - ள்.) நெறிமருப்பு எருமையின் ஒருத்தல் நீள் இனம் - (அவ்வாறு நின்ற) அறல்பட்ட கொம்பினையுடைய எருமைகளிற் கடாக்களின் பெருந்திரளையும்; செறி மருப்பு ஏற்றினம் - திண்ணிய கொம்புகளையுடைய எருத்தின் திரளையும்; சிலம்பப் பண்

உறீஇ - முழங்குமாறு ஏரிற் பூட்டி; பொறிவரி வரால் இனம் இரிய உடன்புக்கு - புள்ளிகளையும் வரிகளையும் உடைய வராலின் திரள் ஓட அவற்றுடன் புகுந்து; வெறிகமழ் கழனியுள் உழுநர் வெள்ளம் - மணங்கமழும் கழனியில் உழுகின்றவர் வெள்ளம் என்னும் எண்ணிக்கை உடையவர் ஆயினர்.

(வி - ம்.) சிலம்ப - முழங்க. பொறி - விளக்கம்.

'ஏற்புடைத் தென்ப எருமைக் கண்ணும்' (தொல் - மரபு. ௬எ) என்பதனால் 'ஒருத்தல்' என்றார். (௪௫)

௪௬. சேறமை செருவினுட் செந்நெல் வான்முளை
வீறொடு விளைகெனத் தொழுது வித்துவார்
நாறிது பதமெனப் பறித்து நாட்செய்வார்
கூறிய கடைசியர் குழாங்கொண் டேகுவார்.

(இ - ள்.) வீறொடு விளைக எனத் தொழுது - (உழவர்கள்) சிறப்புற விளைக என்று நிலமகளைத் தொழுது; சேறு அமை செருவினுள் செந்நெல் வால்முளை வித்துவார் - சேறுக அமைந்த வயலிலே செந்நெல்லின் வெள்ளிய முளையை விதைப்பர்; இது நாறு பதம் என பறித்து நாள் செய்வார் - இந் நாற்றுச் செவ்வி பெற்றது என்று பறித்து நாள் கொண்டு வைப்பர்; கூறிய கடைசியர் குழாம் கொண்டு ஏகுவர் - முதல் நாளிலேயே கூறி அமர்த்தப்பட்ட உழத்தியர் திரளை அழைத்துச் செல்வர்.

(வி - ம்.) இத்துணை நிலத்திற்கு இத்துணைக் கடைசியர் என்று கூறிய என்றும் ஆம். (௪௬)

௪௭. முலைத்தடஞ் சேதகம் பொழிப்ப மற்றவர்
குலைத்துடன் பதித்தலிற் குதித்த வாட்கயல்
புலத்திடைக் கவரிகன் றூட்டப் போந்தபா
னிலத்திடைப் பாய்ந்தவை பிறழு நீரவே.

(இ - ள்.) முலைத்தடம் சேதகம் பொழிப்ப - தங்கள் முலைப் பரப்பிலே சேறு தெறிக்க; அவர் குலைத்து உடன்பதித்தலின் - அக் கடைசியர் நாற்றின் முடியைப் பிரித்து எல்லோரும் நடுத லின்; குதித்த வாள்கயல் - வெருவி நடாத இடத்தே குதித்த ஒளிமிகும் கயல் மீன்கள்; புலத்திடைக் கவரி கன்று ஊட்டப் போந்த பால் நிலத்திடைப் பாய்ந்து - (அக் கடைசியர் நெருங் குதலின்) குறிஞ்சி நிலத்திலே கவரி தன் கன்றை யூட்டி மிகுந்து சொரிந்த பால் மறைத்த நிலத்திலே பாய்ந்து; அவை பிறழும் நீர - அவை அந்நிலத்திலே கிடந்து பிறழும் இயல்பின அந்நிலம்.

(வி - ம்.) மற்று: வினைமாற்று. குறிஞ்சி நிலத்தே கவரி தன் கன்றை ஊட்டுதலான் அதற்கு மிக்குச் சொரிந்த பால் மறைத்த நிலத்

திடை என்க. [மருதநிலத்துக் கயல் குறிஞ்சி நிலத்திலே வீழ்தலின் திணைமயக்கம் கூறியவாறு.] 'கவரியும் கராமும் நிகரவற் றுள்ளே' (தொல். மரபு-௬௭) என்றதனால், 'கன்று' என்றார். (௬௭)

௬௭. பாற்சுவை யறிந்தவை பழனத் தாமரை
மேற்செலப் பாய்தலின் வெரீஇய வண்டினங்
கோற்றொடி நுளைச்சியர் முத்தங் கோப்பவ
ரேற்றிய மாலைத்தே னிரியப் பாய்ந்தவே.

(இ - ள்.) அவை பாற்சுவை அறிந்த பழனத் தாமரைமேல் செலப் பாய்தலின் - அக் கயல்கள் அப் பாலின் சுவையை அறிந்து (நீரல்லாமையால்) கழனியில் உள்ள தாமரை மேலே செல்லப் பாய்தலின்; வெரீஇய வண்டினம் - (அதற்கு) அஞ்சி யெழுந்த வண்டின் திரள்; முத்தம் கோப்பவர் கோல்தொடி நுளைச்சியர் - முத்தைக் கோப்பவராகிய திரண்ட வளையலணிந்த நுளைச்சியர்; ஏற்றிய மாலை தேன் இரியப் பாய்ந்த-சூடிய மாலையில் வண்டினம் ஓடப் பாய்ந்தன.

(வி - ம்.) 'பாற்சுவை தெரிந்தன' எனவும் பாடம்.

இச் செய்யுளும் குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்னும் மூவகை நிலங்களும் மயங்கக் கூறலின் திணைமயக்கம் கூறியபடியாம். நுளைச்சியர் : நெய்தல் நிலமகளிர். (௬௮)

௬௮. இரிந்ததேன் குவளையி னெற்றி தைவர
முரிந்துபோ தவிழ்ந்துகொங் குயிர்க்கு முல்லையின்
அரும்புசேர்ந் தணிஞிமி றார்ப்ப வாய்பதம்
விருந்தெதிர் கொண்மெனத் தழுவி வீழ்ந்தவே.

(இ - ள்.) முல்லையின் அரும்பு போது அவிழ்ந்து கொங்கு உயிர்க்கும் - முல்லையின் அரும்பு போதாக விரிந்து தேனைச் சொரியப்படும்; குவளையின் நெற்றி இரிந்த தேன் சேர்ந்து - குவளை மலரின் நெற்றியிலே முன்பு இரிந்த தேனினம் சேர்தலால்; அணிஞிமிறு முரிந்து ஆர்ப்ப - அதிலிருந்த ஞிமிறுகள் முரிந்து ஆரவாரிக்க; ஆய் பதம் விருந்து எதிர்கொண்ம் எனத் தைவர - (அத் தேனினம்) இவ் அழகிய உணவை நுமக்கு விருந்திடுகின்றேம். இதனை ஏற்றுக்கொண்மின் என்று கூறினாற்போல அவற்றைத் தடவிக்கொடுக்க; தழுவி வீழ்ந்த - அந்த ஞிமிறுகள் அத் தேனினத்தைத் தழுவி அதிலே வீழ்ந்தன.

(வி - ம்.) கொண்மின் : ('கொண்ம்' என) விகாரம். இவற்றால் நில மயக்கங் கூறினார்.

இச் செய்யுளிற் கொண்டு கூட்டுப் பொருள் கோள் மிகுதி. கொங்கு - தேன். ஞிமிறு, தேன் : வண்டின் இனங்கள். (௬௯)

௪௯. வளமுடி நடுபவர் வரம்பில் கம்பலை
இளமழை முழக்கென மஞ்ஞை யேங்கலி
னளமரு குயிலின மழுங்கிப் பூம்பொழி
லுளமெலி மகளிரி னொடுங்கு மேன்பமவே.

(இ - ள்.) வளம்முடி நடுபவர் வரம்பு இல் கம்பலை-செழித்த நாற்றின் முடியை நடும் உழத்தியரின் எல்லையற்ற ஆரவாரத்தை; இளமழை முழக்குஎன மஞ்ஞை ஏங்கலின் - கார்காலத் தொடக்கத்திலே முகிலின் முழக்கமென்று நினைத்து மயில்கள் ஆரவாரித்தலின்; அளமரு குயில்இனம் அழுங்கி - உளஞ்சுழலும் குயிலின் திரள் (உண்மையென்று கருதி) வருந்தி; உளம்மெலி மகளிரின் பூம்பொழில் ஒடுங்கும் - (கணவரைப் பிரிந்து) உள்ளம் வருந்திய மகளிரைப்போலப், பூஞ்சோலையிலே பதுங்கும்.

(வி - ம்.) கம்பலை - ஆரவாரம். ஏங்கல் - ஆரவாரித்தல்.

அளமரு: அலமரு: ளகரலகரப் போலி. குயில்: கார்காலத்தில் ஒடுங்கியிருக்கும்; வேனிலே இதற்குரியது. மயிலுக்குக் கார்காலமே விருப்பமூட்டும். (௨௦)

௫௦. வளைக்கையாற் கடைசியர் மட்டு வாக்கலிற்
றிளைத்தவர் பருகிய தேறற் றேங்குழிக்
களிப்பவுண் டிளவனங் கன்னி நாரையைத்
திளைத்தலிற் பெடைமயி றெருட்டுஞ் செம்மற்றே.

(இ - ள்.) கடைசியர் வளைக்கையால் மட்டு வாக்கலின் - உழத்தியர் வளையணிந்த கையினால் மதுவை வார்த்தலால்; திளைத்தவர் பருகிய தேறல் தேங்குழி - தொழிலிலே இடைவிடாமல் பயின்றவர் உண்ட மது தேங்கிய இடத்திலே; இள அனம் களிப்ப உண்டு - காமஇன்பம் அறிந்த அன்னம் அதனை மயங்க உண்டு; கன்னி நாரையைத் திளைத்தலின் - காம இன்பம் அறியாத நாரையைக் கூடுதலின்; பெடைமயில் தெருட்டும் செம்மற்று- (அதனைக் கண்டு) மயிற்பெடை தன் மயிலைத் தெளிவிக்கும் தலைமைத்து.

(வி - ம்.) மீண்டும் நடவுத்தொழில் முதலாகக் கூறுகிறார் [௪௯-ஆம் செய்யுளில் முன் கூறினார்.]

'திளையா வரும் அருவி' (சிற்-௨௩௪) என்றார் பிறரும். பெடையென்றும் மயிலென்றும் பிரிக்க. நீர் கள்ளுண்டு இதுபோல் மயங்கன்மின் என்று தெருட்டிற்று. இனி, மயிலைக் கண்டாற் கள்ளின் களிப்புத் தீரும் என்றலின் அது தெருட்டிற் றென்றுமாம்.

தேங்கு உழி-தேங்கிய இடம். களித்தல்-கள்ளுண்டு மயங்குதல். (௨௧)

௫௧. கண்ணெனக் குவளையும் கட்ட லோம்பினர்
வண்ணவாண் முகமென மரையி னுட்புகார்
பண்ணெழுத் தியல்படப் பரப்பி யிட்டனர்
தண்வய லுழவர்தந் தன்மை யின்னதே.

(இ - ள்.) வண்ண வாள்முகம் என மரையின் உள்புகார் - காதல் மகளிரின் அழகிய ஒளிமிகும் முகம் என்று நினைத்துத் தாமரையாகிய களையின் அருகு செல்லாத உழவர்; கண் எனக் குவளையும் கட்டல் ஓம்பினர் - அவர்களுடைய கண்ணென்றே நினைத்துச் சூடுதற்குப் பறிக்குங் குவளையையும் களையாகப் பறிப்பதை நீக்கி; பண் எழுத்து இயல்படப் பரப்பியிட்டனர் - பண்ணினை எழுத்தின்வடிவு தோன்றப் பாடினர்; தண்வயல் உழவர்தம் தன்மை இன்னது - குளிர்ந்த வயலில் உழவரின் தன்மை இவ்வாறு இருந்தது.

(வி - ம்.) குவளையும் : உம்மை [இழிவு] சிறப்பும்மை. ஓம்பினர்: வினையெச்சமுற்று [வினை முற்று வினையெச்சப் பொருளில் வந்தது.] உள் புகார்: தொழிற்பெயர் [வினையாலணையும் பெயர்] தாமரையைக், 'கடவு ளொண்பூ அடைதலோம்பி' (பெரும்பாண்-௨௯0) எனக் கூறுதலானும் அவர் பறியாராயிற்று. 'மரையினுள்' என்னும்[1] உம்மையில் சொல், எஞ்சு பொருட் கிளவியான செஞ்சொல் அன்மை உணர்க; (தொல்·இடை-௩௬) முகமும்கண்ணும் காதன்மையைத் தோற்றுவித்தலின் அதற்கேற்கப் பாடினரென்க. (௨௨)

௫௨. நித்திலப் பந்துட னின்று பாதிரி
யொத்தபூ வுடற்றிய நாவி னாகினற்
றத்துநீர் நாரைமே லெறியத் தண்கடல்
பைத்தெழு திரையெனப் பறவை யாலுமே.

(இ - ள்.) நித்திலப் பந்துஉடன் ஈன்று - முத்துப் பந்து போலும் முட்டையைச் சேர ஈன்று; ஒத்த பாதிரிப்பூ உடற்றிய நாவின் நாகினால் - தன் நாவிற்கு ஒத்த பாதிரியினது பூவைக் கெடுத்த நாவினையுடைய நத்தையாலே; நாரைமேல் தத்துநீர் எறிய - நாரையின்மேல், தத்தும் நீர் எறிய; தண்கடல் பைத்து எழுதிரை எனப் பறவை ஆலும் - குளிர்ந்த கடலில் விரிந்தெழும் அலைபோல அந்த நாரை மெல்ல எழுந்து ஒலிக்கும்.

(வி - ம்.) 'நித்திலப் பந்து' உவமத்தொகையில் வந்த ஆகுபெயர்; 'கந்தருவ வழக்கம்' (இறை·௧) என்றாற்போல. 'ஈன்று [நாவினை] உடைய' என்க.

இது வேண்டிய அளவிலே நீர் பாய்கின்றமை கூறிற்று. (௨௩)

---

1. உம்மையில்லாத சொல். 'மரை' என இருப்பின் செஞ்சொல் ஆகும். உருபும் இருப்பதாற் செஞ்சொலன்று.

ருகூ. சொல்லருஞ் சூற்பசும் பாம்பின் றோற்றம்போன்
மெல்லவே கருவிருந் தீன்று மேலலார்
செல்வமே போற்றலை நிறுவித் தேர்ந்தநூற்
கல்விசேர் மாந்தரி னிறைஞ்சிக் காய்த்தவே.

(இ - ள்.) சொல் அருஞ்சூல் பசும்பாம்பின் தோற்றம் போல் மெல்லவே கரு இருந்து ஈன்று - நெல்லானது சூலுண்டென்று சொல்லற்கரிய பச்சைப் பாம்பின் தோற்றம்போல் மெல்லக் கருத்தங்கி ஈன்று; மேலலார் செல்வமேபோல் தலை நிறுவி - குடிப்பிறவாதார் செல்வத்தைப்போலத் தலையை நேரே நிறுத்தி; தேர்ந்த நூல் கல்விசேர் மாந்தரின் இறைஞ்சிக் காய்த்த - மெய்ப்பொருளை ஆராய்ந்த நூற்கல்வி பொருந்திய மக்களைப் போல மிகவும் வளைந்து விளைந்தன.

(வி - ம்.) சொல் - நெல். அரு - சூலுண்டென்று சொல்லுதற்கரிய. மெல்ல-ஒழுக. தேர்ந்த-மெய்ப்பொருளை ஆராய்ந்த. 'தாறு படுநெல்' என்றாற்போல, 'காய்த்த' என்றார்.

செல்வமுடைய மேலலார்போல் தலைநிறுவி என்னவேண்டிய உவமையை மேலலார் செல்வமேபோல் தலைநிறுவி என்றது, உடையார் தொழில் உடைமைமேல் ஏற்றப்பட்டதோர் உபசார வழக்கு என்க. (உசு)

ருச. மீன்கணி னளவும்வெற் றிடங்க ளின்மையால்
தேன்கணக் கரும்பியல் காடுஞ் செந்நெலின்
வான்புகழ் களிறுமாய் கழனி யாக்கமும்
ஊன்கணார்க் குரைப்பரி தோல்லேன் சும்மைத்தே.

(இ - ள்.) மீன்கணின் அளவும் வெற்றிடங்கள் இன்மையால் - மீனினது கண்ணளவேனும் பாழ்நிலம் இன்மையால்; ஊன்கணார்க்கு உரைப்பரிது - மக்கட்குப் புகழ்தல் அரியதாய்; வான்புகழ் கழனி - வானவர் புகழும் கழனியில்; தேன்கணக் கரும்பியல் காடும் - தேன் இருலின் திரட்சியை உடைய கரும்பு வளர்ந்த வயலும்; களிறுமாய் செந்நெலின் ஆக்கமும் - யானையின்றால் மறையும் செந்நெல்லினது முதிர்ச்சியும்; உடைத்தாய் ஒல்லென் சும்மைத்து - ஒல்லென்னும் ஓசையை உடைத்தாயிற்று.

(வி - ம்.) முன் விளைவு கூறி, இதனால் முற்றினபடி கூறினார். மீன்கண் மிகவும் உருட்சியுடைமையின் இடங்குறித்தல் அரிது. [காடு - கழனி. ருரு ஆம் செய்யுளை நோக்குக.]

இதன்கண் 'களிறுமாய் கழனி' என்றதனோடு "களிறு மாய்க்கும் கதிர்க்கழனி" எனவரும் மதுரைக் காஞ்சியினை (உசஎ) யும் நினைக. இத் தொடர்க் கருத்தை "களிறு மாய்க்குஞ் செந்நெல் அங்குலை" என்றும், (நைடதம் : சுயம்வர-கஙஅ), "யானை மறையக் கதிர்த்தலைச் சாலிநீடி"

என்றும் (பிரபுலிங், மாயையுற்-௧௧), "களிறுமாய்ப்பக் கதழ்ந்தெழு பூம் பயிர்" என்றும் (தணிகை நாட்-௧௧௭) பிற்றைநாட் புலவர் பலரும் எடுத்தாள்வாராயினர். (௨௫)

௨௬. ஆய்பிழி விருத்துவண் டயிற்றி யுண்டுதேன்
வாய்பொழி குவளைகள் சூடி மள்ளர்க
டேய்பிறை யிரும்புதம் வலக்கை சேர்த்தினு
ராய்செநெ லகன்றகா டரிகுற் றார்களே.

(இ - ள்.) மள்ளர்கள் ஆய்பிழி விருந்து வண்டு அயிற்றி உண்டு - உழவர்கள் சிறந்த கள்ளை விருந்தாக வந்த வண்டினை ஊட்டிப் பிறகு தாமும் உண்டு; தேன் வாய்பொழி குவளைகள் சூடி - தேனைச் சொரியும் குவளைமலரை அணிந்து; தேய்பிறை இரும்பு தம் வலக்கை சேர்த்தினர் - தேய்ந்த பிறைமதி அனைய இரும்பைத் தம் வலக்கையில் ஏந்தினர்; ஆய் செந்நெல் அகன்ற காடு அரிகுற்றார்கள் - தேர்ந்த அகன்ற செந்நெற் காட்டை அரியலுற்றார்கள்.

(வி - ம்.) குவளையை ஈண்டுக் களிப்பாற் பறித்துச் சூடினர். காடு பெருமை கூறிற்று. எறிகுற்றாரும் பாடம். விருத்துவண்டு, 'வன் ஞெடர் மொழியும்' (தொல். எழுத்-குற்றியலுகரப், ௧) என்னுஞ் சூத்திரத்தில், 'வல்லெழுத்திடை மிகும்' என்றது, 'ஒற்று' என்ற மிகுதியான் இயல்பு கணத்துக்கண்ணும் மெல்லொற்றுத் திரிந்தது.

இச் செய்யுளின்கண் தேவர் உழவர்க்கியல்பாக அமைந்த விருந்தோம்பற் பண்பினை நினைந்து "ஆய்பிழி விருத்து வண்டு அயிற்றி உண்டு" என்ற நுணுக்கம் உணர்க. விருந்தூட்டியுண்டல் சிறந்த தமிழர் பண்பு. அப் பண்பு உழவர்க்கே உரியதுமாம். "இரவார் இரப்பார்க்கொன் றீவர் கரவாது கைசெய்தூண் மாலை யவர்" என்ற வள்ளுவர் பொன் மொழியும் (குறள். ௧0௩௫) நினைக. (௨௬)

௨௭. வலியுடைக் கைகளான் மலர்ந்த தாமரை
மெலிவெய்தக் குவளைகள் வாடக் கம்பலம்
பொலிவெய்தப் பூம்பொய்கை சிலம்பிப் பார்ப்பெழ
மலைபட வரிந்துகூன் குயங்கைம் மாற்றினர்.

(இ - ள்.) வலியுடைக் கைகளால் - அந்நெல்லை அரிதற்குத் தக்க ஆற்றலுடைய கைகளினால்; மலர்ந்த தாமரை மெலிவு எய்த - அக் கழனிகளில் மலர்ந்துள்ள தாமரைமலர்கள் வருந்தவும்; குவளைகள் வாட - குவளை மலர்கள் வாடவும்; கம்பலம் பொலிவு எய்த - ஆரவாரம் மிக்கெழுதலால்; பூம்பொய்கை பார்ப்பு சிலம்பி எழ - மலர்ந்த பொய்கையிலிருந்து குஞ்சுகளுட்படப் பறவைகள் ஒலியுடன் எழ; மலைபட அரிந்து கூன்குயம் கை மாற்றினர் - மலைபோலக் குவிய நெல்லை அரிந்துவிட்டு வளைந்த அரிவாளைக் கையிலிருந்து மாற்றினர்.

(வி - ம்.) கம்பலம்: உரிச்சொல் திரிவு [கம்பலே]. பொய்கை பார்ப்பெழ என இடத்து நிகழ்பொருளின் தொழில் இடத்தின்மேல் நின்றது. பட: உவமவுருபு.

முன் களை பறியாதவற்றை ஈண்டுக் களிப்பினுல் அரிந்தார்.

உழவர் கையே உலகெலாந் தாங்கும் கை என்பது கருதி வலியுடைக்கைகளான் என்று தேவர் அடைபுணர்த்தனர் என்றல் சிறப்பு. என்னை? "உழவினுர் கைம்மடங்கின் இல்லே விழைவதூஉம், விட்டேமென்பார்க்கு நிலே" என்பது பொய்யாமொழியன்றே?

(குறள். ௧0௩௬). (௨எ)

௫எ. வாளையி னினந்தலே யிரிய வண்டலர்
தாளுடைத் தாமரை கிழிய வண்சுமை
கோளுடை யிளேயவர் குழாங்கொண் டேகலிற்
பாளேவாய்க் கமுகினம் பழங்கள் சிந்துமே.

(இ - ள்.) கோளுடை இளேயவர் குழாம் - தொழில் ஆற்றலுடைய இளேஞர் திரள்; வாளையின் இனம் தலே இரிய - வாளேயின் குழு தம் இடத்திலிருந்து ஓடவும்; வண்டு அலர் தாளுடைத் தாமரை கிழிய - வண்டுகள் துகைத்து அலர்ந்த, நாளங்களேயுடைய தாமரை மலர்கள் கிழியவும்; வண்சுமை கொண்டு ஏகலின் - வளவிய நெற்சூட்டைச் சுமந்து செல்வதால்; பாளேவாய் கமுகினம் பழங்கள் சிந்தும் - அச் சுமை பட்டு மடற்கமுகுகள் பழங்களேச் சிந்தும்.

(வி - ம்.) தலே - இடம். வண்டு அலர்-வண்டு துகைத்து அலர்ந்த. பாளேவாய் கமுகு - மடற் கமுகு.

கோள் - ஆற்றல்.

இச் செய்யுளின்கண்,

"நாடென்ப நாடா வளத்தன நாடல்ல
நாட வளந்தரு நாடு" (குறள். எ௩௯)

என்பதுபற்றி அந்நாட்டின்கண் மக்கள் வருந்தாமற் பெருகின்ற வளம் கூறப்படுகின்றது. மேல்வரும் ௫அ-௬0-௬௧. ௬௨-௬௩. ஆம் செய்யுள்களும் இன்ன. (௨அ)

௫அ. சோர்புயன் முகிற்றலே விலங்கித் தூநில
மார்புகோண் டார்ந்தது நரல வண்சுளே
யார்வமு பலாப்பழ மழிந்த நீள்களம்
போர்விஞன் மலிந்துடன் பொலிந்த நீரவே.

(இ - ள்.) புயல்சோர் முகில் தலேவிலங்கி - நீரைப் பொழியும் முகிலேத் தலேச்சென்று தடுக்குமாறு; தூநிலம் மார்புகொண்டு ஆர்ந்து - தூய நிலத்தின் மார்பையெல்லாம் தமக்கு இடமாகக்

கொண்டு நிற்பதனால்; அது நால - அந் நிலம் பொறுக்கமாட்டேன் என்று வாய்விடும்படி; வண்சுளை ஆர்புஉறு பலாப்பழம் அழிந்த நீள்களம் - செழுவிய சுளைகள் நிறைந்த பலாப்பழங்கள் அழிந்துகிடந்த நீண்ட களங்கள்; போர்விறல் உடன்மலிந்து பொலிந்த நீர - போர்களால் மிக்குப் பொலிந்த இயல்பின.

(வி - ம்.) புயல்-நீர். விலங்கி: விகாரம்; விலங்க என்க. பழம்: களத்திற்கு அடை. நிலத்திற்குக் களம் சினையாம்.

இனி, 'நிலத்திலே முகிலை விலக்கிப் பழைய கூடுகள் [1]நிறைதல் கொள்கையாலே, அங்ஙனம் அவை நிறைந்த நிலம் இப்பொழுது இடுகின்ற போரைப் பொறேன் என்று வாய்விடும்படி' என்றுமாம். ஆர்பு கொண்டெனவே கூடுகள் பெற்றும்.

முதலிற் கூறிய பொருளுக்கு மார்பு எனவும், இரண்டாம் பொருளுக்கு ஆர்பு எனவும் பிரிக்க. 'ஆர்பு கொண்டு' என்பதற்குக் 'கூடுகள்' தோன்றா எழுவாய். (உக)

௫௧. ஈடுசால் போரழித் தெருமைப் போத்தினான்
மாடுறத் தெழித்துவை களைந்து காலுறீஇச்
சேடுறக் கூப்பிய செந்நெற் குப்பைகள்
கோடுயர் கொழும்பொனின் குன்ற மொத்தவே.

(இ - ள்.) ஈடுசால் போர் அழித்து - பெருமை நிறைந்த போரைத் தலையைத் தள்ளி; எருமைப் போத்தினால் மாடுஉறத் தெழித்து - எருமைக் கடாக்களினாற் பக்கத்தே உற உரப்பி; வை களைந்து - வைக்கோலைக் களைந்து; கால்உறீஇச் சேடுஉறக் கூப்பிய செந்நெற் குப்பைகள் - காற்றில் தூற்றி உயரமாகக் குவித்த செந்நெற் பொலிகள்; கோடு உயர் கொழும்பொனின் குன்றம் ஒத்த - முடிஉயர்ந்த வளமிகு பொன்மலை போன்றன.

(வி - ம்.) ஈடு-இடுதலுமாம். 'பெற்றம் எருமை புலி மரை புல்வாய்-மற்றிவை யெல்லாம் போத்தெனப் படுமே' (தொல். மரபு-சக.) (௫௦)

௫௦. கரும்புக ணுடைப்பவ ராலை தோறெலாம்
விரும்பிவந் தடைந்தவர் பருகி விஞ்சிய
திருந்துசா றடுவழிப் பிறந்த தீம்புகை
பரந்துவிண் புகுதலிற் பருதி சேந்ததே.

(இ - ள்.) கரும்பு கண் உடைப்பவர் ஆலைதோறும் விரும்பி வந்து அடைந்தவர் எலாம் பருகி - கரும்பைச் சாறு கொள்வாருடைய ஆலைதோறும் விரும்பி வந்து சேர்ந்தவரெல்லோரும் பருகி; விஞ்சிய திருந்து சாறு அடுவழிப் பிறந்த தீம்புகை - மிக்க

1. நிறைதல் கொள்கையால் - நிறைந்திருப்பதனால்.

சாற்றைப் பாகுசெலுத்தக் காய்ச்சும்போது உண்டான இனிய புகை; விண்பரந்து புகுதலின் பருதி சேந்தது - வானத்திற் பரவிச் செல்வதால் ஞாயிறு சிவந்தது.

(வி - ம்.) இனிக், கரும்பின் செய்தி கூறுகின்றார்.

எல்லாம் என்பது இருதிணைக்கும் பொது. பருகுதலின் திருந் திற்று.

இனி, இங்ஙனம் [1]ஒருக்கின பண்டங்களைக் கொண்டுபோகின்றமை கூறுகின்றார். [கண் - கணு.] (௬௧)

௬௭. கிணைநிலைப் பொருநர்தம் செல்லல் கீழ்ப்படப்
பணைநிலை யாய்செநெற் பகரும் பண்டியும்
கணைநிலைக் கரும்பினிற் கவரும் பண்டியும்
மணநிலை மலர்பெய்து மறுகும் பண்டியும்,

(இ - ள்.) கிணைநிலைப் பொருநர்தம் செல்லல் கீழ்ப்படப் பணைநிலை ஆய் செந்நெல் பகரும் பண்டியும் - (உழவர்) கிணைப் பொருநருடைய வறுமை நீங்கக் கொடுத்து, மிக்க நெல்லைப் பண்ணையிலிருந்து விற்றற்குக் காரணமான பண்டியும்; கணை நிலைக் கரும்பினில் கவரும் பண்டியும் - திரட்சியைப்பெற்ற கரும்பிலிருந்து பாகு முதலியன கொண்டுபோகும் பண்டியும்; மணம்நிலை மலர்பெய்து மறுகும் பண்டியும் - மணம் நிலைபெற்ற மலர்களை யிட்டுக்கொண்டு போகும் பண்டியும்;

(வி - ம்.) இதுமுதல் மூன்று கவியும் ஒரு தொடர். பண்ணை 'பணை' என ஆனது விகாரம். நிலை - நிலைபெறுதல். கணை - திரட்சி. செல்லல் - துன்பம். கிணைப்பொருநர்: வேளாளரைப் புகழ்ந்து பாடுவோர். கிணை: தடாரி என்னும் ஒருவகைப் பறை. இவர்கள் ஏர்க்களம் பாடும் பொருநர். கவரும் - ஏற்கும். பண்டி - வண்டி. (௬௨)

௬௨. மல்லலந் தெங்கிள நீர்பெய் பண்டியு
மெல்லிலைப் பண்டியுங் கமுகின் மேதகு
பல்பழுக் காய்க்குலை பெய்த பண்டியு
மொல்குதீம் பண்டம்பெய் தொழுகும் பண்டியும்.

(இ - ள்.) மல்லல் அம் தெங்கு இளநீர் பெய் பண்டியும் - வளமிகும் அழகிய இளநீரைப் பெய்த பண்டியும்; மெல்இலைப் பண்டியும் - வெற்றிலை பெய்த பண்டியும்; கமுகின் மேதகு பல் பழுக்காய்க்குலை பெய்த பண்டியும் - கமுகிலிருந்து கிடைத்த சிறப்புமிகும் பல பழுக்காய்களை இட்ட பண்டியும்; ஒல்கு தீம்

---

1. ஒருக்கின - ஒன்று சேர்த்த.

பண்டம் பெய்து ஒழுகும் பண்டியும் - குழைந்த இனிய பண்டத்தையேற்றி இடைவிடாது போகும் பண்டியும்;

(வி - ம்.) மெல்லிலை: வினைத்தொகை. பழுக்காய்-பாக்கு. (கூக)

சுஉ. கருங்கடல் வளந்தரக் கரையும் பண்டியு
நெருங்குபு முதிரையி னிறைந்த பண்டியும்
பெருங்கலிப் பண்டிகள் பிறவுஞ் செற்றுபு
திருந்தியேத் திசைகளுஞ் செறிந்த வென்பவே.

(இ - ள்.) கருங்கடல் வளம்தரக் கரையும் பண்டியும் - கரிய கடலின் வளத்தை நகர்க்குத் தருதற்கு முழங்கும் பண்டியும்; நெருங்குபு முதிரையின் நிறைந்த பண்டியும் - நெருங்க முதிரையால் நிறைந்த பண்டியும்; பிற செற்றுபு பெருங்கலிப் பண்டிகளும் - ஒழிந்த பண்டங்கள் நிறைத்துப் பேரொலியையுடைய வரும் பண்டிகளும்; திருந்தி எத்திசைகளும் செறிந்த - ஒழுங்காக எல்லாத் திசைகளினும் நெருங்கின.

(வி - ம்.) கடல்வளமாவன: "ஓர்க்கோலை சங்கம் ஒளிர்பவளம் வெண்முத்தம்-நீர்ப்படும் உப்பினோ டைந்து." நெருங்குபு: நிகழ்காலம் உணர்த்தும். பிறவும்: உம்மை[பண்டிகளும் என] மாறுக. 'செற்றுபு' என்னும் எச்சம் 'ஒலியை உடைய' என்னும் விரியொடு கூடும்.

நகர்க் கரையும் பாடமாயின், கரைதல் இசைச் சொல்லாய்க், 'கொண்டுபோம்' என்னுப் பொருள் பயக்கும்.

முதிரை - அவரை துவரை முதலியன. (கூஉ)

சுச. கிளிவளர் பூமரு தணிந்து கேடிலா
வளவயல் வைகலு மின்ன தேன்பதேன்
றுளியொடு மதுத்துளி யறுத சோலைசூ
ழொளியமை யிருக்கையூ ருரைக்க நின்றவே.

(இ - ள்.) கிளிவளர் பூமருது அணிந்து - கிளி வாழும் மலர்ந்த மருதினால் அணியப்பட்டு; கேடிலா வளவயல் வைகலும் இன்னது - கெடுதியில்லாத வளமுற்ற வயல் நாடொறும் இத்தன்மைத்து; உரைக்க நின்ற - இனி, யான் உரைப்பதற் கிருப்பவை; தேன் துளியொடு மதுத்துளி அறுத - தேன்துளியும் மதுவின் துளியும் நீங்காத; சோலைசூழ் ஒளி அமை இருக்கை ஊர் - பொழில்கள் சூழ்ந்த, ஒளிபொருந்திய குடியிருப்பை யுடைய (நாட்டில் உள்ள) ஊர்கள்.

(வி - ம்.) கேடு, "வீட்டில் கிளி நால்வாய் வேற்றரசு தன்னரசு நட்டம் பெரும்பெயல் கால் எட்டு." என்ப: அசை. தேன். [தேனீக்கள் கொண்டுவந்து] வைத்த தேன். மது - பூவின் மது.

மிக்க பெயலோடு, பெய லின்மையெவி விட்டில்கிளி - அக்கணர சண்மையோ டாறு' என்பர் பரிமேலழகர்; (திருக்குறள்: ஏ௬௨-பரிமேலழகர்). (௬௫)

வேறு

௬௫. சேவலன்னந் தாமரையின் தோடவிழ்ந்த சேவ்விப்பூக்
காவிற்கூ டெடுக்கிய கவ்விக்கோண் டிருந்தன
தாவில்போன் விளக்கமாத் தண்குயின் முழவமாத்
தூவிமஞ்ஞை நன்மணம் புகுத்துந்தும்பிக் கோம்பரோ

(இ - ள்.) சேவல் அன்னம் தாமரையின் தோடு அவிழ்ந்த செவ்விப்பூ - அன்னச் சேவல்கள் இதழ்விரிந்த அழகையுடைய தாமரைப் பூவை ; காவில் கூடு எடுக்கிய கவ்விக்கொண்டிருந்தன - பொழிலிற் கூடு எடுத்தற்பொருட்டுக் கவ்விக்கொண்டிருந்தன ; தா இல் பொன்விளக்கம் ஆ - (அவ்வன்னச் சேவல்கள்) குற்றம் இல்லாத விளக்காகவும் ; தண்குயில் முழவம் ஆ - தண்ணிய குயிலோசை முழவமாகவும் ; தூவி மஞ்ஞை - பீலியையுடைய மயிலை ; தும்பிக் கொம்பர் நன்மணம் புகுத்தும் - வண்டுகளையுடைய மலர்க் கொம்புகள் நன்மணத்தே புகுத்திவிடும்.

(வி - ம்.) எடுக்கிய - எடுத்தற்கு : [எதிர்கால வினையெச்சம்]. தா - வலி. தூவி-பீலி. மணம் - பூவின் மணமும் கலியாணமும்.

தாமரையானும் குயிலோசையானும் இளவேனில் என்று கருதி, மயில் பூம்பொதும்பரின் மறைதலின் கொம்பு புகுத்தும் என்றார்; பேடும் தோகை மயிலும் சேரஇருந்தன [மணம் புகுத்தற்கு] என்றார்.

இனி, மயில் அன்னம் விளக்காகக் குயில் முழவமாகத் தும்பியைக் கொம்பிடத்தே மணம் புகுத்தும் என்றுமாம். கொம்பி லுலாவுமயில், விளக்காலும் முழவாலும் அக் கொம்பினின்றும் போந்து ஆடுதலின், அக் கொம்பிற் பூவின் மணத்தே தும்பியைப் புகுத்விட்டதாயிற்று. மெல்லிய ஓசையன்மையின் குயிலோசையை முழவமாகக் கருதிற்று. இதற்கு இக்கருத்து நிகழ்தல் 'ஆடமைக் குயின்ற' (அ௨) என்னும் அகப் பாட்டிற் காண்க. (௬௬)

௬௬. கூடினார்க ணம்மலர்க் குவளையங் குழியிடை
வாடிவள்ளை மேலெலாம் வாளையேறப் பாய்வன
பாடுசால் கயிற்றிற்பாய்ந்து பல்கலன் ஒலிப்பப்போந்
தாடுகூத்தி யாடல்போன்ற நாரைகாண்ப வோத்தவே.

(இ - ள்.) கூடினார்கண் அம்குவளை மலர் அம் குழியிடை - தம் கணவருடன் கூடின மகளிரின் கண்போன்ற அழகிய குவளை மலரையுடைய அழகிய ஓடையில்; வாடு வள்ளை மேலெலாம் வாளை ஏறப் பாய்வன - (நீர் குறைதலின்) சிறிது வாடின வள்ளையின் மேலே செல்ல வாளை மீன்களெல்லாம் பாய்கின்றவை ; பாடு சால் கயிற்றிற் பாய்ந்து பல்கலன் ஒலிப்பப் போந்து ஆடு கூத்தி

ஆடல்போன்ற - (கழாயினின்றும் இழிந்து) பக்கத்தில் அமைந்த கயிற்றிலே குதித்துப் பலவகை அணிகலன்களும் ஒலிப்ப ஆடுங் கூத்தியின் கூத்தைப்போன்றன; நாரை காண்ப ஒத்த - (கரையில் இருந்த) நாரைகள் காண்பன போன்றன.

(வி - ம்.) குவளைக் குழியில் [வள்ளைக் கொடிபடர] நாட்டின கழையும் அதிற் படர்ந்த கொடியும், அதிற் பாய்கின்ற மீனும், கழாயும் அதன்கீழ் இழிந்து ஆடுங் கயிறும் கூத்தியும் போன்றன; வடிவும் தொழிலும் உவமம். காண்ப: அகரவீற்றுப் பலவறி சொல்; தொழிற் பெயராய் [வினையாலணையும் பெயராய்] நின்றது. [கழாய், கழை; மூங்கில். பாடு - பக்கம். ஒத்த; பலவின்பால் வினைமுற்று].

வள்ளைக் கொடியின்மேல் வாளைமீன் பாய்தல் கயிற்றிற் பாய்ந்து ஆடாநின்ற கூத்தியின் கூத்துப் போன்றிருந்தது; கரைக்கண் கூடியிருந்த நாரைக் குழாம் கூத்தாடல் காண்பாரை ஒத்திருந்தது என்பதாம். (கஎ)

சுஎ. காவியன்ன கண்ணினார் கயந்தலைக்கு டைதலி
னாவியன்ன பூந்துகி லணிந்தவல்குற் பல்கலை
கோவையற் றுதிர்ந்தன கொள்ளும்நீர ரின்மையின்
வாவியாவும் பொன்னணிந்து வானம்பூத்த தொத்தவே.

(இ - ள்.) காவி அன்ன கண்ணினார் கயந்தலைக் குடைதலின் - காவியனைய கண்களையுடைய மகளிர் வாவியிடத்தே விளையாடுதலின்; ஆவி அன்ன பூந்துகில் அல்குல் அணிந்த பல் கலை கோவை அற்று உதிர்ந்தன - பாலாவியன்ன பூவேலை செய்த ஆடையையுடைய அல்குலின் மேலணிந்த பல கலைகள் வடமற்று உதிர்ந்தன; கொள்ளும் நீரர் இன்மையின் - அவற்றை எடுப்பார் இல்லாமையால்; வாவி யாவும் பொன் அணிந்து வானம் பூத்தது ஒத்த - வாவிகள் எல்லாம் மேகலையை அணிந்து, வானம் மீனைப் பூத்த தன்மையை ஒத்தன.

(வி - ம்.) கயந்தலை: விகாரம் [கயத்தலை எனல் வேண்டும்.] பொன்: [கருவி] ஆகுபெயர். மேகலைக்கு உறுப்பானவை அற்று வீழ்ந்தன.

கலை - மேகலை என்னும் அணிகலன். கொள்ளுநீரர் இன்மையின் என்றது பிறர் வீழ்த்த பொருளைத்தானும் எடுத்துக்கொள்ளாத நற்பண்புடையோர் அந்நாட்டு மக்கள் என்றற்குக் குறிப்பேதுவாய் நின்றது. எனவே, அந்நாட்டிற் கள்வாரிலாமை கூற வேண்டாதாயிற்று என்றபடி. இதனோடு,

"மண்ணு நீராட்டின் மலைந்தன ராகி
வண்ண மணியும் வயிரமும் முத்தும்
இட்டன கொள்ளும் முட்டின ராதலின்
வான மீனின் வயின்வயின் இமைக்கும்"

எனவரும் பெருங்கதையினையும் (உ டு: ருச-சு) நினைக. (கஅ)

௩௮. பாசவல் லிடிப்பவ ருலக்கை வாழைப் பல்பழ
மாசினி வருக்கைமா தடிந்துதேங் கனியுதிர்த்
தூசலாடு பைங்கமுகு தெங்கினெண் பழம்பரீஇ
வாசத் தாழை சண்பகத்தின் வான்மலர்க ணக்குமே.

(இ - ள்.) பாசவல் இடிப்பவர் உலக்கை - புதிய அவலை இடிப்பவரின் உலக்கை; வாழைப் பல்பழம் ஆசினி வருக்கை மா தடிந்து தேன்கனி உதிர்த்து - பல வாழைப் பழங்களை (உதிர்த்து) ஆசினி வருக்கை மா ஆகியவற்றை முறித்து, அவற்றின் பழங் கனியும் உதிர்த்து; ஊசல் ஆடு பைங்கமுகு தெங்கின் ஒண்பழம் பரீஇ - அசைகின்ற கமுகின் பழத்தையும் தெங்கின் பழத்தையும்[1] பரிந்து; வாசம தாழை சண்பகத்தின் வான்மலர்கள் நக்கும் - மணமுறும் தாழை மலரையும் சண்பக மலரையும் தடவும்.

(வி - ம்.) எனவே, ஏனையவும் பயன்தரும் என நிலநன்மை கூறினர்.

இத்துணையும் சோலைகளும் அவற்றிற்கு அங்கமான வாவிகளும் கூறினர்.

பசுமை + அவல்: பாசவல். பசுமை-புதுமை. ஆசினியும் வருக்கையும் பலாவின் வகைகள். இச் செய்யுள் உயர்வு நவிற்சியணி. (௫௧)

௩௯. மன்றனா றிலஞ்சி மேய்ந்து மாமுலை சுரந்தபா
னின்றதாரை யானில நனைப்ப வேகி நீண்மனைக்
கன்ற ருத்தி மங்கையர் கலம்நிறை பொழிதர
நின்றமேதி யாற்பொலிந்த நீர மாட மாலையே.

(இ - ள்.) மன்றல் நாறு இலஞ்சி மேய்ந்து மாமுலை சுரந்த பால் - மணங்கமழும் மடுவின் மலர்களை மேய்தலாற் பெரிய மடிசுரந்த பால்; நிலம் நனைப்ப நின்ற தாரையால் - நிலத்தை நனைக்குமாறு மாறாது பெய்த தாரையாலே; ஏகி நீள்மனைக் கன்று அருத்தி - கன்றை நினைத்துப் பெரிய மனைக்குச் சென்று அதனை ஊட்டி; மங்கையர் கலம்நிறை பொழிதர நின்ற மேதியால் - மங்கையர் கொணர்ந்த கலமும் சாலும் நிறையுமாறு பொழிய நின்ற எருமைகளால்; மாடமாலை பொலிந்த நீர - மாட வொழுங்குகள் பொலிந்த தன்மையின.

(வி - ம்.) இலஞ்சி-மடு: இடவாகு பெயர். நிறை-சால்; 'பீரிவர்வு பரந்தநீரறு நிறைமுதல்' (பதிற்-௬௮) என்றார் பிறரும். மாலை-ஒழுங்கு.

அந்நாட்டில் ''கன்றுயிர் ஒய்ந்துகக் கறந்துபாலுண்ணும் கொடுமை யில்லை'' என்பார், ''கன்றருத்தி மேதி கலம்நிறை பொழிதரும்'' என்றார்.

---

1. பரிந்து - நழுவச்செய்து.

இக்கருத்தினைக் ''கறவை கன்றூர்த்திக் கலநிறைபொழியும்'' எனவரும் மணிமேகலையினுங் (கஉ: ௩௬) காண்க.

'இலஞ்சி மேய்ந்து' என்றது அங்ஙனம் அம் மேதிகள் பால்மிக்கன வாதற்குக் குறிப்பேது என்க. (௪0)

௪0. வெள்ளிப்போழ் விலங்கவைத் தனைய வாய்ம ணித்தலைக்
கோள்பவளங் கோத்தனைய காலகுன்றிச் செங்கண
வோள்ளகிற் புகைதிரண்ட தோக்கு மாம ணிப்புருக்
கிள்ளையோடு பாலுணுங் கேடில் பூவை பாடவே.

(இ - ள்.) வெள்ளிப்போழ் விலங்க வைத்தனைய வாய் மணித்தலை - (அம் மாடத்திலே) வெள்ளித்தகட்டை விலங்குதலாக வைத்தன்ன வாயினையும் அழகிய தலையினையும்; ஒள் அகிற்புகை திரண்டது ஒக்கும் மா மணிப்புரு - ஒள்ளிய அகிலின் புகை திரண்டதைப் போன்ற கரிய நிறத்தினையும் உடைய பெரிய மணிப்புருக்கள்; கொள்பவளம் கோத்தனைய கால குன்றிச் செங்கண் கேடுஇல் பூவை பாட - அறுத்துக்கொண்ட பவளத்தைக் கோத்தாலனைய கால்களையும் குன்றிமணியனைய சிவந்த கண்களையும் உடைய கெடுதியில்லாத பூவைகள் பாடா நிற்க; கிள்ளையோடு பால் உணும் - கிளிகளுடன் பால் பருகும்.

(வி - ம்.) மா - கருமை நிறம். மணி - அழகு.

கொள்ளுதல்-அறுத்துக்கொள்ளுதல். நடுவு பல வரை உண்மையின், 'கோத்தனைய' என்றார். ஒள்ளகில்: ஒண்மை அகிற்கு அடை. சிலர் பாடப் பிள்ளைகள் பாலுண்டார் என்பதும் [தொனிப் பொருளாகத்] தோன்றிற்று.

இச்செய்யுளின்கண் சொற்கிடந்தவாறே உவமைகளைப் புறவிற்கே கொள்ளுதலே சிறப்பாம். ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் அவையிற்றில் சிலவற்றை வாளா பூவைக் கேற்றுகின்றார். புறவினுக்கே ஏற்றுங்கால் அஃதொரு சொல்லோவியமாகும் அருமை உணர்க. (௪௧)

௪௧. காடியுண்ட பூந்துகில் கழுமவூட்டும் பூம்புகை
மாடமாலை மேனலார் மணிக்குழலின் மூழ்கலிற்
கோடுயர்ந்த குன்றின்மேற் குழீஇயமஞ்ஞை தஞ்சிற
காடுமஞ்சி னுள்விரித் திருந்தவண்ண மன்னரே.

(இ - ள்.) காடி உண்ட பூந்துகில் ஊட்டும் பூம்புகை கழும - கஞ்சி யூட்டப்பெற்ற பூவேலை செய்த ஆடை அகிற்புகையிலே மயங்குதலால்; மாலை மாடம் மேல்நலார் மணிக்குழலின் மூழ்கலின் - ஒழுங்கான மாடங்களின்மேல் இருக்கின்ற நல்லாருடைய குழலில் ஊட்டும் புகையில் அக் குழல் மறைதலின்; கோடு உயர்ந்த குன்றின்மேல் குழீஇய் மஞ்ஞை - உயர்ந்த முடியை

உடைய குன்றின்மேல் திரண்ட மயில்கள்; தம் சிறகு ஆடும் மஞ்சினுள் விரித்து இருந்தவண்ணம் அன்னர் - தம் சிறகை அவ் விடத்து உலாவும் முகிலினுள்ளே விரித்திருந்த தன்மையை அம் மங்கையர் ஒத்தனர்.

(வி - ம்.) காடி-கஞ்சி. சுட்டு (அக்குழல்) வருவிக்க. 'அன்னது' என்ற பாடத்திற்கு 'சூழ்குதல் வண்ணம் என்னது அன்னது' என்க.

மங்கையர் கூந்தலுக்கும் காடிஉண்ட பூந்துகிலினுக்கும் அகிற்புகை ஊட்டுன்கிறனர். கூந்தலுக்குக் கலாபம் உவமை. (௬௨)

௭௨ கண்ணுளார்நுங் காதல கோழிரகாம மீங்கென
வுண்ணிலாய வேட்கையா லூடினாரை யாடவர்
வண்ணமே கலைகளைப் பற்றவற் றுதிர்ந்தன
எண்ணில்போன் சுடுநெருப் புக்கமுற்ற மொத்தவே.

(இ - ள்.) நும் காதலர் கண்ணுளார் - உம்மாற் காதலிக்கப் பட்ட மகளிர் உம் கண்களின் உள்ளனர்; ஈங்குக் காமம் ஒழிக என - ஈங்குக் காமத்தை ஒழிக என்று கூறி; உள்நிலாய வேட்கை யால் ஊடினாரை ஆடவர் - உள்ளே நிலவுகின்ற விருப்பத்தாலே ஊடிப் போகின்றவரை அவர்களின் கணவர்கள்; வண்ணம் மேகலைகளைப் பற்ற அற்று உதிர்ந்தன - அழகிய மேகலைகளைப் பிடிக்க அவை அற்றுச் சிந்தினவை (கிடந்த இடம்) எண் இல் பொன் சுடுநெருப்பு உக்க மூற்றம் ஒத்த - மாற்று அற்ற பொன் னைச் சுடும் நெருப்புச் சிந்தின முற்றங்களைப் போன்றன.

(வி - ம்.) இமையாது நோக்கலின் இங்ஙனம் ஊடினர்.[1] 'ஈங்கு' தன்மையை உணர்த்துதல், 'செலவினும் வரவினும்' (தொல். கிளவி. ௨௮) சூத்திரத்திற் கூறினும். பொன்னுக்கும் நீலமணிக்கும் தழலும் கரியும் உவமை.

இச்,செய்யுள் வள்ளுவர் ஊடல் நுணுக்கத்தே கூறுவனபோன்ற தோர் ஊடல் நுணுக்கமாதலுணர்க. மகளிர் தம்மை இமையாது நோக்கும் ஆடவர் கண்ணிலே தம்முருவந் தோன்றக்கண்டு "நுங் காதலர் நுங்கண்ணுள்ளே உள்ளனர்" என்று ஊடினர் என்பது கருத்து. (௬௩)

௭௩. கோட்டிளங் தகர்களுங் கோய்ம்மலர தோன்றிபோற்
சூட்டுடைய சேவலுந் தோணிக்கோழி யாதியா
வேட்டவற்றி னூறுளார் வெருளிமாந்தர் போர்கொளீஇக்
காட்டியார்க்குங் கௌவையுங் கடியுங்கௌவை கௌவையே.

(இ - ள்.) வெருளி மாந்தர் - செல்வச் செருக்கினையுடைய மாந்தர்கள்; அவற்றின் ஊறு உளார் - அவற்றினுடைய புண்

1. 'யாவை யீங்களிப்பன தேவர்கோன்' (மணி. ௧௬-௬௮) என்னு மிடத்தும் 'ஈங்கு' தன்மையிடத்தை உணர்த்தியது.

ணைக் கருதாதவராய்; வேட்டு - மேலும் போரை விரும்பி; கோட்டு இளந் தகர்களும் - கொம்புகளையுடைய இளமையான ஆட்டுக் கடாக்களையும்; கொய்தோன்றி மலரபோல் - கொய்யத் தகுந்த தோன்றி மலர்களைப்போன்ற; சூட்டு உடைய - சூட்டினை யுடைய; தோணிக் கோழி ஆதியா - தோணியில் வந்த கோழி முதலாகக் கோழிகளையும்; சேவலும் - காடை முதலான சேவல் களையும்; காட்டிப் போர் கொளீஇ - காட்டிப் போரிற் பொருத்தி; ஆர்க்கும் கௌவையும் - ஆரவாரிக்கும் ஒலியும்; கடியும் கௌவை கௌவையே - விலக்கும் ஒலியுமே ஒலியாக (அங்குள்ளன).

(வி - ம்.) இங்ஙனமாகிய ஆரவாரமேயன்றித் துன்ப முதலியவற் றால் உண்டாகும் ஆரவாரம் இல்லை என்பதுகுறிப்பு. 'கடியும் கௌவை' யும் என்னல் வேண்டிய உம்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது. (சச)

எச. இறுங்சுப்பி னங்நலா ரேந்துவள்ளத் தேந்திய
நறவங்கோப் புளித்தலி ஞகுபுன்னை பூத்தன
சிறகர்வண்டு செவ்வழி பாடமாடத் தூடெலா
மிறைகோள்வானின் மீனென அரம்பைமுலையி னிருந்தவே.

(இ - ள்.) இறும் நுசுப்பின் அம்நலார் ஏந்து வள்ளத்து ஏந்திய நறவம் கொப்புளித்தலின் - இட்டிடையுடைய அழகிய மகளிர் மணிக் கிண்ணத்திலே எடுத்த மதுவைக் கொப்புளித்த லால்; நாகு புன்னை சிறகர் வண்டு செவ்வழி பாட மாடத்து ஊடெலாம் இறைகொள் வானின் மீன்எனப் பூத்தன - இளைய புன்னை மரங்கள் சிறகையுடைய வண்டுகள் செவ்வழி பாடுமாறு மாடங்களில் எல்லாம் தங்கிய விண்மீன்போல மலர்ந்தன; (நறவம் கொப்புளித்தலின்) அரம்பை முலையின் இருந்த - அவர் கள் மதுவைக் கொப்புளித்ததால் வாழை முகை முலைபோல இருந்தன.

(வி - ம்.) 'நாகுபுன்னை' வேற்றுமைத்தொகையாய், 'ஒற்றிடை யுள் மிகாமொழியும்' (தொல். குற்றியலுகரப்-எ) என்னுஞ் சூத்திரத் தான், ஒற்று அடாது நின்றது. 'சொல்லிய மரபின்' (தொல். மரபு-உசு) என்னுஞ் சூத்திரத்தில், 'சொல்லுங்காலை' என்றதனால், 'நாகு' பெண்மையேயன்றி, இளமையும் உணர்த்திற்று. நாகுமுதிர் நுணவம் (சிறுபாண். ருக) என்றார் பிறரும். இறை - தங்குதல்.

மகளிரின் உதைத்தல் மிதலிய செயல்களால் மலரும் மரங்களைச் சேர்ந்தவை புன்னையும் வாழையும் எனவே, அவர் கொப்புளித்தலால் அவை மலர்ந்தன என்றவாறு. (சரு)

எரு. விலக்கில்சாலை யாவர்க்கும் வெப்பின்முப் பழச்சுனைத்
தலைத்தணீர் மலரணிந்து சந்தனஞ்செய் பந்தரும்
கோலைத்தலைய வேற்கணார் கூத்துமன்றி யைம்பொறி
நிலைத்தலைய துப்பெலா நிறைதுளும்பு மூர்களே.

(இ - ள்.) ஊர்கள் - (நாட்டில் உள்ள) ஊர்கள்; யாவர்க்கும் விலக்கு இல் சாலை - யாவர்க்கும் விலங்குதல் இல்லாத உணவுச்சாலை முதலியனவும்; வெப்பு இல் மூப்பழச் சுனைத்தலைத் தணீர் - வெப்பத்தை நீக்கும் கடுநெல்லி தான்றி சூழ இருக்கும் சுனையிலிருந்து காலையில் எடுத்த தண்ணீரிலே; மலர் அணிந்து சந்தனம்செய் பந்தரும் - பூவுமிட்டுச் சந்தனமும் இட்ட தண்ணீர்ப் பந்தரும்; கொலைத்தலைய வேற்கணார் கூத்தும் அன்றி - கொலைக்குரிய வேலனைய கண்ணையுடைய மகளிர் கூத்தாடும் இடமும் அல்லாமல்; ஐம்பொறி நிலத்தலைய துப்பு எலாம் நிறைதுளும்பும் - ஐம்பொறியும் நுகர்தற்கிடமான பொருள்கள் எல்லாம் நிறைந்து ததும்பும்.

(வி - ம்.) நோயறுத்தற்கு கடுநெல்லி தான்றி சூழ வளர்ப்பார்கள். தலைய: இரண்டிடததும் வினைக்குறிப்பு.

இவை அரசன் அறம். (௬௬)

௭௬. அடிசில்வைக லாயிரம் மறப்புறமு மாயிரங்
சோடியனார்செய் கோலமும் வைகரேற மாயிர
மடிவில்கம்மி யர்களோடு மங்கலமு மாயிர
மடிவிலைவே றுயிர மோம்புவாரி னோம்பவே.

(இ - ள்.) வைகல்தோறும் வைகல் அடிசில் ஆயிரம்-(அவ்வூர்களில்) நாடோறும் காணப்பட்ட வைகுதலையுடைய அடிசிற்சாலையும் ஆயிரம்; அறப்புறமும் ஆயிரம் - அறத்திற்கு விட்ட இறையிலி நிலங்களும் ஆயிரம்; கொடியனார் செய் கோலமும் ஆயிரம் - மகளிர் கோலஞ் செய்துகொள்ளும் இடங்களும் ஆயிரம்; மடிவுஇல் கம்மியர்களோடு மங்கலமும் ஆயிரம் - தொழிலிற் சோம்பியிராத கம்மியர்களும் ஆயிரவர்; திருமணமும் ஆயிரம்; வேறு ஆயிரம் ஓம்புவாரின் ஓம்ப ஒடிவு இலை - வெவ்வேறாகிய ஆயிரம் பாதுகாப்பாராற் காக்கப்படுதலின் தவிர்தல் இல்லை.

(வி - ம்) இல்லையும் வேறுயிரமும் (இலை, வெறுயிரம் என வந்தன.) விகாரம். அறப்புறம் என்பதற்கு ஓதுவிக்குஞ் சாலையென்பதும் ஒன்று. ஒடிவு-தவிர்வு; 'ஒடியா விழவு' (அகநா. ௧௫௪) என்றார் பிறரும். இறையிலி-வரியில்லாத நிலங்கள். இவை முற்றூட்டெனவும் படும்.

௭௭. நற்றவஞ்செய் வார்க்கிடந் தவஞ்செய்வார்க்கு மஃதிட
நற்பொருள்செய் வார்க்கிடம் பொருள்செய்வார்க்கு மஃதிடம்
வெற்றவின்பம் விளைவிப்பான் விண்ணுவந்து வீழ்ந்தென
மற்றநாடு வட்டமாக வைகுமற்ற நாடரோ.

(இ - ள்.) அந் நாடு வெற்ற இன்பம் விளைவிப்பான் விண் உவந்து வீழ்ந்தது என - அவ் ஏமாங்கத நாடு வெற்றியையுடைய

தனதின்பத்தை உலகை விரும்பப் பண்ணுதற்கு வான்நாடு மகிழ்ந்து வீழ்ந்தது என்னும்படி; மற்ற நாடு வட்டம் ஆக் வைகும் - தன்னை யொழிந்த நாடுகள் தனக்கு எல்லையாக நிலை பெறும்; அது நல்தவம் செய்வார்க்கு இடம் - அது வீடு பெற நல்ல தவம் புரிவார்க்கும் இடம்; தவம் செய்வார்க்கும் இடம் - மறுமை நினைந்து இல்லறம் நடத்துவார்க்கும் இடம்; நற்பொருள் செய்வார்க்கு இடம் - நல்ல பொருளைத் தருங் கல்வியைப் பயில் வார்க்கும் இடம்; அது பொருள் செய்வார்க்கும் இடம் - அதுவே நிலையில்லாத பொருளைத் தேடுவார்க்கும் இடம்.

(வி - ம்.) உம்மை இரண்டும் [தவஞ் செய்வார்க்கும் பொருள் செய்வார்க்கும் என்பவற்றிலுள்ளவை] இழிவு சிறப்பு. வெற்றம் - வெற்றி. வீழ்ந்தெதன: விகாரம்.

'ஊருரைக்க நின்ற' (சீவக. கூச) என்ற கவி முதலாக மூடித்த வினைகளைச் சேர்த்து, அவற்றையுடைய நாடு விண் வீழ்ந்தென வைகும்; அஃது இவை செய்வார்க்கிடம் என்க.

விழைவிப்பான் : எதிர்கால வினையெச்சம். துறவியாகையால் வீடு பெறுந் தவத்தை 'நற்றவம்' என்றார். 'அறம் எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை அஃதும்—பிறன்பழிப்ப தில்லாயின் நன்று' என்று திருவள்ளுவர் உரைப்பது காண்க.

நற்றவம் என்றும் தவம் என்றும் அடையடுத்தும் அடாதும் வந்த சொற்களுக்கு முன்னையது வீடுபெறுதற்குரியது என்றும், பின்னையது இல்லறம் என்றும், நற்பொருள் பொருள் என்று வருவனவற்றில் முன்னது கல்வி என்றும், பின்னது நென்மணி முதலிய பொருள் என்றும் நுண்ணிதின் உரை வகுக்கும் நச்சினார்க்கினியர் உரைநயம் உணர்ந்தின்புறற்பாற்று. (சஅ)

நகர் வளம் [புடை நகர்]

வேறு

எஅ. கண்வலைக் காமுகர் என்னு மாபடுத்
தொண்ணிதித் தசைதழீஇ உடலம் விட்டிடும்
பெண்வலைப் படாதவர் பீடி னோங்கிய
அண்ணலங் கடிநக ரமைதி செப்புவாம்.

(இ - ள்.) கண்வலை காமுகர் என்னும் மா படுத்து - கண்ணாகிய வலையாலே காமுகராகிய விலங்கை அகப்படுத்து; ஒள் நிதித் தசை தழீஇ உடலம் விட்டிடும் - ஒளிபெறும் செல்வமாகிய தசையைக் கைக்கொண்டு உடலைக் கைவிடும்; பெண்வலைப் படாதவர் பீடின் ஓங்கிய - பெண்ணின் சூழ்ச்சியில் அகப்படாத முனிவருடைய தவப்பயன் போலச் செல்வம் ஓங்கிய; அண்ணல்

கடிநகர் அமைதி செப்புவாம் - பெருமைமிகும் காவலையுடைய இராசமாபுரத்தின் நிறைவு கூறுவாம்.

(வி - ம்.) அம் : சாரியை.

மா - விலங்கு. தழீஇ: சொல்லிசை அளபெடை. பீடின் : இன் : ஐந்தனுருபு. கடி: உரிச்சொல்.

இனி, இச் செய்யுளைப் பெண்வலைப்படாத சான்றோர் பெருமையோடு மிக்குள்ள அண்ணலங் கடிநகர் எனக் கோடலுமாம். என்னை? ஒரு நாட்டின் சிறப்பிற்கு அதன்கண் சான்றோர் நிரம்பியிருத்தலே சிறந்த சான்றும் என்ப. இக் கருத்தை "எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர், அவ் வழி நல்லை வாழிய நிலனே" எனவரும் ஔவை மெய்ம்மொழியினும்,

"பொதியிலாயினும் இமயமாயினும்.............புகாரேயாயினும் நடுக்கின்றி நிலைஇய என்பதல்லதை ஒடுக்கங்கூறார் உயர்ந்தோர் உண்மையின்" எனவரும் இளங்கோவடிகளார் கூற்றினும் காண்க.

இனி, இச் சிந்தாமணிச் செய்யுட்கு இப்பொருளே கொண்டு கம்ப நாடர் தமது காப்பியத்தின்கண் தொடக்கத்திலேயே இக் கருத்தினை,

"ஆசலம்புரி ஐம்பொறி வாளியும்
காசலம்பு முலையவர் கண்ணெனும்
பூசலம்பும் நெறியின் புறஞ்செலாக்
கோசலம்புனை யாற்றணி கூறுவாம்" (ஆற்றுப். க)

என்று மேலும் அழகுற அமைத்துள்ளனர்.

உடலம்விட்டிடும்' என்புழி உடலம்வறிய உடலம் என்பதுபட நின்றது. அண்ணலங் கடிநகர் என்றது தலைநகரம் என்பதுபட நின்றது. (சக)

எசு. விண்புகு வியன்சினை மெலியப் பூத்தன
சண்பகத் தணிமலர் குடைந்து தாதுக
வண்சிறைக் குயிலொடு மயில்கண் மாறுகூ
கண்சிறைப் படுநிழற் காவு சூழ்ந்தவே.

(இ - ள்.) விண்புகு வியன்சினை மெலியப் பூத்தன - வானளாவிய பெரிய கிளைகள் வளையுமாறு பூத்தனவாகிய; சண்பகத்து அணிமலர் தாதுகக் குடைந்து - சண்பகத்தின் அழகிய மலரை மகரந்தப்பொடி சிந்தக் குடைந்து ; மயில்களொடு குயில்மாறு கூய்-மயில்களுடன் குயில்கள் மாறாகக் கூவி; கண் சிறைப்படும் நிழல் காவு சூழ்ந்த - நோக்கினார் கண்கள் மீளாத நிழலையுடைய பொழில்கள் அந் நகரைச் சூழ்ந்தன.

(வி - ம்.) மெலிய - வளைய. கார்காலத்து மயிலின் களிப்பைத் தான் உட்கோடலின் 'மாறு' என்றார். மயிலொடென மாறுக. செய்தென் எச்ச அடுக்கு, 'அம்முக்கிளவியும்' (தொல் வினை-கூச) என்னுஞ் சூத்திரத்திற் பிறவினை கொள்ளும் என்றதனால், பிறவினையாகிய 'உடைய' [நிழலையுடைய] என்னுங் குறிப்பினைக் கொண்டது. ['கூவி'

என்னும்] இகர ஈறு ['கூய்' எனத்] திரிந்தது. இனி மேலிற் கவிக்கும் [கண்வலே] பொருந்த மயிலே [1] உவமத்தொகைக்கண் வந்த ஆகுபெயரென்று மகளிராக்கி மகளிர் குயிலொடு மாறு கூவினர் என்றுரைப்பதும் ஒரு பொருள். இனிச், சண்பகத்தின் தேன் துளித்தலின் காரென்று [2] மயிலொடு மயிலும், வேனிலாதலிற் குயிலொடு குயிலும் கூவிற்றென்றுமாம். சிறுபான்மையில் கூவிற்றென்றலும் மரபு. (௩௦)

௮௦. கைபுனை சாந்தமுங் கடிசெய் மாலையு
மெய்புனை சுண்ணமும் புகையு மேவிய
நெய்யொடு குங்கும நிறைந்த நாணினற்
பொய்கைகள் பூம்படாம் போர்த்த போன்றவே.

(இ - ள்.) கைபுனை சாந்தமும் - கையிற் புனைந்த சந்தனமும்; கடிசெய் மாலையும் - மணமிகு மாலையும்; மெய்புனை சுண்ணமும் - மெய்யில் அணிந்த சுண்ணப்பொடியும்; புகையும் - கூந்தலுக் கூட்டிய நறுமணப் புகையும்; மேவிய நெய்யொடு குங்குமம்-மெய்யிற் பூசிய புழுகுடன் குங்குமமும்; நிறைந்த பொய்கைகள் - நிறைந்த வாவிகள்; நாணினல் பூம்படாம் போர்த்த போன்ற-நாணத்தினற் பொலிவு மிகும் ஆடையைப் போர்த்த தன்மையை ஒத்தன.

(வி - ம்.) மேவிய நெய் - பூசின புழுகு. குங்குமம் - குங்குமமும். இவை குளிப்பார் அணிந்தன.

இனிப், பிறர் மாசுபட்டதென்னும் நாணினலே பூவாகிய படாம் போர்த்ததுவுமாம். (௩௧)

௮௧. கடிநலக் கரும்பொடு காய்நெற் கற்றையின்
பிடிநலந் தழீஇவரும் பெருங்கைக் குஞ்சர
மடிநிலை யிருப்பெழு வமைந்த நன்மதிட்
புடைநிலை வாரிகள் பொலிந்த சூழ்ந்தவே.

(இ - ள்.) கடிநலக் கரும்பொடு காய்நெற் கற்றை - விளக்கமான நலந்தரும் கரும்பும் முற்றிய நெல் தொகுதியும் ஆகிய; இன்பிடி நலம் தழீஇ வரும் பெருங்கைக் குஞ்சரம் - இனிய கவளத்தின் நலத்தை விரும்பி வரும் நீண்ட துதிக்கையையுடைய களிறுகள் நிற்றலையுடைய; அடிநிலை இருப்பு எழு அமைந்த-அடியிளகாமல் நிற்றலையுடைய கணையமரம் அமைந்த, நன்மதில் புடைநிலை வாரிகள் - நல்ல மதிலின் உட்புறத்திலே நிலைபெற்ற யானைக் கூடங்கள்; பொலிந்த சூழ்ந்த - பொலிவுடன் சூழ்ந்துள்ளன.

(வி - ம்.) பெருங்கையாவது : நிலந்தோய் துதிக்கை. வாரி - யானைக்கூடம். இவை மதிலின் உட்புறத்தே அமைந்துள்ளன. எழு-

1. உவமையாகு பெயர். 2. இப்பொருளே சிறப்புடையது.

கணைய மரம். யானையுண்ணும் உணவு கவளம். மதிள் : மதில் என்பதன் போலி. (௫உ)

அஉ. சலசல மும்மதஞ் சோரியத் தத்தமுட்
கோலமருப் பிரட்டைகள் குளிப்பப் பாய்ந்திரு
மலைதிளைப் பனவென நாக மான்றபோர்
குலவிய நிலைக்களங் கோல மார்ந்தவே.

(இ - ள்.) இரு மலை திளைப்பன என - இரண்டு மலைகள் தம்மிற் போர் செய்வனபோல; சலசல மும்மதம் சொரிய - சலசல என்று மும்மதங்களும் பெய்ய; கொலை மருப்பு இரட்டைகள் குளிப்பப் பாய்ந்து - கொலைபுரியும் இரு கொம்புகளும் தைத்து மறையத் தாக்கி; நாகம் தத்தமுள் ஆன்ற போர் - களிறுகள் தமக்குள் பெரும்போர் புரிய; குலவிய நிலைக்களம் கோலம் ஆர்ந்த-விளைத்த நிலைபெற்ற களங்களும் அழகு நிறைந்தன. (௫௩)

அ௩. முத்துடை வெண்மருப் பீர்ந்து மோய்கோளப்
பத்தியிற் குயிற்றிய மருங்கிற் பல்வினைச்
சித்திரக் கிம்புரி வைரஞ் சேர்த்துந
ரொத்திய லிடங்களு மொழுங்கு நீண்டவே.

(இ - ள்.) முத்துஉடை வெண் மருப்பு ஈர்ந்து - முத்துக் களையுடைய வெள்ளிய கொம்புகளை அறுத்துக் (கூர்மையிட்டு); மொய்கொள - அவை வலிமை கொள்ளுமாறு இடும்; பத்தி மருங்கில் பல்வினைக் குயிற்றிய சித்திரக் கிம்புரி - பத்தி மருங்கிலே பல தொழில்களைச் செய்த அழகிய தந்தப்பூணில்; வைரம் சேர்த்துநர் ஒத்துஇயல் இடங்களும் ஒழுங்கு நீண்ட வைரம் இடுவோர் தம்மிற் பொருந்தி வாழும் தெருக்களும்; ஒழுங்குடன் நீண்டிருந்தன.

(வி - ம்.) [பத்தியின்] : இன் : அசை.

இனி, கிம்புரி வைரம் - கோளகையுமாம்: ஆகுபெயர். கோளகை-யானைத் தந்தப்பூண். (௫௪)

அ௪. ஓடுதேர்ச் சாரிகை யுகுபோற் பூமியு
மாடக மாற்றுந்தார்ப் புரவி வட்டமும்
கேடக வாட்டொழி லிடமுங் கேடிலாக்
கோடுவெஞ் சிலைத்தொழி லிடமுங் கூடின்றே.

(இ - ள்.) ஓடு தேர் சாரிகை உகுபொன் பூமியும் - ஓடும் தேரின் விரைவினாலே சிந்தும் பொன்னையுடைய் தேரேறும் இடங்களும்; ஆடகம் ஆற்றும் தார்ப்புரவி வட்டமும் - பொன்னலான தாரினையுடைய குதிரையேறும் இடங்களும்; கேடக

வாள் தொழில் இடமும் - கேடகத்துடன் வாட்பயிற்சி செய்யும் இடங்களும்; கேடுஇலாக் கோடு வெஞ்சிலைத் தொழில் இடமும் கூடின்று - பயில்வதிற் குறையில்லாத வளைந்த விருப்பம் ஊட்டும் விற் பயிற்சி செய்யும் இடமும் கூடிற்று.

(வி - ம்.) ஆடகத்தார்: வேற்றுமைத்தொகை. கோடு சிலை: வினைத்தொகை. கூடின்று: ஒன்றன்பால் இறந்தகால வினைமுற்று.

இடை நகர்

அரு. புடைநகர்த் தொழிலிடங் கடந்து புக்கபி
ளிடைநகர்ப் புறம்பணை யியம்பு மோசையோர்
கடலுடைந் ததுவெனக் கலந்த தக்கடன்
மடையடைத் தனையதம் மாக்க ளீட்டமே.

(இ - ள்.) புடைநகர்த் தொழில் இடம் கடந்து புக்கபின் - புறநகரில் தொழில் செய்வாரிடத்தை யான் ஒருவாற்றாற் கூறி இடை நகரினது தன்மைகூறத் தொடங்கினபின்; புறம்பணை இசைக்கும் இடைநகர் ஓசை - புடைநகர்ப் புறமாகிய மருத நிலத்தே சென்றொலிக்கும் இடைநகரின் ஓசை; கடல் உடைந்தது எனக் கலந்தது - கடல் உடைந்தாற்போல ஆங்குப் பொருந்தியது; அம்மாக்கள் ஈட்டம் - அவ்வோசை பிறத்தற்குக் காரணமான மாக்களின் தொகுதி; அக் கடல்மடை அடைத்தனையது - அதன் உடைப்பை உலகு குவிந்தடைக்குந் தன்மையை ஒத்தது.

(வி - ம்.) ஆதலால் என்னுற் கூறுதல் அரிது.

'கடந்து' என்றார் கூறுதல் அருமை பற்றி. புகுதல் - சொல்லப் புகுதல். அடைத்தனையது: [அடைக்குந் தன்மையது என்று பொருள் படுவதால்] கால மயக்கம்.

இனி, 'புடைநகரிலே தொழில் செய்யும் இடத்தைக் கடந்து உள்ளே சென்றால்........அடைத்தனையது' என அந்நகரைக் காண்போருக்குக் கூறுதல்போலப் பொருள்கொள்வதே சிறப்புடையதாதலைக் காண்க. (ருசு)

அசு. சிந்துரப் பொடிகளுஞ் செம்பொற் சுண்ணமுஞ்
சந்தன நீரொடு கலந்து தையலார்
பந்தொடு சிவிறியிற் சிதறப் பார்மிசை
யிந்திர வில்லெனக் கிடந்த வீதியே.

(இ - ள்.) சிந்துரப் பொடிகளும் செம்பொன் சுண்ணமும் சந்தன நீரொடு கலந்து - சிவப்பு நிறப் பொடிகளையும் பொற் சுண்ணங்களையும் சந்தனத்தையும் பனிநீரிலே கலந்து; பந்தொடு சிவிறியில் தையலார் சிதற - மட்டத்துருத்தியாலும் நெடுந்துருத்தியாலும் மங்கையர் சிதற; பார்மிசை இந்திரவில் என வீதி

கிடந்த - (அவை) பாரிலே கிடந்த இந்திர வில்போலத் தெரு விலே கிடந்தன. (௫௭)

௮௭. பாத்தரும் பசும்பொனின் மாடத் துச்சிமேற்
றூத்திரண் மணிக்குட நிரைத்துத் தோன்றுவ
பூத்தன வேங்கைமேற் போலிந்து கார்நினைந்
தேத்தரு மயிற்குழா மிருந்த போன்றவே.

(இ - ள்.) பாத்து அரும் பசும்பொனின் மாடத்து உச்சி மேல் - மாற்றற்ற அரிய புதிய பொன்மயமான மாடங்களின் உச்சியில்; தூத்திரள் மணிக்குடம் நிரைத்துத் தோன்றுவ - தூய திரண்ட நீல மணிக்குடம் நிரையாகத் தோன்றுவன; பூத்தன வேங்கைமேற் கார்நினைந்து - மலர்ந்த வேங்கை மரங்களின்மேல் முகிலை நினைத்தலால்; ஏத்தரு மயில் குழாம் பொலிந்து இருந்த போன்ற - மேனோக்கிய மயிலின் திரள் பொலிவுடன் இருந்தன போன்றன.

(வி - ம்.) 'ஏக்கழுத்தம்' (சீவக. சகக) என்றார் பின்னும்.

பூத்தன வேங்கை : பூத்தன : வினைமுற்றுப் பெயரெச்சமாயிற்று. 'பூத்த வேங்கை வியன்சினையேறி மயிலினம் அகவும் நாடன்' (யாப்பருங்கலவிருத்தி, ௯௰ உரை மேற்கோள்.) (௫௮)

௮௮. நெடுங்கொடி நிழன்மதி நெற்றி தைவர
வுடம்புவேர்த் தினமழை யுரறி நோக்கலி
னடுங்குபு நல்வரை மாடத் துச்சியி
லடங்கிவீழ்ந் தருவியி னழுவ போன்றவே.

(இ - ள்.) நெடுங்கொடி நிழல்மதி நெற்றி தைவர - நீண்ட கொடி மிக்குச்சென்று ஒளிவிடும் திங்களின் நெற்றியைத் தடவுதலின்; இனமழை உடம்பு வேர்த்து உரறி நோக்கலின் - திரண்ட மேகங்கள் மெய்புழுங்கி வேர்த்து இடித்து நோக்கிப் பெய்தலின்; அருவியின் நடுங்குபு - உள்ள அருவித் திரளால் நடுங்கியவாறு; நல்வரை மாடத்து உச்சியில் அடங்கி வீழ்ந்து அழுவ போன்ற - அழகிய மலையனைய மாடங்களின் உச்சியிலே குவிந்து வீழ்ந்து அழுவனபோலே யிருந்தன.

(வி - ம்.) சிலர் கோபத்திற்கஞ்சிச் செருக்கடங்கி அழுதனர் என்பது போதரும் [குறிப்புப் பொருள்]. (௫௯)

௮௯. பொற்சிறு தேர்மிசைப் பைம்பொற் போதக
நற்சிறு ரூர்தலி னங்கை மார்விரீஇ
யுற்றவர் கோழிமே லெறிந்த வொண்குழை
மற்றத்தே ருருள்கொடா வளமை சான்றவே.

(இ - ள்.) விரீஇ உற்றவர் நங்கைமார் கோழிமேல் எறிந்த ஒண்குழை - நெல்லுப் பார்த்திருக்கும் பெண்கள் கோழிமேல் எறிந்த ஒளிமிகுங் காதணி; பொன் சிறு தேர்மிசைப் பொலிந்த போதகம் நல்சிறார் ஊர்தலின் - பொன்னாலான சிறு தேரில் விளங்கும் யானையின்மேல் அழகிய சிறுவர்கள் ஊர்ந்து செல்கையில்; அத் தேர் உருள்கொடா வளமை சான்ற - அத் தேரை உருளாவண்ணம் புரியும் வளங்கள் நிறைந்தன.

(வி - ம்.) 'விரீகி' என்பது 'விரீஇ' என ஆயிற்று. மற்று: அசை. விரீஇ - நெல். 'குழைகொண்டு கோழி யெறியும் வாழ்க்கையர்' (தொல். சொல். சகூஉ. இளம் - உரை மேற்கோள்.)

இச் செய்யுளோடு,

"நேரிழை மகளிர் உணங்குணாக் கவரும்
கோழி எறிந்த கொடுங்காற் கனங்குழை
பொற்கால் புதல்வர் புரவியின் றுருட்டும்
முக்காற் சிறுதேர் முன்வழி விலக்கும்"

எனவரும் பட்டினப் பாலையை (உஉ-ரு) நினைக.

இஃது அந்நகரக் குடிமக்களின் செல்வ மிகுதியைக் குறிப்பான் உணர்த்தியவாறும். (௬0)

௬0. மாலையும் பசும்பொனு மயங்கி வார்கணைக்
கோலையுங் குனிசிலை நுதலி னாரோடு
வேலிய லாடவர் விரவி விண்ணவ
ராலய மிதுவென வையஞ் செய்யுமே.

(இ - ள்.) மாலையும் பசு பொனும் மய்க்கி - மாலையும் புதிய பொற்பூணும் கலக்கப்பட்டு; வார் கணைக்கோல் எய்யும் குனி சிலை நுதலினாரொடு - நீண்ட அலகினையுடைய அம்பை எறியும் வளைந்த வில்லைப்போன்ற புருவ மங்கையருடன்; வேல் இயல் ஆடவர் விரவி - வேல் பயிலும் ஆடவர்கள் கலக்கப்பட்டு; இது விண்ணவர் ஆலயம் என ஐயம் செய்யும் - இது வானவரின் இருப்பிடம்போலும் என்ற ஐயத்தை அந்நகர் உண்டாக்கும்.

(வி - ம்.) கணை - அலகு.

பசும்பொன், கருவியாகு பெயராகப் பூண்களை உணர்த்தியது. (௬௧)

௬௧. கற்சுணஞ் செய்ததோண் மைந்தர் காதலா
னற்சுணப் பட்டுடை பற்ற நாணினாற்
பொற்சுணத் தால்விளக் கவிப்பப் பொங்கிய
பொற்சுணம் புறம்பணை தவழும் பொற்பிற்றே.

(இ - ள்.) கல் சுணம் செய்த தோள் மைந்தர் - கல் தூணைப் பொடிசெய்த தோளையுடைய ஆடவர்; காதலால் நல் சுணப்பட்டு உடைபற்ற - (மகளிர் புலந்து செல்லும்போது) தம் காதலால் அவர்களுடைய அழகிய சுண்ணம் கலந்த பட்டுடையைப் பற்ற; நாணினால் பொற்சுணத்தால் விளக்கு அவிப்ப - அது நெகிழ்ந்த நாணத்தால் அம் மகளிர் அழகிய சுண்ணப் பொடியைக்கொண்டு விளக்கை அவிப்ப; பொங்கிய பொற்சுணம் புறம்பணை தவழும் பொற்பிற்று - மிகுந்த சிதறிய சுண்ணப் பொடி புறத்தே உள்ள மருதநிலத்தே பரவும் பொலிவினது அந் நகர்.

(வி - ம்.) கல் - உலம் [தூண்]. சுண்ணப்பட்டு - சுண்ணம் அளைந்த பட்டு.

'காதலார்' என்றும் பாடம்.

நான்கிடத்தும் சுண்ணம் சுணம் என நின்றது. இது தொகுக்கும் வழித்தொகுத்தலாம். பொற்சுணத்தால் என்புழி ஆனுருபு ஐயுருபாகவும் அதன்பொருள் ஆகிய கருவி செயப்படுபொருளாயும் வந்தன. இதற்கு விதி "உருபினும் பொருளினும் மெய்தடுமாறி, இருவயின் நிலையும் வேற்றுமை எல்லாம், திரிபிடன் இலவே தெரியு மோர்க்கே" (தொல். வேற்றுமை மயங்கியல், கஅ) என்பதாம். (௬௨)

௬௩. நலத்தகு நானநின் றிடிக்கு நல்லவ
ருலக்கையால் உதிர்ந்தன தெங்கி னொண்பழ
நிலத்தவை சொரிதலின் வெரீஇய மஞ்ஞைபோய்க்
கலத்துயர் கூம்பின்மே லாடுங் கௌவைத்தே.

(இ - ள்.) நலம் தகு நானம் நின்று இடிக்கும் நல்லவர் - விரும்பத் தகுகின்ற சுண்ணத்தை நின்று இடிக்கும் மகளிரின்; உலக்கையால் உதிர்ந்தன தெங்கின் ஒண்பழம் - உலக்கையால் கழன்றனவாகிய சிறந்த தெங்கின் பழங்களை; அவை நிலத்துச் சொரிதலின் - அம் மரங்கள் மடலில் தாங்கி நிலத்தில் விடுதலின்; வெரீஇய மஞ்ஞை போய் - அஞ்சிய மயில் ஓடிச்சென்று; கலத்து உயர் கூம்பின்மேல் ஆடும் கௌவைத்து - (அச்சம் நீங்கி) மரக்கலத்திலே உயரமான பாய்மரத்தின்மேல் ஆடும் ஆரவாரமுடையது அந் நகர்.

(வி - ம்.) நலத்தகு : வியத்தகு என்றாற்போல நின்றது

நானம்: ஆகுபெயர், அதிலே நனைத்திடித்தலின் [நானம்-புழுகு. இதன் பெயர் இதனில் நனைத்து இடிக்குஞ் சுண்ணத்திற்கு ஆயினமையின் கினையாகுபெயர்.] புகாரினது ஆழத்தால் நகரளவும் கலம் வந்தது; அரசன் விளையாடுதற்குச் சமைத்தனவும் ஆம்.

புகார் : துறைமுகம். (௬௩)

சுரு. இட்டவெண் ணிலப்படா வகையி னீண்டிய
முட்டிலா மூவறு பாடை மாக்களாற்
புட்பயில் பழமரப் பொலிவிற் றாகிய
மட்டிலா வளநகர் வண்ண மின்னதே.

(இ - ள்.) இட்டஎள் நிலம்படா வகையின் ஈண்டிய - போகட்ட எள் நிலத்திலே விழாதவாறு திரண்ட; முட்டிலா மூவறு பாடை மாக்களால் - குறைவற்ற பதினெட்டு மொழி பேசும் மக்களாலே; புள்பயில் பழ்மரம் பொலிவிற்று ஆகிய - பறவைகள் வாழும் பழுத்த மரத்தின் இயல்பினையுடைய; மட்டு இலா வளம்நகர் வண்ணம் இன்னது - அளவற்ற வளந் தரும் நகரின் இயல்பு இதுவரை கூறியவாறாகும்.

(வி - ம்.) மிலேச்சராதலின் ஐயறிவிற்குரிய 'மாக்கள்' என்னும் பெயராற் கூறினர்.

இதனானே நெருக்கமும் ஓசை வேறுபாடும் பயன்கோடலும் கூறினார்.

'கடிநகர் அமைதி செப்புவாம்' (சீவக. எஅ) என்றது முதலாக நடுவுகூறிய வினைகளைப் 'புடைநகர்த் தொழிலிடங் கடந்து' (சீவக. அகு) என்பதனோடு முடித்து அதுமுதல் இடைகளிற் கூறிய வினைகளை, 'இன்னது' என்பதனோடு முடிக்க. (சுச)

அகழி

சுச. தங்கொளி நித்திலத் தாமஞ் சூடிய
வெங்களி யிளமுலை வேற்கண் மாதரார்
பைங்கிளி முன்கைமேற் கொண்டு பார்ப்பெணும்
கொங்கலர் தாமரைக் கிடங்கு கூறுவாம்.

(இ - ள்.) தங்குஒளி நித்திலத் தாமம் சூடிய - நிலைபெற்ற ஒளியையுடைய முத்துமாலையை அணிந்த; வெங்களி இளமுலை வேற்கண் மாதரார் - விருப்பமும் மகிழ்ச்சியுந் தரும் இளமுலைகளையும் வேலனைய கண்களையும் உடைய மங்கையர்; பைங்கிளி முன்கைமேல் கொண்டு பார்ப்பு எணும் - பசுங்கிள்ளையை முன் கையிலேந்தி அன்னப் பார்ப்புகளை அக் கிளிக்கு எண்ணிக் காட்டு தற்குரிய; கொங்கு அலர் தாமரைக் கிடங்கு கூறுவாம் - தேன் கமழும் தாமரை மலர் நிறைந்த அகழிகளைக் கூறுவோம்.

(வி - ம்.) 'சூடிய' என்றார், 'முலைமுடி சூடிற்று' என்றாற்போல. வெம்மை - விருப்பம். மேல், தாமரை கூறுதலின் பார்ப்பு அன்னப் பார்ப்பு. [பார்ப்பு - பறவைக் குஞ்சு]. (சுரு)

கூடு. கோட்சுறு வினத்தொடு முதலைக் குப்பைக
ளாட்பெறு திரிதர வஞ்சிப் பாய்வன
மோட்டிருப் பனிக்கிடங் குழக்க மோய்த்தெழுந்
தீட்டருப் புள்ளின மிரற்று மென்பவே.

(இ - ள்.) கோள்சுறு இனத்தொடு முதலைக் குப்பைகள் - ஆற்றல்மிகும் சுறுவின் இனத்துடன் முதலைத் திரள்கள்; ஆள் பெறு திரிதர - கரையிலே ஆட்களை எதிர்ப்படப் பெறுமல் உள்ளே திரிதலால்; அஞ்சிப் பாய்வன மோட்டு இரு - அவற்றிற் கஞ்சி விரைந்து பாயும் பெரிய இரு மீன்கள்; பனிக்கிடங்கு உழக்க - குளிர்ந்த அகழியைக் கலக்குதலால்; ஈட்டு அருப் புள் ளினம் எழுந்து இரற்றும் - கூட்டம் பிரியாத பறவைத்தொகுதி எழுந்து ஆரவாரிக்கும்.

(வி - ம்.) முன்னே கழியணைந்தமை (கஉஆஞ் செய்யுள்) பெறுத லின் சுறவு கூறினர். [கழி: உப்பங்கழி.] கரையில் அஞ்சி ஆழத்திற் சென்றால் ஆளைக் கொல்லுதல் அவற்றிற்குத் தொழில். (கூகூ)

கூகூ. சிறையனப் பெடையினோ டூடிச் சேவல்போய்
அறுபத வண்டின மார்ப்பத் தாமரை
யுறைவது குழுவினி னீங்கி யோகோடு
கறையற முயல்வதோர் கடவு ளொத்ததே.

(இ - ள்.) சிறை அனம் பெடையினோடு சேவல் ஊடிப் போய் - சிறகினையுடைய அன்னப் பறவையோடு சேவல் பிணங்கிச் சென்று; அறுபத வண்டினம் ஆர்ப்பத் தாமரை உறைவது - ஆறு கால்களையுடைய வண்டின் கூட்டம் முரலத் தாமரை மலரிலே குவிந்திருப்பது; குழுவினின் நீங்கி - சுற்றத்தினின்றும் நீங்கி; கறைஅற யோகொடு முயல்வதோர் கடவுள் ஒத்தது - குற்றம் நீங்கத் (தீயிடை நின்று) யோகத்தோடு தவஞ்செய்யும் ஒரு கடவுளைப் போன்றது

(வி - ம்.) யோகம்: 'யோகு' எனத் திரிந்தது. கறை-மும்மலம். எழுந்த வண்டு புகைக்கும், பூ நெருப்பிற்கும் உவமம். மும்மலம்: காமம் வெகுளி மயக்கம்.

இதன்கண் 'வண்டினம் ஆர்ப்பத் தாமரை' என்று வந்தமையால் தீயிடைநின்று என்று பொருள் கூறி, மேலும் 'வண்டு புகைக்கும் பூ நெருப்பிற்கும் உவமம்' என்று விளக்குதல் போற்றத்தக்கதாம். (கூஎ)

கூஎ. அரும்பொனும் வெள்ளியு மணியு மல்லது
கருங்கலந் தோய்விலாக் காமர் பூந்துறை
குரும்பைமென் முலையின்மேற் குலாய குங்குமம்
விருந்துசெய் திடவெறி மேனி சேந்ததே.

(இ - ள்.) அரும்பொனும் வெள்ளியும் மணியும் அல்லது - அரிய பொன்னாலும் வெள்ளியாலும் மணியாலும் ஆன குடங்களல்லாமல், கருங்கலம் தோய்வு இலாக் காமர் பூந்துறை - மட்குடம் முகவாத அழகிய மலர்நிறைந்த நீர்த்துறை; குரும்பை மென்முலையின்மேல் குலாய குங்குமம் - (அங்கே குளிக்கும் மகளிரின்) தென்னங் குரும்பை அனைய மெல்லிய கொங்கைகளின்மேற் பூசிய குங்குமம்; விருந்து செய்திட வெறி மேனி சேந்தது - (தன்னைப்) புதுமை செய்தலால் மணத்துடன் மெய் சிவந்தது.

(வி - ம்.) பொன் முதலிய காரணப் பெயர் அவற்றான் இயன்ற காரியத்தின்மேல் நின்ற [காரண] ஆகுபெயர். வெறி - மணம், காமம் மரு என்னும் சொல் காமர் எனக் குறைந்தது.

கருங்கலம் வனைந்து சுடப்படுதலாற் கருநிறமுடைய மட்கலம் என்பதுபட நின்றது. (சுஅ)

சுஅ. பட்டவர்த் தப்பலிற் பரவை யேந்தல்கு
லட்டொளி யரத்தவாய்க் கணிகை யல்லது
மட்டுடை மணமகண் மலர்ந்த போதினாற்
கட்டுடைக் காவலிற் காமர் கன்னியே.

(இ - ள்.) பட்டவர்த் தப்பலின் பரவை ஏந்து அல்குல் அட்டுஒலி அரத்தம் வாய்க் கணிகை - அகப்பட்டவரைக் கரை ஏறவிடாமல் கொல்வதனாற் கடலனைய ஏந்திய அல்குலையும், உருக்கிய ஒளிமிகும் அரக்கனைய வாயையும் உடைய பரத்தையை ஒக்கும்; அல்லது மலர்ந்த போதினால் மட்டுஉடை மணமகள் - அல்லதெனில் மலர்ந்த பூவினாற் காமபானத்தை உடைய் மணஞ்செய்த மகளை ஒக்கும்; காவலின் சட்டு உடைக் காமர் கன்னி - காவலால் கற்பித்த வழிநிற்கும் அழகிய கன்னிப்பெண்ணை ஒக்கும்.

(வி - ம்.) அட்டு ஒளி அரத்தம் - உருக்கி ஒளியையுடைய அரக்கு. மட்டு - காம பானம். கட்டு - கற்பித்தல் [பெற்றோரால்].

அகழி தப்பலானே கணிகையை ஒக்கும். மலர்களையுடைமையால் புது மணமகளை ஒக்கும்; காவலில் கன்னியை ஒக்கும் என்க. தப்புதல்- கொல்லுதல். (சுகூ)

சுகூ. நிரைகதிர் நித்திலங் கோத்து வைத்தபோல்
விரைகமழ் கமுகின்மேல் விரிந்த பாளையுங்
குறைமதுக் குவளைகள் கிடங்கிற் பூத்தவு
முறையினோ ரோசனை உலாவி நாறுமே.

(இ - ள்.) நிரைகதிர் நித்திலம் கோத்து வைத்தபோல் - ஒழுங்காக ஒளிவிடும் முத்துக்களைக் கோத்து வைத்தாற்போல்;

கமுகின்மேல் விரிந்த விரைகமழ் பாளையும் - கமுகின்மேல் மலர்ந்த மணங்கமழும் பாளையும்; கிடங்கிற் பூத்த குரைமதுக் குவளைகள் - அகழியிற் பூத்த ஒலிக்கும் தேனையுடைய குவளைகளும்; உரையின் உலாவி ஓரோசனை நாறும் - புகழுற எங்கும் பரவி ஒரோசனையளவு கமழும்.

(வி - ம்.) குரைமது: வினைத்தொகை. உரை - புகழ். புகழால் எங்கும் உலாவி.

யோசனை : சைனர் கொள்கைப்படி நாற்காதம். (எ0)

மதில்

க00. தாய்முலை தழுவிய குழவி போலவு
மாமலை தழுவிய மஞ்சு போலவு
மாய்முகில் தழீஇயசும் பருத நெற்றிய
சேயுயர் மதில்வகை செப்பு கின்றதே.

(இ - ள்.) ஆய்முகில் தழீஇ குழவி தழுவிய தாய்முலை போலவும் - நீர்சுமந் திளைத்த மேகத்தைத் தன்னிடத்தே அணைத்தலாலே குழவியை அணைத்த தாயின் முலைபோலவும்; மஞ்சு தழுவிய மாமலைபோலவும் - முகிலைத் தன்னிடத்தே அணைத்த பெரிய மலைபோலவும்; அசும்பு அருத நெற்றிய - நீர்த் துளி நீங்காத தலையையுடைய; சே உயர் மதில்வகை செப்புகின்றதே - மிகவுயர்ந்த மதிலின் கூறுபாடு இனிக் கூறப்படுகின்றது.

(வி - ம்.) குழவி தழுவிய தாய்முலை போலவும், மஞ்சு தழுவிய மாமலை போலவும் என மாறிக் கூட்டுக. ஆய்முகில் - இளைத்த மேகம். அசும்பு - நீர்த்துளி. (எக)

வேறு

க0க. மாற்றவர் மறப்படை மலைந்துமதில் பற்றின்
நூற்றுவரைக் கொல்லியொடு நூக்கியெறி பொறியுங்
தோற்றமுறு பேய்களிறு துற்றுபெரும் பாம்புங்
கூற்றமன கழுகுதொடர் குந்தமொடு கோண்மா.

(இ - ள்.) மாற்றவர் மறப்படை மலைந்து மதில் பற்றின் - பகைவர் மறமிகும் படைகளால் பொருது அகழைக் கடந்து மதிலைப் பற்றினால்; நூற்றுவரைக் கொல்லியொடு நூக்கியெறி பொறியும் - நூறுபேரை ஒருமுறையிற் கொல்லும் 'சதக்கினி' என்னும் பொறியும் தள்ளி அடிக்கும் பொறியும்; தோற்றம் உறு பேய் - காணப்படுவதொரு பேய்போன்ற பொறியும்; களிறு,

துற்று பெரும்பாம்பும் - களிற்றுப் பொறியும் விழுங்கும் பெரிய பாம்புப் பொறியும் ; கூற்றம் அன கழுகு தொடர் குந்தமொடு கோண்மா - காலனைப் போன்ற கழுகும் கட்டியீழுக்கும் சங்கிலியும் விட்டேறு என்னும் படையும் கொல்லும் புலி முதலிய விலங்குகளும் ஆகிய பொறிகளும் ;

(வி - ம்.) பற்றின் என்பதைத் 'தெவ்வர் தலைபனிப்பத் திருந்தும்' என (கoச ஆம் செய்யுளில் உள்ள தொடருடன்) முடிக்க.

இதுமுதல் நான்கு பாட்டுகள் குளகம்.

நாற்றுவரைக் கொல்லி - சதக்கினி; நூறுபேரை ஒருகாற் கொல்வதொரு பொறி. நூக்குதல் - தள்ளுதல். எறிதல் - அடித்தல். பேய் - ஒரு பொறி. துற்றுதல் - விழுங்குதல். கோண்மா - கொலை செய்யும் விலங்குகள். (எஉ)

கoஉ. விற்பொறிகள் வெய்யவிடு குதிரைதொட ரயில்வாள்
கற்பொறிகள் பாவையனம் மாடமடு சேந்திக்
கோற்புனைசெய் கொள்ளிபெருங் கோக்கெழில்செய் கூகை
நற்றலைக டிருக்கும்வலி நெருக்குமர நிலையே.

(இ - ள்.) விற்பொறிகள் - விற்பொறிகளும் ; வெய்யவிடு குதிரை - கொடிய, பகைவர்மேலே விடுங் குதிரைப் பொறிகளும்; தொடர் அயில்வாள் - தானே தொடர்ந்து செல்லுங் கூரிய வாட் பொறிகளும்; கற்பொறிகள் - வந்தவர்மேல் தாமே கற்களை வீசும் இடங்கணி முதலிய பொறிகளும், பாவை அனம் மாடம் அடு செந்தி - பாவையும் அன்னமும் ஆகிய பொறிகளும் நாடகசாலைகளும் அடப்படும் செந்தீயும் ; கொல் புனை செய் கொள்ளி - கொல்லாற் புனையப்பட்ட இரும்புக் கொள்ளியும்; பெருங் கொக்கு - பெரிய கொக்குப் பொறிகளும்; எழில்செய் கூகை - அழகிய கூகைப் பொறிகளும்; நல்தலைகள் திருக்கும் வலி நெருக்கும் மரநிலை - அழகிய தலைகளைத் திருகிக்கொள்ளும் வலியுடனே நெருக்கும் மரமான ஐயவித் துலாமும்;

(வி - ம்.) எழில்செய் கூகை : இகழ்ச்சிக் குறிப்பு.

விற்பொறி - தானே அம்பெய்யும் இயந்திர வில். குதிரை - ஒரு பொறி. கற்பொறி - கல்லை வீசும் பொறி. இதனை இடங்கணி என்றும் கூறுப. பாவை முதலியனவும் பொறிகள். மாடம் - நாடகசாலைபோன்று தோன்றித் தன்பாற் புக்காரைக் கொல்லுமொரு பொறி. நெருக்கு மரம் - ஐயவித்துலாம். (எங)

கoங. செம்புருகு வெங்களிக ளுமிழ்வதிரிந் தேங்கும்
வெம்புருகு வட்டுமிழ்வ வெங்நெய்முகந் துமிழ்வ
வம்புமிழ்வ வேலுமிழ்வ கல்லுமிழ்வ வாகித்
தம்புலங்க ளால்யவனர் தாட்படுத்த பொறியே.

(இ - ள்.) எங்கும் திரிந்து செம்பு உருகு வெங்களிகள் உமிழ்வ - எவ்விடத்துந் திரிந்து செம்புருகின நீரை உமிழ்வனவும்; வெம்பு உருத வட்டு உமிழ்வ - பகைவர் வேதற்குக் காரணமான உருகு வட்டை உமிழ்வனவும்; வெம் நெய் முகந்து உமிழ்வ - வெப்பமான நெய்யை அள்ளிச் சொரிவனவும்; அம்பு உமிழ்வ வேல் உமிழ்வ கல் உமிழ்வ ஆகி - அம்புகளையும் வேல்களையும் கற்களையும் உமிழ்வனவாக; யவனர் தம் புலங்களால் தாள்படுத்த பொறி - யவனர்கள் தங்கள் அறிவின் திறங்களால் அமைத்த பொறிகளும்;

(வி - ம்.) ஆகி - ஆக. புலம் - அறிவு.

யவனர் - யாவனநாட்டிலிருந்து வந்துள்ள தச்சர். இவர்கள் பொறிகள் இயற்றுவதில் திறமுடையோர்கள். பெருங்கதையின்கண் யவனத் தச்சன் ஒருவன் யூகிக்குப் பொறித்தேர் கொடுத்தமை இலாவாண காண்டத்துக் காணப்படுகின்றது. (எசு)

க0சு. கரும்பொனியல் பன்றிகத நாகம்விடு சகடங்
குரங்குபொரு தகரினொடு கூர்ந்தரிவ நுண்ணூல்
பரந்தபசும் பொற்கொடிப தாகையொடு கோழிக்குந்
திருந்துமதி றெவ்வர்தலை பனிப்பத்திருந் தின்றே.

(இ - ள்.) கரும்பொன் இயல் பன்றி - இரும்பாற் செய்யப்பட்ட பன்றிப் பொறிகளும்; கத நாகம் - சினமிகும் நச்சரவுப் பொறிகளும்; விடு சகடம் - விடப்பெறும் ஆழிப்பொறிகளும்; குரங்கு பொரு தகரினொடு - குரங்கும் பொரும் ஆட்டுக்கடாவும் ஆகிய பொறிகளும்; கூர்ந்து அரிவ நுண்ணூல் - கூர்ந்து அரியும் நுண்ணிய அரிகயிறுகளும்; பரந்த பசும்பொற் கொடி பதாகையொடு - பரவிய பசும்பொன்னாலான கொடிகளும் பெருங்கொடிகளும் (கொண்டு); கொழிக்கும் திருந்தும் மதில் - மிகுந்துள்ள அழகிய மதில்; தெவ்வர் தலைபனிப்பத் திருந்தின்று - பகைவரின் தலை நடுங்கத் திருந்தியது;

(வி - ம்.) மதில் இன்னதும் இன்னதும் திருந்திற்றெனச் சினைவினை முதலொடு முடிந்தது. பற்றிற் பனிப்ப என்க.

இத் தொடர்நிலையில் சொற்களைத் துணித்துப் பலவிடத்தினும் எடுத்துக் கூட்டியது ('பற்றிப் பனிப்ப' என்பனபோல) செய்யுளுறுப்பு இருபத்தாறினும் மாட்டென்பது ஒருறுப்பாதலின்; 'அகன்று பொருள் கிடப்பினும் அணுகியநிலையினும் - இயன்று பொருள் முடியத் தந்தனருரைத்தல் - மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின்' (தொல். செய். உ௪0) என்றும், 'மாட்டும் எச்சமும் நாட்டல் இன்றி - உடனிலை மொழியினும் தொடர்நிலை பெறுமே' (தொல். செய். உ௪௧) என்றும் தொல்காப்பியனார் கூறினார். இதனால் நாடு முதலிய கவிகளில் மாட்டின்றி வந்தனவுங் கொள்க. 'இவ்விதி மேல்வருவனவற்றிற்குங் கொள்க' என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

கரும்பொன் - இரும்பு. கதம் - வெகுளி. அரிவ: பலவறி சொல். தெவ்வர் என்றதனை முன்னர் (௧0௧) "மாற்றவர் மறப்படை மலைந்து மதில் பற்றின்" என்னும் தொடரோடு அத் தெவ்வர் என இயைத்தல் வேண்டும். திருந்தின்று - திருந்திற்று. (௭௫)

௧0௫. வயிரவரை கண்விழிப்ப போன்றுமழை யுகளும்
வயிரமணித் தாழ்க்கதவு வாயின்முக மாக
வயிரமணி ஞாயின்மூலை வான்பொற்கோடிக் கூந்தல்
வயிரக்கிடங் காடைமதிற் கன்னியது கவினே.

(இ - ள்.) வயிரம் அணி ஞாயில் மூலை - வயிரப்பூண் அணிந்த ஞாயிலாகிய முலையினையும்; வான் பொன் கொடிக் கூந்தல் - வானளாவும் பொற்கொடியாகிய கூந்தலினையும்; கிடங்கு வயிர ஆடை - அகழியாகிய வயிரம்போன்ற வெள்ளிய ஆடையினையும் உடைய; மதிற் கன்னியது கவின் - மதிலாகிய கன்னியின அழகு; வயிரவரை கண்விழிப்ப போன்று மழை உகளும் வயிரமணித் தாழ்க்கதவு வாயில் முகமாக - வயிர மலைகள் கண் விழிப்பன போன்ற, முகில் புரளும், வயிரமணிகள் இழைத்த தாழ் பொருந்திய கதவுகளையுடைய நாலு வாயிலும் நாலு முகமாக (அமைந்தது)

(வி - ம்.) 'வரைகள் கண்விழிப்பன போன்று கதவையுடைய' என வினைக்குறிப்பொடு முடிந்தது. மழை உகளும் வாயில் எனவே கோபுரமாம். ஞாயில்: புழையின் வழியே பகைவர்மேல் அம்பை எய்து மறையும் 'சூட்டு' என்னும் உறுப்பு. ["'கன்னி கவினது' என மாறுக; அஃது இடப்பொருளுணர்த்திற்று" என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.]

இனி, ஆக என்பதை எங்கும் கூட்டி, மதில் இன்னது இன்னதாகக் கிடந்தது என்றும் ஆம். மதிலில் இன்னது ஆகையினாலே அம் மதிற் கன்னியதாயிருக்கும் அழகு என்றுமாம். (௭௬)

அக நகர்

௧0௬. செம்பொன்மழை போன்றடிதோ றுயிரங்கள் சிந்திப்
பைம்பொன்விளை தீவினிதி தடிந்துபலர்க் கார்த்தி
யம்பொனிலத் தேகுகுடி யகநகர மதுதா
னும்பருல கோப்பதுதன் றன்மைசிறி துரைப்பாம்.

(இ - ள்.) பைம்பொன்விளை தீவில் நிதி தடிந்து - புதிய பொன் விளையும் தீவில் நிதியை வெட்டி; செம்பொன் மழை போன்று அடிதொறு - செம்பொன்னை மழைபோன்று அடிக்கடி சிந்தி; பலர்க்கு ஆயிரங்கள் ஆர்த்தி - பலர்க்கும் பல ஆயிரங்களைக் கொடுத்து நிறைவித்தலாலே; அம் பொன் நிலத்து ஏகு குடி அகநகரம் அது - மறுமையில் வானுலகத்திலே செல்லுங்

குடியையுடைய உள்நகரமான அது; உம்பர் உலகு ஒப்பது - (நுகர்ச்சியினால்) வானுலகைப் போன்றது; அதன் தன்மை சிறிது உரைப்பாம் - அதன் தன்மை (முற்றும் உரைத்தற் கரிதாயினும்) சிறிது கூறுவாம்.

(வி - ம்.) ஆர்த்தி: ஆர்த்ததால் எனத் திரிக்க.

இச் செய்யுள் மிகமிக ஆழ்ந்த கருத்துடையது. தாம் வருந்தி ஈட்டிப் பிறர்க்கு ஊட்டுவோராகிய அறக்குடிகளே நிறைந்த நகரம் என்பார், திவின்நிதி தடிந்து பலர்க்கு ஆர்த்தி என்றார். இம்மைச் செய்தது மறுமைக்காமெனும் வினேவோடு ஆர்த்துவார் அல்லர் ஆயினும் காரணம் காரியத்தைப் பயந்தேவிடுதல் ஒருதலையாகலின், அம்பொனிலத்தே ஏகு குடி நகரம் என்றார். அந்நகரத்தே உறைவோர் உம்பருலகத்தை விரும்பவும் வேண்டா என்பார், அதுதான் உம்பருலகொப்பது என்றார். வள்ளன்மையான் உம்பர் உலகிதனை ஒவ்வாது இந்நகர் நுகர்ச்சியால் அதனை ஒக்கும் என்பது கருத்து. அத்தகையதாகலின் முற்றக்கூறவியலாது என்பார் சிறிதுரைப்பாம் என்றார். (௭௭)

பரத்தையர் சேரி

வேறு

௧௦௭. துப்புறழ் தொண்டைச் செவ்வாய்த் தோழியர் காமத் தூதி
னொப்பவோன் றாதி யாக வாயிரத் தோரெட் டீறாச்
செப்பித்தஞ் செம்பொ னல்கு னலம்வரை வின்றி விற்கு
முப்பமை காமத் துப்பி னவரிட முரைத்து மன்றே.

(இ - ள்.) துப்பு உறழ் தொண்டைச் செவ்வாய்த் தோழியர் காமத் தூதின் - பவளம் அனைய தொண்டைச் செவ்வாயராகிய தோழியரென்னும் காமத்தை விளைவிக்குந் தூதினாலே; செம்பொன் ஒன்று ஆதியாக ஆயிரத்தெட்டு ஈறாஒப்பச் செப்பி - செம்பொன் ஒன்றுமுதல் ஆயிரத்தெட்டு இறுதியாக வந்தவனுக்கு ஒப்ப விலை கூறி; தம் அல்குல் வரைவின்றி விற்கும் - தம் அல்குலை அன்பு வேறுபாடின்றி விற்கும், உப்புஅமை காமத் துப்பின் அவர் இடம் உரைத்தும் - உவர்ப்பில்லாத காமநுகர்ச்சியையுடைய பரத்தையரின் இருப்பிடத்தைக் கூறுவோம்.

(வி - ம்.) தொண்டை: வாய்க்கு அடை. நலம் வரைவு இன்றி - அன்பு நிலைபெறுதல் இன்றி. 'உப்புடைய முந்நீர்' (சீவக. ௨௮௦) என்றார் உவர்ப்பிற்கு. உப்பு இனிமையும் ஆம். இனி உவமைத் தொகையாக்கி, இதற்கு இஃது அளவென்று உப்பிடுமாறுபோலக் கொடுக்கும் பொருளளவான அன்பென்றும் உரைப்ப. துப்பை யொக்கும் தொண்டை போலும் செவ்வாய் என இரண்டு உவமையும் செவ்வாயை நோக்குதலின், அடுத்து வரலுவமையன்று.

உப்பமை காமம் உவர்ப்பில்லாத காமம் என்ற பொருளுக்கு அமைதல் நீங்கி நிற்றல். துப்பு - நுகர்ச்சி.

கணிகையர்க்குக் கொடுக்கும் பொருளின் அளவினை "ஒன்று முதலாக ஒரெட்டிறுத்த ஆயிரங்காறும் என ஆத்த பரிசம்" (பெருங். ககூடு: அகூ - ச) என்றும், "நூறுபத்தடுக்கி யெட்டுக் கடைநிறுத்த வீறுயர் பசும்பொன்" (சிலப். ங - ககூச) என்றும் பிற சான்றோரும் கூறுதல் அறிக. (எஅ)

கoஅ. குங்கும மெழுகிச் சார்வுந் திண்ணையுங் குயிற்றி யுள்ளாற்
றங்குமென் சாந்தத் தோடு தாமமுந் தாழ நாற்றி
யெங்குநற் சுவர்க டோறு நாடக மெழுதி யேற்பப்
பொங்குமென் மலர்பெய் சேக்கை பொலிந்துவிண் புகற்சி யுண்டே.

(இ - ள்.) சார்வும் திண்ணையும் குயிற்றிக் குங்குமம் மெழுகி - சார்ந்திருக்கும் இடத்தையும் திண்ணையையும் இயற்றிக் குங்குமத்தாலே மெழுகி; உள்ளால் தங்கும் மென் சாந்தத்தோடு தாமமும் தாழ நாற்றி - உட்புறமெல்லாம் மெழுகின சந்தனத் திலே மாலையையும் தாழுமாறு தூக்கி; எங்கும் நல் சுவர்கள் தோறும் நாடகம் எழுதி - அழகிய சுவர்களெங்கும் காமக்குறிப் புப்பட நாடகம் எழுதி; ஏற்பப் பொங்கும் மென்மலர் பெய் சேக்கை பொலிந்து - தகுதியாக மிக்க மெல்லிய மலர்பெய்த அணை பொலிந்து; விண் புகற்சி உண்டு - விண்ணை விரும்பச் செய்யும் இயலுடையது அச் சேரி.

(வி - ம்.) விண் ஆகுபெயரால் தேவரைக் குறித்து நின்றது. தேவமகளிரை நுகரும் தேவரும் அவரை வெறுத்து இவரை விரும்பப் பண்ணும் இடம் என்றவாறு. அவிநயத்தானும் மெய்ப்பாட்டானும் காமக்குறிப்புத் தோன்ற வரையப்பட்ட நாடகம் என்க. நாடகம் எழுதி என்றதனால் ஓவியம் என்பது பெற்றாம். (எக)

கoகூ. தூசுசூழ் பரவை யல்குல் சுமக்கலா தென்ன வீழ்த்த
காசுசூழ் கோவை முத்தங் கதிர்முலை திமிர்ந்த சாந்தம்
வாசநற் பொடிகண் மாலை வண்டுண வீழ்ந்த முற்ற
மாசைப்பட் டரசு வைக வருங்கடி கமழு மன்றே.

(இ - ள்.) தூசுசூழ் பரவை அல்குல் சுமக்கலாது என்ன - ஆடை சூழ்ந்த பரந்த அல்குல் சுமக்கமாட்டாது என்று; சூழ் கோவை வீழ்த்த காசு முத்தம் - அவ்வல்குலைச் சூழ்ந்த கோவை சிந்திய மணிகளும் முத்துகளும்; கதிர்முலை திமிர்ந்த சாந்தம் - ஒளிவிடும் முலையிற் பூசிய சந்தனமும்; வாசநற் பொடிகள் - மண மிகு சுண்ணப்பொடியும்; மாலை - மாலையும் ஆகிய இவை; வண்டு உண வீழ்ந்த முற்றம் - வண்டுகள் உண்ணுமாறு வீழ்ந்து கிடக்கும் முற்றங்கள்; அரசு ஆசைப்பட்டு வைகும் அருங்கடி கமழும் - அரசும் விரும்பித் தங்குமாறு நன்மணம் பரப்பும். (அ0)

கக0. அஞ்சிலம் பொலியோ டல்குற் கலையொலி யணிந்த முன்கைப்
பஞ்சிமெல் விரலிற் பாணி பண்ணொலி பவழச் செவ்வாய்
யஞ்சிநேர்ந் துயிர்க்குந் தேன்சேர் குழலொலி முழவி னோசை
துஞ்சலி லோசை தம்மாற் றுறக்கமு நிகர்க்க லாதே.

(இ - ள்.) அம் சிலம்பு ஒலியோடு - அழகிய சிலம்பொலியுடன் ; அல்குல் கலையொலி - அல்குலில் அணிந்த மேகலையின் ஒலியும் ; முன்கை அணிந்த பஞ்சி மெல்விரலில் பாணி - முன்பு சேடியர் கையினால் செம்பஞ்சணிந்த மெல்லிய விரலால் எழும்பும் யாழொலியும் ; பவழச் செவ்வாய் பண்ஒலி - பவழமனைய சிவந்த வாயினால் எழுப்பும் பாட்டொலியும் ; பவழச் செவ்வாய் அஞ்சி நேர்ந்து, உயிர்க்கும் தேன்சேர் குழல்ஒலி - பவழச் செவ்வாய் பொருந்துதற்கு முதலில் அஞ்சினும் பொருந்தியபின் நேர்ந்து ஊதும் தேனனைய இனிமை பொருந்திய குழல் ஒலியும் ; முழவின் ஓசை துஞ்சல்இல் ஓசை தம்மால் - முழவின் ஒலியும் ஆகிய நீங்கா ஒலிகளாலே ; துறக்கமும் நிகர்க்கலாது - (இச் சேரிக்கு) வானுலகும் ஒவ்வாது.

(வி - ம்.) செவ்வாயை முன்னும் பின்னும் பண் என்பதனோடும் குழல் என்பதனோடும் கூட்டுக. (அக)

ககஉ. தேனுலா மதுச்செய் கோதை தேம்புகை கமழ வூட்ட
வானுலாஞ் சுடர்கண் மூடி மாநக ரிரவு செய்யப்
பானிலாச் சோரிந்து நல்லார் அணிகலம் பகலைச் செய்ய
வேனிலான் விழைந்த சேரி மேலுல கனைய தோன்றே.

(இ - ள்.) தேன்உலாம் மதுச்செய் கோதை தேம்புகை கமழ் ஊட்ட - வண்டுகள் உலவும் தேன்பொருந்திய மாலைகள் நறும்புகையைக் கமழுமாறு ஊட்டுதலால் ; வான்உலாம் சுடர்கள் மூடி மாநகர் இரவு செய்ய - வானில் உலவும் ஞாயிற்றின் கதிர்களை மறைத்து மாநகரிற் பகலிலேயே இரவை உண்டாக்கவும் ; நல்லார் அணிகலம் பால்நிலாச் சொரிந்து பகலைச் செய்ய - நல்லார் அணிகலத்தின் மணிகள் பாலனைய நிலவைச் சொரிந்து இரவிலும் பகற்பொழுதை உண்டாக்கவும் ; வேனிலான் விழைந்த சேரி மேலுலகு அனையது ஒன்றே - காமன் விரும்பிய அச் சேரி வானுலகு போன்ற தோன்றேயாயிற்று.

(வி - ம்.) ஏகாரம் : தேற்றம். இரவும் பகலும் இன்மையின் துறக்கம் ஒத்தது. இனி 'பால் - பகுதி, நிலா - ஒளி' என்றும் உரைப்ப ; 'நிலாத்தலைத் திகழும் பைம்பூண்' (சீவக. ககடு.), 'பணிநிலா விசும் பைம்பொற்கொடி' (சீவக. உருகக) என்றாற்போல. (அஉ)

கசஉ. இட்டநூல் வழாமை யோடி யோசனை யெல்லை நீண்டு
மட்டுவார் மாலை வேய்ந்து சதுக்கங்கண் மலிந்த சும்மைப்
பட்டமும் பசும்பொற் பூணும் பரந்தொளி நிழற்றுந் தீந்தேன்
அட்டுந்தா ரணிந்த மார்ப ராவணங் கிளக்க லுற்றேன்.

(இ - ள்.) இட்டநூல் வழாமை ஓடி - பிடித்த நூலின் ஒழுங்கு தவறாமல் கிடந்து ; யோசனை எல்லை நீண்டு - யோசனை அளவு நீண்டு; மட்டுவார் மாலை வேய்ந்து-தேன்சொரியும் மாலைகள் வேயப்பட்டு ; சதுக்கங்கள் மலிந்த சும்மை - நாற்சந்திகளிலே மிக்க ஒலியினை உடைய ; பட்டமும் பசும்பொன் பூணும் பரந்து ஒளிநிழற்றும் தீந்தேன் அட்டும் தார் அணிந்த மார்பர்-தம் தரத்திற்குத் தகப் பட்டமும் புதிய பொற்கலனும் எங்கும் பரவி ஒளி செய்தற்குக் காரணமான, இனிய தேன்சொரியும் (முல்லை) மாலையும் அணிந்த மார்பரான வணிகர் முதலாயினோர் வாழும் ; ஆவணம் கிளக்கல் உற்றேன் - அங்காடித் தெருவைக் கூறத் தொடங்கினேன்.

(வி - ம்.) பண்டைக்காலத்தே நகரங்களில் தெருக்களை நூல் பிடித்து ஒழுங்குற அமைக்கும் வழக்க முண்மை உணர்க. ஆவணம் அங்காடி; கடைத்தெரு. (அக)

கசங. மணிபுனை செம்பொற் கோட்டை வம்பணி முத்த மாலைக்
கணிபுனை பவழத் திண்காழ் கம்பலக் கிடுகி னூன்றி
யணிநில மெழுகிச் சாந்தி னகில்புகைத் தம்பொற் போதிற்
றிணிநில மணிந்து தேங்கோ ளையவி சிதறி னாரே.

(இ - ள்.) மணிபுனை செம்பொன் கோட்டை வம்பு அணி கணிபுனை பவழம் திண்காழ் மணி அழுத்தின செம்பொன்னாற் செய்யப்பட்ட கடைமணியை உடைய, கச்சுத் தாக்கின, நூலறிந்த கணிபுனைந்த திண்ணிய பவழக்காம்பை; முத்தமாலைக் கம்பலக் கிடுகின் ஊன்றி - முத்துமாலைபுனைந்த கம்பலம் வேய்ந்த சட்டத்திலே பொருத்தி ஊன்றி; அணிநிலம் சாந்தின் மெழுகி - அழகிய இடத்தைச் சாந்தினாலே மெழுகி; அகில் புகைத்து - அகிற்புகை ஊட்டி, திணிநிலம் அம்பொன் போதின் அணிந்து - கற்படுத்த நிலத்தைப் பொன்மலரால் அணிந்து ; தேம்கொள் ஐயவி சிதறினர் - தெய்வம் இனிதாகக்கொண்ட வெண்சிறு கடுகைத் தூவினர்.

(வி - ம்.) கணி - நூல் தேர்ந்தவன். அவன் புனைந்த காழ். திணி நிலம் - உறுதி செய்த நிலம். தேம்கொள் ஐயவி - தெய்வங்கள் இனிதாகக்கொண்ட வெண்சிறு கடுகு.

வம்ப - கச்சு. கோட்டை - உருண்டை வடிவமானது. காழ் - காம்பு. கிடுகு - சட்டம். முத்தமாலை புனைந்த கிடுகு எனக்கூட்டுக. (அச)

௧௧௪. பொன்சொரி கதவு தாளிற் றிறந்துபொன் யவனப் பேழை
மின்சொரி மணியு மூத்தும் வயிரமுங் குவித்துப் பின்னு
மன்பெரும் பவழக் குப்பை வாலணி கலஞ்செய் குப்பை
நன்பக லிரவு செய்யு நன்கலங் கூப்பி னாரே.

(இ - ள்.) பொன் சொரி கதவு தாளின் திறந்து - பொன் தானே சொரிதற்குக் காரணமான கதவைத் தாழ்க்கோலால் திறந்து; பொன் யவன பேழை - யவனர் செய்த பொற்பேழையி லிருந்து; மின்சொரி மணியும் மூத்தும் வயிரமும் குவித்து - ஒளி விடும் மணி முத்து வயிரம் ஆகியவற்றைக் குவித்து; பின்னும் - மேலும்; மன்பெரும் பவழக் குப்பை - மிகப் பெரிய பவளத் திரள் களையும்; வால் அணிகலம் செய்குப்பை - (முற்றுறாத) தூய அணி கலக் குவியல்களையும்; நன்பகல் இரவு செய்யும் நன்கலம் கூப்பி னார் - நல்ல பகற்போதை இரவாக்கும் நீலமணிக்கலன்களையும் குவித்தனர்.

(வி - ம்.) நன்பகல் - கடும்பகல். (அ௫)

௧௧௫. விழுக்கலஞ் சோரியச்சிந்தி வீழ்ந்தவை யெடுத்துக் கொள்ளா
வொழுக்கின ரவர்கள் செல்வ முரைப்பரி தொழிக வேண்டா
பழுக்குலைக் கமுகுந் தெங்கும் வாழையும் பசும்பொன் னாலு
மெழிற்பொலி மணியி னாலுங் கடைதோறு மியற்றி னாரே.

(இ - ள்.) விழுக்கலம் சொரியச் சிந்தி வீழ்ந்தவை எடுத்துக் கொள்ளா ஒழுக்கினர் - சிறந்த அணிகலன்களைச் சொரியும் போது சிதறி விழுந்தவற்றை எடுத்துக்கொள்ளாத வாழ்வினர்; பழுக்குலைக் கமுகும் தெங்கும் வாழையும் - பழுத்த குலைகளை யுடைய கமுகையும் தென்னையையும் வாழையையும்; பசும்பொன் னாலும் எழில்பொலி மணியினாலும் - புதிய பொன்னாலும் அழகு மிக்க மணிகளாலும்; கடைதொறும் இயற்றினர் - கடைகளை யெல்லாம் அணிசெய்வித்தனர் (ஆதலால்); அவர்கள் செல்வம் உரைப்பரிது வேண்டா ஒழிக - அவர்களுடைய செல்வச் சிறப்பு என்றால் உரைத்தலரிது, நீவிரும் கேட்க விரும்பவேண்டா; ஒழிக. (அ௬)

௧௧௬. மூசுதே னிருலின் மூச மொய்திரை யியம்பி யாங்கு
மோசையென் றுணரி னல்லா லெழுத்துமெய் புணர்த லாகாப்
பூசுசாந் தொருவர் பூசிற் றெழுவர்தம் மகலம் பூசி
மாசன மிடம்பெ றாது வண்கடை மலிந்த தன்றே.

(இ - ள்.) மா சனம் இடம் பெறாது - மிகுதியான மக்கள் திரள் போக்கிடம் பெறாமல்; பூசு சாந்து ஒருவர் பூசிற்று எழுவர்

தம் அகலம் பூசி - நன்கு இயற்றிய சந்தனம் ஒருவர் மார்பிற் பூசியது எழுவர் மார்பிலே பூசுமாறு; இறால் மூசு தேனின் மூச - தேன்கூட்டில் மொய்க்கும் வண்டுகளைப்போல நெருங்க; மொய்திரை இயம்பி யாங்கும் - (ஆங்குப் பிறந்த ஓசையும்) நெருங் கிய கடலலைபோலவும் ஒலித்து; ஓசை என்று உணரின் அல்லால் எழுத்து மெய் உணர்தல் ஆகா - ஒலியென்று உணர்தலன்றி எழுத்தின் உருவம் உணர இயலாமல்; வண்கடை மலிந்தது - வளமிகுங் கடைத்தெரு மலிவுற்றது.

(வி - ம்.) யாங்கும்: உம்; சிறப்பு. 'ஓராசையும்' பாடம். பூசி-பூச.

நான்கு சாதியும் அநுலோமப் பிரதிலோமரும் சங்கர சாதியும் பற்றி 'எழுவர்' என்றார் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். எழுவர் என்றது பன்மை பற்றி வந்ததென்பதே தக்கது. (அஎ)

கஎ. மெய்யணி பசும்பொற் சுண்ண மேதகு நான நீரி
னைதுபட் டொழுகி யானை யழிமதங் கலந்து சேறாய்ச்
செய்யணி கலன்கள் சிந்தி மாலையு மதுவு மல்கி
வெய்தடி யிடுதற் காகா வீதிகள் விளம்ப லுற்றேன்.

(இ - ள்.) மெய் அணி பசும்பொன் சுண்ணம் - மெய்யில் அணிந்து மிகுந்த புதிய நல்ல சுண்ணப்பொடி; மேதகு நானம் நீரின் ஐதுபட்டு ஒழுகி - உயர்ந்த புழுகாலும் பனிநீராலும் இள குதலுற்றுத் தெருவில் ஒழுகுவதால்; யானை அழிமதம் கலந்து - (அதனுடன்) யானையின் மிகுமத நீருங் கலந்து; மாலையும் மது வும் மல்கி - மாலையும் தேனும் நிறைந்து; சேறாய் - சேறாகி; செய் அணிகலன்கள் சிந்தி - அருமையாகச் செய்த அணிகலன்களும் சிந்தி; வெய்து அடி இடுதற்கு ஆகா வீதிகள் - விரைய அடி யிடு தற்கு முடியாத தெருக்களைப்பற்றி; விளம்பலுற்றேன் - கூறத் தொடங்குகின்றேன்.

(வி - ம்.) அணி சுண்ணம்: 'உண்ட (பின் மிகுந்த) சோறு' போல நின்றது; மிச்சில் கவிழ்த்தல் மரபு. மாலையினும் கலத்தினும் தீண்டு தற்கு அடி நாணிற்று, தமது நலத்தான்.

இவை பிடிகைத் தெருவொழிந்தன. (அஅ)

வேறு

கஅ. முழவணி முதுநகர் முரசொடு வளைவிம
விழவணி மகளிர்தம் விரைகமழ் இளமுலை
யிழையணி யொளியிள வெயில்செய விடுபுகை
மழையென மறையின போலிவின தொருபால்.

(இ - ள்.) முழவு அணி முதுநகர் முரசொடு வளைவிம - முழவொலி மிகுத்த கோயில்களில் முரசும் சங்கும் ஒலிப்பதால்; விழவு அணி மகளிர்தம் விரைகமழ் இளமுலை - அவ் விழவிற்கு அணிந்துகொண்ட மகளிரின் மணங்கமழும் இளமுலையில்; அணி இழை ஒளிஇள வெயில்செய் - அணிந்த பூண்களின் ஒளி இள வெயிலை உண்டாக்கும்படி; இடுபுகை மழைஎன மறையின் பொலிவினது ஒருபால் - (கோயில்களில்) இடுகின்ற புகை முகிலென ஞாயிற்றை மறைத்த பொலிவினையுடையது ஒரு பக்கம்.

(வி - ம்.) கதிரவன் ஒளியிருப்பின் இழைஒளி தோன்றாது.

விம - விம்ம; ஒலிப்ப. இச் செய்யுளின்கண் முகில் மின்னலோடு இடியும் உடையதாய் வந்து ஞாயிற்றை மறைப்பதுபோலப் புகை முழவு முதலியவற்றின் ஒலியோடு அணிகலன் மின்ன ஞாயிற்றை மறைத்த தென்றமையுணர்க. (அக)

கசசு. குடையொடு குடைபல களிறொடு நெரிதர
வுடைகட லொலியினொ டுறுவரர் பலிசெல
முடியொடு முடியுற மிடைதலின் விடுசுடர்
கொடியுடை மழைமினிற் குலவிய தொருபால்.

(இ - ள்.) பல குடையொடு குடை களிறொடு (களிறு) நெரிதர - பல குடையுங் குடையும் களிறுங் களிறும் நெருங்கி; உடைகடல் ஒலியினொடு உறுவரர் பலிசெல - உடைகடல் ஒலி போலும் ஒலியினுடன் தேவர்களின் பூசனை நடத்தலால்; முடியொடு முடியுற மிடைதலின் விடுசுடர் - (அதனைச் சேவிக்கும் அரசரின்) முடியும் முடியும் நெருங்குதலால் எழும் ஒளி; மழை கொடியுடை மினின் குலவியது ஒருபால் - முகிலிடை யெழும் கொடிபோன்ற மின்போற் குலவியது ஒரு பக்கம்.

(வி - ம்.) இது செல்வமுண்டாதற்குப் பலி நடக்கும் என்றார். இனிப், பலி நடத்தலிற் குடை முதலியன நெரிதர முடிநெருங்கிற் றென்றுமாம். (சு0)

கஉ0. பூத்தலை வாரணப் போர்த்தொழி லிளையவர்
நாத்தலை மடிவிளிக் கூத்தொடு குயில்தரக்
காய்த்துறு தமனியத் துகளொடு கடிகமழ்
பூத்துகள் கழுமிய பொலிவின தொருபால்.

(இ - ள்.) பூத்தலை வாரணம் போர்த்தொழில் இளையவர் - தோன்றிப் பூவனைய குட்டையுடைய கோழிப்போரின் வெற்றியைத் தமதாகவுடைய இளைஞர்கள்; நாத்தலை மடிவிளிக் கூத்தொடு குயில்தர - நாவினை மடித்து ஒலிக்கும் சிழ்க்கைக் கூத்தொடு நெருங்குதலால்; காய்த்துறு தமனியத் துகளொடு - (அப்

பொழுது சிந்துகின்ற) பொற்றுகளோடு; கடிகமழ் பூத்துகள் கழுமிய பொலிவினது ஒருபால் - மணங்கமழும் மலர்த்துகளும் கலந்த பொலிவுடையது ஒரு பக்கம்.

(வி - ம்.) விளியெனினும் சிழ்க்கையெனினும் விளையெனினும் ஒக்கும். காய்த்துறு - காய்ச்சலுற்ற. (கக)

கஉக. மைந்தரோ டூடிய மகளிரை யிளையவ
ரந்துகில் பற்றலின் காசரிந் தணிகிளர்
சுந்தர நிலமிசைச் சொரிதலின் மின்னணிந்
திந்திர திருவிலி னெழிலின தொருபால்.

(இ - ள்.) மைந்தரொடு ஊடிய மகளிரை இளையவர் அம் துகில் பற்றலின் - கணவருடன் பிணங்கிய மகளிரின் அழகிய துகிலை அக் கணவர் பற்றும்போது; காசு அரிந்து அணிகிளர் சுந்தர நிலமிசைச் சொரிதலின் - காசு கோவையற்று அழகிய நலம் நிறைந்த நிலத்தில் சிந்துதலின்; மின் அணிந்து இந்திர திருவிலின் எழிலினது ஒருபால் - ஒளிகொண்டு வானவில்லின் அழகினையுடையது ஒரு பக்கம்.

(வி - ம்.) நிலமிசை என்பதனை 'நிலம் விசை' என்று நச்சினார்க்கினியர் பாடம் கொண்டனர் என்பது அவருரையான் விளங்கும். (கஉ)

கஉஉ. வளையறுத் தனையன வாலரி யமைபத்
மளவறு நறுநெயோ டடுகறி யமைதுவை
விளைவமை தயிரொடு மிசைகுவிர் விரையுமி
னுளவணி கலமெனு முரையின தொருபால்.

(இ - ள்.) வளை அறுத் தனையன வால்அரி அமைபதம் - சங்கை நுண்ணிதாக அறுத்தாற்போன்ற வெள்ளிய அரிசியால் அமைத்த சோற்றையும்; அளவறு நறுநெயொடு அடுகறி - அளவற்ற நல்ல நெய்யாற் சமைத்த கறியையும்; விளைவு அமை தயிரொடு அமைதுவை - முற்றிய தயிரால் அமைத்த துவையினையும்; மிசைகுவிர் விரையுமின் - உண்பதற்கு விரைந்து செல்லுமின்; அணிகலம் உள எனும் உரையினது ஒருபால் - (உண்டபின் தருதற்கு) அணிகலன்களும் உள்ளன என்னும் மொழியினையுடையது ஒரு பக்கம்.

(வி - ம்.) தயிரொடு: ஒடு; எண்ணுப்பொருளில் வந்த 'ஒடுவும்' ஆம். 'வாலவிழும்' என்றும் பாடம்.

அந் நகரத்து மக்கள் தம்மனையில் விருந்துண்போர்க்குக் கூலியும் கொடுக்கும் மாண்பினர் என்பது போதர 'உள அணிகலனும்' என்றார். (கங)

கஉக. வரைநிரை யருவியின் மதமிசை சோரிவன
புரைநிரை களிறெடு புனைமணி யியறேர்
விரைநிரை யிவுளியோ டிளையவர் விரவுபு
குரைநிரை குளிர்புனல் யாற்றின தொருபால்.

(இ - ள்.) வரைநிரை அருவியின் மதம்மிசை சொரிவன - மலையிலிருந்து வீழும் ஒழுங்கான அருவியைத் தம்மேலே சொரிந்து கொள்வனபோல மதத்தை மேலே சொரிவனவாகிய; புரைநிரை களிறொடு - உயர்ச்சியுறும் களிற்றோடும்; புனைமணி இயல்தேர் விரைநிரை இவுளியொடு - மணிபுனைந்த தேரிற் பூட்டினால் விரைந்து செல்லும் குதிரைகளோடும்; இளையவர் விரவுபு - இளைஞர்கள் கலந்து; குரைநிரை குளிர்புனல் யாற்றினது ஒரு பால் - ஒலியுடன் நிரைத்த குளிர்ந்த நீர்செல்லும் யாறுடையது ஒரு பக்கம்.

(வி - ம்.) அருவிபோல் வீழ்கின்ற மதமென்பாரும் உளர். 'மிசை' என்றும் பாடம். (கஉ)

கஉச. வரிவளை யரவமு மணிமுழ வரவமு
மரிவளர் கண்ணிய ரணிகல வரவமும்
புரிவளர் குழலொடு பொலிமலி கவினிய
திருவிழை கடிமனை திறவிதின் மொழிவாம்.

(இ - ள்.) வரிவளை அரவமும் - சங்கொலியும்; மணிமுழவு அரவமும் - முழவொலியும்; அரிவளர் கண்ணியர் அணிகல அரவமும் - செவ்வரி பரவிய கண்ணினருடைய பூண்களின் ஒலியும்; புரிவளர் குழலொடு - நரம்பிடத்து இசைவளர்தற்குக் காரணமான குழலொலியொடு; பொலிமலி கவினிய திருவிழை கடிமனை திறவிதின் மொழிவாம் - பொலிவுமிக்க அழகுடைய செல்வம் நிறைந்த மனைகளைப் பற்றிச் செவ்விதாகக் கூறுவோம்.

(வி - ம்.) புரிவளர் குழல் - நரம்பிடத்து இசை வளர்தற்குக் காரணமாகிய குழல்வழி யாழெழீஇத் தண்ணுமைப் பின்னர் - முழவியம்பலாமந் திரிகை (கூத்தநூல்.) புரி - விருப்பமுமாம். (கடு)

இஃது அரசர்க்குரியவர் இருப்பு.

வேறு

கஉடு. பாவை யன்னவர் பந்து புடைத்தலிற்
றாவி யன்னம் வெரீஇத்துணை யென்றுபோய்க்
கோவை நித்தில மாடக் குழாமிசை
மேவி வெண்மதி தன்னொ டிருக்குமே.

(இ - ள்.) பாவை அன்னவர் பந்து புடைத்தலின் - பாவையனைய மகளிர் பந்தடித்தலின்; தூவி அன்னம் வெரீஇப் போய் - தூவியையுடைய அன்னப்பறவை அஞ்சி யோடி; கோவை நித்திலம் மாடம் குழாமிசை - முத்துமாலை புனைந்த மாடத்திரளின் மேலே; வெண்மதி தன்னொடு துணையென்று மேவி யிருக்கும் - வெள்ளிய திங்களைத் துணையென்று கருதி அதனுடன் இருக்கும்.

(வி - ம்.) [மதி இயங்குந்தோறும் தானும் இயங்கிற்று என்பது குறிப்பு.] (௬௬)

௧௨௬. திருவ நீணகர்ச் செம்பொனி னீடிய
வுருவ வொண்கொடி யூழி னுடங்குவ
பரவை வெங்கதிர்ச் செல்வன பன்மயிர்ப்
புரவி போங்கழ லாற்றுவ போன்றவே.

(இ - ள்.) திருவ நீள்நகர் செம்பொனின் நீடிய உருவ ஒண்கொடி ஊழின் நுடங்குவ - அத்தகைய செல்வம் நிறைந்த நீண்ட மனைகளில், செம்பொன்னாலாகிய நீண்ட அழகிய ஒளிமிகுங் கொடிகள் முறையால் அசைவன; பரவை வெங்கதிர்ச் செல்வன் பன்மயிர்ப் புரவி பொங்கு அழல் ஆற்றுவ போன்ற - பரவிய வெப்பமான கதிர்களையுடைய ஞாயிற்றினுடைய குதிரைகளின் வெப்பந் தவிர்ப்பன போன்றன.

(வி - ம்.) பரவை - பரத்தல்.

இதனால் அங்கரத்து மாந்தர்போன்று அங்கரமும் தன்பால் வந்த விருந்தினை உபசரிக்கும் பண்பு உடைத்தாதல் கூறப்பட்டது. இது தற்குறிப்பேற்றம். (௬௭)

௧௨௭. இழைகோள் வெம்முலை யீர முலர்த்துவார்
விழைய வூட்டிய மேதகு தீம்புகை
குழைகோள் வாண்முகஞ் சூழ்குளி ரங்கதிர்
மழையுண் மாமதி போன்மெனத் தோன்றுமே.

(இ - ள்.) விழைய இழைகொள் வெம்முலை ஈரம் உலர்த்துவார் - கணவர் விழைய இழையணிந்த விருப்பமூட்டும் முலைகளிலே கணவர் பூசிய சந்தனம் முதலியவற்றின் ஈரத்தை உலர்த்தும் மகளிர்; ஊட்டிய மேதகு தீம்புகை சூழ் - ஊட்டிய மேம்பட்ட இனிய புகை சூழ்ந்த; குழைகொள் வாள்முகம் - குழையணிந்த ஒளிமிகு முகம்; மழையுள் குளிர் அம்கதிர் மாமதி போன்ம் எனத் தோன்றும் - முகிலுட் குளிர்ந்த அழகிய கதிரையுடைய முழுமதி போலும் எனக் காணப்படும்.

(வி - ம்.) உலர்த்துவார் : தொழிற் பெயர் [வினையாலணையும் பெயர்.]

புகைசூழ் முகம் மழையுள் மாமதிபோலத் தோன்றும் என்க. (௬௮)

கஉஅ. செம்பொற் கண்ணி சிறார்களெந் திட்டவு
மம்பொன் மாலை யவிழ்ந்துடன் வீழ்ந்தவுந்
தம்பொன் மேனி திமிர்ந்ததண் சாந்தமும்
வம்புண் கோதையர் மாற்றும் மயலரோ.

(இ - ள்.) தம் அம்பொன் மாலை அவிழ்ந்து உடன் வீழ்ந்தவும் - (மகளிர்) தம் அழகிய பொன்மாலை கூந்தலவிழ்ந்து சோர்வதினால் வீழ்ந்தவும்; பொன்மேனி திமிர்ந்த தண் சாந்தமும் - அழகிய மெய்யிலே திமிர்ந்த குளிர்ந்த சந்தனமும்; செம்பொன் கண்ணி சிறார் களைந் திட்டவும் - சிறுவர் களைந்திட்ட செம்பொன் கண்ணியும்; வம்புஉண் கோதையர் மாற்றும் மயல் - சேடியர் மாற்றும் குப்பைகள்.

(வி - ம்.) ஏவற் சிலதியர் என்பது தோன்ற 'வம்புஉண்கோதையர்' என்றார். வம்பு - புதுமை புதுமையை நுகர்ந்து கழித்த மாலையையுடையவர் என்பது கருத்து. எனவே, சிலதியர் என்பதாயிற்று. இதனோடு,

"கொடுப்போர் வீழ்த்த குங்குமக் குழையலும், தொடுப்போர் வீழ்த்த தூவெள்ளலரும்.........வேள்விச் சமிதையும்......வாசச்சுண்ணமும்......கலவைச் சாந்தமும்......புதுப் பூமாலையும்......சிறுஅர்வீழ்த்த செம்பொற் கண்ணியும்......காட்டு (மயல்) எவக் கமர்ந்து கூட்டுநர்" (உஉ: கஉ - க0உ) எனவரும் பெருங்கதைப் பகுதியை ஒப்புக் காண்க. "கண்டுகை விட்ட மயல்" (நாலடி. சங) என்றார் பிறரும். (கக)

கஉகூ. வேரி யின்மெழுக் கார்ந்தமென் பூநிலத்
தாரி யாகவஞ் சாந்தந் தளித்தபின்
வாரி நித்திலம் வைப்பபொற் பூவொடு
சேரி தோறிது செல்வத் தியற்கையே.

(இ - ள்.) இன்மெழுக்கு ஆர்ந்த வேரி-நாற்றமும் தோற்றமும் இனியவற்றால் மெழுகிய மெழுக்கு ஆர்ந்த மணத்தையுடையது; மென்பூ நிலத்து - மென்மையான பூநிலத்திலே; ஆரி ஆக அம் சாந்தம் தளித்தபின்-அழகாகத் தொழில்படச் சாந்தைப் பூசிய பின்பு; பொன் பூவொடு வாரி நித்திலம் வைப்ப - பொற் பூவுடன் கடல் முத்தையும் வைப்பார்கள்; சேரிதோறு இது செல்வத்து இயற்கை - சேரிதோறும் செல்வத்தின் இயற்கை, இத்தன்மைத்து.

(வி - ம்.) அரி - ஐம்மை; 'அரி' 'ஆரி' என்றுயது விகாரம். ஆரி - அழகென்றுமாம். ஆரியாக - மேலாக என்றுமாம். மேலும், 'தளித்த சுண்ணம்' (சீவக. கூஙு0) என்ப. வேரி - இருவேரி; வெட்டிவேர்.

கங0. கருனை வாசமுங் காரிருங் கூந்தலா
ரருமை சான்ற வகிற்புகை வாசமுஞ்
செருமிச் சேந்துகண் ணீர்வரத் தேம்பொழி
லுரிமை கொண்டன வொண்புற வென்பவே.

(இ - ள்.) கருனே வாசமும் கார்இருங் கூந்தலார் அருமை சான்ற அகிற்புகை வாசமும் - பொரிக் கறியினது மணமிகு புகையும், கரிய நீண்ட கூந்தலில் ஆர்ந்த அருமைமிகும் அகிலின் மணப்புகையும்; செருமிச் சேந்து கண்ணீர்வர - நெருங்கிச் சிவந்து கண்ணீர் வருதலாலே; ஒண்புறவு தேம்பொழில் உரிமை கொண்ட - சிறந்த புருக்கள் பொழிலேத் தம் இருக்கையாகக் கொண்டன.

(வி - ம்.) கூந்தலில் ஆர்புகை : வினைத்தொகை. கூந்தலார்: பெயருமாம்.

கருனே - பொரிக்கறி. வாசம்: மணம். இஃது ஆகுபெயராய் மணமுடைய புகையைக் குறித்தது. அகிற்புகை வாசமும் என்புழி அகில் வாசப்புகையும் என மாறுக. மாடத்தைவிட்டுத் தேம்பொழில் உரிமை கொண்டன என்பது கருத்து. (௧0௩)

௧௩௪. நறையு நானமு நாறு நறும்புகை
விறகின் வெள்ளி யடுப்பினம் பொற்கல
நிறைய வாக்கிய நெய்பயில் இன்னமு
துறையு மாந்தர் விருந்தோடு முண்பவே.

(இ - ள்.) வெள்ளி அடுப்பின் - வெள்ளி அடுப்பிலே; நறையும் நானமும் நாறும் நறும்புகை விறகின் - நறைக்கொடியும் தூவியெரிக்கும் புழுகும் மணக்கும் நல்ல மணமுறு விறகினாலே; அம் பொன்கலம் நிறைய ஆக்கிய நெய் பயில் இன்னமுது - அழகிய பொற்கலத்திலே நிறையச் சமைத்த நெய்கலந்த இனிய சோற்றை; உறையும் மாந்தர் விருந்தொடும் உண்ப - அங்கு வாழும் மக்கள் விருந்தொடும் உண்பார்கள்.

(வி - ம்.) விறகு - சந்தனம் முதலியன.

விருந்தோடுண்டலே அழகு ஆதலின் மாந்தர் விருந்தொடும் உண்பவே என்முர். எனவே, தம்மில்விருந்து தாமே உண்டு தம் விலாப் புடைக்கும் புன்செல்வர் ஆண்டிலர் என்பது குறிப்பு ஆயிற்று. (௧0௨)

௧௩௫. பாளை மென்கமு கின்பழ மெல்லிலை
நீள்வெண் மாடத்து நின்றுகொண் டங்கலா
ராளி மொய்ம்பர்க் களித்தணி சண்பக
நாள்செய் மாலை நகைமுடிப் பெய்பவே.

(இ - ள்.) அம்நலார் நீள்வெண் மாடத்து நின்றுகொண்டு- அழகிய மகளிர் நீண்ட வெண்மையான மாடத்திலே நின்று கொண்டு; மென்கமுகின் பாளைப்பழம் - மெல்லிய கமுகம் பாளையிலிருந்த பாக்கையும்; மெல்லிலை - வெற்றிலையையும்; ஆளிமொய்ம்பர்க்கு அளித்து - (பறித்துக்கொண்டு) ஆளியனைய வலிய ஆட

வர்கட்குக் கொடுத்து; அணி சண்பகம் நாள்செய் மாலை நகை முடிப் பெய்ப - (அவர்கள்) அணிந்த சண்பகத்தின் புதிய மலர் மாலையை வாங்கித் தம் முத்துமாலை சூடிய முடியிலே பெய்வார்கள்.

(வி - ம்.) 'ஆளி மொய்ம்பர் அணிந்திருந்த சண்பயமாலையை வாங்கி நாட்கால மன்றுயினும் வேட்கை மிகுதியால் தமது முடியிலே பெய்வர். இனி, நாட்காலத்தே செய்த சண்பகமாலை அணிந்தமுடியிலே அக்காலத்திற்குரிய பூக்களைப் பெய்வர் என்றுமாம்' என்று கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர்.

மணம் மெல்லிய பாளை, வெள்ளிலை பாடமாயின், கொம்பிலே வெளுத்ததாம். நகைமுடி - முத்தமாலை சூடிய முடி. (கoங)

கஙஙு. எழுது வாணெடுங் கண்ணிணை யங்கலார்
மெழுகு குங்கும மார்பிடை வெம்முலை
யுழுது கோதையுஞ் சாந்து முவந்தவை
முழுதும் வித்தி விளைப்பர் திளைப்பவே.

(இ - ள்.) எழுது வாள் நெடுங் கண் இணை அம்நலார் - மை எழுதிய வாளனைய நெடுங் கண்களையுடைய மகளிர்; குங்குமம் மெழுகும் மார்பிடை - கணவருடைய் குங்குமம் மெழுகிய மார்பிலே; வெம்முலை உழுது கோதையும் சாந்தும் வித்தித் திளைப்ப - வெம்முலையாலே உழுது கோதையையும் சாந்தையும் விதைத்துத் திளைப்பனவற்றில்; உவந்தவை முழுதும் விளைப்பர் - தாம் விரும்பியவற்றையெல்லாம் விளைப்பார்கள்.

(வி - ம்.) திளைப்பன : [கலவிக்] கரணங்கள். (கoச)

கஙுச. குஞ்சி மேலனிச் சம்மலர் கூட்டுணு
மஞ்சி லோதிய ரம்மலர்ச் சீறடி
மஞ்சு தோய்மணி மாடத்து மல்குபூம்
பஞ்சி மேலும் பனிக்கும் பனிக்குமே.

(இ - ள்.) அனிச்சம் மலர் கூட்டுணும் அம்சில் ஓதியர் அம் மலர்ச் சீறடி - அனிச்ச மலரின் மென்மையைக் கொள்ளை கொண்ட அழகிய சிலவகைபான கூந்தலையுடைய மகளிரின் அழகிய மலரனைய சிற்றடி; மஞ்சுதோய் மணிமாடத்து - முகில் தவழும் மணிகளிழைத்த மாடங்களிலே; குஞ்சிமேல் பனிக்கும் - கணவருடைய சிகையின்மேலும் நடுங்கும்; மல்கும் பூம்பஞ்சி மேலும பனிக்கும் - நிறைந்த அழகிய பஞ்சிமேலும் நடுங்கும்.

(வி - ம்.) கோபத்தாலும் கரணத்தாலும் நடுங்கிற்றென ஊடலும் கூடலும் உணர்த்திற்று; 'தொல்புனல் தளிரின் நடுங்குவனள் நின்று' (பதிற். டுஉ) என்றார் பிறரும். நகராதலின் ஊடற்குக் காரணங்

கூறுராயினர் - [நகரிற் பரத்தையர் சேரி உளதாதலின் ஊடல் தோன்றி யது. மருதநிலத்தின் உரிப்பொருள் ஊடல்.] 'எஞ்சு பொருட்கிளவி செஞ்சொல் ஆயின் - பிற்படக் கிளவார் முற்படக் கிளத்தல்' (தொல். இடை - ௩௬) என்பதனாற் 'குஞ்சிமேலும்' என உம்மை கொடா ராயினர். (௧0௫)

௧௩௫. தூம மேகம ழுந்துகிற் சேக்கைமேற்
காம மேநுகர் வார்தம காதலால்
யாம மும்பக லும்மறி யாமையாற்
பூமி மாநகர் பொன்னுல கொத்ததே.

(இ - ள்.) தூமமே கமழும் துகில் சேக்கைமேல் காமமே நுகர்வார் - அகிற்புகை மணக்கும் வெள்ளிய துகிலிடப்பட்ட அணையின்மேற் காமத்தையே துய்ப்பவர்கள்; தம் காதலால் யாமமும் பகலும் அறியாமையால் - தங்கள் காதலாலே இரவும் பகலும் அறியாததால்; பூமி மாநகர் பொன்னுலகு ஒத்தது - உலகிடை அந்நகர் பொன்னுலகைப் போன்றது.

(வி - ம்.) தூமமே: ஏகாரம், தேற்றம். காமமே: ஏகாரம், பிரி நிலை. 'யாமத்தும் எல்லையும்' (கலி. ௧௩௧) என்றார் பிறரும். 'பூமியின் பூமென்மாநகர்' என்றும் பாடம். பூ - வடமொழி. (௧0௬)

௧௩௬. அரவு கான்றிட்ட வங்கதிர் மாமணி
யுரவு நீர்முத்து முள்ளுறுத் துள்ளன
விரவன் மாந்தர்க்கு மின்னவை யீவதோர்
புரவு பூண்டனர் பொன்னகர் மாந்தரே.

(இ - ள்.) அரவு கான்றிட்ட அம்கதிர் மாமணி - அரவம் உமிழ்ந்த அழகிய ஒளிதரும் மாணிக்கமும்; உரவுநீர் முத்தும் உள்ளுறுத்து - கடலின் முத்தும் ஆகியவை உட்பட; இரவல் மாந்தர்க்கும் இன்னவை உள்ளன - இரக்கும் மக்களுக்கும் இவை உள்ளவாயின. (ஆதலால்) பொன்னகர் மாந்தரே ஈவதோர் புரவு பூண்டனர் - செல்வமிகும் அந்நகர மக்கள் கொடுக்கும் கொடையை மேற்கொண்டனர்.

(வி - ம்.) 'இரவலரும் இல்லை; கொடுப்பவரும் இல்லை' என்பது குறிப்பு. இஃது இகழ்ச்சி. ஏகாரம்: எதிர்மறை. இனி, இன்னவை இரவல் மாந்தர்க்கும் உள்ளனவாய் இருத்தலிற் பின் மாந்தரே புரவு பூண்டார் என்றது உயிர் உறுப்பு முதலியன கொடுத்தற்குத் துணிந் தார் இவரே என்றுமாம்; ஏகாரம் தேற்றம்.

இச் செய்யுட்கு, பொருள்களுள் வைத்துக் கிடைத்தற்கரிய அரவு மணியையும் மிக வருந்திக் கொள்வதாகிய நீர்முத்தினையும்கூட இந்நகர மாந்தர் இரவலர்க்கு வழங்குவர் என்பது கருத்தாகக்கோடல் அமைவதாம். (௧0௭)

கரு௭. முல்லை யங்குழ லார்முலைச் செல்வமு
மல்லன் மாநகர்ச் செல்வமும் வார்கழற்
செல்வர் செல்வமும் காணிய வென்பர்போ
லெல்லி யும்மிமை யாரிமை யாததே.

(இ - ள்.) இமையார் எல்லியும் இமையாதது - வானவர் இரவிலும் இமையாதது; முல்லை அம் குழலார் முலைச்செல்வமும்- முல்லையணிந்த அழகிய கூந்தலாரின் முலைச்செல்வமும் (இன்பமும்), மல்லல் மாநகர்ச் செல்வமும் - வளமிகும் மாநகரின் செல்வமும் (பொருளும்); வார்கழல் செல்வர் செல்வமும் - கழல் அணிந்த வீரரின் செல்வமும் (வீரமும்); காணிய என்பர்போல் - விடாமல் காண்பதற்கு யாம் விழித்திருந்தேம் என்று தம் கண்ணை நோக்கிக் கூறுவார்போல் இருந்தது.

(வி - ரை.) 'என்பவே' என்பது பாடமாயின், இமையார், 'நீயிர் இவை காண்டற்கு யாங்கள் இமையாதிருந்தது' என்று கண்ணிற்குக் கூறுவாரென்க. ஏகாரம்: ஈற்றசை.

[இமையாதிருத்தல் இமையவர்க்கியல்பு.]

முலைச்செல்வம் என்றதனைப் போகம் என்றும், நகர்ச்செல்வம் என்றதனை நென்மணி முதலிய பொருள் என்றும், கழற்செல்வம் என்றதனை வீரமும் என்றும் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறுவது இனிமை பயக்கின்றது. (கoஅ)

கருஅ. முழவுஞ் சங்கமு முன்றின் முழங்குவ
விழவும் வேள்வும் விடுத்தலொன் றின்மையாற்
புகழ லாம்படித் தன்றிது பொன்னக
ரகழ்தன் மாக்கட லன்னதோர் சும்மைத்தே.

(இ - ள்.) விழவும் வேள்வும் விடுத்தல் ஒன்று இன்மையால் - விழவினும் வேள்வியினும் ஒன்றைக் கைவிடுதல் இல்லாமையால்; முன்றில் முழவும் சங்கமும் முழங்குவ - வாயிலில் முழவும் சங்கும் முழங்குவன; அகழ்தல் மாக்கடல் அன்னது ஓர் சும்மைத்து - தோண்டப்படும் பெரிய கடலனையதாகிய ஆரவாரமொன்றுடையது; இது பொன்னகர் புகழ்தலாம் படித்தன்று - இப் பொன்னகர் புகழத்தகும் தன்மையதன்று.

(வி - ரை.) வேள்வி - சிறப்புறு நாட்களிலே நிகழ்வன. வேள்வி என்பது வேள்வு என ஈறு திரிந்தது. (கoக)

கருகூ. திங்கண் முக்குடை யான்றிரு மாநக
ரெங்கு மெங்கு மிடந்தோறு முண்மையா
லங்கண் மாநகர்க் காக்க மருததோர்
சங்க நிதி யாற்றழைக் கின்றதே.

(இ - ள்.) திங்கள் முக்குடையான் திருமாநகர் - திங்களனைய முக்குடையானாகிய அருகப்பெருமானின் திருக்கோயில்; எங்கும் எங்கும் இடந்தோறும் உண்மையரல் - தெருவிடம் எங்கும் இடந்தோறும் உண்டாகையினாலே; அம்கண் மாநகர்க்கு அருதிதார் ஆக்கம் - அழகிய இடமுடைய பெரிய இராசமாபுரத்திற்கு நீங்காததொரு செல்வம்; சங்கம் நீள்நிதியால் தழைக்கின்றது - சங்கம் என்னும் பேரெண்ணையுடைய் நிதியால் தழையாநின்றது.

(வி - ம்.) இனி, 'மாநகருண்மையால் நகர்க்கு ஆக்கம் அருது; அவ் வாக்கம் ஒரு சங்கநிதியாலே தளிர்க்கின்றது' என்றுமாம் சங்கநிதி - அரசன். (கக0)

வேறு

சஎ0. தேன்றலைத் துவலை மாலை பைந்துகில் செம்பொன் பூத்து
ஞான்றன வயிர மாலை நகுகதிர் முத்த மாலை
கான்றமிர் தேந்தி நின்ற கற்பகச் சோலை யார்க்கு
மீன்றருள் சுரந்த செல்வத் திராசமா புரம தாமே.

(இ - ள்.) தேன்தலைத் துவலைமாலை பைந்துகில் செம்பொன் பூத்து - தேனைத் தலையிலே துளியாகவுடைய மலர்மாலையும் பைந்துகிலும் செம்பொன்னும் மலர்ந்து; ஞான்றன வயிரமாலை நகுகதிர் முத்துமாலை கான்று - தூக்கப்பெற்ற வயிரமாலையும் ஒளிமிகும் முத்தமாலையும் தோற்றுவித்து; அமிர்து ஏந்தி நின்ற கற்பகச்சோலை - அமிர்தத்தை ஏந்திநின்ற கற்பகச்சோலை; யார்க்கும் அருள் ஈன்று செல்வம் சுரந்த இராசமாபுரமது - யாவருக்கும் அருளையீன்று செல்வத்தைச் சுரந்த இராசமாபுரம் என்னும் பெயரையுடையது.

(வி - ம்.) இனி, தான் சுரந்த அருளாலே யாவர்க்கும் மறுமையிற் கற்பகச்சோலையை யீன்று, அச் சோலையிற் செல்வத்தைத் தன்னிடத்தேயுடையது இராசமாபுரம் என்றுமாம்; என்றது, இதில் வாழ்வாரருளைக் கண்டு பிறர்க்கும் அருள்பிறந்து, சுவர்க்கம் எய்துவர் என்றவாறு.

இத்துணையும் நகரின் சிறப்புக் கூறினர். (கககூ)

கோயிற் சிறப்பு

வேறு

கசக. வேக யானை மீளிவேல் வெய்ய தானை யைய கோன்
மாக நீண்ம ணிம்முடி மாரிவண்கை மாசில்சீ
ரேக வாணை வெண்குடை யிந்ந கர்க்கு மன்னவ
னாகு நீர நன்னகர் நன்மை தன்னஞ் செப்புவாம்.

(இ - ள்.) வேகயானை மீளிவேல் வெய்யதானை ஐயகோல் மாகம்நீள் மணிமுடி - விரைந்து செல்லும் யானையும், சிறந்த வேலேந்திய பிற கொடிய படைகளும், வியக்கத்தக்க செங்கோலும், வானம் புகழும் நீண்ட மணிமுடியும்; மாரி வண்கை மாசு இல் சீர் ஏக ஆணை வெண்குடை - முகிலனைய கொடைதருங் கையும் குற்றமற்ற மிகுபுகழும் தனியாட்சியும் வெண்குடையும் உடைய; இந் நகர்க்கு மன்னவன் - இந் நகரத்தரசனது; நாகம் நீர நல்நகர் நன்மை தன்னம் செப்புவாம் - வானுலகனைய அழகிய அரண்மனையினது நன்மையைச் சிறிது கூறுவோம்.

(வி - ம்.) தானை என்றது ஒழிந்த மூன்று படையை. தேவர் புகழும் முடி என்று குலநன்மை கூறினார். சீர் - மிக்க புகழ். ஏகஆணை - பொதுவற ஆளுதல்.

இதன்கண் அரசற்குரிய அளியும் தெறலும் நிரலே ஐயகோல், மாரிவண்கை, வெண்குடை என்பவற்றானும், வேகயானை, மீளிவேல், வெய்யதானை, ஏகவாணை என்பவற்றானும் உணர்த்தப்பட்டன.

நாகம் - வானுலகு, நாகருலகுமாம். நகர் என்றது அரண்மனையை.

(௧௧௨)

௧௪௨. நீணி லம்வ குத்துநீர் நிரந்துவந் திழிதரச்
சேணி லத்தி யற்றிய சித்தி ரச்சு ருங்கைசேர்
கோணி லத்து வெய்யவாங் கோடுஞ்சுறத் தடங் கிடங்கு
பூணி லத்து வைத்ததோர் போற்பி னிற்போ லிந்ததே.

(இ - ள்.) நீர்சுரந்து வந்து இழிதர - நீர் ஒழுங்காக வந்து இழியுமாறு; நீள்நிலம் வகுத்து - நீள் நிலத்தை வெட்டி; சேண் நிலத்து இயற்றிய சித்திரச் சுருங்கைசேர் - நகரத்தின் வெளியிலுள்ள அகழ் தொடங்கிப் படுத்த அழகிய மறைவான கற்படை சேர்ந்த; கோள்நிலத்து வெய்யஆம் கொடுஞ்சுறத் தடம்கிடங்கு - வந்தோரை அகப்படுத்திக் கொல்லுதற்குரிய ஆழமான நீரில் கொடிய சுறுமீன் வாழும் பெரிய அகழி; நிலத்துப் பூண் வைத்தது ஓர் பொற்பினில் பொலிந்தது - நிலமங்கைக்குப் பூணிட்டது போன்ற ஒப்பற்ற அழகினாற் பொலிவுற்றது.

(வி - ம்.) சுறவு என்பது ஈறு கெட்டுச் 'சுற' என வருதல் புறனடையால் (தொல். உயிர்மயங்கு ௭௨) கொள்க. சுருங்கை - கரந்த கற்படை; நகரத்தின் வெளியகழிக்கும் அரசன் அரண்மனை சூழ்ந்த அகழிக்கும் உள்ள வழி.

(௧௧௩)

௧௪௩. இஞ்சி மாக நெஞ்சு போழ்ந் தெல்லே காண வேகலின்
மஞ்சு சூழ்ந்த கொண்ட ணிந்து யாகம்நீண்ட நாகமு
மஞ்சு நில னை என்றலி னுண்டு நின்று நீண்டதன்
குஞ்சி மாண்கோ டிக்கையாற் கூவி விட்ட தொத்ததே.

(இ - ள்.) இஞ்சி மாகம் நெஞ்சு போழ்ந்து எல்லை காண லகலின் - மதிலானது வான நடுவைப் பிளந்து வானுலகின் எல்லையைக் காணச் சென்றதால்; மஞ்சு சூழ்ந்துகொண்டு அணிந்து-முகில் அதனைப் (போகாமல் தடுத்துக்) காலைக் கட்டிக் கொண்டு; மாகம் நீண்ட நாகமும் நின்னை அஞ்சும் - 'வானத்திலே உயர்ந்த வானுலகும் நினக்கு அஞ்சுகின்றது ; என்றலின் - என்பதனால்; ஆண்டு நின்று - தான் முகில் மண்டலத்தளவிலே நின்று; தன் குஞ்சி நீண்ட மாண் கொடிக்கையால் கூவிவிட்டது ஒத்ததே - தன் தலையில் நீண்ட கொடிக்கையாலே, 'நம்மை வந்து காண்க' என்று கூப்பிட்டுவிட்ட தன்மையை ஒத்தது (கொடிகள் அசையுந்தன்மை.)

(வி - ம்.) குஞ்சி - கொடிநாட்டுங் குழி; மூங்கிலுமாம்.

இதன்கண் இந்திரனுடைய முகில் அவன் நாட்டிற் புகும் மதில், ஆகிய பகைவனைச் சந்து செய்வித்தது என்றலும், அப் பகைவனாகிய மதில் தன்னை வந்து காணும்படி இந்திரனைப் பணித்தது என்றலும் இனிய கற்பனையாதல் உணர்க. (கக௪)

கச௪. முத்த மாலை முப்புரி மூரி மாம ணிக்கத
வொத்த நான்கு கோபுர மோங்கி நின்றொ ளிர்வன
சத்தி நெற்றி சூட்டிய தாம நீண்ம ணிவணன்
றத்தொ ளிம்ம ணிம்முடித் தாம நால்வ போலுமே.

(இ - ள்.) மூரிமா மணிக்கதவு ஒத்த நான்கு கோபுரம் - மிகப் பெரிய மணிகள் பதித்த கதவையுடைய தம்மில் ஒத்த நான்கு கோபுரங்களிலும்; ஓங்கி நின்று ஒளிர்வன சத்தி நெற்றி சூட்டிய - ஓங்கி நின்று ஒளிசெய்வனவாகிய சூலத்தின் தலையிலே அணிந்த; முப்புரி முத்தமாலை-முப்புரியாகவுள்ள முத்துமாலை; தாமம்நீள் மணிவணன் தத்துஒளி மணிமுடி-ஒளிமிகும் நெடியோனாகிய திருமாலின் பரவும் ஒளியையுடைய மணிமுடியில்; தாமம் நால்வ போலும் - மாலைகள் தொங்குவன போலும்.

(வி - ம்.) 'போன்ற' வும் பாடம். முப்புரியாகிய முத்தமாலையை யுடைய கதவுமாம். (ககரு)

கசரு. சங்கு விம்மு நித்திலஞ் சாந்தொ டேந்து பூண்முலைக்
கொங்கு விம்மு கோதைதாழ் கூந்த லேந்து சாயலா
ரிங்கி தக்க ளிப்பினு லெய்தி யாடும் பூம்பொழில்
செங்க ணிந்தி ரன்னகர்ச் செல்வ மென்ன தன்னதே.

(இ - ள்.) சங்கு விம்மு நித்திலம் சாந்தொடு ஏந்து பூண் முலை - சங்கு சூல்முற்றி யீன்ற முத்துமாலையைச் சந்தனத்துடன் தாங்காநின்ற அணிகலன் பிறவும் அணிந்த முலையினையும்;

கொங்கு விம்மு கோதை தாழ் கூந்தல் ஏந்து சாயலார் - மணம் மிகும் மாலை பொருந்திய கூந்தலினையும் உடைய மென்மையுறும் மகளிர்; இங்கிதக் களிப்பினால் எய்தி ஆடும் பூம்பொழில் - காமக் குறிப்புடன் கூடிய களிப்புடன் சென்று ஆடும் மலர்க்கா; செங் கண் இந்திரன் நகர்ச்செல்வம் என்னது அன்னது - செங்கண்ணனை இந்திரன் நகரிற் கற்பகச்சோலை எத்தகையதோ அத்தகைய தாகும்.

(வி - ம்.) செல்வம்: ஆகுபெயர்; சோலையை உணர்த்தியதால். (ககசு)

கஉசு. வெள்ளி யானை மென்பிடி மின்னி லங்கு பைம்பொனாற்
றுள்ளு மானொ ருத்தலுஞ் செம்பொ னம்பொன் மான்பிணை
யுள்ளு காம முள்சுட வேந்த னுங்கு றைவதோர்
பள்ளி மாட மண்டபம் பசுங் கதிர்ப்ப வண்ணமே

(இ - ள்.) வெள்ளி யானை மின்இலங்கு பைம்பொனால் மென்பிடி-வெள்ளியாற் செய்த களிறும் ஒளிவிடும் புதிய பொன்னாற் செய்த பிடியும்; செம்பொன் துள்ளும் மான் ஒருத்தலும் - செம்பொன்னாற் செய்த துள்ளும் கலைமானும்; அம்பொன் மான் பிணை - அழகிய பொன்னாற் செய்த பிணைமானும்; உள்ளு காமம் உள்சுட வேந்தன் ஆங்கு உறைவது - ஒன்றை மற்றொன்று நோக்கும் காமநோக்கு வேந்தன் மனத்திலே வேட்கைத்தீயை எழுப்ப அவன் அச் சோலையில் தங்குவதாகிய; ஓர் மண்டபம் பள்ளிமாடம் பசுங்கதிர்ப் பவணம் - ஒரு மண்டபத்தில் உள்ள பள்ளிமாடம் புத்தொளி வீசும் நாகருலகை ஒக்கும்.

(வி - ம்.) இனி வெள்ளியாலே யானையும் பிடியும் செய்த என்றுமாம். இப்பொருள் ஆற்றொழுக்கானது. (ககஎ)

கஉஎ. கோழ ரைம ணிம்மடற் கூந்த னெற்றி யேந்திய
மாழை யந்தி ரள்கனி மாம ணிம்ம ரகதஞ்
சூழ்கு லைப்ப சுங்கமுகு சூலு பாளை வெண்பொனா
லூழ்தி ரண்ம ணிக்கயி றூச லாட விட்டதே.

(இ - ள்.) மாழைதிரள் அம்கனி - பொன்னாற் செய்த அழகிய திரண்ட பழத்தையும்; மா மரகத மணி சூழ்குலை - பெருமை மிகும் மரகத மணியாற் செய்யப்பெற்ற குலையையும்; வெண் பொனால் சூலுபாளை - வெள்ளியாற் செய்த சூலுடைய பாளையையும்; ஏந்திய கோழ் அரை - ஏந்திய கொழுவிய அடிப்பாகத்தினையும்; மணிமடல் பசுங்கூந்தல் கமுகு நெற்றி - நீலமணியாற் செய்த மடலினையும் உடைய பசிய கூந்தற் கமுகின் நெற்றியிலே;

ஊசல்ஆட இட்டது ஊழ்திரள் மணிக்கயிறு - ஊசல்ஆட இட்ட கயிறு ஒழுங்காகத் திரண்ட முத்துவடம்.

(வி - ம்) கூந்தற் கமுகு: கூந்தற் பனைபோலக் கமுகில் ஒருவகை. கோழ் - கொழுவிய. மணிமடல்: மணி - நீலமணி. மணிக்கயிறு: மணி: சண்டு முத்து. (கக௮)

கசஅ. மென்றி னைப்பி றங்கலும் மிளிர்ந்துவீழ ருவியும்
குன்ற யன்ம ணிச்சுனைக் குவளை கண்வி ழிப்பவு
நின்று நோக்கு மான்பிணை நீல யானை மன்னவன்
கன்று காமம் வெஃகிய காமர் காம பூமியே.

(இ - ள்.) நீலயானை மன்னவன் கன்று காமம் வெஃகிய காமர் காமபூமி - கரிய யானையையுடைய வேந்தன் தழும்பேறிய காமத்தாலே விரும்பிய, காமனும் விரும்பும் நிலத்தில்; பிறங்கல் குன்று மென் தினையும் - திரண்ட செய்குன்றிலே மெல்லிய தினையையும், மிளிர்ந்து வீழ் அருவியும் - குதித்து விழும் அருவியையும்; மான்பிணை அயல் மணிச்சுனைக் குவளை கண்விழிப்பவும்- மானும் பிணையும் அயலில் உள்ள சுனையிற் குவளை காப்பார் கண் போல விழித்து நோக்கவும்; நின்று நோக்கும் - உண்பனவாக நின்று நோக்கும்.

(வி - ம்) காமர் காமபூமி - காமனுக்கு விருப்பஞ் செய்யும் பூமி; 'காமரை வென்ற கண்ணோன்' (சிற் கசுஎ) போல.

பிறங்கல் - திரள். இவற்றைச் சித்திரம் எனிற் கோயிற்கு அங்கமாகிய செய்குன்று கூறிற்றிலராவர். (கககூ)

கசகூ. தீங்கு யின்ம ணந்துதேன் றுஞ்ச வண்டு பாண்செய
வேங்கை நின்று பொன்னுகுக்கும் வெற்பு டுத்த சந்தன
மோங்கு பிண்டி சண்பக மூழி நாறு நாகமு
நீங்க நீங்கு மின்னுயிர் நினைப்பி னின்றி ளஃகுமே.

(இ - ள்.) தீங்குயில் மணந்து, தேன் துஞ்ச, வண்டு பாண் செய - குயிலாகிய இனிய காளங் கூடித், தேனாகிய யாழ் தங்க, வண்டுகள் பாட; வேங்கை நின்று பொன் உகுக்கும் வெற்பு உடுத்த - அவற்றிற்குப் பரிசிலாக வேங்கை நின்று பொன்னைச் சொரியும், முற்கூறிய செய்குன்றைச் சூழ்ந்தவை; சந்தனம் ஓங்கு பிண்டி சண்பகம் ஊழி நாறும் நாகமும் - சந்தனமும் உயர்ந்த அசோகும் சண்பகமும் முறைமைப்பட மணங்கமழும் சுரபுன்னையும் ஆகும்; நீங்க இன்னுயிர் நீங்கும்- இவற்றை நீங்கின் இனிய உயிர் நீங்கும்; நினைப்பின் நின்று இளகும்-நினைப்பின் உயிர் தளிர்க்கும்.

(வி - ம்.) ஊழ்: ஊழியெனத் திரிந்தது; முறைமைப்பட அலர்ந்து நாறும், இளஃகும்: இளகும்: செய்யுள் விகாரம். (கஉ0)

கடும். முத்தம் வாய்பு ரித்தன மொய்க திர்ப்ப சும்பொனாற்
சித்தி ரத்தி யற்றிய செல்வ மல்கு பன்மணி
பத்தி யிற்கு யிற்றிவான் பதித்து வைத்த போல்வன
வித்தி றத்த பந்தெறிந் திளைய ராடு பூமியே.

(இ - ள்) இளையர் பந்து எறிந்து ஆடு பூமி-இளநங்கையர் பந்து வீசி ஆடும் இடங்கள்; முத்தம் வாய் புரித்தன-முத்தை விளிம்பிலே அழுத்தப்பெற்றன; மொய்கதிர்ப் பசும்பொனால் சித்திரத்து இயற்றிய - பேரொளியுடைய புதிய பொன்னால் அழகுறச் செய்யப்பட்டன; செல்வம் மல்கு பன்மணி பத்தியின் குயிற்றி - செல்வம் நிறைந்த பலவகை மணிகள் பத்தியாகப் பதிக்கப்பெற்று; வான் பதித்துவைத்த போல்வன இத்திறத்த - வானுலகை இவ்வுலகிலே இருத்தினாற் போன்றனவாகிய இவ்வகையின. (கஉக)

கடுக. வைத்த பந்தெ டுத்தலு மாலை யுட்க ரத்தலுங்
கைத்த லத்தி னோட்டலுங் கண்ணி நெற்றி தீட்டலும்
பத்தி யிற்பு டைத்தலும் பைய ரவ்வி னாடலு
மித்தி றத்த பந்தினோ டின்ப மெல்லை யில்லையே.

(இ - ள்.) வைத்த பந்து எடுத்தலும் - நிலத்தில் வைத்த பந்தைக் கையால் தொடாமல் காலால் தட்டி யெடுத்தலும்; மாலை யுட் கரத்தலும் - மாலையில் மறைத்தலும்; கைத்தலத்தின் ஓட்டலும் - கையிற் கொள்ளலும் செல்ல ஓட்டுதலும்; கண்ணி நெற்றி தீட்டலும் - கண்ணியையுடைய நெற்றியிலே தீட்டலும்; பத்தியின் புடைத்தலும் - ஒரு முறைக்கு ஒருமுறை உயரப் பத்தியாக அடித்தலும்; பைஅரவின் ஆடலும் - தாம் நிலையிலே நின்று படமெடுத்த பாம்புபோலப் பரந்து உலாவுமாறு அடித்தலும் ஆகிய; இத்திறத்த பந்தினோடு இன்பம் எல்லை இல்லை-இவ்வகையினவாகிய அப பந்தினோடு உண்டான இன்பம் முடிவில்லை, (கஉஉ)

கடுஉ. கூற்ற மன்ன கூர்நுதிக் குருதி வான்ம ருப்பிடைச்
சீற்ற முற்ற மன்னர்தஞ் சென்னி பந்த டிப்பன
வூற்றி ருந்த மும்மதத் தோடை யானை பீடுசால்
காற்றி யற்பு ரவிதேர் கலந்து கவ்வை மல்கின்றே.

(இ - ள்.) கூற்றம் அன்ன கூர்நுதிக் குருதி வான் மருப்பிடை - கூற்றுவனைப் போன்றனவாகிய, கூரிய நுனியையுடைய குருதி தோய்ந்த கொம்புகளிலே; சீற்றம் உற்ற மன்னர்தம்

சென்னி பந்து அடிப்பன - அரசன் வெகுண்ட பகைமன்னரின் தலையைப் பந்தாடுவனவாகிய; ஊற்று இருந்த மும்மதத்து ஓடை யானை - ஊற்றெடுக்கும் மும்மதத்தையும் முகபடாத்தையும் உடையனவாகிய யானைகளும்; பீடுசால் காற்று இயல் புரவி தேர் கலந்து - காற்றைப்போல ஓடும் புரவியுந் தேரும் கூடி; கவ்வை மல்கின்று - ஒலிமிக்கது அவ்விடம்.

(வி - ம்.) கூற்றம் யானைக்குவமை,

முற்செய்யுளில் மகளிர் பந்தாடுதலின்பம் கூறிய ஆசிரியர் அவ் வினைவினாலே இதன்கண்ணும் 'ஊற்றிருந்த மும்மதத் தோடையானை கூற்றமன்ன கூர்நுதிக் குருதிவான் மருப்பிடைச் சீற்றமுற்ற மன்னர்தஞ் சென்னி பந்தடிப்பன'' என்றார்.

இவை அரசன் ஏறுவன ஆதலின் உள்நிற்றல் இயல்பு. (கஉ௩)

கடுங. கவ்வையங் கருவி சூழ்ந்து கண்ப டுக்கு மாடமுந்
தேவ்வர் தந்த நீணிதி சேர்ந்த செம்பொன் மாடமு
மவ்வலங் குழலி னார்ம ணிக்க லம்பெய் மாடமு
மிவ்வ லந்த வல்லவு மிடங்க ளேல்லை யில்லையே.

(இ - ள்.) கவ்வை அம்கருவி சூழ்ந்து கண் படுக்கும் மாடமும் - (மனச் செருக்கால்) ஆரவாரமுடைய வீரர் திரள், அரசன் பகையை மனத்தால் நோக்கி, யாமந்தோறுங் காத்துத் துயில் கொள்ளும் மாடமும்; தெவ்வர் தந்த நீள்நிதி சேர்ந்த செம் பொன் மாடமும் - பகைவர் கொடுத்த பெருஞ்செல்வம் இருக்கும் பொன்மாடமும்; மவ்வல் அம் குழலினார் மணிக்கலம் பெய் மாட மும்-முல்லையங் குழலினார் தம் அணிகலன்களை இட்டிருக்கும் மாட மும்; இவ் வலந்த அல்லவும் - ஆகிய இங்குக் கூறப்பட்ட இடங் களும் பிற படைக்கலம் வைக்கும் இடம் முதலியனவும்; இடங் கள் எல்லை இல்லை - ஆகிய இடங்கள் அளவற்றவை.

(வி - ம்.) கருவி-தொகுதி; ஈண்டு ஆகுபெயர்; வீரர்களை உணர்த் தியதால். இனி, பகைவர்க்குக் கவ்வையைச் செய்தலையுடைய ஆயுதங் கள் சூழ்ந்து நோக்கினார் கண்ணை அகப்படுக்கும் ஆயுதசாலை என்னும் இப் பொருளே சிறப்புடையது. கவ்வை - துன்பம். (கஉச)

கடுச. பூத்த கோங்கும் வேங்கையும் போன்னி ணர்செய் கோன்றையுங்
காய்த்து நின்று கண்டெறாஉங் காமர் வல்லி மாதரார்
கூத்த ருத பள்ளியுங் கோற்ற மன்ன மங்கைய
ரேத்தல் சான்ற கோயிலு மிடைப்ப டுத்தி யன்றவே.

(இ - ள்.) காய்த்து நின்று கண் தெறாஉம் காமர் வல்லி மாதரார் கூத்து அறாத பள்ளியும் - தம் கண்கள் இளைஞர் மெய்

யைக் காய்ந்து அவர் நெஞ்சிலே சுடும், அழகிய கொடியனைய மகளிரின் கூத்து நீங்காத அரங்கும்; கொற்றம் மன்ன மங்கையர் ஏத்தல் சான்ற கோயிலும் - வெற்றியாற் கொண்டுவரப்பட்ட பகைமன்னரின் மனைவியராய்க் காவலில் இருக்கும் மங்கையர் இறைவனை வழிபடும் திருக்கோயிலும்; பூத்த கோங்கும் வேங்கையும் பொன்இணர்செய் கொன்றையும் இடைப்படுத்து இயன்ற - மலர்ந்த கோங்கு, வேங்கை, பொன்போன்று கொத்தாக மலர்ந்த கொன்றை ஆகியவற்றை இடையிலே கொண்டு இயற்றப்பட்டிருந்தன.

(வி - ரை.) 'தமது கண்ணனது இளையோர் மெய்யை வெவ்விதாக்கி அவர் நெஞ்சிலே சுடும் மாதரார்' எனச் சினைவினை முதலொடு முடிந்ததென்க.

இதனால் [கூத்தரங்க பள்ளியும் கோயிலும் ஆகிய] இரண்டும் தம்மில் இடைவிட்டிருக்கு மென்றார்; மேலே 'வண்புகழ் மாலடி வந்தனை செய்தவள்' (சிவக. உஉ0) என்ப.

ஈண்டு மன்ன மங்கையர் என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் காவன் மகளிர் என்றார். அங்ஙனம் கூறியதன் கருத்தினை அவர் பட்டினப் பாலையில் "கொண்டி மகளிர் உண்டுறை மூழ்கி அந்தி மாட்டிய நந்தா விளக்கின் மலர் அணி மெழுக்கம்." என்பதற்குப் "பகைவர்மனையோராய்ப் பிடித்து வந்த மகளிர் பலரும் நீருண்ணுந் துறையிலே சென்று முழுகி மெழுகும் மெழுக்கும்" என்று வரைந்த வுரையான் நன்கு விளங்கும். இதனால் பண்டைக்காலத்து மன்னர் பகைமன்னர் மகளிர்பால் நடந்துகொண்ட பெருந்தன்மை இனிது விளங்கும்.

காய்த்து : காய்ந்து ; வலித்தல் விகாரம். (கஉ௫)

கஉசு. கந்து மாம ணித்திரள் கடைந்து செம்போ னீள்சுவர்ச்
சந்து போழ்ந்தி யற்றிய தட்டு வேய்ந்து வெண்போனா
லிந்தி ரன்றி ருநக ருரிமை யோடு மிவ்வழி
வந்தி ருந்த வண்ணமே யண்ணல் கோயில் வண்ணமே.

(இ - ள்.) மாமணித் திரள் கந்து கடைந்து - மாமணித் திரளைத் தூணாகக் கடைதலானும்; செம்பொன் நீள்சுவர் சந்து போழ்ந்து இயற்றிய தட்டு வெண்பொனால் வேய்ந்து - பொன்னாலான சுவரிலே சந்தனத்தை அறுத்துச் செய்துவைத்த நெடுங்கையை வெள்ளியாலே வேய்தலானும்; அண்ணல் கோயில் வண்ணம் - இறைவன் கோயிலின் தன்மை ; இந்திரன் திருநகர் உரிமையோடும் இவ்வழி வந்திருந்த வண்ணமே - இந்திரன் அரண்மனை உரிமை மகளிருடன் இவ்வழி வந்திருந்த தன்மையையாய் இருந்தது.

(வி - ரை.) ஏகாரம் : தேற்றம். (கஉசு)

கஙசு. ஆட லின்ன ரவ்வமு மங்கை கோட்டி நெஞ்சுணப்
பாட லின்ன ரவ்வமும் பணைமு ழவ்வ ரவமுங்
கூடு கோலத் தீஞ்சுவைக் கோல யாழ ரவமும்
வாட லில்ல வோசையால் வைக ளும் வைகின்றே.

(இ - ள்.) ஆடலின் அரவமும்-கூத்தின் ஒலியும்; அங்கை கொட்டி நெஞ்சுஉணப் பாடலின் அரவமும் - கைகொட்டிக் கேட்போர் நெஞ்சைப் பருகுமாறு பாடும் பாடலின் ஒலியும்; பணைமுழவு அரவமும் - பெரிய முழவின் ஒலியும்; கூடு கோலம் தீஞ்சுவைக் கோலயாழ் அரவமும் - (பிற கருவிகளோடு) கூடும் அழகும் சுவையும் பொருந்திய நரம்பையுடைய யாழின் ஒலியும்; வாடல்இல்ல ஓசையான் வைகல் நாளும் வைகின்று - (ஆகிய) குறைதல் இல்லாத ஓசையாலே (அண்ணலுக்கு) நாள்கள்தோறும் நாள்கழியா நின்றது.

(வி - ம்.) கொட்டி - ஒக்கடித்து (சேரக் கொட்டி.)

இனி, வைகவாயின், ஓசையோடு செல்ல நாளும் கழியா நின்றது என்க. [அண்ணல் என்ற சொல் முன்பாட்டிலிருந்து வருவிக்கப் பட்டது.]

கோயிலின் சிறப்புக் கூறினர். (கஉஎ)

சச்சந்தன் வரலாறு

வேறு

கஙஎ. நச்சு நாகத்தி னுரழற் சீற்றத்த
னச்ச முற்றடைந் தார்க்கமிர் தன்னவன்
கச்சு லாமுலை யார்க்கணங் காகிய
சச்சந் தன்னெனுந் தாமரைச் செங்கணன்.

(இ - ள்.) கச்சு உலாம் முலையார்க்கு அணங்கு ஆகிய சச்சந்தன் எனும் தாமரைச் செங்கணன் - கச்சுப் பொருந்திய முலையார்க்கு ஆசையை உண்டாக்கும் சச்சந்தன் எனப் பெயரிய தாமரை மலரனைய செங்கண்ணன்; அச்சம் உற்று அடைந் தார்க்கு அமிர்தன்னவன் - அச்சத்துடன் புகலடைந்தவர்க்கு அமிர்தம் போன்றவன்; நாகத்தின் நஞ்சு ஆர் சீற்றத்தன் - அடையாதார்க்குப் பாம்பின் நஞ்சைப்போல நிறைந்த தீயனைய சீற்றமுடையவன்.

(வி - ம்.) [பாம்பின் சீற்றம் நஞ்சு உயிரைப் போக்கும் அளவும் இருந்து பிறகு நீங்கும்.]

இச் செய்யுளினும் வேந்தற்குரிய அளியும் தெறலும் கூறப் பட்டன. அளியினும் வேந்தற்குத் தெறலே சிறத்தலின் முதற்கண்

"நச்சு நாகத்தின் ஆரமற் சிற்றத்தன்" என்றார். அச்சம் உற்றடைந் தார்க்கு என்றமையான் செருக்குற்றுப் பகைத்தார்க்கு நாகச் சீற்றத் தன் என்று வருவித்தோதுக. ஆரமற்சிற்றத்தன்: என்றதனால் அவன் பேராண்மை விதந்தோதப்பட்டது. அடைந்தார்க் கமிர்தன்னவன் என்றதனால் அதன் எஃகாகிய ஊராண்மை விதந்தோதப்பட்டது. என்னே?

"பேராண்மை என்ப தறுகணொன் றுற்றக்கால்
ஊராண்மை மற்றதன் எஃகு" (குறள், எஎங)

என்பவாகலான் என்க. (கஉஅ)

கருஅ. வண்கை யாற்கலி மாற்றிவை வேலினற்
றிண்டி றற்றெவ்வர் தேர்த்தொகை மாற்றின
னுண்க லைக்கிட னய்த்திரு மாமகள்
கண்க ளுக்கிட னுங்கடி மார்பனே.

(இ - ள்.) திருமாமகள் கண்களுக்கு இடன் ஆம் கடி மார் பன் - திருமகள் கண்கள் வேறிடம் நோக்காமல் நோக்கும் இட மாகிய புதுமை நிறைந்த மார்பனாகிய அவன்; நுண்கலைக்கு இடன் ஆய்-நுண்ணிய கலைகளுக்கு இருப்பிடமாகி; வண்கையால் கலி மாற்றி - வண்மையுடைய கையினால் வறுமையை நீக்கி; வைவேலினால் திண்திறல் தெவ்வர் தேர்த்தொகை மாற்றினன் - கூரிய வேலினால் திண்ணிய திறலையுடைய பகைவரின் தேர்த் திரளை நீக்கினன்.

நுண்கலை என்றது இயல், இசை, நாடகம், சிற்பம், ஓவியம் என் னும் ஐந்தனையும். இவை கண்ணினும் செவியினும் நுண்ணிதின் உணர் வனவாகலின் நுண்கலை எனப்பட்டன. (கஉகூ)

கருகூ. கோதை நித்திலஞ் சூழ்குளிர் வெண்குடை
யோத நீருல கோப்ப நிழற்றலால்
தாதை யேயவன் தாணிழற் றங்கிய
காத லாற்களிக் கின்றதிவ் வையமே.

(இ - ள்) கோதை நித்திலம் சூழ்குளிர் வெண்குடை - பூமாலையும் முத்துமாலையும் சூழ்ந்த குளிர்ந்த வெண்குடையால்; ஓதநீர் உலகுஒப்ப நிழற்றலால் - கடல்சூழ்ந்த உலகை ஒப்ப நிழற்படுத்தலால்; தாதையே (அவ்வரசன்) உலகிற்குத் தந்தையே ஆயினன்; அவன் தாள் நிழல் தங்கிய - அவன் தாளின் நிழலிலே வாழ்வதற்கு; இவ் வையம் காதலாற் களிக்கின்றது - இவ் வுலகம் அவன் மேல் வைத்த அன்பினாற் களிப்புறுகின்றது.

(வி - ம்.) கோதை நித்திலம்: உம்மைத்தொகை. ஒப்ப-எல்லார்க் கும் ஒப்ப. தங்கிய: செய்யிய என்னும் எதிர்கால வினையெச்சம்.

இனி, தாணிழற்றங்கிய வையம், அவன் உலகில் வைத்த காத லாலே களிக்கின்ற தென்றுமாம்.

இவற்றால் [மூன்று செய்யுட்களாலும்] தெறலும் அளியும் அழகும் கொடையும் வீரமும் கல்வியும் முறை செய்தலும் கூறினார்.

ஈண்டுத்தேவர் ''தாதையே'' எனச் சச்சந்தனுக் கோதியதனையே கம்பநாடர் சிறிது மாற்றித் தயரதன் "தாயொக்கும் அன்பின்" (ச. அரசிய -ச) என்று தங் காப்பியத்து அமைத்துக்கொண்டார். (ககo)

கசுo தருமன் றண்ணளி யாற்றன தீகையால்
வருணன் கூற்றுயிர் மாற்றலின் வாமனே
யருமை யாலழ கிற்கணை யைந்துடைத்
திரும கன்றிரு மாநில மன்னனே.

(இ - ள்) திரு மாநிலம் மன்னன் - திருவையுடைய மாநிலத்தின் மன்னனான சச்சந்தன்; தண் அளியால் தருமன் - (அமிர்தத்தை யொத்தலும் உலகை நிழற்றலும் ஆகிய) தண்ணிய அருளினால் அறக்கடவுளைப் போன்றவன்; தனது ஈகையால் வருணன் - (கலிமாற்றின) கொடையால் வருணனைப் போன்ற வன்; உயிர் மாற்றலின் கூற்று - (தேர்த்தொகை மாற்றுமிடத் தால் அழற் சிற்றத்தனாய்) உயிரைப்போக்குதலாற் கூற்றுவனைப் போன்றவன்; அருமையால் வாமன் - (கலைக்கிடனும்) அருமையால் வாமனைப் போன்றவன்; அழகின் கணை ஐந்துஉடை திரு மகன் - (மகளிர்க்கு அணங்காகிய) அழகால் ஐங்கணை யேந்திய திருமகள் மகனான காமனைப் போன்றவன்.

(வி - ｍ.) இங்ஙனம் உவமை கூறுதற்குக் கொண்டு கூறினார். எனவே, கூறியது கூறல் அன்றெனக. (கஙக)

கசுச. ஏனை மன்னர்த மின்னுயிர் செற்றவேற்
றானை மன்னரிற் றானிமி லேறனன்
றேனை மாரியன் னான்றிசை காவலன்
வானந் தோய்புக ழான்மலி வெய்தினான்.

(இ - ள்.) ஏனை மன்னர்தம் இன்னுயிர் செற்ற வேல்தானை மன்னரில் தான்இமில் ஏறனன் - மற்றைய (பகை) மன்னரின் இனிய உயிரைப் போக்கிய வேற்படையையுடைய தன் மரபு மன்னர்களில் தான் செருக்கினால் இமிலையுடைய ஏறு போன்ற வன்; தேன்மாரி அன்னான் திசை காவலன் - மொழியால் தேன் மழையனையவனாகிய எட்டுத் திக்கிற்கும் அரசனாகிய அவன்; வானம் தோய் புகழால் மலிவு எய்தினான்-வானிற் பொருந்திய புகழாலே மிகுதல் பெற்றான்.

(வி - ｍ.) தேனை : ஐ : அசை. (கஙஉ)

கசுஉ. செல்வற் கின்னணஞ் சேறலிற் றீம்புனன்
மல்கு நீர்விதை யத்தர சன்மக
ளல்லி சேரணங் கிற்கணங் கன்னவள்
வில்லி னீள்புரு வத்தெறி வேற்கணாள்.

(இ - ள்.) செல்வற்கு இன்னணம் சேறலின் - அரசனுக்கு இவ்வாறு நல்வினை நடத்தலாலே; தீம்புனல் மல்குநீர் விதையத்து அரசன் மகள் - (இதற்குத்தக) இனிய நீர்வளம்மிக்க இயல்பை யுடைய விதையத்து மன்னன் மகள்; அல்லிசேர் அணங்கிற்கு அணங்கு அன்னவள் - தாமரையில் வாழும் திருமகளுக்கு ஒரு திருமகள் போன்றவள்; வில்லின்நீள் புருவத்து எறி வேற்கணாள் - வில்லனைய நீண்ட புருவத்தினையும் எறியும் வேலனைய கண்ணினையும் உடையவள்;

(வி - ரை.) அல்லி : அகவிதழ்; சினையாகு பெயராகத் தாமரை மலரை உணர்த்தியது

புனலினது வளப்பம் பொருந்திய நீர்மையையுடைய விதையம்; தண்ணீரும் விளைவிக்கும் நீருமாம். திருவிற்கு ஒரு திருவன்னவள் இல்பொருள் [உவமை.]

சச்சந்தன் உயிர்நீத்தமைக்குக் காரணமாதல்பற்றி ''வில்லின் நீள்புருவத்து எறிவேற் கணாள்'' என்று கொல்படைகளை உவமை ஓதினர். (கருகூ)

கசுரு. உருவுஞ் சாயலு மொப்ப வுரைப்பதற்
கரிய வாயினு மவ்வளைத் தோளிகட்
பெருகு காரிகை பேசுவல் பெண்ணணங்
கரிய தேவரு மேத்தரு நீரளே.

(இ - ள்.) பெண் அணங்கு அரிய தேவரும் ஏத்து அரு நீரள்-(அவள்) இவ் வுலகிற் பெண்ணால் வருத்துதற்கரிய தேவரும் புகழ்தற்கரிய பண்பினள்; உருவும் சாயலும் ஒப்ப உரைப்பதற்கு அரிய ஆயினும் - (அவளுடைய) வடிவும் மென்மையும் இத்தன்மையவெனப் பொருந்த உவமை கூறுதற்கு அரிய எனினும்; அவ் வளைத்தோளிகண் பெருகு காரிகை பேசுவல்-அழகிய வளைத்தோளியின் அழகைச் சிறிது கூறுவேன்.

(வி - ரை.) அதுமேற் கூறுகின்றார். உருவுஞ் சாயலுமாகிய காரிகை என்க.

அவை கண்ணானும் மனத்தானும் நுகரப்படுவனவேயன்றிச் சொல்லாற் கூறும் எளிமையுடையனவல்ல வென்பார் ''உரைப்பதற்கு அரிய வாயினும்'' என்றும், அங்ஙனமாயினும் எம்மாலியன்ற வளவிற் கூறுவேம் என்பார் ''பேசுவல்'' என்றும் கூறினார். அக் குறை மக்கட் பிறப்பினையுடைய தமக்கே உரியது மன்றென்பார் ''தேவரும் ஏத்தரும் நீரள்'' என்றார். (கருச)

வேறு

௧௬௪. எண்ணெயு நானமு மிவைமூழ்கி இருடிருக்கிட்
டொண்ணறுந் துகிற்கிழி பொதிந்துறை கழித்தனபோற்
கண்ணிருண்டு நெறிமல்கிக் கடைகுழன்ற கருங்குழல்கள்
வண்ணப்போ தருச்சித்து மகிழ்வாறுத் தகையவே.

(இ - ள்) எண்ணெயும் நானமும் இவை மூழ்கி - எண்ணெயும் புழுகும் என்னும் இவற்றிலே முழுகி; கடை குழன்ற கருங்குழல்கள் - நுனி சுருண்ட கரிய கூந்தல்கள்; இருள் தருக்கிட்டு - இருளைப் பிடித்து நீள முறுக்கி (அறல்படப் பிடித்து); ஒள் நறுந்துகில் கிழிபொதிந்து உறை கழித்தனபோல் - ஒளி பொருந்திய நல்ல துகிலாகிய உறையிலே பொதிந்து வைத்துப் பிறகு அதனை வாங்கப்பட்டவைபோல்; கண் இருண்டு நெறி மல்கி - (பார்ப்பவர்) கண்கள் இருள நெளிவு மிகுந்து; வண்ணப் போது அருச்சித்து-சேடியர் மலரைக்கொண்டு வழிபட்டாலும்; மகிழ்வு ஆறுத் தகைய - வருந்துந் தன்மைய.

(வி - ம்.) இருண்டு - இருள. குழல், மயிர் மாத்திரையாய் ஐவகையையும் உணர்த்தலிற் பன்மை கூறினர்.

கண் - இடமாக்கி, கருங்குழல் - கொடிய குழல் என்றும் ஆம். குழன்றும் பாடம். (௧௬௫)

௧௬௫. குழவிக்கோட் டிளம்பிறையுங் குளிர்மதியுங் கூடினபோ
லழகுகோள் சிறுநுதலு மணிவட்ட மதிமுகமுந்
தொழுதார்க்கு வரங்கொடுக்குந் தொண்டைவாய்த் தூமுறுவ
லொழுகுபோற் கொடிமூக்கு முருப்பசியை யுருக்குமே.

(இ - ள்.) குழவிக்கோட்டு இளம்பிறையும் குளிர்மதியும் கூடினபோல் - குழவிப் பருவத்து ஒரு கலையை உடையதாய்ப் பின்பு இளம்பருவத்தே நின்ற பிறையும் குளிர்ந்த திங்களும் கூடின போல; அழகுகொள் சிறு நுதலும் அணிவட்ட மதிமுகமும் - அழகிய சிறிய நெற்றியும் அணிமிகும் வட்டமான மதிப் புறும் முகமும் ; ஒழுகுபோற் கொடிமூக்கும்-வளருகின்ற பொலிவினையுடைய நீண்ட மூக்கும்; தொழுதார்க்கு வரம் கொடுக்கும் தொண்டை வாய் - தொழுத கணவனுக்கு வரம் கொடுக்கும் கொவ்வைக் கனியனைய வாயும்; தூமுறுவல் - தூய பற்களும்; உருப்பசியை உருக்கும்-உருப்பசியையும மயக்கும்.

(வி - ம்.) இளமை - ஈண்டுக் குழவிப்பருவம் ஒழிந்த தன் மேற்று. 'இளமையுந் தருவதோ?' (கலி. ௧௫) 'மாக்கடல் நடுவண் எண்ணாட் பக்கத்துப் - பசுவெண்டிங்கள் தோன்றி யாங்குக் - கதுப்பயல் விளங்குஞ் சிறு நுதல்' (குறுந். ௧௨௯) என்றார் பிறரும்.

உருக்குதல்: நுகர்தற்கு அவளும் ஆண்பாலாக விரும்புதல்.

'தொழுதாற்கு' என்றதற்கு நச்சினார்க்கினியர் "தான் தொழப்பட்ட கணவனுக்கு' என வேண்டாது உரை விரித்தார். ஊடிய காலத்தே தன்னைத் தொழுகின்ற கணவன் வேண்டுகின்ற கூடலைத் தூமுறுவலே உடன்பாடுணர்த்துமாற்றான் அளித்தலின் தொழுதாற்கு வரங்கொடுக்குந் தூமுறுவல் என்றார். தொழுவோன் வேண்டுவதெல்லாம் வரமே ஆதலின் வரம் என்றார். (கஙகூ)

கசூசு. வன்சிலையை வனப்பழித்து வார்ந்தொழுகி நிலம்பெறு
நுண்கருமை கொண்டொசிந்து நுதலிவர்ந்து போந்துலாய்க்
கண்கூடா கடைபுடைத்துக் கைவல்லா னெழுதியபோற்
பண்பார்ந்த கொடும்புருவம் பழிச்சாணுப் படியவே.

(இ - ள்.) கடை புடைத்துக் கைவல்லான் எழுதியபோற் பண்பு ஆர்ந்த கொடும் புருவம் - (எழுத்து ஒருமைப்படத் துகிலிகைக் கோலை) உதறிக் கைதேர்ந்த ஓவியன் எழுதியவற்றைப் போலத் தமக்குரிய பண்பு நிறைந்த கொடிய புருவங்கள்; வண் சிலையை வனப்பு அழித்து - வளமிகும் வில்லின் அழகைக் கெடுத்து; வார்ந்து ஒழுகி நிலம்பெறு - தமக்கு இயன்ற அளவு நீண்டு மேற்செல்லாவாகி; நுண்கருமை கொண்டு ஒசிந்து - கூரிய கருமைகொண்டு வளைந்து; நுதல் இவர்ந்து போந்து உலாய்க் கண் கூடா - நெற்றியில் தாம் செல்லுதற்குரிய அளவுஞ் சென்று போந்து பரந்து தம்மிற் கூடா (ஆதலின்), பழிச்சு ஆணுப் படிய- புகழல் அமையாத தன்மையவாயின.

(வி - ம்.) 'வனப்பிகந்து வார்ந்தொழுக' என்பதூஉம் பாடம். (கஙஎ)

கசூஎ. சேலனைய சில்லரிய கடைசிவந்து கருமணியம்
பாலகத்துப் பதித்தன்ன படியவாய் முனிவரையு
மாலுறுப்ப மகிழ்செய்வ மாண்பினஞ்சு மமிர்தமுமே
போல்குணத்த பொருகயற்கண் செவியுறப்போந்
தகன்றனவே.

(இ - ள்.) 'சில்அரிய - சில' இரேகைகளையுடையவாய்; கடை சிவந்து-கடைப்புறம் சிவந்து; கருமணி அம் பாலகத்துப் பதித்த அன்ன படிபவாம் - மாயோனையும் அழகிய பாற்கடலையும் முகத்தே அமைத்தாற் போன்ற தன்மைபவாய்; முனிவரையும் மால்உறுப்ப-முனிவர்களையும் மபக்கூட்டுவனவாய், மகிழ்செய்வ- களிப்பூட்டுவனவாய்; மாண்புஇல் நஞ்சும் அமிர்தமுமே போல் குணத்த - துன்பத்தால் நலம் இல்லாத நஞ்சும், இன்பத்தால் நலம் தரும் அமிர்தமும் போன்ற பண்பினவாய்; சேல்அனைய

பொரு கயற்கண் - சேல்மீனைப் போன்று செவியுடன் பொருங் கண்கள்; செவி உறப் போந்து அகன்றன-செவியுற நீண்டு, அதற் கேற்ப அகன்றிருந்தன.

(வி - ம்.) [சேல் உவமையாகவும் கயல் அடைமொழியளவே யாகவும் நின்றன. கருமணி, பால்: உவமையாகு பெயர்கள்.]

கன்னியாதலின் 'மாலுறப்ப' என்றார். மகிழ்செய்வ-கணவனுக்கு மகிழ்செய்வ.

இச் செய்யுளில் 'கருமணி அம்பாலகத்துப் பதித்தன்ன படிய வாய்' என்ற தொடர்க்கு "நீலமணியைப் பாலின் அகத்தே பதித்துவைத்தாற் போன்ற தன்மையவாய்" என்று உரைகூறல் எளிதாயிருப்பவும் தாம் அங்ஙனம் கூறுமைக்குக் காரணம் கூறுவர் "கருமணியைப் பாலிற் பதித்தால் பால்சிறங் கெடுமென் றுணர்க" என்று கூறினர். இதனால் அவ்வுரையாசிரியரின் நுண்மாணுழைபுலம் உணரப்படும். 'பத்தினிப் பெண்டிர் பிறர்நெஞ்சு புகார்' என்பது கருதி 'கன்னியாதலின் மாலுறுப்ப' என்றார் என்று கூறும் நயமும் உணர்க. (௧௯௮)

௧௬௮. மயிரேறி கத்தரிகை யனையவாய் வள்ளைவா
டுயிர்செகுத்து முன்னொன்றிப் பின்பேரா தருவமைந்த
செயிர்மகர குண்டலமுந் திளைப்பாறு வார்காதும்
வயிரவின் முகஞ்சூடி வண்ணம்வீற் றிருந்தனவே.

(இ - ள்.) மயிர்எறி கத்தரிகை அனையவாய்-மயிரை வெட்டும் கத்தரிகை போன்றனவாய்; வாடு வள்ளை உயிர் செகுத்து - வாடிய வள்ளைக் கொடியின் அழகைக் கெடுத்து; பின் பேராது முன் ஒன்றி - பின்னே மறியாமல் முன்னே பொருந்தி; உரு அமைந்த செயிர் மகர குண்டலமும் திளைப்பு ஆறு வார்காதும்- அழகு பொருந்திய மகரமீன் வடிவமான குண்டலமும் தோடும் அசைதல் அமையாத காதும்; வயிரவில் முகம் சூடி வண்ணம் வீற் றிருந்தன - வயிரத்தின் ஒளியைத் தம்மிடத்தே கொண்டு அழகு வீற்றிருந்தன.

(வி - ம்.) 'வாட்டு' ஆயின், 'வாட்டின காது' என்க. காதும் என்ற உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று.

குண்டலமும் என்ற உம்மையால் தோடு கொள்ளப்பட்டது.

செகுத்து என்னும் வினைக்கேற்ப அழகினை உயிர் என்றார். (௧௯௯)

௧௬௯. ஈனாத விளங்கமுகின் மரகத மணிக்கண்ணு
மானாதே யிருள்பருகு மருமணி கடைந்ததூஉந்
தானாகி யிருளோடோர் தாமரைப்பூச் சுமந்தன்ன
கானார்ந்த திரள்கழுத்துக் கவின்சிறைகோண் டிருந்ததே.

(இ - ள்.) ஈனாத இளங்கமுகின் மரகத மணிக்கண்ணும் - குலையிடாத இளங்கமுகின் மரகத மணிபோலும் கணுவும்; ஆனாதே இருள் பருகும் அருமணி கடைந்ததும் - இருளை முற்றும் கெடுக்கும் அரிய மாணிக்கத்தைக் கடைந்ததுவும், தான் ஆகி-அதுவாகி; இருளொடு ஓர் தாமரைப்பூச் சுமந்த அன்ன- இருளையும் ஒரு தாமரை மலரையும் சுமந்தாற் போன்ற; கான் ஆர்ந்த திரள் கழுத்துக் கவின்சிறை கொண்டிருந்தது-மணம் நிறைந்த திரண்ட கழுத்து அழகு குடிகொண்டிருந்தது.

(வி - ம்.) கோட்புகாத [குலையீனாத] கன்னிக் கமுகுவரையிற்கும் நெய்ப்பிற்கும், மணி திரட்சிக்கும், நிறத்திற்கும் உவமம். உதய கிரியிற் சிந்துர அருவி வீழ்ந்த சிந்தூராகரத்திற் பதினாறு சதுர்யுகம் சிவப்பேறின. முழு மாணிக்கம் இருளைக் கெடுத்தலின், 'இருள்பருகு மணி' என்றார். இருளும் தாமரையும் மயிர்க்கும் முகத்திற்கும் உவமம். கான் - மணம். (௧௪0)

௧௭0. மணிமகரம் வாய்போழ்ந்து வாழ்முத்த வடஞ்சூழ்ந்தாங்
கணியரக்கார் செம்பஞ்சி யணையனைய வாடமைத்தோ
டுணிகதிர் வளைமுன்கைத் தொகுவிரல் செங்காந்தண்
மணியரும்பு மலரங்கை குலிகமார் வனப்பினவே.

(இ - ள்.) ஆடுஅமைத் தோள் - அசையும் மூங்கிலனைய தோள்கள்; மணிமகரம் வாய்போழ்ந்து ஆங்கு வாழ்முத்த வடம் சூழ்ந்து - அழகிய சுறுமீன் வாய்திறத்தலாலே ஆங்கு வாழும் முத்துமாலை சூழப்பட்டு; அணி அரக்கு ஆர் செம்பஞ்சி அணை அனைய - அழகிய செந்நிறம் பொருந்திய செம்பஞ்சணையைப் போன்றன; துணிகதிர் வளை முன்கைத் தொகுவிரல்-தெளிந்த கதிர் சொரியும் வளையணிந்த முன்கையிற் குவிந்த விரல்கள்; செங்காந்தள் மணிஅரும்பு - செங்காந்தளின் அழகையுடைய அரும்பை அனைய; அங்கை மலர் குலிகம் ஆர் வனப்பின - அகங் கைகள் தாமரை மலரனைய; அக் கைகள் குலிகம் பொருந்திய அழகின.

(வி - ம்.) பஞ்சணை மென்மைக்கும் நிறத்திற்கும் உவமம். அமை திரட்சிக்கும் நெய்ப்பிற்கும் உவமம். துணிதல் - தெளிதல்.

'போழ்ந்த' வும் 'வான் முத்த'மும் பாடம். (௧௪௧)

௧௭௧. தாமச்செப் பிணைமுகட்டுத் தண்கதிர் விடுநீல
மாமணிதா பித்தனபோன் மனம்பருகு கருங்கண்ண
வேமுற வடிபரந் திளம்பிறை வடஞ்சூடி
யாமணங்கு குடியிருந் தருஞ்சுணங்கு பரந்தனவே.

(இ - ள்.) தாமச்செப்பு இணை - மாலையணிந்த செப்புகளனைய இரு முலைகளும்; முகட்டுத் தண்கதிர்விடு நீலமாமணி

தாபித்தனபோல் - தம் உச்சியிலே குளிர்ந்த கதிரைச் சொரியும் நீலமணியை அழுத்தப்பட்டன போல; மனம்பருகு கருங்கண்ண - நோக்கினர் மனத்தை யுண்ணும் கரிய கண்களையுடையவாய்; ஏம்உற அடிபரந்து-கண்டார் மயக்கமடைய அடிபரந்து; இளம் பிறை வடம் சூடி - இளம்பிறை வடிவமான வடத்தை அணிந்து; ஆம்அணங்கு குடியிருந்து - தம்மேல் இருக்கும் அழகைச் செய்யும் வீற்றுத் தெய்வம் குடிகொள்ளப்பட்டு; அருஞ்சுணங்கு பரந்தன - அரிய தேமல் பரவியிருந்தன.

(வி - ம்.) "நாமச் செப்பிணை" எனவே முலையாம். இனி, பூஞ் செப்பாக்கின் சினையிற் கூறும் முதலறி கிளவியும் ஆம் [சினைபாகு பெயர்; பூமாலைக்கு ஆயினதால்] ஆம்அணங்கு - மேல் ஆகக்கடவ வருத்தமுமாம், [கதையை யுட்கொண்டு.] (௧௭௨)

௧௭௨. அங்கைபோல் வயிறணிந்த வலஞ்சுழி யமைகொப்பூழ்
கங்கையின் சுழியலைக்குங் கண்கோளா நுடங்கிடையை
யுண்டெனத் தமர்மதிப்பர் நோக்கினர் பிறரேல்லா
முண்டில்லை யெனவைய மல்லதோன் றுணர்வரிதே.

(இ - ள்) அங்கைபோல் வயிறு அணிந்த - அகங்கை போலும் வயிற்றை அழகுசெய்த; வலஞ்சுழி அமை கொப்பூழ் கங்கையின்சுழி அலைக்கும் - வலஞ்சுழியாக அமைந்த கொப்பூழ் கங்கையின் சுழியை வருத்தும்; கண்கொளா நுடங்கிடையைத் தமர்உண்டு என மதிப்பர் - கண்ணுக்குத் தோன்றாத அசையும் இடையை உறவினர் பயிற்சியால் உண்டு என்று கருதுவர்; நோக்கினர் பிறர் எல்லாம் - (மற்று) நோக்கிய மற்றையர் யாவரும்; உண்டு இல்லை என ஐயம் அல்லது ஒன்று உணர்வு அரிது-பிற உறுப்புக்கள் உண்மையான் உண்டு என்றும, கட்புலனாகாமையின் இல்லை என்றும் ஐயுறுதல் அல்லது இரண்டில் ஒன்று துணிதல் அரிது.

(வி - ம்.) கங்கை - குலந்தூய்மைக்குக்கூறினர்.

இவ்வழகிய செய்யுளின் கருத்தைக் கம்பநாடர் தங்காவியத்தே,

"பல்வியல் நெறியிற் பார்க்கும் பரம்பொரு ளென்ன யார்க்கும்
இல்லையுண் டென்ன நின்ற இடையினுக்கிடுக்கண் செய்தார்"

(கம்ப. கோலங். ௧௨)

எனப் பின்னும் அழகுறுத்தி அமைத்துக்கொண்டார். (௧௭௩)

௧௭௩. மன்னுக விணைப்படமுந் தேர்த்தட்டு மதிமயக்கிப்
பொன்னுல வட்டமும்போற் கலைபிமைக்கும் மகலல்குற்
கோன்னிளம் பருதியுங் குறுமுயலின் குருதியும்போன்
றின்னரத்தப் பட்டசைத் திந்திரற்கும் புகழ்வரிதே.

(இ - ள்.) மன்நாக இணைப்படமும் தேர்த்தட்டும் பொன் ஆலவட்டமும் போல் - பெருமை பொருந்திய அரவின் இருபுறமும் ஒத்த படமும் தேரின் தட்டும் பொன்னாலாகிய ஆலவட்டமும் போல; கலை இமைக்கும் அகல்அல்குல்-மேகலை ஒளிரும் வட்டம் அகன்ற அல்குல்; கொன்இளம் பருதியும் குறுமுயலின் குருதி யும் போன்று இன் அரத்தப்பட்டு அசைத்து - காலையில் தோன் றும் இளஞாயிறும் சிறு முயலின் இரத்தமும் போல கண்ணுக் கினிய செம்பட்டுடுக்கப்பட்டு; மதிமயக்கி இந்திரற்கும் புகழ்வு அரிது - எல்லோரையும் மதிமயக்குதலின் இந்திரனுக்கும் புகழ்தல் இயலாது,

(வி - ம்.) கொன் - விடியற்காலம். 'கொன்வரல் வாழ்க்கை' (புறநா. நுஎக-கக) போல. இந்திரற்கும்; உம்: உயர்வு சிறப்பு. (கசச)

களசு. வேழவெண் டிரடடக்கை வெருட்டிமற் றிளங்கன்னி
வாழைத்தண் டெனத்திரண்டு வாலரக்குண் செம்பஞ்சி
தோழமைகொண் டெனமென்மை யுடையவா யொளிதிகழ்ந்து
மாழைகோண் மணிமகரங் கௌவிவீற் றிருந்தனவே.

(இ - ள்.) வேழவெண் திரள் தடக்கை வெருட்டி - (ஒழுங் காகக் காணப்படுதலின்) வெள்ளை யானையின் திரண்ட துதிக் கையை அஞ்சுவித்த துடை; இளங்கன்னி வாழைத் தண்டெனத் திரண்டு - இளமை பொருந்திய குலைதள்ளாத வாழையின் தண்டு போலத், திரண்டு; வால்அரக்கு உண் செம்பஞ்சி தோழமை கொண்டு என - தூய செந்நிறப் பஞ்சியின் நட்பைக் கொண்டாற் போல; மென்மை யுடையவாய் - மென்மை பெற்றனவாய்; ஒளி திகழ்ந்து - ஒளிபெற்று; மாழைகொள் மணிமகரம் கௌவி வீற் றிருந்தன - பொன்னிற் பதித்த மணிகளாலான மகரவடிவான குறங்குசெறி என்னும் அணி கௌவி மேலாயிருந்தன.

(வி - ம்.) வெருட்டி : [துடைகளை உணர்த்தியதாற்] பெயர். மற்று: வினைமாற்று. செம்பஞ்சி: பஞ்சி மாத்திரை; 'அரக்கு உண்' என சிறங்கூறினதால். பொன் தன்னிடத்தே அடக்கின மணி. மகரம்: உவமையாகுபெயர். [குறங்குசெறி: ஓர் அணிகலன்.]

'திரண்ட' என்பது பாடமாயின் பெயராம். (கசடு)

களடு. பக்கத்தாற் கவிழியவாய் மேல்பிறங்காப் பாண்டிலா
ஒக்கநன் குணராமை பொருந்திய சந்தினவாய்
நெக்குப்பின் கூடாது நிகரமைந்த முழந்தாளு
மக்களுக் கில்லாத மாட்சியின் மலிந்தனவே.

(இ - ள்.) மேல் பக்கத்தால் கவிழியவாய் - மேற்பக்கத் திலே கவிழ்ச்சியை உடையனவாய்; பிறங்காப் பாண்டில்ஆ-

போாத வட்டம் ஆமாறு ; ஒக்க நன்கு உணராமை பொருந்திய சந்தினவாய் - நன்மை இதற்கு ஒப்ப வேறு ஒன்றில் உணராத வாறு உள்ளே பொருந்திய சந்துகளை உடையனவாய் ; நெக்குப் பின் கூடாது நிகர்அமைந்த முழந்தாளும் - நெகிழ்ந்து பின் போகாமல் இரண்டும் சமமாக உள்ள முழந்தாட்களும் ; மக்க ளுக்கு இல்லாத மாட்சியின் மலிந்தன - மற்ற மக்களுக்கு அமை யாத சிறப்பினுல் மிக்கன.

(வி - ம்.) ['நிகர் அமைந்த' என்பதற்கு 'உவமையில்லாத' என்பது வலிந்து கொள்ளும் பொருளாகும்.] (கசசு)

கஎசு. ஆடுதசை பிறங்காது வற்ருது மயிரகன்று
நீடாது குறுகாது நிகரமைந்த வளவினவாய்ச்
சேடாவ நாழிகையிற் புடைதிரண்டு தேனெய்பெய்
வாடாத காம்பேபோற் கணைக்காலின் வனப்பினவே.

(இ - ள்.) ஆடுதசை பிறங்காது வற்ருது மயிர் அகன்று - ஆடுதசை பெயராமலும்வற்ருமலும்மயிர்பெருகி; நீடாது குறுகாது நிகர் அமைந்த அளவினவாய் - நீடாமலுங் குறுகாமலும் [இரண் டும்] சமமான அளவினவாய்; சேடுஆவ நாழிகையின் புடை திரண்டு - பெருமைமிக்க அம்பருத்தூணி போலத் திரண்டு ; தேன் நெய்பெய் வாடாத காம்பேபோல் - தேனும் நெய்யும் பெய்து வைக்கும் வாடாத மூங்கிலே போல்; கணைக்கால் இன் வனப்பின - கணைக்கால்கள் இனிய வனப்பின.

(வி - ம்.) தேவி நிறத்திற்கு உவமை பதுமராகமாயினும், மயிர்கள் பெருகியதனுல், காம்பு உவமையாயிற்று. இனி, கணைக்காலின்வனப்பு இன்ன என்றுமாம் [இன்னனென வருவித்தல் வேண்டும்].

அகன்று - பெருகி. நிகரமைந்த - சமமாகவுள்ள. சேடு - பெருமை. ஆவநாழிகை - அம்புக் கூடு. (அம்பருத்தூணி). வாடாத காம்பு-பச்சை மூங்கில். (கசஎ)

கஎஎ. பசும்பொன்செய் கிண்கிணியும் பாடகமும் பாடலைப்ப
நயந்தெரி பொற்சிலம்பு முத்தரிபெய் தகங்க
வியைந்தெழிலார் மணியாமை யிளம்பார்ப்பின் கூன்புறம்போ
லசைந்துணர்வு மடிந்தொழியு மடியிணை புகழ்வார்க்கே.

(இ - ள்.) பசும்பொன்செய் கிண்கிணியும் பாடகமும் முத்து அரிபெய்து - புதிய பொன்னுற் செய்யப்பட்ட கிண்கிணி யும் பாடகமும் முத்துகளால் ஆகிய அரிபெய்யப்பெற்று ; பாடு அலைப்ப - தாங்கிக் கிடக்கும் இடத்தை வருத்துவதாலே ; எரி பொன் சிலம்பு நயந்து அகம்நக - ஒளிவிடும் பொற்சிலம்பு விரும்

பிச் சிறிதே நகைப்ப; எழில்ஆர் மணிஆமை இளம்பார்ப்பின் கூன்புறம்போல் அடியிணை - அழகு பொருந்திய யாமையின் இளம்பார்ப்பின் வளைந்த முதுகைப் போலும் அடியிணையை; இயைந்து புகழ்வார்க்கு உணர்வு அசைந்து மடிந்து ஒழியும் - புகழ விரும்பிப் புகழ்வார்க்கு உணர்வு துளங்கிக் கெட்டுப் போம்.

(வி - ம்.) "பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற் றிளமை." "தவழ்பவை தாமும் அவற்றோ ரன்ன" (தொல். மரபு. ச, ரு.) என்றார்.

பாடலைப்ப என்பதனைப் பரடலைப்ப என்றுகோடலே பொருந்தும். இன்கிணியும் பாடகமும் அழகுக்கிட்டனவாகவும் அலைத்தல் கண்டு நயந்தெரி சிலம்பு (அவற்றை இகழ்ந்து) "அகஅக" என்றமை உணர்ந்தின்புறுக. (கசஅ)

களஅ. அரக்கியல் செங்கழுநீ ரகவிதழ்போ லுகிர்சூடிப்
பரப்பின்றி நுதியுயர்ந்து பழிப்பறத் திரண்டுநீண்
டொருக்குற நெருங்கிப்பொன் ளொளியாழி யகங்கௌவித்
திருக்கவின்கொண் மெல்விரல்கடே னார்க்குந் தகையவே.

(இ - ள்.) திருக்கவின்கொள் மெல்விரல்கள் - திருவின் விரலழகைக் கொண்ட மெல்லிய விரல்கள்; நுதி பரப்பின்றி உயர்ந்து பழிப்பு அறத்திரண்டு நீண்டு ஒருக்குஉற நெருங்கி - நுனி பரப்பின்றிக் காணலுற்றுத் திரண்டு நீண்டு சேர நெருங்கி; ஒளிபொன் ஆழி அகம்கௌவி அகஇதழ்போல் உகிர்சூடி - ஒளியுடைய பொன் மோதிரம் கௌவப்பட்டு, அகஇதழ் போலும் (செம்பஞ்சூட்டிய) உகிரை யணிந்து; தேன் ஆர்க்கும் தகைய - (மலரென்று) தேன்வண்டுகள் ஆரவாரிக்கும் இயல்பின.

(வி - ம்.) குலிகம் ஊட்டின அகவிதழ் செம்பஞ் சூட்டியதற்கு உவமம். (கசகூ)

களகூ. என்பொடு நரம்பின்றி யிலவம்பூ வடரனுக்கி
யின்புற வரம்புயர்ந் திருநில முறப்புல்லி
யொன்பதின்சா ணடப்பினு மொருகாத மென்றஞ்சு
மென்பஞ்சிச் சீறடியு மேதக்க விழைவினவே.

(இ - ள்.) என்பொடு நரம்புஇன்றி இலவம்பூ அடர் அனுக்கி - என்பும் நரம்பும் இன்றி இலவின் இதழைக் கெடுத்து; இன்புற வரம்பு உயர்ந்து இருநிலம் உறப்புல்லி - கண்ணுக்கினிய புறஎல்லை உயர்ந்து நிலத்தைப் பொருந்தத் தழுவி; ஒன்பதின் சாண் நடப்பினும் ஒருகாதம் என்று அஞ்சும் - ஏழடி நடந்தாலும் ஒருகாதம் என்று அஞ்சும்; மென்பஞ்சிச் சீறடியும் மேதக்க விழைவின - மெல்லிய பஞ்சனைய சிற்றடியும் பெருமைதக்க விருப்பின.

(வி - ம்.) ஏழுடியென்றல் மரபாயிருக்க 'ஒன்பதின்சான்' என்றது ஒரு காதம் என்னும் [மோனை] எழுத்தை நோக்கி.

தம்மிடம் வந்தபெரியோர்க்கு வழிவிடுதற்குச் செல்லுங் குறைந்த தொலைவு ஏழுடியென்பர். இதனால் சப்தபரமஸ்தானம் பெறுவரென்பது சைவ நூற் கொள்கை. (௧௭௦)

௧௭௦. இவ்வுருவு நெஞ்சென்னுங் கிழியின்மே லிருந்திலக்கித்
தவ்வுருவு நினைப்பென்னுந் துகிலிகையால் வருத்தித்துக்
கவ்வியத ஞேக்கிஞற் கண்விடுத்துக் காதனீர்
செவ்விதிற் றெளித்தாஞக் காமப்பூச் சிதறிஞன்.

(இ - ள்.) இவ்வுரு இருந்து நெஞ்சு என்னும் கிழியின் மேல் இலக்கித்து - (கூறிய) இவ்வடிவை ஒருப்பட்டிருந்து நெஞ்சு என்னும் படத்திலே குறித்து; அவ்வுருவு நினைப்பு என்னும் துகிலிகையால் வருத்தித்து - அதனை நினைவு என்னும் எழுது கோலால் உறுப்பு விளங்க எழுதி; கவ்விய தன் நோக்கினால் கண் விடுத்து - தான் கைக்கொண்ட தியானத்தாலே அதன் கண்ணைத் திறந்து; காதல்நீர் செவ்விதின் தெளித்து - (மாமன் மகளாகை யால்) அன்பு என்னும் நீரைச் சொரிந்து; ஆனக் காமப்பூச் சிதறி ஞன் - புணர்ச்சி வேட்கையாகிய குறைவில்லாத மலர்களைச் சிதறினன்

(வி - ம்.) இவன் எழுதிப் பிரதிட்டித்தான். இலக்கு - குறித்துப் பார்த்தல். 'இருந்து இலேகித்து' என்றும் பாடம். இலேகித்து – எழுதி.

இத்தகைய அழகியாகிய விசயையை (௧௬௯) (நல்லூழ் நடத்த லாலே) சச்சந்தன் நெஞ்சு பொருந்தக் காதலிப்பானாயினன் என்பது கருத்து. (௧௭௧)

௧௭௧. மெய்பெரு வெழுத்துயிர்க்கும் மழலைவா யின்முறுவற்
றையலா ணெடுந்தடங்கண் வலைப்பட்டுச் சச்சந்த
னையுரு னணங்கெனவே யகத்தடக்கிச் செல்கின்ருன்
மொய்யருக் களியானை முழங்கித்தே னிமிர்தாரான்.

(இ - ள்.) மொய்அருக் களியானை முழங்கித் தேன் இமிர் தாரான் - போரில் நீங்காத மதயானைபோல் முழங்கி, வண்டுகள் ஒலிக்கும் தாரானாகிய சச்சந்தன்; எழுத்து மெய்பெரு உயிர்க்கும் மழலைவாய் இன்முறுவல் தையலாள் - எழுத்து வடிவு பெற்றுத் தோன்றும் இனிய மொழியையும் இனிய முறுவலையும் உடைய அம் மங்கையின்; நெடுந் தடங்கண் வலைப்பட்டு - நீண்ட அகன்ற கண்வலையிலே சிக்கி; ஐயுருன் அணங்கு எனவே அகத்து அடக் கிச் செல்கின்ருன் - கால்நிலம் தோய்தல் கண்இமைத்தல் மாலை

வாடுதல் போன்ற நிலமகளிரின் இயல் கண்டும் ஐயுருமல் தெய்வ மகளெனவே உட்கொண்டு ஒழுகினன்.

(வி - ம்.) மழலை - எக்காலத்திற்குங் கூறுப. (௧௭௨)

வேறு

௧௮௨. வண்டின முகபடா மணிந்து வார்மத
முண்டுகுத் திடுகளிற் றுழவன் றன்மகள்
பெண்டிர்தம் பெருநலங் கடந்து பெற்றபேர்
விண்டலர் கோதைக்கு விசயை என்பவே.

(இ - ள்.) வண்டுஇனம் முகபடாம் அணிந்து - வண்டின் திரளாகிய முகபடாத்தை அணிந்து; வார்மதம் உண்டு உகுத்திடு களிற்று உழவன் தன் மகள் விசயை என்ப - ஒழுகும் மதத்தைத் தானே உண்டு சிந்தும் களிற்றையுடையவன் மகள் பெயர் விசயை என்பர்; விண்டு அலர் கோதைக்குப் பெண்டிர்தம் பெரு நலம் கடந்து பெற்றபேர் - அரும்பு நெகிழ்ந்து மலரும் கோதை யாட்கு அப்பெயர் பிற மங்கையரின் அழகினை வென்று பெற்ற காரணப் பெயராகும்.

(வி - ம்.) பெயர் பேரென மருவிற்று [களிற்றுழவன் - களிற்றால் (போர்த்) தொழில் செய்வோன்.]

விசயை - வெற்றியுடையோள். பெண்மையானும் அழகானும் உலகி லுள்ள மகளிரை எல்லாம் வென்றவள் என்பது பற்றி விசயை என்னும் பெயர் பெற்றனள் என்பது கருத்து. (௧௭௩)

௧௮௩. அருமணி மரகதத் தங்க ணூறிய
வெரிநிறப் பொன்னித ழேந்து தாமரைத்
திருமக ளிவளெனத் திலக வெண்குடைப்
பெருமகன் கோயிலுட் பேதை வைகுமே.

(இ - ள்.) அருமணி மரகதத்து அங்கண் ஊறிய - அரிய மணியாகிய மரகதப் பாறையிற் பதுமையென்னும் பொய்கையில் தோற்றிய; எரிநிறம் பொன்இதழ் ஏந்து தாமரைத் திருமகள் இவள்என - நெருப்பின் நிறத்தையுடைய பொன்னிதழ்களை யுடைய தாமரையில் வீற்றிருக்கும் திருமகள் இவளென்னுமாறு; திலகம் வெண்குடைப் பெருமகன் கோயிலுள் - மேலான வெண் குடையையுடைய விதைய மன்னன் அரண்மனையிலே; பேதை வைகும் - விசயை இருந்தாள்.

(வி - ம்.) திலகம் - மேலாதல். திருஉவமம், வடிவிற்கும் நல்வினை யுடையோளிடத்து ஏகுந்தன்மையும் பொதுவாய் இருத்தற்கும்.

இமவானில் மரகதப் பாறையில் பதுமை என்னும் கயத்தில் பொற்றாமரை மலரின்கண் திருமகள் தோன்றினள் என்பது ஆருகதர் கொள்கை.

அங்கண்: உலகறி சுட்டு. நாறுதல் - தோன்றுதல். பெருமகன் என்றது விதைய மன்னனை. (௧௫௪)

௧௮௪. கலம்புரி யகலல்குற் றாயர் தவ்வையர்
சிலம்புரி திருந்தடி பரவச் செல்பவள்
வலம்புரி சலஞ்சலம் வளைஇய தோத்தனள்
குலம்புரிந் தனையதோர் கொடியி னீர்மையள்.

(இ - ள்.) குலம் புரிந்தனையது ஓர் கொடியின் நீர்மையள் - குலம் கொடியின் இயல்பை விரும்பியது போன்ற இயல்பினள்; கலம்புரி அகல் அல்குல் தாயர் தவ்வையர் - மேகலை விரும்பின அகன்ற அல்குலையுடைய ஐவகைத் தாயரும் அவர்கள் மக்களாய்த் தனக்கு மூத்தவர்களும்; சிலம்புபுரி திருந்தடி பரவச் செல்பவள் - சிலம்பு விரும்பின அழகிய அடியைப்போற்ற வாழ்பவள்; வலம்புரி சலஞ்சலம் வளை இயது ஒத்தனள் - வலம்புரிச் சங்குகள் சலஞ்சலத்தைச் சூழ்ந்திருப்பதைப் போன்றனள்.

(வி - ம்.) 'சிலம்பு புரி' என்பது சிலம்புரி என விகாரப்பட்டது.

[சலஞ்சலம்: ஆயிரம் வலம்புரிச்சங்குகள்சூழ இருக்கும் சங்கு.]

கலம் - ஈண்டு மேகலை தவ்வையர் என்றது - செவிலியர் மக்களாகிய தமக்கைமார்களை. இவர்க்கு வலம்புரிச் சங்கங்கள் உவமை. சலஞ்சலம்: விசயைக்கு உவமை. (௧௫௫)

௧௮௫. இன்னகிற் கொழும்புகை யுயிர்க்கு மீர்ங்குழன்
மென்மலர்க் கோதைதன் முலைகள் வீங்கலின்
மின்னுருக் குறுமிடை மெலிய மெல்லவே
கன்னிதன் றிருநலங் கனிந்த தென்பவே.

(இ - ள்.) இன் அகில் கொழும்புகை உயிர்க்கும் ஈர்ங்குழல மென்மலர்க் கோதைதன் முலைகள் - இனிய அகிலின் சிறந்த புகை யூட்டப்பெற்ற குளிர்ந்த குழலையும் மெல்லிய மலர்க்கோதையையும் உடைய விசயையின் முலைகள்; மின் உருக்குறும் இடை மெலிய வீங்கலின் - மின்னின் வடிவத்தைக் கெடுக்கும் இடை மெலியப் பருத்தலால்; கன்னிதன் திருநலம் மெல்லக் கனிந்தது - கன்னியாகிய் அவள் அழகின் நலம் மெல்ல முதிர்ந்தது.

(வி - ம்.) 'மின் நடுக்குறும்' என்றும் பாடம். என்ப: அசை. (௧௫௬)

௧அ௬. முந்துநாங் கூறிய மூரித் தானைவக்
கந்துகோல் கடாக்களி யானை மன்னவன்
பைந்தோடிப் பாசிழைப் பரவை யேந்தல்கு
ழந்தைமாட் டிசைத்தனன் றனது மாற்றமே.

(இ - ள்.) நாம் முந்து கூறிய மூரித்தானை கந்துகோல் கடாக்களி யானை அம் மன்னவன் - நாம் முன்னர்க் கூறிய பெரும் படையையும் கட்டுத்தறியை முறிக்கும் மதயானையையும் உடைய அச்சச்சந்தன்; பைந்தொடிப் பாசிழைப் பரவை ஏந்து அல்குல் தந்தை மாட்டு - பைந்தொடியினையும் புதிய அணிகலன்களையும் பரவிய ஏந்திய அல்குலினையும் உடையாளின் தந்தையினிடம்; தனது மாற்றம் இசைத்தனன் - தான விசயையை மணக்கவேண்டிய மொழியைக் கூறிவிடுத்தான். (௧௫௪)

௧அஎ. மருமகன் வலந்தது மங்கை ஆக்கமு
மருமதிச் சூழ்ச்சியி னமைச்ச ரெண்ணிய
கருமமுங் கண்டவர் கலத்தற் பான்மையிற்
பெருமகற் சேர்த்தினர் பிணைய னாளையே.

(இ - ள்.) மருமகன் வலந்ததும் மங்கை ஆக்கமும் - மருமகன் கூறியதனையும் மகள் அவனிடம் அன்பை அமைத்துக் கொள்ளுதலையும்; அருமதிச் சூழ்ச்சியின் அமைச்சர் எண்ணிய கருமமும் - கூர்ந்த அறிவினையும் சூழ்ச்சியையும் உடைய அமைச்சர்கள் ஆராய்ந்த கருமத்தையும்; கண்டவர் - கண்ட தந்தையும் தாயும்; கலத்தற் பான்மையால் - மைத்துன முறைமையாலும்; பிணை அனாளை பெருமகன் சேர்த்தினர் - மான்பிணை போன்றவளைப் பெருமகனிடம் சேர்த்தனர்.

(வி - ம்.) ஆக்கம் இவ்வியாக்கம் என்புழிப்போல [அமைத்துக் கொள்ளுதல் என்னும் பொருளில்] நின்றது; அவன் முதிர்ச்சியும் ஆம். கருமம் - விசயையின் தமையனாகிய கோவிந்தனுக்குச் சச்சந்தன் துணையாதல்.

'பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே' (தொல் களவு. ௧௪) என்பதனுன் ஒப்பும் பெருந்திணைப் பாற்படும் கந்தருவமாமாறு பெரும்பொருளா லுணர்க [பெரும்பொருள் என்பது நூலாக இருக்கலாம்.] (௧௫௮)

வேறு

௧அஅ. பொனங்கோடி யமிர்த னாளும் பொன்னெடுங் குன்றனானு
மனங்கனுக் கிலக்க மாகி யம்புகோண் டழுத்த விள்ளா
ரினந்தமக் கெங்கு மில்லா ரியைந்தன ரென்ப முக்கட்
சினந்திகழ் விடையி னானுஞ் செல்வியுஞ் சேர்ந்த தொத்தே.

(இ - ள்.) பொன் நெடுங்குன்று அனானும் பொன்அம் கொடி அமிர்து அனாளும் - நெடிய பொற்குன்றம் போன்றவனும் அழகிய பொற்கொடியாகிய அமிர்து போன்றவளும்; அம்பு கொண்டு அழுத்த அனங்கனுக்கு இலக்கம் ஆகி - மணத்திற்கு முன்னர்க் காமன் அம்பினால் அழுத்துதற்கு உரிய இலக்கங்களாக இருந்து; முக்கண் சினம்திகழ் விடையினானும் செல்வியும் சேர்ந்தது ஒத்து - சிற்றம் விளங்கும் விடையினையுடைய முக்கட் பெருமானும் உமையம்மையும் சேர்ந்ததைப்போல; விள்ளார் - மணம் நிகழ்ந்த பின்னர் நீங்காதவராய்; தமக்கு இனம் எங்கும் இல்லார் - தங்கட்கு உவமை எங்கும் இல்லாதவராய்; இயைந்தனர் - ஒருடம்பாயினர்.

(வி - ம்.) 'கொடி' என்றார், குன்று மறையப் படர்ந்து கேடுபிறப்பித்தலின். அழுத்த இலக்கமாய். காட்சியும் நிலையும் முயக்கமும் கூறி அவற்றிற்கு உவமை மேற் கூறுகின்றார்.

['அமிர்தனாளும் குன்றனானும்' என்றது காட்சி; 'அனங்கனுக் கிலக்கமாகி' என்றது நிலை; இயைந்தனர் என்றது முயக்கம்.]

இலக்கம் - வில்வித்தை கற்கும் மாணவர் அம்பைக் குறிபார்த்துத் தைத்தற்பொருட்டு நடப்படுவதொரு நார்மரம். அவர்கள் மணம்நிகழ்வதற்கு முன்னர் மிகமிகக் காமவேகத்தாலே துன்புற்றனர் என்பது அனங்கனுக்கு அம்புகொண்டழுத்த இலக்கமாகிய என்றதன் கருத்தென்க. (௧௯௫)

௧௯௬. காதலாற் காம பூமிக் கதிரொளி யவரு மொத்தார்
மாதருங் களிற னானு மாசுண மகிழ்ச்சி மன்ற
லாதரம் பெருகுகின்ற வன்பினா லன்ன மொத்துந்
தீதிலார் திளைப்பி னாமான் செல்வமே பெரிது மொத்தார்.

(இ - ள்.) மாதரும் களிறு அனானும் மகிழ்ச்சி மன்றல் மாசுணம் (ஒத்தும்) - விசயையும் சச்சந்தனும் மகிழ்வையுடைய முயக்கத்தால் பாம்பு போன்றும்; ஆதரம் பெருகுகின்ற அன்பினால் அன்னம் ஒத்தும் - மேலும் மேலும் பெருகுகின்ற அன்பின் மென்மையால் அன்னத்தை ஒத்தும்; திளைப்பின் ஆமான் (ஒத்தும்) - கண் முதலிய உறுப்புகளின் துய்ப்பினால் ஆமானை ஒத்தும்; தீதிலார் காமபூமிச் செல்வமே பெரிதும் ஒத்தார் - குற்றமற்ற அவர்கள் இப் புணர்ச்சிக்கு முன்னர்ப் போகபூமியில் உள்ளாரின் செல்வத்தையே பெரும்பாலும் ஒத்திருந்தனர்; காதலால் கதிரொளியவரும் ஒத்தார் - இப்போது வேட்கையினாற் கதிரொளியவராகிய போகபூமியிலுள்ளாரின் தன்மையையும் ஒத்தனர்.

(வி - ம்.) காதல் - எல்லாப்பொருள்களையும் நுகர்தற்குச் செல்லும் வேட்கை. காமபூமிதானப்பயனாற்பெறும் போகபூமி. உம்மை [உயர்வு]

சிறப்பு. ஆதரம் பெருகும் அன்பாவது புணர்வதன் முன்னும் பின்னும் ஒருதன்மைத்தாய்ச் செயற்கையால் மிகும் அன்பு. அன்னம்: புணர்ச்சியால் மெய்யுருகும் மென்மைக்குஉவமம். பலரும் 'துணைபுணர் அன்னத்தின் தூவி' (கலி. ௭௨, சிலப். ௩ - ௬௬) என்று, புணர்ச்சியால் தூவிக்கு மென்மை பிறக்கும் என்றார். 'ஒத்தும்' என்பதனை முன்னும் பின்னும் கூட்டுக. இவ்வெச்சத்தைத் தீதிலாரில் 'தீதின்மை'யோடு முடிக்க. 'தீதிலாத் திளைப்பிற்' பாடமாயின் ஆமானை யொத்தும் தீதிலா மாதராரும் களிறனானும் என்க. ஆமான் நக்குங்காற் பிறக்கும் இனிமையே ஈண்டு உவமம். ஏகாரம் (செல்வமே) தேற்றம்.

ஆமான் செல்வம் என்பதற்கு ஆமானின் திளைப்புச் செல்வம் எனப் பொருள் கொண்டு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள்கோடலாலும் இங்கு நச்சினார்க்கினியர் கூறும் பொருள் கிடைத்தலை உணர்க. (௧௬0)

௧௬0. தன்னமர் காத லானுந் தையலு மணைந்த போழ்திற்
பொன்னனு ளமிர்தமாகப் புகழ்வெய்யோன் பருகி யிட்டான்
மின்னவிர் பூணி னானை வேற்கணார்க் கியற்றப் பட்ட
மன்னிய மதுவின் வாங்கி மாதரும் பருகி யிட்டாள்.

(இ - ள்.) தன் அமர் காதலானும் தையலும் மணந்தபோழ்தில் - தன்னால் விரும்பப்பட்ட காதலனும் அவளும் கூடியபோது; புகழ்வெய்யோன் பொன் அனாள் அமிர்தம் ஆகப் பருகியிட்டான் - புகழை விரும்பிய அவன் திருவையனையாளை அமுதமாகப் பருகினான்; மாதரும் மின் அவிர் பூணினானை வேல்கணார்க்கு இயற்றப்பட்ட மன்னிய மதுவின் வாங்கிப் பருகியிட்டாள் - விசயையும் ஒளிவிளங்கும் பூணினானை மங்கையர்க்குச் சமைத்த மதுவைப் போல ஏற்று (அவன் பருகின தன்மையை அவளும் கண்டு) பருகினாள்.

(வி - ம்.) வாங்கிப்பருகல் - அவன் காட்டக்கண்டு பருகியிடுதல்: ஒருசொல். இதனால் அதர பானமும் அல்குற் பானமும் கூறி மேல் இவற்றிற்கு உவமை கூறுகின்றார். (௧௬௧)

௧௬௧. பவழவாய் பரவை யல்கு லென்றிவை பருகும் வேலான்
கவழமார் களிறு போன்றான் காதலி கரும்பை யொத்தா
டவழ்மதுக் கோதை மாதர் தாமரைப் பூவ தாக
வுமிழ்நகை வேலி னானு மோண்சிறை மணிவண் டொத்தான்.

(இ - ள்.) பவழவாய் பரவை அல்குல் இவை என்று - பவழம் அனைய சிவந்த இதழையும் பரப்புடைய அல்குலையும் கரும்பும் தாமரைப்பூவும் என்று மனத்திற்கொண்டு; -பருகும் வேலான் - நுகரும் சச்சந்தன்; கவழம் ஆர் களிறு போன்றான் - (பவழவாயைப் பருகும்போது) கவளத்தை யுண்ணும் களிற்றைப் போன்றான்; காதலி கரும்பை ஒத்தாள் - விசயை கரும்பைப் போன்றாள்; தவழ்மதுக் கோதை மாதர் தாமரைப் பூவதாக -

தேன்தவழும் மாலையை அணிந்த விசயை(யின் அல்குலைப் பருகும்போது அவள்) செவ்வி குலையாத் தாமரைப் பூவாகவே எப்போதும் இருக்க ; உமிழ்நகை வேலினானும் ஒண்சிறை மணிவண்டொத்தான் - ஒளிவிடும் வேலினன் ஒள்ளிய சிறகுகளையுடைய நீலநிற வண்டைப் போன்றான்.

(வி - ம்.) 'இவை' என்றது கரும்பையும் தாமரைப் பூவையும். கரும்புவமை நெருக்கி நீர் நுகர்தற்கு. பூவதாக - பூவினது தன்மை எக்காலமும் உண்டாக - இது வேறுபாடின்மையின் வேறுபடவந்த உவமமாயிற்று; எனவே [1]பதுமயோனியாம். 'வேலினானும்' என்றது களிறுபோல வன்மையுடையோனும் என்றவாறு. உம்மை: உயர்வு சிறப்பு.

செவ்வி குலையாதிருக்க நுகர்வதொரு வண்டு; இல்பொருளுவமை. (கஅ௨)

கஅ௩. பளிக்கறைப் பவழப் பாவை பரிசெனத் திகழுஞ் சாயற்
களிக்கயல் பொருவ போன்று கடைசிவந் தகன்ற கண்ணா
ளொளிக்கவின் கொண்ட காமத் தூழுறு கனியை யொத்தா
ளளித்தயில் கின்ற வேந்த னஞ்சிறைப் பறவை ஒத்தான்.

(இ - ள்.) பளிக்கு அறை பவழப் பாவைப் பரிசு எனத் திகழும் சாயல் - பளிங்குப் பாறையை அடுத்த பவழப்பாவை இவளது தன்மை என விளக்கும் மென்மையையும் ; களிக்கயல் பொருவ போன்று கடை சிவந்து அகன்ற கண்ணாள் - களிப்பையுடைய கயல்கள் தம்மிற் பொருவன போன்று பொருது கடை சிவந்து அகன்ற கண்களையும் உடைய விசயை; ஒளிக்கவின் கொண்ட காமத்து ஊழுறு கனியை ஒத்தாள் - ஒளியையும் அழகையுங் கொண்ட, விருப்பம் ஊட்டும் முதிர்ந்த கனியைப் போன்றாள் ; அளித்து அயில்கின்ற வேலான் அம்சிறைப் பறவை ஒத்தான் - அவளுக்கு மேன்மேலும் விருப்பத்தையூட்டி நுகரும் சச்சந்தன் அழகிய சிறகையுடைய வாவலைப் போன்றான்.

(வி - ம்.) பளிக்குப் பாறையை அடுத்த பவழப்பாவை இவளது தன்மை யெனத் திகழும் சாயல். ஈண்டு ஒளியது மென்மை; இது செயற்கை நலம். இதற்கு அடுத்தது காட்டும் பளிங்கைப் (குறள். எ0) பவழம் தன் தன்மையாக்கினாற்போல, அடுத்த மகளிர் தன்மையனும் அரசனை இவளும் தன் தன்மையே ஆக்கிக்கொண்டாளெனக் கதை கருதிய நயமுமுண்டு. பொருவபோன்று பொருதென விரிக்க. கொண்ட கனி. அயிறல் - உண்டல். 'உண்டற்குரிய அல்லாப் பொருளை உண்டன போலக் கூறலும் மரபே' (தொல். பொருளியல் கக) 'தோணலமுண்டு துறக்கப்பட்டோர்' (கலி. உக) என்றார் பிறரும். பழமும் வாவலும் வடுப்பட நுகர்தற்குவமை. (கஅ௩)

1. சீவக. உகஅ. உரை.

வேறு

௧௧௩. துறுமலர்ப் பிணையலுஞ் சூட்டுஞ் சுண்ணமு
நறுமலர்க் கண்ணியு நாறு சாந்தமு
மறுநிலத் தமிர்தமு மகிலு நாவியும்
பெறுநிலம் பிணித்திடப் பேரியர் வைகினார்.

(இ - ள்.) துறுமலர்ப் பிணையலும் சூட்டும் சுண்ணமும் - மலர் நெருங்கும் மார்பின் மாலையும் நெற்றிக்கட்டும் சுண்ணப் பொடியும்; நறுமலர்க் கண்ணியும் நாறு சாந்தமும் - நல்ல மலரால் ஆன முடிமாலையும் மணமூறு சந்தனமும்; அறுநிலத்து அமிர்தமும் அகிலும் நாவியும் - அறுசுவை உண்டி முதலியனவும் அகிலும் புழுகும் ஆகிய இவை; பெறுநிலம் பிணித்திட - தம்மை நுகரும் ஐம்பொறிகளைப் பிணிப்ப உயர்ந்த இவர்கள் இன்பமுற்றிருந்தனர்.

(வி - ரை.) அமிர்தம் - அடிசிலும் பானமும் முதலியன. இனி, அறுநிலத்தமிர்தம் - அறுசுவையுமாம்; ஆறுகாலத்திற்கு [இளவேனில் முதலியன] உரிய பானமும் ஆம். (௧௧௩)

௧௧௪. துடித்தலைக் கருங்குழற் சுரும்புண் கோதைதன்
னடித்தலைச் சிலம்பினோ டரவ மேகலை
வடித்தலைக் கண்மலர் வளர்த்த நோக்கமோ
டடுத்துலப் பரிதவ ளூறி லின்பமே.

(இ - ள்.) அவள் ஊறு இல் இன்பம்-அவர்களுடைய இடையூறில்லாத இன்பம்; துடித்தலைக் கருங்குழல் சுரும்புஉண் கோதைதன் - ஏலம் என்னும் மயிர்ச் சாந்தணிந்த கருங்குழலையும் வண்டு நுகரும் மாலையையும் உடைய விசயையின்; வடித்தலைக் கண்மலர் வளர்த்த நோக்கமோடு - மாவடு வனைய கண்மலர்கள் ஊடலையும் கூடலையும் விளைவித்த நோக்கத்தாலே; அடித்தலைச் சிலம்பினோடு மேகலை அரவம் அடுத்து - (அவள் ஊடினபோது) அடி அவன் தலையிற் படுதலிற் பிறந்த சிலம்பின் ஒலியோடும்; (கூடின காலத்துப் பிறந்த மேகலையின் ஒலியோடும்) உலப்பு அரிது - முடிதல் அரிதாயிருந்தது.

(வி - ரை.) 'அவன் ஊறில் இன்பம்' என்றும் பாடம்.

துடி - ஏலம். வடித்தலைக்கண் - ஒப்பினால் வடுவகிரிடத்தே பிற்குங்கண். (௧௧௪)

௧௧௫. இழைகிள ரிளமுலை யெழுத நுண்ணிடைத்
தழைவளர் மதுமலர் தயங்கு பூஞ்சிகைக்
குழைமுகக் கோடியோடு குருதி வேலினான்
மழைமுகின் மாரியின் வைகு மேன்பவே.

(இ - ள்.) இழைகிளர் இளமுலை எழுதும் நுண்இடைத் தழைவளர் மதுமலர் தயங்கு பூஞ்சிகைக் குழைமுகக் கொடியொடு - பூண் விளங்குதற்குக் காரணமான இளமுலையும், ஓவியம் எழுதுவார் இதன் தன்மை கருதி எழுதுதற்குக் காரணமான நுண்ணிடையும், தழையிலே வளர்ந்த தேன்பொருந்திய மலர் விளங்கும் அழகிய கூந்தலும், குழைபொருந்திய முகமும் உடைய கொடியுடன்; குருதி வேலினன் மழைமுகில் மாரியின் வைகும் - குருதி தங்கிய வேலையுடைய சச்சந்தன் மாரிக்காலத்து மழை முகில்போல அருள் பொழிந்து தங்கும்.

(வி - ம்.) முலை முதலியவற்றையுடைய கொடி இல்பொருளுவமை (கஉகூ).

கஉ௩0. படுதிரைப் பவழவா யமுத மாந்தியுங்
கொடிவளர் குவிமுலைத் தடத்துள் வைகியு
மிடியினுங் கொடியினு மயங்கி யாவதும்
கடிமணக் கிழமையோர் கடலின் மிக்கதே.

(இ - ள்.) படுதிரைப் பவழவாய் அமுதம் மாந்தியும் - கடலிற் பவழம்போலும் வாயின் அமுதத்தை உண்டும்; கொடிவளர் குவிமுலைத் தடத்துள் வைகியும் - கொடியில் வளரும் குவிந்த முலையில் தங்கியும்; இடியினும் கொடியினும் யாவதும் மயங்கி - இடிக்கப்படும் மாவைப் போலவும் நூலிற் கொடி போலவும் உணர்வும் உடம்பும் எல்லாம் மயங்கி; கடிமணக் கிழமையோர் கடலின் மிக்கது - அவர்களுடைய மிக்கதான கூட்டத்தின் உரிமை ஒரு கடலினும் மிகுந்தது.

மாந்துதல் - பருகுதல். இடி - சூலங்களை இடித்த மா. கொடியினும் என்புழி கொடி நூலிற்கொடி. மணக்கிழமை என்றது, புணர்ச்சியின்பப்பேற்றினை. (கஉ௩0)

கஉ௩க. கப்புரப் பசுந்திரை கதிர்செய் மாமணிச்
செப்பொடு சிலதிய ரேந்தத் தீவிய
துப்புமிழ்ந் தலமருங் காம வல்லியு
மோப்பரும் பாவைபோன் றறையு மேன்பரே.

(இ - ள்.) கப்புரப் பசுந்திரை கதிர்செய் மாமணிச் செப்பொடு சிலதியர் ஏந்த - கருப்பூரத்தையும் பச்சை வெற்றிலையையும் ஒளிவிடும் மாணிக்கச் செப்பிலே சேடியர் ஏந்த; தீவிய துப்பு உமிழ்ந்து - ஐம்பொறிக்கும் இனிய நுகரும் பொருள்களைத் தானும் கணவனுமாக நுகர்ந்து; அலமரும் காமவல்லியும் - புணர்ச்சிக்கு அலமரும் காமவல்லி போன்ற விசயையும்; ஒப்பு

அரும் பாவை போன்று உறையும் - உவமையற்ற பாவைபோலத் தங்கினாள்.

(வி - ம்.) கப்புரம்: பாகதம்; [கருப்பூரம் என்னும் வடமொழிச் சிதைவு.] காமவல்லியும்:உம்: உயர்வு சிறப்பு. வேறுகருத்துச்செல்லாமல் தன்னையே கருதுவித்தலின் 'பாவை' என்றார்.

இதற்கு முன்பு உலகியல் மணங் கூறிக் காமமிகுதியாற் கெடுகின்றமை மேற்கூறுகின்றார்.

பசுந்திரை - பசிய வெற்றிலைச் சுருள். சுருட்டப்படுதலால் (திரைக்கப் படுதலால்) திரை என்பது அதற்குப் பெயராயிற்று. சிலதியர் - பணி மகளிர். தீவிய - இனிய. துப்பு - நுகர்வன. கற்பகமரத்தே படர்தற்கு அலமருகின்ற காமவல்லி போல்வாள் என்பது கருத்து. பாவை - கொல்லிப்பாவை. இது தன்னைக் கண்டாரை அப்பாற் போகவிடாமல் கவர்ந்து மயக்குதல்பற்றி உவமையாக எடுத்தார் என்பார் நச்சினார்க்கினியர். 'வேறு கருத்துட் செல்லாமல் தன்னையே கருதுவித்தலின் பாவை யென்றார்' என்றார். (கசுஅ)

கசுஅ. மண்ணகங் காவலின் வழுக்கி மன்னவன்
பெண்ணருங் கலத்தொடு பிணைந்த பேரருள்
விண்ணக மிருள்கொள விளங்கு வெண்மதி
யொண்ணிற வுரோணியோ டொளித்த தொத்ததே.

(இ - ள்.) மன்னவன் மண்ணகம் (இருள்கொளக்) காவலின் வழுக்கி - சச்சந்தன் நிலவுலகம் இருளுறக் காவலிற் பிழை செய்து; பெண் அருங்கலத்தொடு பிணைந்த பேரருள் - பெண்களுக்கு அருங்கலமானவளுடன் கூடிய அளவிறந்த கண்ணோட்டம்; விளங்கு வெண்மதி விண்ணகம் இருள்கொள - விளக்கமான திங்கள் வானகம் இருளடைய; ஒண்ணிற உரோணியோடு ஒளித்தது ஒத்தது - ஒளிமிகும் உரோகிணியுடன் மறைந்தது போன்றது.

(வி - ம்.) காவலின்: இன்: [ஐந்தனுருபு] நீக்கப்பொருட்டு. உரோணி: உரோகிணி. விகாரம்: அவ்வுரோகிணி காரணத்தின் இருடி சபிக்க மதிதேய்ந்ததொரு கதை.

பேரருள் என்றது அளவிறந்த கண்ணோட்டத்தை.

உவமைக்குக் கூறிய இருள்கொள என்பதை மண்ணகம் இருள் கொள என்றுங் கூட்டுக. (கசுக)

வேறு

கஎ0. குங்குமத் தோளி னானுங் கொழுங்கயற் கண்ணி னாளுந்
தங்கிய காதல் வெள்ளந் தணப்பறப் பருகு நாளுட்
டிங்கள்வெண் குடையி னாற்குத் திருவிழுக் குற்ற வண்ணம்
பைங்கதிர் மதியிற் றெள்ளிப் பகர்ந்தெடுத் துரைத்து மன்றே.

(இ - ள்.) குங்குமத் தோளினானும் கொழுங்கயற் கண்ணி னாளும் - குங்குமம் அணிந்த தோளானும் மதர்த்த கயலனைய கண்ணாளும்; தங்கிய காதல் வெள்ளம் தணப்பு அறப் பருகும் நாளுள் - நிலைபெற்ற காதற் பெருக்கை நீக்கமின்றி நுகரும் காலத்தில்; திங்கள் வெண்குடையினாற்குப் பைங்கதிர் மதியில் திரு இழுக்குஉற்ற வண்ணம் - திங்களனைய வெண்குடையினை யுடைய அவனுக்குப் பசிய நிலவினையுடைய மதிபோலச் செல்வம் நாளடைவிற் குறைந்த தன்மையை; தெள்ளிப் பகர்ந்து - தெரிந்து கூறி; எடுத்து உரைத்தும் - (பின்னர்) சீவகன் சரிதம் எடுத் துரைக்கத் தொடங்குகிறோம்.

(வி - ம்.) இதன் கருத்து: இச்செய்யுட்கு அங்கமாகிய [நாடு, நகர் கோயிற் சிறப்பு முதலிய] வருணனைகள் கூறி அதற்குரிய தலைவனை காட்டுகின்றார், இத்துணையும் அவன் தோன்றற்குக் காரணங் கூறி அவற்கு முற்பிறப்பில் அன்னப் பார்ப்பைப் பிரித்த தீவினை வந்து குரவரைப் பிரித்தலுங் கூறவேண்டுதலின், திரு இழுக்குற்றமை முற் கூறுகின்றாரென்றுணர்க. திருஇழுக்குறுதலாவது கட்டியங்காரற்கு அரசளித்தலும் அமைச்சர்சொற் கேளாமையும்.

[சீவகன் முற்பிறப்பு வரலாறு இந்நூலின் உஅகூ ஆஞ்செய்யுள் முதலியவற்றால் உணர்க.]

பைங்கதிர் மதியின் திருவிழுக் குற்ற' என மாறுக. மதி - தேய் பருவத்துத் திங்கள்.

இனி, பைங்கதிர் மதி என்பதற்கு அறிவுஎன்றே பொருள் கோடல் அமையும். ஆசிரியர் பரிமேலழகர் இப்பொருளே கொண்டனர். இதனை அவர் "ஒளிதிகழ் உத்தி உருகெழுநாகம்" (கஉ - ச)எனவரும் பரிபாடல் அடிக்கு வாளா - நாகம் மரம் என்றே பொருள் கூறி. 'நெட்டிலை வஞ் சிக்கோ' பழம் பாடல் என்புழியும் 'புல்லிலைவஞ்சிப் புறமதில் அலைக்கும் கல்லென் பொருநை' (புறநா. கஅஎ) என்புழியும் மரவிசேடத்திற் குள்ளன அதன் பெயர்த்தாய ஊரின்கண்ணும் 'திங்கள் வெண்குடை யினாற்குத் திருவிழுக்குற்ற வண்ணம் பைங்கதிர் மதியிற் றெள்ளிப்பகர்ந் தெடுத் துரைத்தும், என்புழிச் சந்திரற்குள்ளது அவன் பெயர்த்தாய அறிவின்கண்ணும் ஏற்றப்பட்டாற் போல்" என்று கூறுதலான் உணர்க. (கஎ0)

உ00. களிறனா னமைச்சர் தம்முட் கட்டியங் கார னென்பா
னொளிறுவாட் டடக்கை யானுக் குயிரென வொழுகு நாளும்
பிளிறுவார் முரசிற் சாற்றிப் பெருஞ்சிறப் பியற்றி வேந்தன்
வெளிறிலாக் கேள்வி யானை வேறுகொண் டிருந்துசொன்னான்.

(இ - ள்.) களிறனான் அமைச்சர் தம்முள் கட்டியங்காரன் என்பான் - களிறு போன்ற சச்சந்தனுக்கு அமைச்சர்களாக வுள்ளவர்களிற் கட்டியங்காரன் என்பவன்; ஒளிறுவாள் தடக்கை யானுக்கு உயிரென ஒழுகும் நாளுள் - விளங்கும் வாளேந்திய

கையையுடைய மன்னனுக்கு உயிர்போலப் பழகிவரும் நாட்களில்; வேந்தன் வெளிறு இலாக் கேள்வியானைப் பிளிறுவார் முரசின் சாற்றிப் பெருஞ் சிறப்பு இயற்றி - அரசன் வெள்ளைத் தன்மையில்லாத கேள்வியையுடைய அவனுக்கு, ஒலிக்கும் முரசினால் நாட்டுக்கறிவித்துப் பெருஞ் சிறப்புகளை நல்கி; வேறு கொண்டிருந்து சொன்னான் - தனியே அழைத்து இருத்திக் கொண்டு கூறுகிறான்.

(வி - ம்.) [நச்சினார்க்கினியர் ஒளிறுவாள் தடக்கையான் கட்டியங்காரனாகவும், வெளிறிலாக் கேள்வியான் நிமித்தகன் என்னும் அமைச்சனாகவுங் கொண்டு மாட்டேற்றிப் பொருள் கூறுவர்.]

அவர் கூறுவது; 'கோதனான்' (சீவக உச0) என்றும் 'கரிமாலை நெஞ்சினான்' (சீவக உகூச) என்றும் 'கல்லா மந்திரி' (சீவக. கூசகு) என்றும் மேற்கூறலின், கட்டியங்காரனை 'வெளிறிலாக் கேள்வியான்' எனலாகாது; இனி இகழ்ச்சிக் குறிப்பு என்பாருமுளர் என்பது.

இக்கூற்றால் வெளிறிலாக் கேள்வியானைக் கட்டியங்காரன் எனவே இவருக்கு முந்திய உரையாசிரியர்கள் கூறினர் என்றும் அது இகழ்ச்சிக் குறிப்பு என்று கருதினர் என்றும் அறியலாம். நிமித்திகன் என்ற பெயருடைய மந்திரி யொருவனைப் பின்னர் 'ஓர் நிமித்திகன்' (சீவக உ0ச) எனக்கூறுதலானும், இங்குப்பெயர் கூறாமையானும், ஆற்றொழுக்காகப் பொருள்கோடற்கியலாவழியே மாட்டேறுவேண்டுமாதலானும் கட்டியங்காரனெனக் கோடலே தக்கது.]

மதச்செருக்காற் பாகன்தோட்டியை நீவுமாறுபோலக்காமக்களிப்பால்தன் அமைச்சர் கூற்றைக் கடத்தல்நோக்கிக், 'களிறனான்' என்றார். நிமித்திகன் கருமமே கூறுதலும் கட்டியங்காரன் அரசன் கருத்திற்கேற்ப ஒழுகுதலும் இரண்டற்குங் காரணம், (கஎக)

உ0க. அசைவிலாப் புரவி வெள்ளத் தரிஞ்சயன் குலத்துட் டோன்றி
வசையிலாள் வாத்தின் வந்தாள் வான்சுவை அமிர்த மன்னாள்
விசையையைப் பிரித லாற்றேன் வேந்தனீ யாகி வைய
மிசைபடக் காத்தல்வேண்டும் இலங்குபூண் மார்ப வென்றான்.

(இ - ள்.) இலங்குபூண் மார்ப! - விளங்கும் பூண் அணிந்த மார்பனே!; அசைவு இலாப் புரவி வெள்ளத்து அரிஞ்சயன் குலத்துள் தோன்றி - தோலாத புரவிப்பெருக்கையுடைய அரிஞ்சயன் மரபிலே தோன்றி; வசையிலாள் வாத்தின் வந்தாள் - குற்றமற்றவளாய், என் முற்பிறவியில் வேண்டுகோளாலே பிறந்தவளும்; வான்சுவை அமிர்தம் அன்னாள் விசயையை - சுவைமிகும் வானுலக அமிர்தம் போன்றவளும் ஆகிய விசயையை; பிரிதல் ஆற்றேன் - பிரியும் ஆற்றல் இலேன்; நீ வேந்தன் ஆகி வையம் இசைபடக் காத்தல் வேண்டும் என்றான் - (ஆகையால்) நீ அரசனாகி உலகைப் புகழ்பெறக் காப்பாயாக என்று கூறினான்.

(வி - ம்.) அரிஞ்சயன்: விசயை பாட்டன். வரையிலாள்: வினையெச்சமுற்று. 'வேண்டும் என்பது உம்மீற்றுன் வந்ததோர் ஏவல் கண்ணிய வியங்கோள்; 'வாழ்தல் வேண்டும் இவன் வரைந்த வைகல்' (புறநா. கூ௬எ) என்றார் பிறரும். (௧௭௨)

உ௭௨. அண்ணலா னுரைப்பக் கேட்டே யடுகளிற் றெருத்தி னிட்ட
வண்ணப்பூந் தவிசு தன்னை ஞமலிமே லிட்ட தொக்குங்
கண்ணகன் ஞாலங் காத்தல் எனக்கெனக் கமழுங் கண்ணி
மண்ணகம் வளருந் தோளான் மறுத்துநீ மொழிய லென்றான்.

(இ - ள்.) அண்ணல்தான் உரைப்பக் கேட்டு - (கட்டியங்காரன்) தான் கருதியிருந்ததனை அரசனே கூறக் கேட்டு (மகிழ்ந்து); எனக்குக் கண் அகல் ஞாலம் காத்தல் - என் நிலையில் இடமகன்ற உலகை ஆளுவது; அடுகளிற்று எருத்தின் இட்ட வண்ணப் பூந்தவிசு தன்னை ஞமலிமேல் இட்டது ஒக்கும் - அடுகளிற்றின் கழுத்தில் இட்ட அழகிய கழுத்து மெத்தையை நாயின் மேல் இட்டது போலாகும்; என - என்று கூறி மறுப்ப; கண்ணி கமழும் மண்ணகம் வளரும் தோளான் - மாலை மணக்கும் நில உலகம் வாழும் தோளையுடைய மன்னன்; நீ மறுத்து மொழியல் என்றான் - என் பொருட்டாக நீ மறுத்துக் கூறாதே என்றான்.

(வி - ம்.) தவிசு - கழுத்து மெத்தை. 'மண் எழுவனைய தோள்' பாடமாயின், 'மண்ணிய எழு' ஆம்; 'ஆவுதிமண்ணி' (மதுரைக். ௪௯௪) என்றாற்போல. 'தோளாய்' என்பதும் பாடம்.

இச் செய்யுட்கு நச்சினர்க்கினியர், தன்தலைவன்பால் ஒப்பற்ற அன்புடையதாய் அவனால் செயப்படுந் துன்பத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் எறிந்த வேல் மெய்யதா வால்குழைக்கும் நாயினையே தனக்கு உவமை கூறிக்கொண்டான் கட்டியங்காரன்; சச்சந்தன் தன்னை ஐயுறுமைப் பொருட்டென்பது பட "வேறோரூர்தி கூறாது ஞமலியைக் கூறினான். அவன் அயிராது தருதற்கு" என்று கூறியது ஆற்றவும் இன்பமுடைத்து. (௧௭௩)

உ௭௩. எழுதரு பருதி மார்ப னிற்றென விசைத்த லோடுந்
தொழுதடி பணிந்து சொல்லுந் துன்னலர்த் தொலைத்த வேலோய்
கழிபெருங் காத லாள்கட் கழிகலம் பெறுக வையம்
பழிபடா வகையிற் காக்கும் படுநுகம் பூண்பல் என்றான்.

(இ - ள்.) எழுதரு பருதிமார்பன் இற்றுஎன இசைத்தலோடும் - காலை யிளஞாயிறு போலும் மார்பனான சச்சந்தன் என்னிலைமை இத்தன்மைத்து என்று கூறிய அளவிலே; தொழுது அடிபணிந்து - அடியைத் தொழுது கும்பிட்டு; சொல்லும் துன்னலர்த் தொலைத்த வேலோய் - கூறப்படும் பகைவரை

அழித்த வேலவனே!; கழிபெருங் காதலாள்கண் கழிநலம் பெறுக - நீ மிகப்பெருங் காதலியினிடத்திலே மிகவும் இன்பம் அடைக; பழிபடா வகையில் வையம் காக்கும் படுநுகம் பூண்பல் என்றான் - (யான்) பழிவாரா வகையில் நிலவுலகைக் காக்கும் பெரிய சுமையைப் பூண்பேன் என்று கட்டியங்காரன் கூறினான்.

(வி - ம்.) தன் நினைவை அவன் காரியம்போற் கூறினான்.

மார்பன் : சச்சந்தன். இற்று - இத்தன்மைத்து. 'வையம் இசை படக்காத்தல் வேண்டும்' (உ0க) என்ற மன்னனுக்கு 'வையம் பழிபடா வகையிற் காக்கும் படுநுகம் பூண்பல்' என்றதன்கண் கட்டியங்காரன் தன்னடக்கமும் நின்பொருட்டே இச் சுமையைப் பூண யான் இசையா நின்றேன் என்பதுந் தோன்றுதல் உணர்க. (கஎச)

உ0ச. வலம்புரி பொறித்த வண்கை மதவலி விடுப்ப வேகிக்
கலந்தனன் சேனை காவல் கட்டியங் கார னென்ன
வுலந்தரு தோளி னாய்நீ யொருவன்மேற் கொற்றம் வைப்பி
னிலந்திரு நீங்கு மென்றோர் நிமித்திக னெறியிற் சொன்னான்.

(இ - ள்.) வலம்புரி பொறித்த வண்கை மதவலி விடுப்ப ஏகி - வலம்புரி தீட்டிய வண்கையினாலே, மதவலியாகிய சச்சந்தன் காட்டி விடுப்பச் சென்று; சேனை காவல் கட்டியங்காரன் கலந்தனன் என்ன - சேனையைக் காப்பதிற் கட்டியங்காரன் சேர்ந்தான் என்று கூறக்கேட்டு; உலம்தரு தோளினாய் நீ ஒருவன் மேற் கொற்றம் வைப்பின் - கற்றூண் போன்ற தோளினாய்! நீ ஒருவனிடம் உன் ஆட்சியைச் சுமத்தினால்; நிலம்தரு நீங்கும் என்று - நிலமும் திருவும் நின்னைவிட்டுப் போய்விடும் என்று; ஓர் நிமித்திகன் நெறியிற் சொன்னான் - ஒப்பற்ற நிமித்திகன் என்னும் அமைச்சன் நெறியுறக் கூறினான்.

(வி - ம்.) [நச்சினார்க்கினியர் ஓர் என்பதற்கு 'நீயே ஆராய்ந்து பார்' என்று பொருள் கூறுவர். அதற்கு முடிபு, 'என்று ஓர்' என்பதனை 'ஓர் என்று' என மாற்ற வேண்டும்.]

'பொறித்த' எனப் பிறவினையாற் கூறினார், அயன் படைத்தல் நோக்கி. மத: [வலியை] விசேடித்த உரிச்சொல். உலம் வளர்க்குந் தோள்.

அரசற்குரிய அங்கம் ஆறனுள் படையே தலைசிறந்தது ஆதல்பற்றி அரசன் ஏவல் பெற்றவுடன் கட்டியங்காரன் படைஞரை வயப்படுத்து தற்றொழிலையே முதற்கண் மேற்கொண்டான் என்பது போதரத் தேவர் "மதவலி விடுப்ப ஏகிக் கலந்தனன் சேனை காவல் கட்டியங்காரன்" என்றோதுதல் உணர்க. மதவலி: அன்மொழித்தொகை; சச்சந்தன்.

'நீ' என்றது அரசுரிமையுடைய நீ என்பதும் 'ஒருவன்' என்றது ஏதிலான் ஒருவன் என்பதும்பட நின்றமை நினைக. (கஎரு)

உ0௫. எனக்குயி ரென்னப்பட்டா னென்னலாற் பிறரை யில்லான்
முனைத்திற முருக்கி முன்னே மொய்யமர் பலவும் வென்றான்
றனக்கியான் செய்வ செய்தேன் றான்செய்வ செய்க வொன்று
மனக்கிறு மொழிய வேண்டா வாழிய ரொழிக வென்றான்.

(இ - ள்.) எனக்கு உயிர் என்னப்பட்டான் - என் உயிர் போன்றவன்; என் அலால் பிறரை இல்லான் - என்னையன்றித் தனக்கு ஆதரவாகக்கொண்டு மற்றவரை அடையாதவன்; முன்னே முனைத்திறம் முருக்கி மொய் அமர் பலவும் வென்றான் - இச் சிறப்பை அவன் பெறுதற்கு முன்னேயே போர்க்களங்களின் அணிவகுப்பு முதலிய கூறுபாடுகளை அழித்துச் சிறந்த போர் பலவினும் வெற்றியுற்றான்; தனக்கு யான் செய்வ செய்தேன்; (ஆகையால்) அவனுக்கு நான் செய்யுங் கடமைகளைச் செய்தேன் - தான் செய்வ செய்க - அவன் தனக்கு விருப்பமானவற்றைச் செய்துகொள்க; ஒன்றும் மனக்கு இறு மொழிய வேண்டா - நீ சிறிதும் மனத்திற்குத் தீமை தரும் பொருளமைச் சொற்களைச் சொல்லவேண்டா; வாழியர் - நீயும் நின்னிலையிலே நில்; ஒழிக என்றான் - இனி இம் மொழியைத் தவிர்க என்றுரைத்தான்.

(வி - ம்.) என்னலாற் பிறரை யில்லான்: இன்மை உடைமைக்கு மறுதலை. 'வென்றான்' எனவே நடத்துதற்குரியவன் என்றான். நன்மையுந் தீமையும் கருதிச் செய்வ எனப் பன்மையாற் கூறினார். (௧௭௬)

உ0௬. காவல குறிப்பன் றேனுங் கருமமீ தருளிக் கேண்மோ
நாவலர் சொற்கோண் டார்க்கு நன்கலாற் றீங்கு வாரா
பூவலர் கோடிய ஞர்கட் போகமே கழுமி மேலும்
பாவமும் பழியு முற்றார் பற்பலர் கேளி தென்றான்.

(இ - ள்.) காவல! நாவலர் சொற் கொண்டார்க்கு நன்கு அலால் தீங்கு வாரா - அரசே! அமைச்சர் சொற்கேட்டவர்க்கு நன்மையே அல்லாமல் தீமைகள் வாரா; குறிப்பு அன்றேனும் அருளிக் கேண்மோ - திருவுளம் இன்றேனும் அருள்கூர்ந்து கேட்க; ஈது கருமம் - ஒருவன்பால் அரசுரிமையை நல்காதிருப்பது காரியம்; (என்றான், அதற்கு உடம்படாமையின்) பூஅலர் கொடியனார்கண் போகமே கழுமிப் பாவமும் பழியும் உற்றார் மேலும் பற்பலர் இதுகேள் என்றான் - மலர் மலர்ந்த கொடியனைய மங்கையர்பால் இன்பமே கொண்டு மயங்கிப் பாவமும் பழியும் அடைந்தோர் நின்னை ஒழிய முன்னும் பற்பலர் உளராயினர்; இதனைக் கேள் என்றான்.

(வி - ம்.) நாவலர் - அமைச்சர்: கழுமி - மயங்கி [1]இஃது உலகியலாற் கூறினான். மேற்கூறுவன வெல்லாம் போகத்தையே நோக்குதலின், இதுவென ஒருமையாற் கூறினான். (௧௭௭)

---

1. அமைச்சர் சொற்கேட்டால் அரசனுக்குத் தீங்கு வாராதென்பது.

உ0எ. பெரும்பெயர்ப் பிரம னென்னும் பீடினற் பெரிய நீரா
னரும்பிய முலேயி னளுக் கணிமுக நான்கு தோன்ற
விரும்பியாங் கவளே யெய்தான் விண்ணக மிழந்த தன்றித்
திருந்தினற் கின்று காறுஞ் சிறுசோல்லாய் நின்ற தன்றே.

(இ - ள்.) பெரும்பெயர்ப் பிரமன் என்னும் பீடினற் பெரிய நீரான் - பெரும்புகழ் பெற்ற பிரமன் என்னும் தவத்தாற் பேரியல்பு பெற்றவன்; அரும்பிய முலேயினளுக்கு - அரும்பனேய முலேகளுடைய திலோத்தமையின் பொருட்டு; அணிமுகம் நான்கு தோன்ற விரும்பிஆங்கு அவளே எய்தான் - அழகிய முகங்கள் (முன்னிருந்த முகமன்றி) நான்கு தோன்ற விரும்பி நோக்கியும் அவளே ஆங்கு அடைய முடியாமல்; விண் அகம் இழந்தது அன்றி-வானுலகை இழந்ததோடு நில்லாமல்; திருந்தினற்கு இன்றுகாறும் சிறுசொல்லாய் நின்றது - தவத்தால் திருந்திய அவனுக்கு அது இன்றுவரையிற் பழிச்சொல்லாய் நின்றதல்லவோ?

(வி - ம்.) பெயர் - புகழ். அன்றே: ஏ வினு. முறைசெய்யாமையின் தன்னிலே யிழந்தான். 'தோற்றி' என்று பாடம்.

நான்முகம் தோன்றியது: பிரமனுக்கு அரம்பையரிடத்துக் காமம் உண்டாயிற்று. அவர்கள் இணங்காமையால், அவர்களே அடைதற்குரிய இந்திர பதவியை வேட்டுத் தவம் புரிந்தான். மூன்றரைக் கோடி ஆண்டுகள் கடந்தன. இந்திரன் தன் பதவிக்கு வேருெருவன் வர விருப்ப மில்லாமையாற் பிரமன் தவத்தை அழிக்கத் திலோத்தமை என்னும் அரம்பையை அனுப்பினன். அவள் பிரமன் எதிரில் வந்து ஆடல் பாடலால் ஒருபுறம் நின்று மயக்கினள். பிரமன் விழித்துப் பார்த்தான். இவள் மற்ருெரு புறம் சென்று ஆடினள். அப்புறம் திரும்பினற் பிறதவமுனிவர்கள் இகழ்வார்கள் என்று நினைத்துத் தன் ஒருகோடி ஆண்டின் தவச்சிறப்பால் அவளிருந்த பக்கம் ஒரு முகம் உண்டாக்கி நோக்கினன். அவள் மறுபுறம் சென்ருள். அங்கும், மற்ருெரு புறத்திலும் அவ்வாறே மற்றும் இரண்டு கோடி ஆண்டின் தவச்சிறப்பால் இரு முகமும் உண்டாக்கிக்கொண்டு இயற்கையான ஒரு முகத்துடன் நான் முகனகி அவள் சென்ற திசையெலாம் நோக்கினன். அவள் வானிலே நின்று ஆடினள். அரைக்கோடி ஆண்டின் தவச்சிறப்பால் மேனேக்கிய முகமொன்றும் அமைத்துக்கொண்டான். அவள் மறைந்தாள். காமத்தை அடக்கவியலாத பிரமன் ஐம்முகங்களுடன் வானவழியே செல்லும் தெய்வ மங்கையரை வலிதிற் பற்றித் துன்புறுத்தினன். வானவர் வேண்டுகோளாற் சாதாசிவமூர்த்தி பிரமனுடைய மேனேக்கிய தலேயைக் கிள்ளியெறிய. நான்முகனகிய அவன் எல்லோராலும் பழிக்கப்பட்டுத் தன் பதவியையும் இழந்தான். இவ்வாறு தர்மபரீட்சை என்னும் சைன நூலில் மூன்ரும் படலத்திற் கூறப்படுவதாக டாக்டர் உவே. சாமிநாதையரவர்களின் பதிப்பிற் கூறப்படுகிறது.

சைவ நூல்களில் இதற்கு வேருன கதைகள் கூறப்படுகின்றன.
(கஎஅ)

உ0அ. கைம்மலர்க் காந்தள் வேலிக் கணமலை யரையன் மங்கை
மைம்மலர்க் கோதை பாகங் கொண்டதே மறுவ தாகக்
கொய்ம்மலர்க் கொன்றை மாலைக் குளிர்மதிக் கண்ணி யாற்குப்
பெய்ம்மல ரலங்கல் மார்ப பெரும்பழி யாயிற் றன்றே.

(இ - ள்.) பெய்ம்மலர் அலங்கல் மார்ப-மலரால் தொடுத்த மாலை மார்பனே!; கைம்மலர்க் காந்தள்வேலிக் கணமலை அரையன் மங்கை மைம்மலர்க் கோதை - கைபோல மலரும் காந்தள் வேலியை யுடைய, தொகுதியாகவுள்ள மலைகளுக்கரசன் மனைவி மேனை பெற்ற, நீலமலராற் செய்த கோதையணிந்த இறைவியை; பாகம் கொண்டதே மறுவதுஆக-இடப்பக்கத்தில் வைத்ததே மறு வுடைய தொன்றாக, கொய்ம்மலர்க் கொன்றை மாலைக் குளிர்மதிக் கண்ணியாற்கு - கொய்த மலராகிய கொன்றை மாலையையும் குளிர்ந்த பிறைக்கண்ணியையும் உடைய இறைவனுக்கு பெரும்பழி ஆயிற்று அன்றே - பெரிய பழியாக முடிந்தது அல்லவோ?

(வி - ம்.) மைம்மலர்க் கோதை - நீலமலராற் செய்த கோதை; இறைவி : ஆகுபெயர். மாலை - அடையாளப் பூ. கண்ணி - சூடும்பூ. [1]'கண்ணியும் தாரும் எண்ணினர் ஆண்டே' (தொல். மரபு. எக)என்றார்.

மலையரையன் மங்கை: மேனை. மலர்க்கோதை: பார்ப்பதி. மதிக் கண்ணியான்: சிவன். (கஎக)

உ0கூ. நீனிற வண்ண னன்று நெடுந்துகில் கவர்ந்து தம்முன்
பானிற வண்ண னேக்கிற் பழியுடைத் தென்று கண்டாய்
வேனிறத் தானை வேந்தே விரிபுனற் றொழுனை யாற்றுட்
கோனிற வளையி னார்க்குக் குருந்தவ னொசித்த தென்றான்.

(இ - ள்.) வேல் நிறம் தானை வேந்தே - வேலின் விளக்க முறு படையையுடைய மன்னனே!; அன்று நீல்நிறம் வண்ணன் நெடுந்துகில் கவர்ந்து - முற்காலத்தில் நீலநிறமுடைய கண்ணன் பல துகில்களைக் கவர்ந்து; தம்முன் பால்நிறம் வண்ணன் நோக்கிற் பழியுடைத்து என்று - தன் முன்னவனாகிய பலதேவன் பார்த் தாற் பழிவரும் என்று எண்ணி; விரிபுனல் தொழுனை ஆற்றுள் கோல்நிற வளையினார்க்கு அவன் குருந்து ஒசித்தது என்றான் - பரவிய நீரையுடைய யமுனையாற்றிலே நீராடிய திரண்ட ஒளி மிகும் வளையினை யணிந்த ஆய்ச்சியருக்குக் கண்ணன் குருந்தை ஒடித்தது என்றான்.

(வி - ம்.) வேனிறம் - வேலினது விளக்கம். கோல் - திரட்சி ஒசித்தது: மறைந்தது என்றுங் கூறுவர்.

1- கண்ணி கார்நறுங் கொன்றை காமர் - வண்ண மார்பிற் றாருங் கொன்றை (புறநா. கடவுள் வாழ்த்து.)

நீலநிறம் - நீல்நிறம் என நின்றது. நீனிறவண்ணன்: கண்ணன். பானிறவண்ணன் - பலதேவன். (௧அ௦)

௨௧௦. காமமே கன்றி நின்ற கழுதைகண் டருளி னாலே
வாமனார் சென்று கூடி வருந்தினீ ரென்று வையத்
தீமஞ்சேர் மாலை போல விழித்திடப் பட்ட தன்றே
நாமவேற் றடக்கை வேந்தே நாமிது தெரியி னென்றான்.

(இ - ள்.) நாமவேல் தடக்கை வேந்தே! - அச்சந்தரும் வேலேந்திய பெரிய கையையுடைய அரசே!; காமமே கன்றிநின்ற கழுதை கண்டு-காமத்திலேயே அடிப்பட்டு நின்ற ஆண் கழுதையைப் பார்த்து; அருளி னாலே வாமனார் சென்று கூடி வருந்தினீர் என்று - அருளாலே புத்தனார் பெண் கழுதையாய்ச் சென்று கூடி, 'இக் காமத்தாலே வருந்தினீரே' என்ன;. நாம் இது தெரியின் - நாம் (அவ்வாறு நிகழ்ந்த) இக் காமத்தை ஆராயின்; வையத்து ஈமம்சேர் மாலைபோல இழித்திடப்பட்டது-உலகிலே சுடுகாட்டில் விழுந்த மாலைபோல இழித்துக் கூறப்பட்டது; அல்லவோ?; என்றான் - என்று கூறினான்.

(வி - ம்.) காமமே: ஏகாரம், பிரிநிலை. என்று - என்ன.

வாமனார்: புத்தன். ஆர் விகுதி, இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. வருந்தினீர்-வினா. ஈமம் - சுடுகாடு. நாமம் - அச்சம். (௧அ௧)

௨௧௧. படுபழி மறைக்க லாமோ பஞ்சவ ரன்று பெற்ற
வடுவுரை யாவர் பேர்ப்பார் வாய்ப்பறை யறைந்து தூற்றி
யிடுவதே யன்றிப் பின்னு மிழுக்குடைத் தம்ம காம
நடுவுநின் றுலக மோம்ப லல்லதே போலு மென்றான்.

(இ - ள்.) படுபழி மறைக்கலாமோ?-காமத்தாற் பிறந்த பழியை மறைக்க முடியுமோ?; பஞ்சவர் அன்று பெற்ற வடுவுரை யாவர் பேர்ப்பார்? - அக்காலத்திற் பாண்டவர் ஐவரும் ஒருத்தியையே மனைவியாக்கலிற் பெற்ற பழியுரையை நீக்குவார் யார்?; காமம் வாய்ப்பறை அறைந்து தூற்றி இடுவதே அன்றிப் பின்னும் இழுக்கு உடைத்து - காமம் வாய்ப்பறையாலே பரப்பித் தூற்றியிடுதல் அன்றி மறுமையினும் நரகம் முதலியவற்றைத் தரும் வழுவுடையது; நடுவுநின்று உலகம் ஓம்பலே நல்லது போலும் என்றான் - (ஆதலால்) நடுவுநிலையிலே நின்று உலகைக் காத்தலே நல்லது என்றான்.

(வி - ம்.) போலும்: ஒப்பில் போலி. [ஓம்பலே நல்லது என மாறுக.]

பஞ்சவர்: ஐவர், பாண்டவர். அன்று: பண்டறி சுட்டு. (௧அ௨)

உகஉ. ஆரறி விகழ்தல் செல்லா வாயிரஞ் செங்க ணானுங்
கூரறி வுடைய நீரார் சொற்பொருள் கொண்டு செல்லும்
பேரறி வுடைமை நீயும் பிணையனாட் கவலஞ் செய்யு
மோரறி வுடைமை யென்று னுருத்திர தத்த னென்பான்.

(இ - ள்.) ஆரறிவு இகழ்தல் செல்லா ஆயிரம் செங்கணானும் - பேரறிவை மற்றோர் இகழ்தல் இயலாத ஆயிரங் கண்ணனான இந்திரனும்; கூர்அறிவு உடைய நீரார் சொற்பொருள் கொண்டு செல்லும் - கூரிய அறிவுடைய பண்பினராம் அமைச்சர் சொல்லின் பொருளைக் குறிக்கொண்டு நடப்பான்; நீயும் பேரறிவு உடைமை-இந்திரனைப்போல நீயும் பேரறிவு உடையாய்; பிணை அனாட்கு அவலம் செய்யும் ஓர் அறிவுடைமை என்றான் உருத்திரதத்தன் என்பான் - எனினும் இப்போது பிணைபோன்ற விசயைக்குத் துன்பம் உண்டாக்கும் ஓரறிவு உடைமை ஆனாய் என்று உருத்திரதத்தன் உரைத்தான்.

(வி - ரை.) அவலம்: அரசன் கொலை செய்யப்படல்.

[நிமித்திகன் கூறியவற்றை அரசன் கேளாமையின் உருத்திரதத்தன் இங்ஙனம் உரைத்தான்.]

ஆர் அறிவு - நிரம்பிய அறிவு. கூர்அறிவு - கூர்த்த அறிவு. நீயும் என்புழி உம்மை சிறப்பு. பிணையனாள் - பெண்மான் போன்ற விசயை. ஓர் அறிவு என்றது காமமே கன்றிநின்ற இவ்வோரறிவே என்பதுபட நின்றது. (கஅ௩)

உகங. அளந்துதாங் கொண்டு காத்த வருந்தவ முடைய நீரார்க்
களந்தன போக மெல்லா மவரவர்க் கற்றை நாளே
யளந்தன வாழு நாளு மதுவெனக் குரைய லென்றான்
விளங்கொளி மணிகள் வேய்ந்து விடுசுட ரிமைக்கும் பூணான்.

(இ - ள்.) விளங்கு ஒளிமணிகள் வேய்ந்து விடுசுடர் இமைக்கும் பூணான் - ஒளிவீசும் மணிகள் பதித்து ஒளிவிடும் பூண்களையுடைய சச்சந்தன்; தாம் அளந்துகொண்டு காத்த அருந்தவம் உடையார்க்கு-தாம் அளவாகக்கொண்டு போற்றிய அரிய தவத்தினர்க்கு; அற்றைநாளே போகம் எல்லாம் அளந்தன - கருவில் அமைந்தபோதே நுகர்ச்சியெல்லாம் அளவிடப் பட்டுள்ளன; அவரவர்க்கு வாழும் நாளும் அளந்தன - அவரவர்க்கு அப்போது வாழ்நாட்களும் அளவிடப்பட்டுள்ளன; அது எனக்கு உரையல் என்றான் - (ஆகவே) நிலையாமையைப் பற்றி நீ எனக்கு உரைத்தல் வேண்டா என்று கூறினான்.

(வி - ரை.) போகமும் என்னும் உம்மை கூறிற்றிலர், செஞ்சொலாய் முற்படக் கிடத்தலின். 'நிலம்திரு நீங்கும்' (உ0ச) என நிமித்திகன்

கூறிய செல்வ நிலையாமையையும், உருத்திரதத்தன் கூறிய யாக்கை நிலையாமையையும் நிலையாமை என ஒருமையாக்கி, அது' என ஒருமையாற் கூறினன். உரையல் என்றான் நிமித்திகனை நோக்கி, அவன் உரியன் ஆதலின். (க௮௪)

உகசு. மூரித்தேந் தாரி னாய்நீ முனியினு முறுதி நோக்கிப்
பாரித்தேன் றரும நுண்ணூல் வழக்கது வாதல் கண்டே
வேரித்தேங் கோதை மாதர் விருந்துனக் காக வின்பம்
பூரித்தேந் திளைய கொங்கை புணர்கயான் போவ லென்றான்.

(இ - ள்.) மூரித்தேன் தாரினாய் - பெருமையுடைய தேன் பொருந்திய மாலையினாய்; தரும நுண்ணூல் வழக்குஅது ஆதல் கண்டு உறுதி நோக்கிப் பாரித்தேன் - நுண்ணிய அறநூலின் ஆணை இடித்துக் கூறல் அமைச்சர்க்கு இயல்பு என்பதை உணர்ந்து, நின்நலத்தை நோக்கி இதுவரை பரக்கக் கூறினேன்; வேரித்தேன் கோதை மாதர் பூரித்து ஏந்து இளைய கொங்கை விருந்து இன்பம் உனக்காகப் புணர் - மணமுறு தேன் பொருந்திய மாலையணிந்த மாதரின் பூரித்து ஏந்திய இளைய கொங்கையின் புதிய இன்பம் உனக்குக் கிடைக்குமாறு புணர்க; நீ முனியினும் யான் போவல் என்றான்-நீ என்னை வெறுத்தாலும் (நின் தவறு காணாமல்) யான் துறவிடத்தே செல்வேன் என்று நிமித்திகன் கூறினான்.

(வி - ம்.) மூரி பண்பு மாத்திரம் உணர்த்தாது பெயராதலின் வேற்றுமைத் தொகை;- முனியினும் என்பது எதிர் காலம் உணர்த்தும் எச்சம்; உம்மை ஐயம், 'இளைய கொங்கை' என்று இளமை நிலையாமை கூறினான். அரசன் போவென்னாமல் தானே போவேன் என்றல் நீதியன்மையின். துறவு உட்கோள் ஆயிற்று. [1]இதனான், 'வெளிறிலாக் கேள்வியான்' (சீவக.உஎ) என்றார்.

'களிறனான்' (சீவக உஎ) முதல் இத்துணையும் ஒரு தொடர்.

பாரித்தல் - மிக மிக விரித்துப் பேசுதல். 'தரும நுண்ணூல்' என்றது திருக்குறளை. அதன்கண் கூறப்படுவது,

"அறிகொன் றறியான் எனினும் உறுதி
உழையிருந்தான் கூறல் கடன்" (குறள். ௬௩௮)

என்பது. (க௮௫)

வேறு

உகரு. இனமா மேன்றவரைப் பினுமே தமேனான்
முனமா கியபான் மைமுளைத் தெழலாற்
புனமா மலர்வேய் நறும்பூங் குழலாண்
மனமா நெறியோ டியமன் னவனே.

1. வெளிறிலாக் கேள்வியான் நிமித்திகனென நச்சினார்க்கினியர் கருதியது முற்கூறப்பட்டது.

(இ - ள்.) புனமாமலர் வேய் நறும் பூங்குழலாள் மனம் ஆம் நெறி ஓடிய மன்னவன் - முல்லை மலர்சூடிய மணமிகும் அழகிய குழலாள்பால் மனங்கொண்ட, அரச நெறிகெட்ட அரசன்; முனம் ஆகிய பான்மை முளைத்து எழலால் - முற்பிறப் பின் தீவினை முளைத்துத் தோன்றுதலாலே; இனம் ஆம் என்று உரைப்பினும் ஏதம் எணான்-நின் வேட்கை முற்கூறிய தேவர் களின் வேட்கைக்கு இனமானது என்று பின்னும் கூறினும் தனக்கு வரும் தீங்கை எண்ணாதவன் ஆனான்.

(வி - ம்.) குழலாள் மனமாம் மன்னவன், நெறியோடிய மன்ன வன் என இயைக்க.

இனம் என்றது யான் முற்கூறிய தேவர் காமத்திற்கு இனம் என்ற வாறு. எணான் - எண்ணான். பான்மை — ஊழ். ஈண்டுப் போகூழ். இச் செய்யுள் நூலாசிரியர் சச்சந்தனுக்கு இரங்கிக் கூறியது.

'ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று
சூழினும் தான்முந் துறும்''

என்றிரங்கினவாறு. நெறி - தனக்குரிய அரசியனெறி. (கஅசு)

உகசு. கலையார் துகிலேந் தல்குலுங் கதிர்சூழ்
முலையார் தடமும் முனியா துபடிந்
துலையாத் திருவின் னமிர்துண் டொளிசேர்
மலையார் மணிமார் பன்மகிழ்ந் தனனே.

(இ - ள்.) திருவின் கலைஆர் துகில் ஏந்து அல்குலும் - விசயையின் மேகலையும் துகிலும் அணிந்த அல்குலையும்; கதிர் சூழ் முலைஆர் தடமும் - ஒளிவிடும் முலைத்தடத்தையும்; முனி யாது படிந்து - வெறாது தோய்ந்து; உலையா அமிர்து உண்டு - கெடாத இளமைச் செவ்வியை நுகர்ந்து; ஒளிசேர் மணிமலைஆர் மார்பன் மகிழ்ந்தனன் - ஒளிபொருந்திய மலையனைய மார்பன் (வேறு மனக்கவலையின்றி) மகிழ்ந்தான்.

(வி - ம்.) மலையார் : ஆர் : ஒத்த. (கஅஎ)

உகஎ. விரிமா மணிமா லைவிளங் குமுடித்
திருமா மணிசிந் துதிளைப் பினரா
யெரிமா மணிமார் பனுமேந் திழையு
மருமா மணிநா கரிணை யினரே.

(இ - ள்.) எரிமாமணி மார்பனும் ஏந்து இழையும் - ஒளி விடும் மணிமார்பனும் விளங்கும் பூணினளும்; விரிமா மணிமாலை விளங்குமுடித் திருமாமணி சிந்து திளைப்பினராய் - மார்பிற் டந்த விரிந்த மாமணி மாலையும் நீல மணிபோலும் மயிர்முடி

யிற் கிடந்த தெய்வ வுத்தியும் சிதறும் முயக்கத்தினராய்; அரு மாமணி நாகரின் ஆயினர் - அரிய பெரிய மாணிக்கத்தையுடைய நாகரைப்போல் ஒன்றுயினர்.

(வி - ம்.) காமவின்பநுகர்ச்சியில் நாகர் சிறந்தவர் என்பதுபற்றி நாகரின் ஆயினர் என்றார். "நாகநீள் நகரொடு போகம் மன்னும் புகார்" (க. உக உஉ) என்றார் இளங்கோவடிகளாரும். (கஅஅ)

உகஅ. நறவார்ந் ததோர்நா கிளந்தா மரைவா
யுறவீழ்ந் ததோரொண் மணிபோன் றரவோ
னறவாக் கியவின் பமமர்ந் தவிருட்
கறைவேற் கணிளுள் கனவுற் றனளே.

(இ - ள்.) அமர்ந்த இருள் - அவ்வாறு நாகரைப் போல இன்பம் அமர்ந்த இருளிலே; நறவு ஆர்ந்தது ஓர்நாகு இளந் தாமரைவாய் - தேன் நிறைந்த மிக்க இளமை பொருந்திய தாமரையில், வீழ்ந்ததுஒர் ஒண்மணி போன்று உரவோன் உற - வீழ்ந்த ஒரு முத்தைப்போன்று சீவகன் விசயையின் கருவில் உற; இன்பம் அறவு ஆக்கிய கனவு கறைவேல் கணிளுள் உற்ற னள் - அப்பொழுதே இன்பம் அறுதலை ஆக்கிய கனவைக் குருதிக்கறை பொருந்திய வேலனைய கண்ணிளுள் கண்டாள்.

(வி - ம்.) தேன் நிறைதலும் மிக்க இளமையும் மாறுத தாமரை எனவே பதுமயோனியாம். உறவோன் உற - பிள்ளையார் (சீவகன்) அவதரிக்க. அறவு : தொழிற்பெயர்.

நாகிளந் தாமரை: ஒருபொருட் பன்மொழி. கணிளுள் - கண்ணிளுள். இருள்: இரவிற்கு ஆகுபெயர். கனு - குறியதன்கீழ் ஆக்குறுகி உகரமேற்றுக் கனவு என்றாயிற்று. (கஅகூ)

வேறு

உககூ. பஞ்சி யடிப்பவ ளத்துவர் வாயவ
டுஞ்சு மிடைக்கன மூன்றவை தோன்றலி
னஞ்சி நடுங்கின ளாயிழை யாயிடை
வெஞ்சுடர் தோன்றி விடிந்ததை யன்றே.

(இ - ள்.) பஞ்சிஅடிப் பவளத் துவர்வாயவள் - பஞ்சி யனைய அடியும் பவளமனைய சிவந்த வாயையுமுடையவளாகிய விசயை; துஞ்சும், இடைக்கனமூன்று - துயிலிடைக் கண்ட கனவு மூன்று; அவை தோன்றலின் - அவை பின்பு மனத்தே தோன்ற லின்; ஆயிழை அஞ்சி நடுங்கினள் - ஆயிழையாள் அச்சமுற்று மெய்விதிர்ப்புற்றனள்; ஆயிடை வெஞ்சுடர் தோன்றி விடிந்தது - அக்காலத்தே வெங்கதிரவன் தோன்றி விடிவுற்றது

(வி - ம்.) எனவே [வைகறையிற் கண்டதால்] கடிதிற் பயக்குமாறுயின. இவை பிற்பயக்கும் கனவாதலின் பின்னும் நெஞ்சில் தோன்றின.

கனு - ஈற்றுகாரம் குறுகிக் கன என நின்றது. விடிந்ததை: ஐ: சாரியை; வினைத்திரி சொல் என்பர் நச்சினுர்க்கினியர். (சீவக. உஉக). ஆயிடை: சுட்டு நீண்டது. (ககo)

உஉo. பண்கெழு மெல்விர லாற்பணைத் தோளிதன்
கண்கழூஉச் செய்து கலைநல தாங்கி
விண்பொழி பூமழை வெல்கதிர் நேமிய
வண்புகழ் மாலடி வந்தனை செய்தாள்.

(இ - ள்.) பணைத்தோளி - மூங்கிலனைய தோளி; பண் கெழு மெல்விரலால் கண்கழூஉச் செய்து - யாழொடு பழகிய தன் மெல்லிய விரலாற் கண்களைக் கழுவி; கலைநல தாங்கி-நல்ல ஆடையணிந்து; விண்பொழி பூமழை வெல்கதிர் நேமிய வண்புகழ் மால் அடி வந்தனை செய்தாள் - வானவர் பெய்யும் பூமழையையும் தீவினையை வெல்லும் அறவாழியையும் வளவிய புகழையும் உடைய அருகப்பெருமானடியை வணங்கினுள்.

(வி - ம்.) பண்: [யாழ் நரம்புக்கு] காரிய ஆகுபெயர்; யாழொடு பயின்ற விரலும் [வந்தனை செய்தாள் என வருதலாற் கையை உணர்த்தியது கொண்டு] சினை ஆகுபெயர். கழூஉச்செய்து, 'நல்ல, மரூஉச் செய்து' (நாலடி. உசசு) என்பதுபோல நின்றது. விண்: [இட] ஆகுபெயர். தீவினையை வெல்லும் அறவாழி.

'தெய்வம் அஞ்சல்' (தொல்-மெய்ப்.உச) என்னும் மெய்ப்பாட்டியற் சூத்திரம், தன்குல தெய்வத்தை வணங்குதற்கு விதியாமாறு உணர்க. ['தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநற் றொழு தெழுவாள்' என்பது தமிழ் மறையாதலின் இவ்வாறு நச்சினுர்க்கினியர் விளக்கங் கூறினுர்.] (கககு)

உஉக. இம்பரி லாநறும் பூவோடு சாந்துகொண்
டெம்பெரு மானடிக் கெய்துகென் றேத்தி
வெம்பரி மானெடுந் தேர்மிகு தானையத்
தம்பெரு மானடி சார்ந்தன ளன்றே.

(இ - ள்.) இம்பர் இலா நறும் பூவொடு சாந்து கொண்டு- இவ்வுலகில் நிகர் இல்லாத நறிய மலரையும் சந்தனத்தையுங் கொண்டு; எம்பெருமான் அடிக்கு எய்துக என்று ஏத்தி - எம் பெருமானே! நின் அடிக்கு இவை பொருந்துவன ஆகுக என்று பரவி; வெம்பரிமான் நெடுந்தேர் மிகுதானை அத் தம்பெருமான் அடிசார்ந்தனள் - வெம்மையுறுங் குதிரையும் நெடுந்தேரும் மிகுந்த படையையுடைய தன் கணவன் அடியை வணங்கினுள்.

(வி - ம்.) எய்துக என்று: எய்து கென்று: அகரம் தொகுத்தல் விகாரம். பரிமான் - குதிரை. மான்: ன்: சாரியை.

அ: உலகறி பொருண் மேற்று [உலகறிசுட்டு] (௧௧௨)

௨௨௨. தானமர் காதலி தன்னொடு மாவலி
வானவர் போன்மகிழ் வுற்றபின் வார்நறுந்
தேனெனப் பாலெனச் சில்லமிர் தூற்றெனக்
கானமர் கோதை கனாமொழி கின்றாள்.

(இ - ள்.) மாவலி தான்அமர் காதலி தன்னொடு வானவர் போல் மகிழ்வு உற்றபின்-மாவலிமையுடைய சச்சந்தன் தன்னால் விரும்பப்பட்ட காதலியுடன் வானவர் தம் நோக்கத்தால் நுகர்வது போல இவனும் மகிழ்வுற்ற பிறகு; தேன்எனப் பால் எனச் சில்அமிர்து ஊற்று என - தேனும் பாலும் அமிர்தின் ஊற்றும் போல; கான் அமர் கோதை கனா மொழிகின்றாள்-மணம் பொருந்திய கோதையாள் தான் கண்ட கனவைக் கூறுகின்றாள்.

(வி - ம்.) கனவு மூன்றுக்கும் தேன் முதலிய மூன்றும் உவமம்: 'பிண்டி.........வீழ்ந்தது' (சீவக. ௨௨௩.) என்னும் மொழி, இவன் கூறுதலின் இனிதாய்ப் பின் தீங்கு விளைத்தலின் தேனுவமம்; 'ஆர்ந் தோர் வாயிற் றேனும் புளிக்கும்' (குறுந். ௩௫௪) என்றார் பிறரும். 'எண். முத்தணி மாலை' (சீவக. ௨௨௩) என்ற சொல் குலந்தூய்மை கூறுதலிற் பாலுவமம். இவன் (சீவகன்) ஆக்கத்திற்கு ஊறும் அமிர்து உவமம்; இவன் ஆக்கம் அமுதுபோல் உயிர்களைக் காத்தலின். (௧௧௩)

௨௨௩. தோத்தணி பிண்டி தொலைந்தற வீழ்ந்ததெண்
முத்தணி மாலை முடிக்கிட னாக
வொத்ததன் றாள்வழி யேமுளை யோங்குபு
வைத்தது போல வளர்ந்ததை யன்றே.

(இ - ள்.) பிண்டிஅணி தொத்துஅறத் தொலைந்து வீழ்ந்தது - ஓர் அசோகு தான் அணிந்த கொத்துக்கள் முற்றுங் கெட்டுப் பின்பு தானும் நேராக வீழ்ந்தது; அதன் தாள்வழியே முளைஒத்து - அதன் வழியிலே ஒரு முளை அதனை ஒத்து; எண் முத்து அணிமாலை முடிக்கு இடன்ஆக - எட்டு அழகிய முத்து மாலையை ஒத்த மாலைகளையுடைய ஒரு முடிக்கு இடம்ஆக; வைத்ததுபோல் ஓங்குபு வளர்ந்தது - நட்டு வைத்தாற்போல ஓங்கி வளர்ந்தது (என்று விசையை கூறினாள்).

(வி - ம்.) முத்தணி மாலை - முத்தையொத்த மாலை; அணி, 'மின்னணி நுண்ணிடை' (சிற். ௩௪௨) என்றாற்போல் உவமவுருபு; என்றது வெள்ளிய மாலையை. இது குலந்தூய்மை கூறிற்று; 'வெண் டாமரை பலர்த் தடங்கள் போலு, நங்குடி' (சீவக. ௪௭௭) என்பர்

மேலும்; முத்தமாலை யெனின், மேல், 'நறுமாலை' (சீவக, உஉ௬), 'என் கோதைத்தொகை' (சீவக. உ௬௭) என்றல் பொருந்தாது வளர்ந்ததை, வினைத்திரி சொல்; 'உரைத்ததை' (கலி. ௭௬) போல.

மேலே, 'துளும்பு நலத்தாரோடு' (சீவக. உ௮௪க) என்றலின், முத்தணி மாலையைக் கனவிற் கண்டாள்; அது காரணம். இதனாற் சுற்றங் கெட்டபடியும் அரசன் கெட்டபடியுங் கூறினர். அது கதையிற் காண்க. (க௬௪)

உஉ௪. வார்குழை வில்லிட மாமுடி தூக்குபு
கார்கெழு குன்றனை யான்கன வின்னியல்
பார்கெழு நூல்விதி யாற்பயன் றான்தெரிந்
தேர்குழை யாம லெடுத்துரைக் கின்றான்.

(இ - ள்.) கார்கெழு குன்றனையான் - முகில் தவழும் மலை போலச் சலிப்பில்லாத சச்சந்தன்; கனவின் இயல் பார்கெழு நூல் விதியால் தான் பயன் தெரிந்து - கனவின் தன்மையை உலகிற் பொருந்திய கனா நூலின் விதியாலே தான் பயனைத் தெரிந்து; வார் குழை வில்இட மாமுடி தூக்குபு - நீண்ட குழை ஒளிவிட முடியை அசைத்து; ஏர் குழையாமல் எடுத்து உரைக்கின்றான் (அவற்றில் நல்லவற்றை எடுத்து) அவள் அழகு கெடாமற் கூறுகின்றான்.

(வி - ம்.) அஃது அசோகு முறிந்தது கூறாமல் மாலையையும் முடியையும் இரண்டு கனவாகப் பிரித்தது. (க௬௫)

உஉ௫. நன்முடி நின்மக னாகு மாலைக
ளன்னவ னாலம ரப்படுந் தேவியர்
நன்முளை நின்மக னாக்கம தாமெனப்
பின்னத னாற்பயன் பேசலன் விட்டான்.

(இ - ள்) நன்முடி நின்மகன் ஆம் - அழகிய முடி உன் மகனாகும்; நறுமாலைகள் அன்னவனால் அமரப்படும் தேவியர் - மணமிகு மாலைகள் அவனால் விரும்பப்படும் தேவியர்; நன்முளை நின்மகன் ஆக்கமது ஆம் என-அழகிய, முளை நின் மகனின் மேம்பாடு ஆகும் என; மூன்றுக்கிக் கூறிய பிறகு பின்னதனாற் பயன் பேசலன் விட்டான்-இற்றதனால் உள்ளபயனைக் கூறாமல்விட்டான்.

(வி - ம்.) 'குருதிக் கோட்டுக் குஞ்சர [நகரம்' (சீவக. உக௮உ) (அத்தின புரம்) போல், முத்த மாலையை மாலையென்னும் பெயர் கருதி நறுமாலை என்றல் ஆகாமை யுணர்க. மாலையென்னும் பெயர் பொது வாகலின். (க௬௬)

உஉசு. இற்றத ஞற்பய னென்னென வேந்திழை
யுற்றதின் னேயிடை யூறெனக் கென்றலு
மற்றுரை யாடல ளாய்மணி மாநிலத்
தற்றதோர் கோதையிற் பொற்றெடி சோர்ந்தாள்

(இ - ள்.) *இற்றதனல் பயன் என்என* - பிண்டி இற்று வீழ்ந்ததனுற் பயன் என் என்று விசையை வினவ; *ஏந்திழை இன்னே எனக்கு இடையூறு உற்றது என்றலும்* - ஏந்திழையே! இங்ஙனே எனக்கு ஓர் இடையூறு நேர்ந்தது என்றுரைத்ததும்; *பொற்றொடி மற்று உரையாடலளாய்* - பொன்னுலான தொடியுடையாள் வேறு ஒன்றும் மொழியாதவளாய்; *மணி மாநிலத்து அற்றது ஓர் கோதையிற் சோர்ந்தாள்* - மணி நிலத்தே அற்று வீழ்ந்ததொரு கோதைபோல வீழ்ந்தாள்.

(வி - ம்.) உற்றதென இறந்த காலத்தாற் கூறினன், தெளிவு பற்றி; 'இல்லை, கனு முந்துறுத வினை' (பழ.உ) என்றவின். இன்னே, உதாசீனம்போல (விருப்பு வெறுப்பின்றிக் கூறியதுபோல) நின்றது. (ககள)

உஉள. காவி கடந்தகண் ணீரொடு காரிகை
யாவி நடந்தது போன்றணி மாழ்கப்
பாவியே ஞவி வருத்துதி யோவெனத்
தேவியை யாண்டகை சென்றுமெய் சார்ந்தான்,

(இ - ள்.) *காரிகை காவி நடந்த கண்ணீரொடு* - விசையை காவியனைய கண்ணீருடனே; *ஆவி நடந்ததுபோன்று அணி மாழ்க* - உயிர் நீங்கினுற்போல அழகு கெடுதலாலே, *ஆண்டகை சென்று* - ஆடவரிற் சிறந்தவன் சென்று; *பாவி என் ஆவி வருத்துதியோ எனத் தேவி மெய்யைச் சார்ந்தான்* - பாவியேனுடைய ஆவியை வருத்துகின்றனையோ என்று கூறி அவளை மெய்யைத் தழுவினுன்.

(வி - ம்.) தேவியை மெய்யை என இரண்டிடத்தும் ஐயுருபு வருதல் (தொல் - வேற்றுமை மயங் - ௫) 'தெள்ளிது' என்றதனுன் முடியும். (ககஅ)

உஉஅ. தண்மலர் மார்புறத் தழீஇயி ஞனவள்
கண்மலர்த் தாள்கன வின்னியல் மெய்யெனும்
பெண்மைய மோபெரி தேமட வாய்க்கெனப்
பண்ணுரை யாற்பர வித்துயர் தீர்த்தான்.

(இ - ள்.) *தண்மலர் மார்பு உறவே தழீஇயினுன்* - குளிர்ந்த அகன்ற மார்பிலே பொருந்தத் தழுவினுன்; *அவள் கண் மலர்ந்*

தாள் - (அதனல்) அவள் கண்விழித்தாள்; கனவின் இயல்மெய் எனும் பெண்மயம் ஓ மடவாய்க்குப் பெரிது என - (அப்போது) மடவாய் நினக்குக் கனவின் தன்மையை மெய்யெனக் கருதும் பெண்ணியல்பு ஓ பெரிதாக இருந்தது என்று; பண் உரையாற் பரவித் துயர் தீர்த்தான் - புனைந்துரையாற் புகழ்ந்து துயர் நீக்கினுன்.

(வி - ம்.) ஏகாரம்: ஈற்றசை. ஓ - வியப்பு,

[பண் உரை - கற்பனை மொழி.] 'மார்புறவே'' என்பதும் பாடம்.

(கககூ)

உஉகூ. காதலன் காதலி ஞற்களித் தாய்மலர்க்
கோதையங் கோம்பனை யார்தங் குழாங்தொழத்
தாதுகு தாம மணிந்தகில் விம்மிய
போதுகு மேல்லணைப் பூமகள் சேர்ந்தாள்.

(இ - ள்.) காதலன் காதலினுல் களித்து - காதலன் கொண் டாட்டத்தாலே களித்து; ஆய்மலர்க் கோதைஅம் கொம்பனையார் தம் குழாம் தொழ - ஆய்ந்த மலர்மாலையணிந்த அழகிய பூங் கொடியனைய சேடியர் திரள் வணங்க; தாதுஉகு தாமம் அணிந்து அகில் விம்மிய போதுஉகு மெல்லணைப் பூமகள் சேர்ந்தாள் - மகரந்தப்பொடி சிந்தும் மாலை சூழ்ந்து, அகிற்புகை யூட்டப் பெற்று, மலர்கள் பரப்பிய மெல்லிய அணையைப் பூமகள் போன்ற விசையை அடைந்தாள். (உ00)

உ௩0. பண்கனி யப்பரு கிப்பய ஞடகங்
கண்கனி யக்கவர்ந் துண்டுசின் ஞள்சேல
விண்கனி யக்கவின் வித்திய வேற்கணி
மண்கனிப் டான்வள ரத்தளர் கின்ருள்.

(இ - ள்.) பண்கனியப் பருகி-இசையினைப் பழுக்கக் 'கேட் டும்; பயன் நாடகம் கண்கனியக் கவர்ந்து உண்டு - பயன்தரும் நாடகங்களைக் கண்ணுருக முகந்து நுகர்ந்தும்; சில்நாள் செல - (இருவர்க்கும் இங்ஙனம்) சிலநாட்கள் சென்ற அளவிலே ; விண் கனியக் கவின் வித்திய வேல்கணி-விண்ணவர் உருக அழகைப் பரப்பிய வேற்கண்ணுள்; மண் கனிப்பான் வளரத் தளர்கின்ருள் - நிலவுலகை உருக்குமவன் வளர்தலாலே தளர்ச்சி உறுகின்ருள்.

(வி - ம்.) விண்: ஆகுபெயர். வித்திய - பரவிய. குழவிப் பருவத் தாலும் அரசியலாலும் வீடுபேற்ருலும் மண்ணை உருக்குமவன். (உ0க)

வேறு

உ௲க. கரும்பார் தோண்முத்தங் கழன்றுசெவ் வாய்விளர்த்துக்
கண்பசலை பூத்த காமம்
விரும்பார் முலைக்கண் கரிந்துதிங்கள் வெண்கதிர்கள்
பெய்திருந்த பொற்செப் பேபோ
லரும்பால் பரந்துநுசுப் புங்கண்ணின் புலனாயிற்
றாய்ந்த வனிச்ச மாலை
பெரும்பார மாய்ப்பெரிது நைந்துநற்சூற் சலஞ்சலம்போ
னங்கை நலந்தொலைந்ததே.

(இ - ள்.) கரும்புஆர் தோள் முத்தம் கழன்று - (வயாவிற்கு) கரும்பனைய தோள் முத்தம் கழல மெலிந்து; செவ்வாய் விளர்த்துக் கண் பசலைபூத்த - செவ்வாய் வெளுத்துக் கண்கள் பசலை பூத்தன; காமம் விரும்பு ஆர்முலைக்கண் கரிந்து - (பின்பு சூல் முதிரும் அளவிற்குக்) காமத்தை விரும்புதற்குக் காரணமான முலைக்கண் கருகி; திங்கள் வெண்கதிர்கள் பெய்திருந்த பொன் செப்பேபோல் அரும்பால் பரந்து - திங்களின் வெண்கதிர்களைப் பெய்துவைத்த பொற் செப்பினைப்போல் அரிய பால் நிறைந்து; நுசுப்பும் கண்ணின் புலன் ஆயிற்று - இடையுங் கண்களுக்குக் காட்சியாயிற்று; ஆய்ந்த அனிச்சமாலை பெரும் பாரமாய்-சுருங்கிய அனிச்ச மாலையும் பெரும் பாரமாகி; நற்சூல் சலஞ்சலம்போல் பெரிதும் நைந்து நங்கை நலம் தொலைந்தது-நல்ல சூலையுடைய சலஞ்சலம்போல மிகவும் நைந்து விசயையின் அழகு தொலைந்தது.

(வி - ம்.) நுசுப்பு : உம் : சிறப்பும்மை. (உ0உ)

வேறு

உ௲உ. தூம்புடை நெடுங்கை வேழந்
துற்றிய வேள்ளி லேபோற்
றேம்புடை யலங்கன் மார்பிற்
றிருமகன் றமிய னாக
வோம்படை யொன்றுஞ் செப்பா
டிருமக ளொளித்து நீங்க
வாம்புடை தெரிந்து வேந்தற்
கறிவென மமைச்சன் சொன்னான்.

(இ - ள்.) தேம்புஉடை அலங்கல் மார்பின் திருமகன் - கெடுதலுடைய, மாலைமார்பனான திருமகன்; தூம்பு உடை

நெடுங்கை வேழம் துற்றிய வெள்ளிலேபோல் - துளைபொருந்திய நீண்ட கையுடைய யானையின் பெயரையுடைய நோயால் உண்ணப்பட்ட விளம் பழம்போல; தமியன் ஆக-அரசுரிமையிழந்து தனித்துப் போமாறு; ஓம்படை ஒன்றும் செப்பாள் திருமகள் ஒளித்து நீங்க-பரிகாரம் சிறிதும் கூறுளாய்த் திருமகள் மறைந்து போக; ஆம்புடை தெரிந்து அறிவு எனும் அமைச்சன் வேந்தற்குச் சொன்னான் - ஆகவேண்டிய [சீவகன் பிழைப்பதாகிய] ஒரு கூறுபாட்டைத் தெரிந்து அறிவு என்கிற அமைச்சன் வேந்தனுக்குரைத்தான்.

(வி - ம்.) வேழம்: விளவிற்கு வருவதொரு நோய்; 'குருதிக் கோட்டுக் குஞ்சர நகரம்' (சீவக. உக௯உ) போல வேழத்திற்குக் கை அடை. தேம்புதலுடைய திருமகன்; தேம்புதல் - கெடுதல்; தேம்பு: முதல் நிலைத்தொழிற் பெயர். 'புள்தேம்பப் புயல்மாறி' (பட். ௪) என்றார் பிறரும். [1]அவன் வஞ்சித்து அரசு வௌவுதலின் 'ஒளித்து நீங்க' என்றார். ஆம்புடை: பிள்ளையார் [சீவகன்] பிழைப்பதொரு கூறுபாடு. (உ0௩)

உ௩௩. காதிவேன் மன்னர் தங்கள் கண்ணென வைக்கப் பட்ட
நீதிமேற் சேற றேற்றாய் நெறியலா நெறியைச் சேர்ந்து
கோதிபல் காம மென்னும் மதுவினிற் குளித்த ஞான்றே
யோதிய பொறியற் றாயோ ரரும்பொறி புனைவி யென்றான்.

(இ - ள்.) வேல்மன்னர் காதித் தங்கள் கண்என வைக்கப்பட்ட நீதிமேற் சேறல் தேற்றாய் - வேலேந்திய வேந்தர்கள் ஊறுகிய கண்ணைக் கண்ணென்பாருடனே பொருது, தங்கள் கண்ணென்று துணிந்து வைத்த நெறியிற் செல்லாயாய்; நெறி அலா நெறியைச் சேர்ந்து - தீய நெறியிலே சென்று; கோது இயல் காமம் என்னும் மதுவினில் குளித்த ஞான்றே - குற்றம் பொருந்திய காமம் என்கிற கள்ளில் அழுந்தின அப்போதே; ஓதிய பொறி அற்றாய் - கூறிய நல்வினையை இழந்தாய்; ஓர் அரும் பொறி புனைவி என்றான் - (ஆதலால்,) இனி நல்ல பொறியொன்றைப் புனைந்திடுக என்று [அறிவெனும் அமைச்சன்] கூறினான்.

(வி - ம்.) இவ்விரண்டு செய்யுளும் தேவிக்கும் அவள் கருவிற்கும் உய்தியை அளிக்கும் காரணமாக அவர்களின் ஊழ் சச்சந்தன் உள்ளத்தினூடே தூண்டி எழுப்பிய அவனுடைய நினைவுகள். இவற்றை ஆசிரியர் அவன் அறிவினை அமைச்சனாக உருவகித்துக் கூறும் அழகு ஆற்றவும் இனிது. (உ0௪)

---

1. தமியனாக - அரச வுரிமையை நீங்க. ஓம்படை ஒன்றும் செப்பாள். தான் பரிகாரம் சிறிதும் கூறுளாய்.

வேறு

உஙச. அந்தரத் தார்மய னேயென வையுறுந்
தந்திரத் தாற்றம நூல்கரை கண்டவன்
வெந்திற லான்பெருந் தச்சனைக் கூவியோ
ரேந்திர வூர்தி யியற்றுமி னென்றான்.

(இ - ள்.) தந்திரத்தால் அந்தரத்தார் மயனே என ஐயுறும் தமநூல் கரைகண்டவன் - தொழிலால் வானவர் தச்சனாகிய மயனேயென்று துணிந்து வடிவால் ஐயமுறும், சிற்ப நூலைக் கரைகண்டவனாகிய, வெந்திறலான் பெருந் தச்சனைக் கூவி - சிறந்த ஆற்றலுடையவனாகிய பெரிய தச்சன் ஒருவனைக் கூப்பிட்டு; ஓர் எந்திர வூர்தி இயற்றுமின் என்றான்-ஒரு பொறியூர்தியைப் பண்ணுமின் என்று மன்னன் கூறினான்.

(வி - ம்.) இயற்றுமின் : ஒருமை பன்மை மயக்கம். ஊர்தி - ஏறப்படுவது.

அந்தரத்தார்-தேவர். தந்திரம்-தொழில். தம: ஆறுவதன் பன்மையுருபு. நூல்-ஈண்டுச் சிற்பநூல். வெந்திறலான் என்பதனைச் சச்சந்தன் எனினுமாம். (உ0ரு)

உஙரு. பல்கிழி யும்பயி னுந்துகி னூலோடு
நல்லரக் கும்மெழு குந்நலஞ் சான்றன
வல்லன வும்மமைத் தாங்கெழு நாளிடைச்
செல்வதோர் மாமயில் செய்தன னன்றே.

(இ - ள்.) நலஞ்சான்றன பல்கிழியும் பயினும் துகில் நூலொடு நல்லரக்கும் மெழுகும் அல்லனவும் அமைத்து - நலஞ் சிறந்தனவாகிய பல சீலைகளும் பயினும் வெள்ளிய நூலும் நல்ல அரக்கும் மெழுகும் ஒழிந்தனவும் பொருந்தக் கொணர்ந்து சேர்த்து ; ஆங்கு எழுநாளிடைச் செல்வதொர் மாமயில் செய்தனன் - அரசன் கூறியவாறே, எழுநாட்களில் செல்வதொரு மயிலைச் செய்தான்.

(வி - ம்.) கிழி - சீலை. பயின்-பற்றுதற்குரியன, துகில் நூல் - வெள்ளை நூல். (உ0சு)

உஙசு. பீலிநன் மாமயி லும்பிறி தாக்கிய
கோலநன் மாமயி லுங்கொடு சென்றவன்
ஞாலமெல் லாமுடை யானடி கைதொழு
தாலுமிம் மஞ்ஞை யறிந்தரு ளென்றான்.

(இ - ள்.) பீலிநன் மாமயிலும் பிறிது ஆக்கிய கோலம் நன் மாமயிலும் - தோகையையுடைய அழகிய உண்மை

மயிலையும், செய்யப்பட்ட அழகிய வேறு தோகை மயிலையும்; அவன் கொடுசென்று - அத் தச்சன் கொண்டுபோய்; ஞாலம் எல்லாம் உடையான் அடி கை தொழுது - நிலவுலகு முழுதும் உடைய சச்சந்தன் அடியைக் கையால் வணங்கி; ஆலும் இம் மஞ்ஞை அறிந்தருள் என்றான் - (இம் மயில்களில்) அசையும் உண்மை மயில் அறிந்தருள்க என்றனன்.

(வி - ம்.) மயிற்பொறி என்பது தோன்ற ஆக்கிய கோல நன் மயில் என்றார். பீலியை இரண்டற்கும் ஏற்றுக. (௨0எ)

௨௬எ. நன்னெறி நூனயந் தானன்று நன்றிது
கொன்னெறி யிற்பெரி யாயிது கொள்கென
மின்னெறி பல்கல மேதகப் பெய்ததோர்
பொன்னறை தான்கொடுத் தான்புகழ் வெய்யோன்.

(இ - ள்.) இது நல்நெறி நூல் நயந்தான் நன்று நன்று - இம் மயில் நல்ல நெறியுடைய நூலின் நயத்தினைத் தான் உடையதாக இருந்தது, மிக நன்று; கொல் நெறியில் பெரியாய் இது கொள்க என - கொல்லுத் தொழிலிற் சிறந்தவனே இதனை ஏற்றுக்கொள்க என்று; மின் எறி பல்கலம் மேதகப் பெய்தது ஓர்பொன் அறை புகழ் வெய்யோன் தான் கொடுத்தான் - மின்னைக் கெடுக்கும் பல கலன்களை நன்குறச் சேர்த்துள்ள ஒரு பொன் அறையைப் புகழை விரும்பும் அரசன் நல்கினான்.

(வி - ம்.) மின்எறி - ஒளி வீசும் என்றும் ஆம்.

நன்று நன்றென்னும் அடுக்கு வியப்பாற் றோன்றியது. இது நன்னெறி நூல்நயம் தான் என மாறுக. கொல்நெறி - கொல்லுத் தொழில். (௨0அ)

௨௬அ. ஆடியன் மாமயி லூர்தியை யவ்வழி
மாடமுங் காவு மடுத்தோர்சின் னாள்செலப்
பாடலின் மேன்மேற் பயப்பயத் தான்றுரந்
தோட முறுக்கி யுணர்த்த வுணர்ந்தாள்.

(இ - ள்.) ஆடு இயல் மாமயில் ஊர்தியைத் தான் பாடலின் பய்ப்பய மேன்மேல் துரந்து - ஆடுதல் பொருந்திய மயிலாகிய அவ் வூர்தியை விசயைதான் பாட்டுப்போலே மெல்ல மெல்ல மேலும் மேலும் செலுத்தி; மாடமும் காவும் மடுத்துச் சில்நாள் செல - மாடத்தினும் பொழிலினும் ஆகக் கொண்டுசென்று சில நாட்கள் சென்ற பிறகு; ஓட முறுக்கி உணர்த்த உணர்ந்தாள் - (ஒருநாள்) கற்பித்தவன் விசையுடன் ஓடுமாறு முறுக்கி உணர்த்த அவளும் உணர்ந்தாள்.

(வி - ம்.) பாட்டு ஆரோசையாலே மெல்ல மெல்ல உயர்ந்து செல்லுமாறுபோல என்க. இதனால் அமரோசைபோல மெல்ல இறக்கி என்பதும் கொள்க. (உ0க)

வேறு

உகூகூ. பண்டவழ் விரலிற் பாவை பொறிவலந் திரிப்பப் பொங்கி
விண்டவழ் மேகம் போழ்ந்து விசும்பிடைப் பறக்கும் வெய்ய
புண்டவழ் வேற்கட் பாவை பொறியிடந் திரிப்பத் தோகை
கண்டவர் மருள வீழ்ந்து கால்குவித் திருக்கு மன்றே.

(இ - ள்.) கண்டவர் மருளப் பாவை பண்தவழ் விரலின் பொறிவலம் திரிப்ப - பார்த்தவர் மயங்குமாறு விசயை யாழ் நரம்பில் தவழும் தன் விரல்களாற் பொறியை வலத்தே திரிப்ப; பொங்கி விண்தவழ் மேகம் போழ்ந்து விசும்பிடைப் பறக்கும் - எழும்பி வானில் உலவும் முகிலைப் பிளந்து வானிலே பறக்கும்; புண்தவழ் வெய்ய வேற்கண் பாவை பொறிஇடம் திரிப்ப - பகைவர்க்குப் புண்ணுண்டாதற்குக் காரணமான வேலனைய கண்ணாள் பொறியை இடத்தே திரிப்ப; தோகை வீழ்ந்து கால் குவித்திருக்கும் - அம் மயில் வீழ்ந்து காலைக் குவித்திருக்கும்.

(வி - ம்.) கால் பரப்பிற் கெடும்.

பண் : யாழ் நரப்பிற்கு ஆகுபெயர். பாவை: விசையை. (உக0)

வேறு

உச௦. காதி வேல்வல கட்டியங் காரனு
நீதி யானிலங் கொண்டபி னீதிநூ
லோதி னார்தமை வேறுகொண் டோதினான்
கோது செய்குணக் கோதினுட் கோதனன்.

(இ - ள்.) காதி வேல்வல கட்டியங்காரனும் நீதியால் நிலம்கொண்ட பின் - பொருது வேலை எறிவதில் வல்ல கட்டியங் காரனும் முறையால் அரசன் கொடுப்பத் தான் நிலத்தை அடிப்படுத்திய பிறகு; நீதிநூல் ஓதினார்தமை வேறுகொண்டு - அறநூல் உணர்ந்தோரை யெல்லாம் தனக்கு வேறாகக்கொண்டு; கோதுசெய் குணக் கோதினுட் கோதனன் ஓதினான் - பயனின் றென நூல்களிற் கூறிய குணங்களிலேயும் பயனிலதாகிய செய்ந் நன்றி மறக்கும் குணத்தில் நிற்கின்ற பயனிலாதவன் ஒரு மொழி யுரைத்தான்.

(வி - ம்.) [கட்டியங்காரனும்]: உம்மை இழிவு சிறப்பு. கோது செய் குணக்கோது - நூல்கள் பயனின்றாகக் கூறிய குணங்களிற் கோது; அஃதாவது செய்ந்நன்றிக்கேடு; உட்கோதனன் - அதிலே

யிற்கின்ற பயனிலாதோன்; இனிப் பயனின்மை செய்கின்ற குணத்துக்கு ஓதின் தீக்குணங்கட் குள்ளாகிய செய்ந்நன்றிக்கேடு தன்னை ஒப்பான் என்றுமாம். (உகக)

உ௪க. மன்ன வன்பகை யாயதோர் மாதெய்வ
மென்னை வந்திடங் கொண்டஃ திராப்பக
லுன்னி நின்று செகுத்திடு நீயெனு
மென்னை யான்செய்வ கூறுமி னென்னவே.

(இ - ள்.) மன்னவன் பகையாயது ஓர் மா தெய்வம் என்னை இடம் கொண்டுவந்து - வேந்தனுக்குப் பகையாயதொரு பெரிய தெய்வம் என்னை நிலையமாகக் கொண்டுவந்து; அஃது இராப் பகல் துன்னி நின்று நீ செகுத்திடு எனும் - அஃது இரவும் பகலும் என்னை நெருங்கி யிருந்து நீ அரசனை ஒழித்திடு என்று கூறும்; யான் செய்வ என்னை கூறுமின் என்ன - அதற்கு யான் செய்யத் தகுவன யாவை? கூறுவீராக என்று வினவ;

(வி - ம்.) 'என்ன' என்பதனை, 'உட்கினரா' (சீவக. உ௪உ) என மேல் வருகின்றதனோடு முடிக்க. [இப் பாட்டும் அடுத்ததும் குளகம்.] (உ௪உ)

உ௪உ. அருமை மாமணி நாக மழுங்கவோ
ருருமு வீழ்ந்தென வுட்கின ராவவன்
கருமங் காழ்த்தமை கண்டவர் தம்முளான்
றரும தத்தனென் பானிது சாற்றினான்.

(இ - ள்.) அருமை மாமணி அழுங்க நாகம் ஓர் உருமு வீழ்ந்தென உட்கினர் ஆ - அரிய பெருமைமிக்க மாணிக்கம் கெட நாகத்தின் மேலே ஓர் இடி வீழ்ந்தாற்போல அமைச்சர்கள் அஞ்சினராக; அவன் கருமம் காழ்த்தமை - கட்டியங்காரன் அரசனைக் கொல்லத் துணிந்ததை; அவர் தம்முளான் தருமதத்தன் என்பான் கண்டு இது சாற்றினான் - அவர்களில் ஒருவனாகிய தருமதத்தன் என்கின்றவன் உணர்ந்து இதனைப் பலரறியக் கூறினான்.

(வி - ம்.) மணி அரசனுக்கும் நாகம் அமைச்சருக்கும் 'செகுத்திடு' என்ற சொல் இடிக்கும் உவமை. காழ்த்தமை - கொல்லத் துணிந்தமை. 'ஆயவன்' என்ற பாடத்திற்கு அரசனால் ஆயவன் என்க. (உ௪௩)

உ௪௩. தவளைக் கிண்கிணித் தாமரைச் சீறடிக்
குவளை யேயன வுள்ள கோழுங்கணு
ளவளை யேயமிர் தாகவவ் வண்ணலு
மவல கந்தன தாக வோடுங்கினான்.

(இ - ள்.) தவளைக் கிண்கிணித் தாமரைச் சீறடிக் குவளையே அளவு உள்ள கொழுங்கணாள் அவளையே அமிர்தாக - தவளையின் குரல்போலும் ஒலியையுடைய கிண்கிணியையும் தாமரையனைய சிற்றடியையும் குவளையே அனைய மதர்த்த கண்களையும் உடைய அவளையே அமுதாகக் கொண்டு; உவளகம் தனது ஆக அவ் அண்ணலும் ஒடுங்கினான் - அந்தப்புரம் ஒன்றுமே தனக்குரிய தாக ஒழிந்தவற்றில் வேட்கையின்றி அப் பெரியான் சுருங் கினான்.

(வி - ம்.) ஏகாரம் இரண்டும் தேற்றம். உம்மை : சிறப்பு; உவளகம் - ஒரு பக்கமும் ஆம்.

தவளையின் வாய்போன்ற வாயையுடைய கிண்கிணியுமாம். அவளையே என்புழி, சுட்டு உலகறிசுட்டு. அவ்வண்ணல் என்றது இகழ்ச்சி. (௨௧௪)

௨௧௫. விண்ணி னோடமிர் தம்விலைச் செல்வது
பெண்ணி னின்பம் பெரிதேனத் தாழ்ந்தவ
னெண்ண மின்றி யிறங்கியிவ் வையகந்
தண்ணந் தாமரை யாளோடுந் தாழ்ந்ததே.

(இ - ள்.) விண்ணினோடு அமுதம் விலைச் செல்வது பெண்-விண்ணும் அமுதும் விலைபெறுவ தொன்றாகும் பெண்மை ; நின் இன்பம் பெரிது என - அதிலும் நினது அரசியலின்பம் பெரிதுகாண் என்று காரியங் கூறுதலின் ; தாழ்ந்தவன் எண்ணம் இன்றி இறங்கி - நின்னினும் தாழ்ந்த நிமித்திகன் செல்வம் வேண்டுதலின்றித் துறவிலே விழ்தலாலே ; இவ் வையகம் தண் அம் தாமரையாளொடும் தாழ்ந்தது - இவ் வுலகம் குளிர்ந்த அழகிய தாமரையாளுடனே நின்னிடத்தே தங்கிற்று, (இனி நினக்கு வேறொரு மனக்கவற்சியின்று).

(வி - ம்.) 'நின்இன்பம்' என்பது அரசனை நோக்கி நிமித்திகன் கூறியது. [அதனை உட்கொண்டு தருமதத்தன் கூறினான்.] 'பெண்ணி னின்பம் எனப் பெரிதாழ்ந்தவன்' என்பதும் பாடம்.

[இனி, பெண்ணினுடைய இன்பம் விண்ணும் அமுதும் விலை பெறக் கூடியதாகும். அத்துணைப் பெரிது என, அவ்வின்பத்திலே தங்கிய அரசனின் எண்ணம் ஆட்சியிலே இல்லாமையால் இவ் வையகம் இறங்கி நின்னிடத்தே தாமரையாளோடுந் தங்கியது என்று பொருள் கொள்வதும் பொருந்தும்.]

இதற்கு நச்சினார்க்கினியர் கூறும் பொருள் சிறிது வலிந்து கூறுவ தாயினும் இன்பமுடைத்தாதலுணர்க. (௨௧௫)

உசரு. தன்னை யாக்கிய தார்ப்பொலி வேந்தனைப்
பின்னை வௌவிற் பிறந்திடும் பூமக
ளன்ன வன்வழிச் செல்லினிம் மண்மிசைப்
பின்னைத் தன்குலம் பேர்க்குந ரில்லையே.

(இ - ள்.) தன்னை ஆக்கிய தார்ப்பொலி வேந்தனைப் பின்னை வௌவின் - தன்னை மேம்படுத்திய, தாரினாற் பொலிவுற்ற அரசனைப் பின்னர் அழித்தால்; பூமகள் பிறழ்ந்திடும் - தன் குலமும் திருவும் மண்மிசையினின்றும் பிறழும்; அன்னவன் வழிச் செல்லின் இம் மண்மிசை பின்னைத் தன்குலம் பேர்க்குநர் இல்லை - ஆக்கிய அரசன் வழியே சென்றால் இவ் வுலகினின்றும் தன் குலத்தையும் திருவையும் பெயர்ப்பார் இல்லை.

(வி - ம்.) பூமகள் - திரு. இஃது உலகியலாற் கூறினான். 'தார் கெழு வேந்தன்' என்பதும் பாடம். முன்னிலைப் புறமொழி எனினு மாம். (உஉசு)

உஉசு. திலக நீண்முடித் தேவரும் வேந்தரு
முலக மாந்தர்க ளொப்பவேன் றோதுப
குலவு தார்மன்னர்க் கியானிது கூறுவன்
பலவு மிக்கனர் தேவரிற் பார்த்திபர்.

(இ - ள்.) திலகம் நீள்முடித் தேவரும் வேந்தரும் ஒப்ப என்று உலக மாந்தர்கள் ஓதுப - முடிகளுக்கு மேலான முடியை யுடைய வானவரும் அரசரும் ஒப்பார் என்று உலகிலுள்ள மக்கள் கூறுவர்; (அவர் அறியார்) தேவரின் பார்த்திபர் பலவும் மிக்கனர் - தேவரினும் அரசர் பலவகைக் குணங்களாலும் மேம்பட்டவர்; குலவுதார் மன்னர்க்கு இது யான் கூறுவன் - விளங்கும் மாலை யணிந்த அரசர்கட்கு உள்ளதொரு சிறப்பை யான் கூறுவேன் (அதனைக் கேள்).

(வி - ம்.) 'கூறலென்' என்று பாடமாயின் ஒப்புக் கூறேன் என்றான் என்க. இதுமுதல், 'மன்னவன் பகையாயதோர் மாதெய்வம்' (சீவக. உஉக) என்றதனைக் குறித்துக் கூறுகின்றான். (உஉஎ)

உஉஎ. அருளு மேலர சாக்குமன் காயுமேல்
வெருளச் சுட்டிடும் வேந்தெனு மாதேய்வ
மருளி மற்றவை வாழ்த்தினும் வையினு
மருளி ஆக்க லழித்தலங் காபவோ.

(இ - ள்.) வேந்து எனும் மா தெய்வம் - அரசன் என்னும் பெரிய தெய்வம்; அருளுமேல் அரசு ஆக்கும் - அருளினால் அரசிலே ஆக்கமுறச் செய்யும்; காயுமேல் மன்வெருளச் சுடு

டிடும் - சிறுமேல் மிகுதியும் அஞ்சுமாறு தீய்த்துவிடும்; மற்று மருளிஅவை - இனி, மயக்கத்தையுடைய அத் தெய்வங்கள் வாழ்த்தின் அருளி ஆக்கலும் - தம்மை ஒருவன் வாழ்த்தின் அருள்செய்து ஆக்குதலும்; வையின் அழித்தலும் அங்கு ஆபவோ? - பழித்தால் அவனை அருளாமல் அழித்தலும் அவற்றுக்கு அப்பொழுதே ஆகாவே.

(வி - ம்.) மன் - மிகுதி, மருளி: இ: பகுதிப்பொருள் விகுதி. மற்று; வினைமாற்று. 'தாமினி நோயும்' (புறப். வெண். ௧௭௭) என்றாற் போல [வாழ்த்தினும் வையினும் என்பவற்றிலுள்ள] உம்மை மாற்றுக. ஆக்கல், அழித்தல்: காலந் தோற்றாத வினைப்பெயர் [தொழிற் பெயர்]. ஆப: எதிர்காலத்திற்குரிய பகரத்தோடு அன்பெறாது வந்த அசரவீற்றுப் பலவறி சொல். [ஆபவோ] ஓகாரம்: எதிர்மறை. (௨௪௮)

௨௪௯. உறங்கு மாயினு மன்னவன் றன்னொளி
கறங்கு தெண்டிரை வையகங் காக்குமா
லிறங்கு கண்ணிமை யார்விழித் தேயிருந்
தறங்கள் வௌவ வதன்புறங் காக்கலார்.

(இ - ள்.) மன்னவன் உறங்கும் ஆயினும் தன் ஒளி கறங்கு தெண்திரை வையகம் காக்கும் - அரசன் உறங்குவானாயினும் அவன் ஒளி ஒலிமிகும் தெளிந்த அலைகடல் சூழ்ந்த உலகைக் காத்திருக்கும்; இறங்குகண் இமையார் விழித்தே யிருந்தும் அறங்கள் வௌவ அதன் புறம் காக்கலார் - தெய்வத்தன்மை குலையுந் தேவர்கள் விழித்தவாறே யிருந்தும் உலகினர் செய்யும் அறங்களை அசுரர் கைப்பற்ற, அவ்வுலகின் சார்பிற் காக்கமுடியாதவரானார்.

(வி - ம்.) இறங்குகண் இமையார் - தெய்வத்தன்மை குலையுந் தேவர், என்றது, மேலே, 'எல்லை மூவைந்து நாள்கள் உளவென இமைக்குங்கண்ணும்' (சீவக. ௨௮௧௦) என்பராதலின். கண்ணிமையார், தேவர்க்கு ஒருபெயர். (௨௪௯)

௨௫௦. யாவ ராயினு நால்வரைப் பின்னிடிற்
றேவ ரென்பது தேறுமிவ் வையகங்
காவன் மன்னவர் காய்வன சிந்தியார்
நாவி னும்முரை யார்நவை யஞ்சுவார்.

(இ - ள்.) யாவர் ஆயினும் நால்வரைப் பின்னிடின் - இழிந்தோராயினும் அவர் பின்னே நால்வரைத் திரியவிட்டால்; தேவர் என்பது இவ்வையகம் தேறும் - அவரை ஊழ் வருக்கும் தெய்வம் என்னுந் தன்மையை இவ் வுலகம் தெளியும்; (ஆதலால்) நவை அஞ்சுவார் - அரசரால் வரும் தீங்கை அஞ்சுவோர், காவல்

மன்னவர் காய்வன நாவினும் உரையார், சிந்தியார்-காவலையுடைய வேந்தர்கள் வெறுப்பவற்றை நாவினால் உவமை கூறும் இடத்தும் கூறார், நினைப்பதுஞ் செய்யார். (உஉ௦)

உஉ௧. தீண்டி னார்தமைத் தீச்சுடு மன்னர்தீ
யீண்டு தங்கிளை யோடு மெரித்திடும்
வேண்டி லின்னமிர் துங்நஞ்சு மாதலான்
மாண்ட தன்றுநின் வாய்மொழித் தெய்வமே.

(இ - ள்.) தீ தீண்டினாரைச் சுடும் - தீயானது தொட்டவரையே சுடும்; மன்னர் தீ ஈண்டு தம் கிளையோடும் எரித்திடும் - (அங்ஙனமின்றி) அரசருடைய சீற்றத்தீ தீங்கு செய்தவரைத் திரண்ட சுற்றத்தோடும் சுட்டிடும்; வேண்டில் இன் அமிர்தும் நஞ்சும் ஆதலால் - அவரை விரும்பினார்க்கு அவரது அருள் அமிர்துபோல் நலந்தரும், வெறுத்தார்க்கு நஞ்சுபோல் மறைந்து நின்று கொல்லும், ஆதலால்; நின் வாய்மொழித் தெய்வம் மாண்டதன்று - நீ கூறிய தெய்வம் என் தெய்வம்போலச் சிறப்புடையதன்று.

(வி - ம்.) இதனாற் பகைவரையும் நட்டாரையும் திறட்பையுங் கூறினான்.

வேண்டில் இன் அமிர்தும் (வேண்டாது பகைப்பின்) நஞ்சும் ஆதலால் எனவருவித்துக்கொள்க. நினக்கு ஒரு தெய்வம் இங்ஙனம் கூறிற்றென்றல் பொய். நீயே இத் தீங்கினை நினைக்கின்றனை என்பான் 'நின் வாய்மொழித் தெய்வம்' என்றான். (உஉ௧)

உஉஉ. வேலின் மன்னனை விண்ணகங் காட்டியிஞ்
ஞால மாள்வது நன்றெனக் கென்றியேல்
வாலி தன்றெனக் கூறினன் வாள்நமற்
கோலை வைத்தன்ன வொண்டிற லாற்றலான்.

(இ - ள்.) வாள்நமற்கு ஓலை வைத்த அன்ன ஒண்திறல் ஆற்றலான் - வாள் வலியாலே நமனுக்கு 'வல்லவனாயின் வந்து பார்க்க' என்று ஓலை வைத்தாற்போன்ற திறலை நடத்துதலுடைய தருமதத்தன்; வேலின் மன்னனை விண் அகம் காட்டி - வேலினால் அரசனை விண்ணுலகுக்குச் செலுத்தி; இஞ்ஞாலம் ஆள்வது எனக்கு நன்று என்றியேல் - இவ்வுலகை ஆள்வது எனக்கு நலம் என்றனையேல், வாலிது அன்று எனக் கூறினன் - அது நினக்கு நன்றன்று என்றுரைத்தனன்.

(வி - ம்.) இவன் முன்னின்று கூறிய அருமை நோக்கி, 'ஆற்றலான்' என்றார்.

இஞ்ஞாலம் என்றது இகழ்ச்சி. வாலிது - தூயதுமாம். ஞமன் - யமன். (உஉஉ)

வேறு

உஉஉ. குழற்சிகைக் கோதை சூட்டிக்
கோண்டவ னிருப்ப மற்றோர்
நிழற்றிகழ் வேலி னானை
நேடிய நெடுங்க ணாளும்
பிழைப்பிலாட் புறந்தந் தானும்
குரவரைப் பேணல் செய்யா
திழுக்கினா ரிவர்கள் கண்டா
யிடும்பைநோய்க் கிரைக ளாவார்.

(இ - ள்.) குழல்சிகைக் கோதை சூட்டிக் கொண்டவன் இருப்ப - தன் குழலிலே அவன் சிகையிலுள்ள மாலையைச் சூட்டிக் கைப்பற்றியவன் இருப்பவும்; மற்றுஓர் நிழல்திகழ் வேலினானை நேடிய நெடுங்கணாளும் - வேறோர் ஒளிதரும் வேலுடையவனைத் தேடிய நீண்ட கண்ணினை யுடையாளும்; பிழைப்பு இலாள் புறம் தந்தானும் - குற்றம் அற்ற மனைவியை மனத்தாற் கொள்ளாது விட்டவனும்; குரவரைப் பேணல் செய்யாது இழுக்கினார் - ஐங்குரவரையும் வழிபடாமல் தவறியவர்களும் ஆகிய; இவர்கள் இடும்பை நோய்க்கு இரைகள் ஆவார் கண்டாய் - துன்பந்தரும் நோய்களுக்கு இரையாவார்கள் காண்.

(வி - ம்.) [குழற்சிகை : மயிர் முடியும் ஆம்.]

[தந்தானும் என்பதிலுள்ள] தரவு, 'செலவினும் வரவினும்' (தொல். கிளவி.உஅ) என்னும் பொதுச் சூத்திரத்தால் முடிக்க குரவர் - அரசன், உவாத்தியான், தாய், தந்தை, தம்முன் [தமையன்] என ஐவர். (உஉங)

உஉங. நட்பிடைக் குய்யம் வைத்தான்
பிறர்மனை நலத்தைச் சேர்ந்தான்
கட்டழற் காமத் தீயிற்
கன்னியைக் கலக்கி னானு
மட்டுயி ருடலந் தின்றா
னமைச்சனா யரசு கொன்றான்
குட்டநோய் நரகந் தம்முட்
குளிப்பவ ரிவர்கள் கண்டாய்.

(இ - ள்.) நட்பிடைக் குய்யம் வைத்தான் - நட்பிலே வஞ்சித்தவனும்; பிறர்மனை நலத்தைச் சேர்ந்தான் - பிறர் மனைவி

யின் இன்பத்தை நுகர்ந்தவனும்; கட்டுஅழல் காமத்தீயின் கன்னியைக் கலக்கினுனும் - மிக்க அழல்போலும் காமத் தீயினுற் கன்னியைக் கெடுத்து, மணவாதவனும்; உயிர் அட்டு உடலம் தின்ருன் - உயிரைக் கொன்று உடலைப் புசித்தவனும்; அமைச்சனுய் அரசு கொன்ருன் - அமைச்சனுக இருந்து அரசனை ஒழித்தவனும் ஆகிய; இவர்கள் குட்டநோய் நரகந் தம்முள் குளிப்பவர் கண்டாய் - இவர்கள் (இம்மையிற்) பெருநோயிலும் (மறுமையில்) நரகத்தினும் அழுந்துவோர்காண்.

(வி - ம்.) கலக்குதல் கைக்கிளை வகையாகிய இராக்கதமென்னும் மணத்தில் தப்பியதாம்.

குய்யம் - வஞ்சகம். நலம் - இன்பம். உயிர் அட்டு உடலந்தின்ருன் என மாறுக. குட்ட நோயும் நரகமும் ஆகிய இவற்றுள் என்க. (உஉச)

உஉரு. பிறையது வளரத் தானும்
வளர்ந்துடன் பெருகிப் பின்னுட்
குறைபடு மதியந் தேயக்
குறுமுய றேய்வ தேபோல்
இறைவனுத் தன்னை யாக்கி
யவன்வழி யொழுகி னென்று
நிறைமதி யிருளைப் போழும்
நெடும்புகழ் விளக்கு மென்ருன்.

(இ - ள்.) பிறைவளர அது தானும் வளர்ந்து உடன்பெருகி - பிறை வளரும்போது குறுமுயலும் வளர்ந்து பெருத்து; பின் நாள் குறைபடும் மதியம்தேயக் குறுமுயல் தேய்வதேபோல் - பின்னர்க் குறைதலுண்டான திங்கள் தேய அதனுடன் அச் சிறுமுயலும் தேய்வதைப்போல; தன்னை இறைவன் ஆ ஆக்கியவன் வழிஒழுகின் - தன்னை அரசனுக ஆக்கியவன் வழியிலே அவனெடும் பெருகி அவனெடுந் தேய்ந்து நடப்பானுனல்; என்றும் நிறைமதி யிருளைப் போழும் நெடும்புகழ் விளக்கும் என்ருன் - எப்போதும் முழுமதி இருளை நீக்குவதைப் போலப் பழியை நீக்கிப் புகழை விளவிக்கும் என்ருன்.

(வி - ம்.) பிறை வளர அதுதானும் வளர்ந்து என மாறுக. அது என்றது குறுமுயலை. செய்யுளாகலின் சுட்டு முன்வந்தது. பிறை-வளர்பக்கத்துத் திங்கள். மதி - தேய்பக்கத்துத் திங்கள், இவ்வேற்றுமை தோன்ற பிறைவளர என்றும் மதிதேய என்றும் ஓதினர். இறைவனு என்புழி ஆக்கச் சொல்லின் ஈற்றுக் ககரம் கெட்டது. (உஉரு)

௨௫௭. கோணிலை திரிந்து நாழி
குறைபடப் பகல்கண் மிஞ்சி
நீணில மாரி யின்றி
விளைவஃகிப் பசியு நீடிப்
பூண்முலை மகளிர் பொற்பிற்
கற்பழிந் தறங்கண் மாறி
யாணையிவ் வுலகு கேடா
மரசு கோல்கோடி னென்றான்.

(இ - ள்.) அரசுகோல் கோடின் - அரசன் முறைமை கெடுவானானால்; கோள்நிலை திரிந்து - கோள் நிற்கும் நிலைகுலைந்து; நாழி குறைபடப் பகல்கள் மிஞ்சி - (இரவு) நாழிகை குறையப் பகற்பொழுது மிகுந்து; மாரிஇன்றி நீள்நிலம் விளைவு அஃகி - மழையில்லாமற் பெருநிலமும் விளைவு குறைந்து; பசியும் நீடி - பசியும் நீட்டித்து; பொற்பின் பூண்முலை மகளிர் கற்பு அழிந்து - அழகிய பூணணிந்த முலையையுடைய பெண்களின் கற்புக்கெட்டு; அறங்கள் மாறி இவ்வுலகு கேடாம் - அறச்சாலைகளும் இன்றி இவ்வுலகு கெடும்; ஆணை என்றான் - இஃது அரசனுடைய ஆணையே ஆகும் என்றான்.

(வி - ம்.) கட்டியங்காரன் கொலை குறித்ததும் அரசன் அவற்கு அரசளித்ததும் உட்கொண்டு இவ்விரண்டு கவியும் பொதுவாகக் கூறினான். எச்சங்கள், செயப்படுபொருளன.

கோள் - ஞாயிறு முதலியன. நிலை என்பது நன்னிலை என்பது படநின்றது. இச் செய்யுளின்கண் கொடுங்கோலால் விளையும் தீமை நன்கு விளக்கப்படுதல் காண்க. இதனுடன்,

"கோனிலை திரிந்திடின் கோணிலை திரியும்
கோணிலை திரிந்திடின் மாரிவறங் கூரும்
மாரிவறங் கூரின் மன்னுயிர் இல்லை" (மணி. ௭ : ௭-௯)

எனவரும் மணிமேகலைப் பகுதியையும் நினைக. (௨௫௬)

௨௫௮. தார்ப்பொலி தரும தத்தன்
றக்கவா றுரைப்பக் குன்றிற்
கார்த்திகை விளக்கிட் டன்ன
கடிகமழ் குவளைப் பைந்தார்
போர்த்தத னகல மெல்லாம்
பொள்ளென வியர்த்துப் பொங்கி
நீர்க்கடன் மகரப் பேழ்வாய்
மதனன்மற் றிதனைச் சொன்னான்.

(இ - ள்.) தார்ப்பொலி தருமதத்தன் தக்கவாறு உரைப்ப - வாகைமாலையாற் பொலிவுற்ற தருமதத்தன் அமைச்சர்க்கும் அரசர்க்கும் தக்க நிலையைக் கூறினனாக; குன்றில் கார்த்திகை விளக்கிட்ட அன்ன கடிகமழ் குவளைப் பைந்தார் போர்த்த தன் அகலம் எல்லாம் - குன்றிலே கார்த்திகை விளக்கிட்டாற்போல மணங்கமழும் குவளைமாலை போர்த்த மார்பு முழுதும்; பொன் ளென வியர்த்துப் பொங்கி - விரைய வியர்த்துக் கொதித்து; நீர்க்கடல் மகரப் பேழ்வாய் மதனன் இதனைச் சொன்னான் - நீர் நிறைந்த கடலில் உள்ள மகரமீனின் வாய்போலும் பெரிய வாயையுடைய மதனன் இதனைக் கூறினான்.

(வி - ம்.) அறிவு குன்றியவன் என்பது தோன்ற மகரப் பேழ் வாய் மதனன் என அவன் வாயை விதந்தோதினார். மேலும், "பொன் ளென ஆங்கே புறம்வேரார் காலம்பார்த் துள்வேர்ப்பர் ஒள்ளி யவர்" என்னும் திருக்குறட்கு மாறாக இவன் அறிவில்லாதவன் என்பது தோன்ற அக் குறள் சொல்லையும் இதன்கண் அமைத்தனர். இச் செய்யுளான் கார்த்திகைத் திங்கள் கார்த்திகையின்கண் குன்றின்மேல் விளக்கிடும் வழக்கம் அக்காலத்தும் இருந்தமை உணர்க. (உ௨எ)

உ௨அ. தோளினால் வலிய ராகித்
தோக்கவர் தலைகள் பாற
வாளினாற் பேச லல்லால்
வாயினாற் பேச றேற்றேன்
காளமே கங்கள் சொல்லிக்
கருணையாற் குழைக்குங் கைகள்
வாளமர் நீந்தும் போழ்தின்
வழுவழுத் தொழியு மென்றான்.

(இ - ள்.) தோளினால் வலியர் ஆகித் தொக்கவர் தலைகள் பாற வாளினால் பேசல் அல்லால் வாயினாற் பேசல் தேற்றேன் - தோள் வலியுடையராகிக் கூடி எதிர்த்த பகைவர்களின் தலைகள் சிதற வாளினால் வஞ்சினம் முடித்தல் அல்லது வாயினாற் பேசுதலை அறியேன்; காளமேகங்கள் சொல்லி - தாங்கள் கரிய முகில் போல இங்ஙனம் முழங்கக் கூறுதலால்; கருணையால் குழைக்கும் கைகள் வாள் அமர் நீந்தும் போழ்தின் - பொரிக்கறியுடன் சோற்றைத் திரட்டும் கைகள் வாளேந்திப் போர்க்கடலை நீந்தும் போழ்து; வழுவழுத்து ஒழியும் என்றான் - (மிக வேர்த்து) வாள் வழுக்கித் தொலையும் என்றான்.

(வி - ம்.) 'தேற்றேன்' என்பது, 'தேற்றாய் பெரும பொய்யே' (புறநா.௫௧) என்றாற்போல நின்றது. இக் கவி முன்னிலைப்புறமொழி. (உ௨அ)

உ௦அ. நுண்முத்த மேற்றி யாங்கு
மெய்யெலாம் வியர்த்து நொய்தின்
வண்முத்த நிரைகோ ணெற்றி
வார்முரி புருவ மாக்கிக்
கண்ணெரி தவழ வண்கை
மணிநகு கடக மெற்ற
வெண்ணகை வெகுண்டு நக்குக்
கட்டியங் காரன் சொன்னான்.

(இ - ள்.) நுண்முத்தம் ஏற்றியாங்கு மெய்எலாம் நொய்தின் வியர்த்து - நுண்ணிய முத்துகளைப் பதித்தாற்போல உடலெங்கும் விரைவிலே வியர்த்து; வண்முத்தம் நிரைகொள் நெற்றி வார்முரி புருவம் ஆக்கி - அந்த வியர்வை நிறைத்த நெற்றியிலே நீண்ட வளைந்த புருவத்தை ஏற்றி; கண்எரி தவழ - கண்களில் அனல் பரவ; வண்கை மணிநகு கடகம் எற்ற - வளமிகு கையிலே மணிகள் ஒளிரும் கடகத்தை உடைத்து; வெள்நகை வெகுண்டு நக்கு - வெடி நகைப்பாக வெகுண்டு நகைத்து; கட்டியங்காரன் சொன்னான் - கட்டியங்காரன் உரைத்தான்.

(வி - ம்.) இதன்கண்ணும் கட்டியங்காரன் வெகுளுதற்கும் நகைத்தற்கும் வேண்டிய காரணமில்லாதவிடத்தும் கடுஞ்சினமும் பெருஞ்சிரிப்பும் உடையன் என அவன் பேதைமையை விளக்குதல் அறிக.

வெண்ணகை - வெண்மை காரணமாகப் பிறக்கும் நகை. வெண்மையை வெகுளிக்கும் ஏற்றுக. (உ௦௯)

உ௧௦. என்னலாற் பிறர்கள் யாரே
யின்னவை பொறுக்கு நீரா
ருன்னலாற் பிறர்கள் யாரே
யுற்றவற் குறாத சூழ்வார்
மன்னன்போய்த் துறக்க மாண்டு
வானவர்க் கிறைவ னாகப்
பொன்னெலாம் விளைந்து பூமி
பொலியயான் காப்ப லென்றான்.

(இ - ள்.) இன்னவை பொறுக்கும் நீரார் என் அலால் பிறர்கள் யார்? - நீ கூறிய இக் கடிய சொற்களைப் பொறுக்கும் இயல்பினர் என்னை அல்லாமல் வேறு யார்?; உற்றவற்கு உறாத சூழ்வார் உன்னலால் பிறர்கள் யார்? - தம்மைச் சார்ந்தவனுக்கு ஒவ்வாத செயல்களைச் சூழ்கின்றவர் உன்னை யொழிய வேறு யார்? (இனி அமைக); மன்னன் துறக்கம் போய் ஆண்டு வானவர்க்கு இறை

வன ஆக - வேந்தன் வானுலகு சென்று ஆண்டு வானவர்களுக்குத் தலைவன் ஆக; பூமிஎலாம் விளைந்து பொன் பொலிய யான் காப்பல் என்றான் - நிலமெங்கும் விளைந்து பொன் சிறக்க யான் காப்பேன் என்றான்.

(வி - ம்.) 'உற்றவன் - சச்சந்தன் என்றும், உருத - பொன்னுலகாளாமல் மண்ணுலகாளுதல்' என்றும் நச்சினார்க்கினியர் கூறியவை மிகவும் நுணுக்கமுடையன. இனி, உற்றவன் கட்டியங்காரனுமாம். விளைந்த பூமி என்றும் பாடம். (உ௯0)

உ௯௦. விளைக பொலிக வஃதே
யுரைத்திலம் வெகுள வேண்டா
களைக மெழுக மின்னே
காவலற் கூற்றங் கொல்லும்
வளைகய மடந்தை கொல்லும்
தான்செய்த பிழைப்புக் கொல்லு
மளவறு நிதியங் கொல்லு
மருள்கொல்லு மமைக வென்றான்.

(இ - ள்.) விளைக பொலிக அஃதே உரைத்திலம் - நீ கூறியவாறே நிலமெல்லாம் விளைக! பொன்னும் விளங்குக! நினது நினைவையே கூறிலேம்; வெகுள வேண்டா - அதற்கு நீ சினமுற வேண்டா; இன்னே களைகம் எழுகம் - இப்போதே களைவதற்கு எழுவோம்; காவலன் கொல்லும் கூற்றம் - அரசனைக் கொல்லுங் கூற்றம்; வளைகயம் மடந்தை கொல்லும் - வளைகள் நிறைந்த பொய்கையுடைய நிலமகளாய்க் கொல்லும்; தான் செய்த பிழைப்புக் கொல்லும் - அரசன் செய்த தவறுகக் கொல்லும்; அளவு அறுநிதியம் கொல்லும் - எல்லையற்ற செல்வமாய்க் கொல்லும்; அருள் கொல்லும் - அருளாய்க் கொல்லும்; (ஆதலால்); அமைக என்றான் - அரசனுக்கு அக் கொலை பொருந்துவதாக என்றான்.

(வி - ம்.) இனி, 'அஃதேல் உரைக்கிலம்' என்பது பாடமாயின் 'நின் கருத்து அதுவாயின், வேறு கூறுகின்றிலேம்' என்க. இனி, கூற்றமும் கயமடந்தை முதலியனவும் காவலனாகிய கட்டியங்காரனைக் கொல்லுமென்று உட்கொண்டு [மனத்தில் அமைத்து] 'இனி வார்த்தையமைக' என்றான் என்பாருமுளர். 'விளைக பொலிக' ஒரு வழக்கென்பாருமுளர். (உ௯௧)

உ௯௧. நிலத்தலைத் திருவ னாட
னீப்பருங் காதல் கூர
முலைத்தலைப் போக மூழ்கி
முகிழ்நிலா முடிகொள் சென்னி

வேலற்கருந் தானை நீத்த
வேந்தனை வெறுமை நோக்கிக்
குலத்தோடுங் கோற லெண்ணிக்
கோடியவன் கடிய சூழ்ந்தான்.

(இ - ள்.) நிலத்தலைத் திருவனாள் தன் நீப்பருங் காதல்கூர - நிலவுலகிலே திருமகளனையாள்பால் நீக்கவியலாத தன் காதல் மிகுதலின்; முலைத்தலைப் போகம் மூழ்கி - அவளது முலையின்பத்தே அழுந்தி; வெலற்கு அருந்தானை நீத்த - வெல்ல வியலாத படைவீரரை இழந்த; முகிழ்நிலா முடிகொள் சென்னி வேந்தனை - அரும்பும் ஒளியையுடைய் முடியணிந்த சென்னியுடைய வேந்தனை; வெறுமை நோக்கிக் குலத்தொடுங் கோறல் எண்ணி - தனிமை அறிந்து மகவுடனே கொல்ல நினைத்து; கொடியவன் கடிய சூழ்ந்தான் - கொடியவனான அவன் அதற்கு வேண்டும் கடிய தொழில்களைச் சிந்தித்தான்.

(வி - ம்.) நிலத்தலைத்திரு: இல்பொருளுவமை,

அரசுரிமையை இகழ்ந்து வறிய முடியொன்றையே உடையன் என்றிரங்குவார் "போகமூழ்கி முடிகொள் சென்னிவேந்தன்" என்றார். வேந்தன்: சச்சந்தன். குலம் என்றது கருவுற்றிருக்கும் தேவியை. கொடியவன்: கட்டியங்காரன். (உகஉ)

உசுஉ. கோன்றமர் நிகள மூழ்கிக்
கோட்டத்துக் குரங்கத் தன்கீ
ழேன்றநன் மாந்தர்க் கெல்லா
மிருநிதி முகந்து நல்கி
யூன்றிய நாட்டை யெல்லா
மொருகுடை நீழல் செய்த
தோன்றினன் குன்றத் துச்சிச்
சுடர்ப்பழி விளக்கிட் டன்றே.

(இ - ள்.) கோன்தமர் நிகளம் மூழ்கிக் கோட்டத்துக் குரங்க - அரசனைச் சார்ந்தோர் விலங்கிலே அழுந்திச் சிறையிலே தாழ; தன்கீழ் ஏன்ற நல்மாந்தர்க் கெல்லாம் இருநிதி முகந்து நல்கி - தன் கீழ்மையை ஒப்பிய நல்ல மாந்தருக்கெல்லாம் பெருஞ் செல்வத்தை அள்ளிக் கொடுத்து; நாட்டை எல்லாம் ஒரு குடை நீழல் செய்து ஊன்றிய - நாட்டையெல்லாம் தன் ஒரு குடையால் நிழல் பரப்பி ஊன்றுவதற்கு; குன்றத்து உச்சி இட்ட சுடர்ப்பழி விளக்கு இட்டுத் தோன்றினன் - குன்றின் உச்சியில் இட்ட விளக்குப்போலப் பழியாகிய விளக்கையிட்டுத் தோன்றினன்.

(வி - ம்.) [தன் கீழ்] : கீழ் : இடமுமாம். நன்மாந்தர்: இகழ்ச்சி. ஊன்றிய: பெயரெச்சமும் ஆம்.

கோன்: சச்சந்தன். நிகளம் - தளை; விலங்கு. கோட்டம் - ஈண்டுச் சிறைக்கோட்டம். குரங்குதல் - தாழ்தல். (உகூக)

உசங. பருமித்த களிறு மாவும்
பரந்திய றேரும் பண்ணித்
திருமிக்க சேனை மூதூர்த்
தெருவுதோ றெங்கு மீண்டி
யெரிமொய்த்த வாளும் வில்லு
மிலங்கிலை வேலு மேந்திச்
செருமிக்க வேலி னான்றன்
றிருநகர் வளைந்த தன்றே.

(இ - ள்.) பருமித்த களிறும் மாவும் பரந்துஇயல் தேரும் பண்ணி - அணிபுரிந்த களிறும் குதிரையும் பரவிய இயலையுடைய தேரும் தகுதியாக அமைத்துக்கொண்டு; திருமிக்க சேனை - செல்வம்மிக்க படைத்திரள்; எரிமொய்த்த வாளும் வில்லும் இலங்குஇலை வேலும் ஏந்தி - நெருப்பிலே முழுகிய வாளும் வில்லும் விளங்கு இலைமுகமுடைய வேலும் ஏந்திக் கொண்டு; மூதூர் தெருவுதொறும் எங்கும் ஈண்டி-பழைமையான நகரின் தெருக்களிலும் பிற இடங்களிலும் திரண்டு; செருமிக்க வேலினான் தன் திருநகர் வளைந்தது - போர்த்தொழிலிற் சிறந்த வேலேந்திய சச்சந்த மன்னனின் அழகிய அரண்மனையைச் சூழ்ந்தது.

(வி - ம்.) உள்நிற்கும் வீரர்களும் உட்பட வளைந்து அந்தப் புரத்தினுட் புகுதாது நின்றது கண்டு வாயிலோன் உணர்த்துகின்றமை மேலே கூறுகின்றார். (உகூச)

உகூச. நீணில மன்ன போற்றி
நெடுமுடிக் குருசில் போற்றி
பூணணி மார்ப போற்றி
புண்ணிய வேந்தே போற்றி
கோணினைக் குறித்து வந்தான்
கட்டியங் கார னென்று
சேணிலத் திறைஞ்சிச் சொன்னான்
செய்யகோல் வெய்ய சொல்லான்.

(இ - ள்.) செய்யகோல் வெய்யசொல்லான் - சிவந்த கோலையும் வெஞ்சொல்லையும் உடைய வாயிலோன்; நீள்நில மன்ன போற்றி - பெருநிலத்துக்கு வேந்தனே! காத்தருள்க!; நெடுமுடிக் குருசில் போற்றி! - நீண்ட முடியணிந்த அரசனே! காத்தருள்க!; பூண்அணி மார்ப போற்றி - பகைவர் கவசம் பூண்பதற்குக் காரணமான மார்பனே! காத்தருள்க!; புண்ணிய வேந்தே போற்றி - நலம்புரியும் மன்னனே! காத்தருள்க!; கட்டியங்காரன் நினைக்கோள் குறித்து வந்தான் - கட்டியங்காரன் உன்னைக் கொல்வது கருதி வந்துளான்; என்று சேண்நிலத்து இறைஞ்சிச் சொன்னான் - என்று தொலைவான தரையிலே (வீழ்ந்து) வணங்கிக் கூறினான்.

(வி - ம்.) போற்றி: பரிகாரம். 'அரும்பூண் அற எறிந்தாங்கு' என்பர் மேலும். போற்றி நான்கு கூறியது நிலத்திற்கும் குலத்திற்கும் வீரத்திற்கும் தருமத்திற்கும் நின்னையொழிய இல்லையென்று இரங்கினான்.

'கோண்' எனினும் மாறுபாடாம். (௨௩௫)

௨௩௬. திண்ணிலைக் கதவ மெல்லாந்
திருந்துதா ழுறுக்க வல்லே
பண்ணுக பசும்பொற் றேரும்
படுமதக் களிறு மாவுங்
கண்ணகன் புரிசை காக்குங்
காவல ரடைக வென்றான்
விண்ணுரு மேறு போன்று
வேடிபட முழங்குஞ் சொல்லான்.

(இ - ள்.) விண் உரும் ஏறு போன்று வெடிபட முழங்கும் சொல்லான் - வானத்தின்கண் பேரிடிபோல அதிர்ச்சியுண்டாக முழங்கும் சொல்லினன்; திண்நிலைக் கதவம் எல்லாம் வல்லே திருந்து தாழுறுக்க - அசைவில்லாத (அரண்மனை மதிலின்) நிலைக்கதவுகளை யெல்லாஞ் செப்பமாகத் தாழிடுக; பசும்பொன் தேரும் மதம்படு களிறும் மாவும் (வல்லே) பண்ணுக - புதிய பொற்றேர்களையும் மதம்மிகுங் களிறுகளையும் குதிரைகளையும் அணிசெய்க; கண்அகன் புரிசை காக்கும் காவலர் (வல்லே) அடைக என்றான் - இடம் அகன்ற (அரண்மனை) மதிலைக் காக்கும் வீரர்கள் விரைந்து வருக என்றான்.

(வி - ம்.) 'வல்லே' என்றது, எவ்விடத்துங் கூட்டுக. வெடிபட - வெடித்தல் உண்டாக.

இஃது இராசதத்தாற் கூறினான். [இராசதம் - அரசனுக்குரிய இயல்பு; துணையில்லாத தனிமையினும் எழுந்தது.] (௨௩௬)

௨௬௬. புலிப்பொறிப் போர்வை நீக்கிப்
பொன்னணிந் திலங்கு கின்ற
வொலிக்கழன் மன்ன ருட்கு
முருச்சுடர் வாளை நோக்கிக்
கலிக்கிறை யாய நெஞ்சின்
கட்டியங் கார னம்மேல்
வலித்தது காண்டு மென்று
வாளெயி றிலங்க நக்கான்.

(இ - ள்.) புலிப்பொறிப் போர்வை நீக்கி - புலியின் தோலாற் செய்யப்பட்ட உறையை நீக்கி; ஒலிக்கழல் மன்னர் உட்கும் பொன் அணிந்து இலங்குகின்ற உருச்சுடர் வாளை நோக்கி - ஒலிசெயுங் கழல் அணிந்த வேந்தர்கள் அஞ்சும், பொன்னால் அணிசெய்யப்பெற்று விளங்கும் ஒளிமிகும் அழகிய வாளைப் பார்த்து; கலிக்கு இறைஆய நெஞ்சின் கட்டியங்காரன் நம்மேல் வலித்தது காண்டும் என்று - தீமைக்கு இல்லமையான உள்ளமுடைய கட்டியங்காரன் நம்மேல் வலிமை காட்ட வந்ததைக் காண்போம் என்று; வாள் எயிறு இலங்க நக்கான் - ஒளிமிகும் பற்கள் தோன்ற நகைத்தான்.

(வி - ம்.) இது வீரத்தின்கண் எள்ளுதலாற் பிறந்த நகை.

['புலிப்பொறிப் போர்வை கவசம்' எனவும், 'ஊர்திகள் இன்மையின் கவசம் நீக்கினான்' எனவும், 'போர்வை உறையும் என்ப' எனவும் நச்சினார்க்கினியர் நவில்வர்.] (௨௬௬)

௨௬௭. நங்கைநீ நடக்கல் வேண்டு
நன்பொருட் கிரங்கல் வேண்டா
கங்குனீ யன்று கண்ட
கனவெலாம் விளைந்த வென்னக்
கோங்கலர் கோதை மாழ்கிக்
குழைமுகம் புடைத்து வீழ்ந்து
செங்கயற் கண்ணி வெய்ய
திருமகற் கவலஞ் செய்தாள்.

(இ - ள்.) நங்கை நீ நன்பொருட்கு நடக்கல் வேண்டும் - நங்கையே! நீ நம் நல்ல பொருளைக் காப்பதற்குச் செல்லுதல் வேண்டும்; இரங்கல் வேண்டா - இங்கிருந்து வருந்தாதே; (ஏன் எனின்); நீ அன்று கங்குல் கண்ட கனவு எலாம் விளைந்த என்ன - நீ அன்றைய இரவு கண்ட கனவுகள் எல்லாம் பயன்பட்டன என்று (மன்னன் விசயையை அனுப்பக்) கூற; செங்கயற்

கண்ணி கொங்கு அலர்கோதை மாழ்கி - செவ்வரி பாந்த கயற்கண்ணாள் மணம்விரியும் மலர்மாலைபோல வருந்தி; குழைமுகம் புடைத்து வீழ்ந்து - குழையணிந்த முகத்தி லறைந்துகொண்டு வீழ்ந்து; வெய்ய திருமகற்கு அவலம் செய்தாள் - (வயிற்றில் இருக்கும்) விருப்பம்மிகும் திருமகனுக்கு வருத்தம் உண்டாக்கினாள் (வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டாள்.)

(வி - ம்.) 'வேண்டும்' என்பது ஒரு வியங்கோள்; 'ஓஒதல் வேண்டும்' (குறள், ௬௫௮) என்றாற்போல. நன்பொருள்: பிள்ளை. எல்லாம் என்றான் பிள்ளையார் ஆக்கங் கருதி (விசயையின்) உயிர் நிற்றற்கு. தெளிவுபற்றி, 'விளைந்த' என இறந்தகாலத்தாற் கூறினான்.

நன்பொருள் - மகவு.

"தம்பொருள் என்பதம் மக்கள் அவர்பொருள்
தந்தம் வினையான் வரும்" (குறள். ௬௩)

(௩௩௮)

௨௬௯. மல்லலைத் தெழுந்து வீங்கி
மலைதிரண் டனைய தோளா
னல்லலுற் றழுங்கி வீழ்ந்த
வமிர்தமன் னாளை யெய்திப்
புல்லிக்கோண் டவல நீக்கிப்
பொம்மல்வெம் முலையி னாட்குச்
சொல்லுவா னிவைகள் சொன்னான்
சூழ்கழற் காலி னானே.

(இ - ள்.) மல் அலைத்து எழுந்து வீங்கி மலை திரண்டனைய தோளான் - மல்தொழிலை வருத்தி வளர்ந்து பருத்து மலைதிரண்டாற் போன்ற தோள்களையும்; கழல்சூழ் காலினான் - கழல் சூழ்ந்த கால்களையும் உடைய சச்சந்தன; அல்லல் உற்று அழுங்கி வீழ்ந்த அமிர்தம் அன்னாளை எய்தி - துன்பம் உற்றுக் கெட்டு வீழ்ந்த அமிர்தம் போன்ற விசயையை நெருங்கி; புல்லிக்கொண்டு அவலம் நீக்கி - தழுவிக்கொண்டு சோர்வைப் போக்கி; பொம்மல் வெம்முலையினாட்குச் சொல்லுவான் இவைகள் சொன்னான் - பருத்த விருப்பமூட்டும் முலையினாட்கு ஆறுதல் கூறத் தொடங்கிப் பிரிவை யுணர்த்தும் இம் மொழிகளைக் கூறினான்.

(வி - ம்.) அமுதயின்றார்க்கு நாள்[1] உலந்தால் அது வேறுபாடு தோற்றுவிக்குமாறுபோல இவற்கும் வேறுபாடு தோற்றுவித்தலின், 'அமிர்தம் அன்னாள்' என்றார்.

இவை இருந்தும் பயன் என்கொல் என்றிரங்குவார் "மல்லலைத் தெழுந்து வீங்கி மலைதிரண் டனைய தோளான்" என்றார். (௨௩௧)

1. உலந்தால் - கெட்டால்.

௨௯௯. சாதலும் பிறத்த ரூனுந்
தம்வினைப் பயத்தி ஞகு
மாதலு மழிவு மெல்லா
மவைபொருட் கியல்பு கண்டாய்
நோதலும் பரிவு மெல்லா
நுண்ணுணர் வின்மை யன்றே
பேதைநீ பெரிதும் பொல்லாய்
பெய்வளைத் தோளி யென்ருன்.

(இ - ள்.) பெய்வளைத் தோளி பேதை - வளையணிந்த தோள்களையுடைய பேதையே!; தம் வினைப்பயத்தின் ஆகும் சாதலும் பிறத்தல்தானும் ஆதலும் அழிவும் அவை எல்லாம் - தம் வினையின் பயனுல் நேரும் இறப்பும் பிறப்பும் ஆக்கமும் அழிவும் ஆகிய அவை யாவும்; பொருட்கு இயல்பு கண்டாய் - பொருள்களுக்கு இயற்கைகாண்; நோதலும் பரிவும் எல்லாம் நுண்ணுணர்வு இன்மை அன்றே - இவையிற்றுட் சாதல் முதலியவற்றிற்குத் துன்புறுதலும் பிறத்தல் முதலியவற்றிற்கு அன்புறுதலும் ஆகிய இச் செயற்கெல்லாம் காரணம் அறிவின்மையே அல்லவோ; நீ பெரிதும் பொல்லாய் - (இதை உணராத) நீ மிகவும் பொல்லாதவளாஇருப்.

(வி - ம்.) சாதலும் பிறத்தல் தானும் ஆதலும் அழிவும் எல்லாம் தம் வினைப்பயத்தின் ஆகும். அவற்றுள், சாதற்கும் அழிதற்கும் நோதலும், பிறத்தற்கும் ஆதற்கும் பரிதலும் நுண்ணுணர்வின்மையாம். அவை பொருட்கு இயல்பு, என்றவாறு.

பரிதல் - அன்புறுதல். இவற்றை யுணராமையால் நீ பெரிதும் பொல்லாய் என்ருன் என்க. (௨௬௦)

௨௭௦. தோல்லைநம் பிறவி யெண்ணிற்
றேடுகடன் மணலு மாற்ரு
வேல்லைய வவற்று ளேல்லா
மேதிலம் பிறந்து நீங்கிச்
சேல்லுமக் கதிக டம்முட்
சேரலஞ் சேர்ந்து நின்ற
வில்லினு ளிரண்டு நாளைச்
சுற்றமே யிரங்கல் வேண்டா.

(இ - ள்.) தொல்லை நம் பிறவி எண்ணின் - பழைமையான நம் பிறப்புகளை ஆராய்ந்தால்; தொடுகடல் மணலும் ஆற்ரு எல்லைய - தோண்டப்பெற்ற கடலின் மணலும் ஒப்பிடப்பற்ருத

அளவினையுடையன ; அவற்றுள் எல்லாம் பிறந்தும் ஏதிலம் - அப் பிறப்புகளிலெல்லாம் பிறந்தும் வேறுபட்டிருந்தோம் ; நீங்கிச் செல்லும் அக் கதிகள் தம்முள் சேரலம் - இனியும் பிரிந்து செல்லும் அத்தகைய பிறப்புகளினும் ஒன்றுபடோம் ; சேர்ந்து நின்ற இல்லினுள் இரண்டு நாளைச் சுற்றமே - (ஆகையால்) இப் போது இவ்வில்லத்துட் கூடியிருந்த இரண்டு நாளைய உறவே உடையோம், இரங்கல் வேண்டா - (இவ்வுறவைப் பெரிய உறவாக எண்ணி) வருந்தல் வேண்டா.

(வி - ம்.) கடல் மணல் அளவிடப்படாமைக்கு ஒன்று கூறியபடி.

இரண்டுநாள் என்றது சிறுமைக்கு ஒன்று கூறியபடியாம், "பத் தெட்டு நாட்பயனில்லா வாழ்க்கை" என்றாற்போல. (௨௬௧)

௨௭௧. வண்டுமோய்த் தரற்றும் பிண்டி
வாமனுல் வடித்த நண்ணூ
லுண்டுவைத் தனைய நீயும்
உணர்விலா நீரை யாகி
விண்டுகண் ணருவி சோர
விம்முயிர்த் தினையை யாத
லோண்டொடி தகுவ தன்று
லொழிகநின் கவலை யென்றான்.

(இ - ள்.) வண்டு மொய்த்து அரற்றும் பிண்டி வாமனுல் வடித்த நுண்ணூல் உண்டு வைத்து அனைய நீயும் - வண்டுகள் மொய்த்து முரலும் அசோகின் நிழலில் எழுந்தருளிய அருகனுற் கூறிய நுண்ணிய நூல்களின் பொருளைத் தேக்கி வைத்துள்ள நீயும் ; உணர்வுஇலா நீரை ஆகி - உணர்வு இல்லாத தன்மையை ஆகி ; கண் அருவி விண்டுசோர விம்மு உயிர்த்து - கண் அருவி மிகுந்து பொழிய அழுது பெருமூச்சுவிட்டு ; இனையை ஆதல் தகுவது அன்று - இத் தன்மையை அடைவது நன்றன்று; ஒண் தொடி நின்கவலை ஒழிக - ஒளிமிகும் வளைமணிந்தவளே ! நின் வருத்தத்தை நீக்குக.

(வி - ம்.) தெய்வங்கட்குரிய மலரில் வண்டு மொய்யாதாயினும் அருகன் அருளால் வண்டு மொய்த்தது: நூல் : ஆகுபெயர். அனைய : நெஞ்சறி பொருளைச் சுட்டிய சுட்டு.

வாமன் - அருகக்கடவுள். 'வேதமுதல்வன் ஓதிய வேதத்தொளி' என்பதுபற்றி, வாமனுல் வடித்த நுண்ணூல் என்றார். அவை, அங்காகமம், பூர்வாகமம், பகுசுருதியாகமம் என்னும் மூன்றுமாம். (௨௬௨)

௨௭௨. உரிமைமுன் போக்கி யல்லா
லொளியுடை மன்னர் போகார்
கருமமீ தெனக்கு மூர்தி
சமைந்தது கவல வேண்டா
புரிநரம் பிரங்குஞ் சொல்லாய்
போவதே பொருள்மற் றென்று
னெரிமுயங் கிலங்கு வாட்கை
யேற்றிளஞ் சிங்க மன்னான்.

(இ - ள்.) எரிமுயங்கு இலங்கு வாள்கை இளஞ்சிங்க ஏறு அன்னான் - எரியில் தோய்ந்து விளங்கும் வாளேந்திய கையனான, ஆணிளஞ்சிங்கம் போன்றவன்; புரிநரம்பு இரங்கும் சொல்லாய் - முறுக்கப்பெற்ற நரம்பிலெழும் பண்ணும் வருந்தும் இனிய சொல்லினாய்; ஒளிஉடை மன்னர் உரிமைமுன் போக்கி அல்லால் போகார் - புகழுறும் வேந்தர்கள் தம் உரிமை மகளிரை முன்னே போக்கியல்லது தாம் போகார்; எனக்கும் கருமம் ஈது - (ஆகவே) எனக்கும் இப்பொழுது இசைந்த காரியம் இதுவே; ஊர்தி சமைந்தது - ஆகூழானே ஓர் ஊர்தியும் அமைந்துவிட்டது; கவல வேண்டா - இனி வருந்தவேண்டா; போவதே பொருள் என்றான் - (ஆகையால்) நீ முன்னர் ஏகுவது செய்யத்தக்கது என்றான்.

(வி - ம்) பிள்ளையாற் கதிபெறுதலும் பகை வெல்வதுங் கருதி, இருவர்க்கும் கருமம் என்றான். கவலுதல்: இருதலைக்கொள்ளி எறும்பு போற் கணவனையும் மகனையும் எண்ணி வருந்துதல். கவலை: இருபாற் பட்டது.

எனக்கும் கருமம் ஈது என மாறுக. ஊர்தியும் சமைந்தது எனல் வேண்டிய உம்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது.

ஆகூழ் உண்மையால் ஊர்தியும் சமைந்துளது என்றவாறு. ஊர்தி என்றது மயிற்பொறியை. எனக்கும் கருமம் ஈது என்றது நின்னைப் போக்குவதே என்றவாறு. நினக்கும் போவதே கருமம் என்க. (௨௭௨

௨௭௩. என்புநெக் குருகி யுள்ள
மொழுகுபு சோர யாத்த
வன்புமிக் கவலித் தாற்று
வாருயிர்க் கிழத்தி தன்னை
யின்பமிக் குடைய சீர்த்தி
யிறைவன தாணை கூறித்
துன்பமில் பறவை யூர்தி
சேர்த்தினன் துணைவி சேர்ந்தாள்.

(இ - ள்.) என்பு நெக்கு உருகி உள்ளம் ஒழுகுபு சோர யாத்த அன்புமிக்கு - என்பு நெகிழ்ந்துருகுமாறு உள்ளம் கலங்கிச் சோர்வுறப் பிணித்த அன்பு மிகுதலால்; அவலித்து ஆற்ரு ஆருயிர்க் கிழத்தி தன்னை - அழுதல் அமையாத சிறந்த உயிர்போலும் காதலியை; இன்பமிக்கு உடைய சீர்த்தி இறைவனது ஆணை கூறி - அளவற்ற இன்பம் மிகுதலாலே புகழைப் பெற்ற அருகப் பெருமானது ஆணை மொழியாகிய "ஓம்ணமோ அரஹந்தாணம்" என்னும் பஞ்ச நமஸ்கார மந்திரம் ஒன்றனைக் கூறி; துணைவி தன்னைத் துன்பம் இல் பறவை ஊர்தி சேர்த்தினன் - துணைவியைத் துன்பமில்லாது செல்லுதற்குரிய மயிற்பொறியாகிய ஊர்தியிலே அமர்த்தினன்.

(வி - ம்.) [கூறி என்பதனைக் கூற எனத் திரித்து, ஆணை கூறியதை விசயைக்கு ஆக்குவர் நச்சினார்க்கினியர்.] (உசச)

வேறு

உ௪ரு. நீரு டைக்கு வளையி
 னெடுங்க ணின்ற வெம்பனி
வாரு டைம்மு லைம்முக
 நனைப்ப மாதர் சென்றபின்
சீரு டைக்கு ருசிலுஞ்
 சிவந்த ழன்றோர் தீத்திரள்
பாரு டைப்ப னிக்கடல்
 சுடுவ தொத்து லம்பினான்.

(இ - ள்.) *நீருடைக் குவளையின் நெடுங்கண் நின்ற வெம்பனி* - நீர் நீங்காத குவளைபோல, நீண்ட கண்களில் இருந்து வடியும் வெப்பமிகும் நீர் (மாருது); வார்உடை முலைமுகம் நனைப்ப மாதர் சென்றபின் - கச்சை அறுக்கு முலைமுகத்தை நனைத்திட விசயை நீங்கின பிறகு; சீர்உடை குருசிலும் சிவந்து அழன்று - சிறப்புற்ற வேந்தனும் உள்ளம் வெதும்பிச் சீற்றங் கொண்டு; ஓர் தீத்திரள் பார்உடை பனிக்கடல் சுடுவது ஒத்து உலம்பினான் - ஒப்பற்ற வடவைத்தீ, உலகை அகத்தில் அடக்கிப் பொங்கிய குளிர்ந்த கடலைச் சுடுவதுபோல முழங்கினான்.

(வி - ம்.) உடைம் முலை: மகர ஒற்று வண்ணத்தால் வந்தது. பாரை அகத்தே அடக்கின கடல் என்றது ஊழிக்காலத்து நீரை. தான் அமைத்த படையைத் தானே அழிப்பதை யுன்னி நெருப்பும் நீரும் உவமை கூறினார் (உசரு)

உஎரு. முழைமு கத்தி டியரி
வளைத்த வன்ன மள்ளரிற்
குழைமு கப்பு ரிசையுட்
குருசி றுன கப்பட
விழைமு கத்தே றிபடை
யிலங்கு வாட்க டலிடை
மழைமு கத்த குஞ்சரம்
வாரி யுள்வ ளைந்ததே.

(இ - ள்.) முழைமுகத்து இடிஅரி வளைத்த அன்ன - மலையின் குகையிலுள்ள இடியென முழங்கும் சிங்கத்தை வளைத்த யானைத் திரள்போன்ற; மள்ளரில் குழைமுகப் புரிசையுள் குருசில்தான் அகப்பட - வீரர்களிடையே, மகளிர் காக்கும் மதிலில் அரசன் அகப்படுமாறு; இழைமுகத்து எறிபடை இலங்கு வாள் கடலிடை - நூல் பிளக்க எறியும் வேற்படை விளங்கும் வாள் வீரராகிய கடலின் நடுவே; மழைமுகத்த குஞ்சரம் வாரியுள் வளைந்த - முகில்போல மதம் ஒழுகும் களிறுகள் (யானை குதிரைகளின்மேல் அமர்ந்து பந்து விளையாடும்) செண்டுவெளியிலே வளைந்தன.

(வி - ம்.) குழைமுக மகளிர் காக்கும் புரிசையெனவே அந்தப்புரம் ஆயிற்று; 'ஆடவர் குறுகா அருங்கடி வரைப்பின்' (நெடுநல். கoஎ) என்றார் பிறரும். மழை - மதம்.

அரியை யானை வளைத்தல் இல் பொருளுவமம். (உசுக)

உஎசு. அயிலி னிற்பு னைந்தவா
ளழன்று ருத்து ரீஇயுடன்
பயில்க திர்ப்ப ருமணிப்
பன்ம யிர்ச்செய் கேடகம்
வெயிலெ னத்தி ரித்துவிண்
வழுக்கி வந்து வீழ்ந்ததோர்
கயில ணிக்க திர்நகைக்
கடவு ளோத்து லம்பினுன்.

(இ - ள்.) அயிலினில் புனைந்த வாள் அழன்று உருத்து உரீஇ - கூர்மையாக அமைத்த வாளை நெஞ்சு புகைந்து சினந்து (உறையினின்றும்) உருவி; உடன்பயில் கதிர்ப்பருமணிப் பன்மயிர்செய் கேடகம் வெயில் எனத் திரித்து - அதனுடன் ஒளி தவழும் பெரிய மணிகளிழைத்துக் கரடித் தோலாற் செய்யப் பெற்ற கேடகத்தை ஞாயிறெனச் சுழற்றி; விண்வழுக்கி வந்து

வீழ்ந்தது கயில்அணிக் கதிர்நகை ஓர் கடவுள் ஒத்து உலம்பினன் - வானிலிருந்து வழுக்கிவந்து வீழ்ந்ததாகிய கதிராகிய மூட்டுவாய் அமைந்த முத்துமாலையையுடைய ஒரு கடவுளைப் போல முழங்கினன்.

(வி - ம்.) நல்வினை கெட்டு வீழ்ந்ததொரு கடவுள் (ஞாயிறு) உவமையாயிற்று, இவனும் துணையும் படையுமின்றி நிற்றலின். கயில் - மூட்டுவாய். நகை - முத்துவடம். (உசஎ)

உஎஎ. மாரி யிற்க டுங்கணை
சோரிந்து மள்ள ரார்த்தபின்
வீரி யக்கு ருசிலும்
விலக்கி வெங்க ணைமழை
வாரி யிற்க டிந்துட
னகற்ற மற்ற வன்படைப்
பேரி யற்பெ ருங்களிறு
பின்னி வந்த டைந்தவே.

(இ - ள்.) மள்ளர் மாரியின் கடுங்கணை சொரிந்து ஆர்த்தபின் - வீரர்கள் மழையெனக் கொடிய அம்புகளைப் பொழிந்து ஆரவாரித்த பிறகு; வீரியக் குருசிலும் வெங்கணை மழை விலக்கி - வீரம் மிகுந்த அரசனும் கொடிய அக் கணைமழையை நீக்கி; வாரியில் உடன் கடிந்து அகற்ற - செண்டுவெளியில் நின்று அப் படைகளைச் சேரக் கெடுத்துப் போக்க; மற்றவன் படைப்பேர் இயல் பெருங்களிறு பின்னி வந்து அடைந்த - வேறாக நின்ற வலிய படையிலுள்ள புகழ்பெற்ற பெரிய களிறுகள் நெருங்கி வந்து குழுமின.

(வி - ம்.) பேர்இயல் பெருங்களிறு - தம் பேர் உலகில் இயலுதலை யுடைய பெரிய களிறுகள். (உசஅ)

உஎஅ. சீற்ற மிக்க மன்னவன்
சேர்ந்த குஞ்ச ரங்நுதற்
கூற்ற ருங்கு ருதிவாள்
கோடு றவ்வ ழுத்தலி
னூற்று டைநே டுவரை
யுருமு டன்றி டித்தென
மாற்ற ரும்ம தக்களிறு
மத்த கம்பி ளந்தவே.

(இ - ள்.) சீற்றம்மிக்க மன்னவன் சேர்ந்த குஞ்சரம் நுதல் - சீற்றம் மிகுந்த சச்சந்தன் தன்னை எதிர்ந்த யானைகளின் நெற்றியிலே; கூற்று அருங் குருதிவாள் கோடுஉற அழுத்தலின் - சொல்லுதற்கரிய சிறப்பினையுடைய குருதி படிந்த வாளைத் தந்தங்களிற்பட அழுத்தியபோது; ஊற்றுஉடை நெடுவரை உருமு உடன்று இடித்தென - ஊற்றினையுடைய பெரிய மலையிலே இடிசினந்து தாக்கினாற்போல ஆகி; மாற்றுஅரு மதக் களிறு மத்தகம் பிளந்த - நீங்காத மதமுடைய களிறுகளின் நெற்றிகள் பிளந்தன.

(வி - ம்.) கோடுறவ் வழுத்தலின்: வகரம் வண்ணம் நோக்கி விரிந்தது. ஊற்றருத மலை மதமருத களிறுகட்குவமை. (உ௪௯)

௨௫௰. வேன்மி டைந்த வேலியும்
பிளந்து வெங்கண் வீரரை
வான்ம யிர்ச்செய் கேடகத்
திடித்து வாள்வ லையரிந்
தூனு டைக்கு ருதியுள்
ளுழக்கு புத்தி ரிதரத்
தேன்மி டைந்த தாரினான்
செங்க ளஞ்சி றந்ததே,

(இ - ள்.) வேல் மிடைந்த வேலியும் பிளந்து - வேல் நெருங்கிய (வீரர்) வேலியையும் பிளந்து; வெங்கண் வீரரை வால் மயிர்செய் கேடகத்து இடித்து - (தடுத்த) கொடிய வீரர்களை ஒளிவிடும் மயிராற் செய்த கேடகத்தால் இடித்து; வாள்வலை அரிந்து - வாள்வலையையும் அறுத்து; ஊன் உடைக் குருதியுள் உழக்குபு திரிதர - ஊனை உடைய குருதி வெள்ளத்திலே உழக்கித் திரிதலால்; தேன் மிடைந்த தாரினான் செங்களம் சிறந்தது - வண்டுகள் மொய்க்கும் மாலையினனான சச்சந்தனின் போர்க்களம் பொலிவுற்றது.

(வி - ம்.) வேலி ஆகுபெயராதலின் பிரித்தென்னாது பிளந்தென்றார். வலையென்றார் தப்பாமற் சூழ்தலின்.

இத்துணையும் இவன் வென்றியாதலின் இவன் களம் என்றார். (௨௫௰)

வேறு

௨௫௧. உப்புடைய முந்நீ ருடன்றுகரை கொல்வ
தொப்புடைய தானையு ளொருதனிய னாகி
யிப்படி யிறைமக னிருங்களிறு நூற
வப்படையு ளண்ணலு மழன்றுகளி றுந்தி,

(இ - ள்.) உப்புஉடைய முந்நீர் உடன்று கரை கொல்வது ஒப்பு உடைய - உப்பினையுடைய கடல் மாறுபட்டுக் கரையை இடிப்பதை உவமையாகக்கொண்ட; தானையுள் ஒரு தனியன் ஆகி - படையிலே உவமையின்றித் தனித்த ஒருவனாகி; இப்படி இறைமகன் இருங்களிறு நூற - இவ்வாறு சச்சந்தன் பெரிய களிற்றுத் திரளைப் பிளக்கும்போது; அப் படையுள் அண்ணலும் அழன்று களிறு உந்தி - எதிர்ப்படையின் தலைவனாகிய கட்டியங் காரனுஞ் சினந்து களிற்றைச் செலுத்தி;

(வி - ம்.) அண்ணல் : இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. இப் பாட்டுக் குளகம்.

தன் காவலனையே அழிக்கத் தொடங்கிய படைக்கு முந்நீர் உடன்று கரைகொல்வது ஒப்புடைய தானை என்ற நயம் உணர்க. அப் படையுள் அண்ணல் என்றது கட்டியங்காரனை. (உ௬௧)

உ௬௧. நீடக மிருந்தநிழ னேமிவல னேந்திக்
கேடக மறுப்பநடு வற்றரவு சேர்ந்தாங்
கோடுகதிர் வட்டமென வொய்யென வுலம்பிக்
காடுகவர் தீயின்மிகை சீறுபு வெகுண்டான்.

(இ - ள்.) நீடு அகம் இருந்த நிழல்நேமி வலன் ஏந்தி-நீண்ட நாள் (பகையின்மையால்) உள்ளிருந்த ஒளிமிகும் ஆழியை வலக் கையில் எடுத்து; அரவு சேர்ந்து நடு அற்று ஆங்கு ஓடு கதிர்வட்டம் என - பாம்பு சேர்தலாற் பாதி மறைந்து வானில் ஓடுகின்ற ஞாயிற்றின் வட்டம் என; கேடகம் அறுப்ப - கேடகத்தை அறுத்தலின்; ஒய்யென உலம்பி-ஒய்யென்று சச்சந்தன் முழங்கி; மிகைசீறுபு - கட்டியங்காரனின் வரம்பு மீறிய செயலுக்குச் செற்றங்கொண்டு; காடுகவர் தீயின் வெகுண்டான் - காட்டைப் பற்றிய தீயைப்போலச் சினந்தான்.

(வி - ம்.) சீறுபு : இறந்தகால வினையெச்சம். ஒய்யென : ஒலிக் குறிப்பு. (உ௬உ)

உ௬உ. நெய்ம்முக மணிந்துநிழ றங்கியழல் பொங்கி
வைம்முக மணிந்தநுதி வாளழல வீசி
மைம்முக மணிந்தமத யானைதவ நூறிக்
கைம்முத றணிந்துகளி றூழவது நோனுன்,

(இ - ள்.) அழல்பொங்கி நெய்முகம் அணிந்து நிழல் தங்கி வைமுகம் அணிந்த நுதிவாள் அழல வீசி - அனலிலே முழுகி நெய் பூசப்பெற்று ஒளியமைந்த கூர்மைதங்கிய நுனியையுடைய வாளைச் சினந்து வீசி; மைமுகம் அணிந்த மதயானை தவ நூறி - கருமை பொருந்திய முகத்தே பட்டம் அணிந்த மதயானையை

நன்றாக வெட்டுதலால்; களிறு கைமுதல் துணிந்து ஆழ அது கோனன் - அம் மதயானை துதிக்கையின் அடி வெட்டுண்டு வீழா நிற்க, அதனைக் (கட்டியங்காரன்) பொருளாகி;

(வி - ம்.) இப் பாட்டுக் குளகம்.

நுதி - முனை. தவ - மிக. முதல் - அடி. (உருக)

உ அரு. மாலைநுதி கொண்டுமழை மின்னென விமைக்கும்
வேலைவல னேந்திவிரி தாமமழ கழியச்
சோலைமயி லார்கடுணை வெம்முலைக டுஞ்சுங்
கோலவரை மார்பினுறு கூற்றென எறிந்தான்.

(இ - ள்.) நுதிமாலை கொண்டு மழை மின் என இமைக்கும் வேலை வலன் ஏந்தி - நுனியில் மாலையணிந்து முகிலிடை மின் என்று ஒளிரும் வேலை வலக்கையில் எடுத்து; சோலை மயிலார்கள் துணை வெம்முலைகள் துஞ்சும் கோலவரை மார்பின் - பொழிலிடையே மயில்போன்ற மகளிரின் விருப்பமூட்டும் துணைமுலைகள் துயிலும் அழகிய மலைபோன்ற மார்பில்; விரிதாமம் அழகு அழிய-மலர்ந்த வாகைமாலை அழகுகெட; உறுகூற்று என எறிந்தான் - தாக்கும் கூற்று என எறிந்தான்.

(வி - ம்.) மயிலின் தன்மையார் என்ற பன்மையால் தேவியர் பலராயினர். [சச்சந்தனுக்குத் தேவியர் பலருண்டென்றும் காமக்கிழத்தியர் ஐந்நூற்றுவர் என்றும், க்ஷத்திர சூளாமணி என்ற நூல் கூறும்.] 'முலைகள் துஞ்சும் மார்பு' எனவே முன் தனக்கு நிகராக எறிவாரின்மை பெறப்பட்டது; 'மகளிர் மலைத்தல் அல்லது மள்ளர் - மலைத்தல் போகிய சிலைத்தார் மார்ப' (புறநா 10) என்றார் பிறரும். யானை 'ஆழ எறிந்தான்' என முடிக்க. (உருச)

வேறு

உ அச. புண்ணிடங் கொண்ட வெஃகம்
பறித்தலிற் பொன்ன ஞர்தங்
கண்ணிடங் கொண்ட மார்பிற்
றடாயின காது வெள்வேன்
மண்ணிடங் கொண்ட யானை
மணிமருப் பிடையிட் டம்ம
விண்ணிட மள்ளர் கொள்ள
மிறைக்கொளி திருத்தி ஞனே.

(இ - ள்.) புண் இடம் கொண்ட எஃகம் பறித்தலின் - மார்பிலே தைத்து நின்ற வேலைப் பறித்ததால்; பொன்னனார் தம் கண் இடம்கொண்ட மார்பில் தடாயின காது வெள்வேல் - திரு

வளைய மகளிரின் கண்களுக்கு இடமான மார்பிலே தாக்கி வளைந்த அவ்வேலை; மண் இடம் கொண்ட யானை மணி மருப்பிடை இட்டு - நிலமிசை பட்டுவீழ்ந்த யானையின் மணிபொதிந்த கொம்பிடை வைத்து; விண் இடம் மள்ளர்கொள்ள பிறைக்கொளி திருத்தினன் - வீரர்கள் வானிலே இடம்பெற அவ் வளைவுக்கு உண்டான இளக்கத்தைப் போக்கினன்.

(வி - ம்.) 'தடாயின வேல்' என்க. தடாயின: தட என்னும் உரிச்சொல் அடியிற் பிறந்த பெயரெச்சம். அம்ம: அசை. பிறைக் கொளி - வளைவு கொண்டது: (உஙஐ)

உஅடு. ஏந்தல்வே றிருத்த யானை
யிரிந்தன வெரிபொற் கண்ணி
நாந்தக வுழவர் நண்ணார்
கூற்றென நடுங்கி மள்ளர்
சாய்ந்தபின் றறுக ணாண்மைக்
கட்டியங் காரன் வேழங்
காய்ந்தனன் கடுக வுந்திக்
கப்பணஞ் சிதறி னானே.

(இ - ள்.) ஏந்தல் வேல் திருத்த-சச்சந்தன் வேலைத் திருத்தியதால்; யானை இரிந்தன-யானைகள் ஓடின; எரிபொன் கண்ணி நாந்தக உழவர் நண்ணார் - ஒளிவிடும் பொற்கண்ணி அணிந்த வாள்வீரர் அணுகாராய்; கூற்று என நடுங்கி மள்ளர் சாய்ந்தபின்-கூற்றுவனாகச் சச்சந்தனை எண்ணி அஞ்சி அவ் வீரர் ஓடிய பிறகு; தறுகண் ஆண்மைக் கட்டியங்காரன் காய்ந்தனன் வேழம் கடுக உந்தி - அஞ்சாத வீரனான கட்டியங்காரன் அவர்களைச் சினந்து, (மற்றொரு) யானையை விரையத் தூண்டி; கப்பணம் சிதறினான்-கப்பணம் என்னும் படையை வீசினான்.

(வி - ம்.) கப்பணம்: இரும்பால் ஆன ஆனைநெருஞ்சிமுள் போன்ற படை. முன் இவன் ஊர்ந்த யானை துதிக்கை வெட்டுண்டு வீழ்ந்ததால் இப்போது கடுகவுந்திய வேழம் வேறொன்று என உணர்க. நண்ணார், காய்ந்தனன்: முற்றெச்சங்கள். [நச்சினார்க்கினியர் மள்ளரை யானைகளைச் செலுத்துவோர் எனக் கொண்டு, 'மள்ளர் சாய்ந்தபின் யானை இரிந்தன' என மாட்டேறு செய்வர், 'நண்ணார்: வினைமுற்று' என்பர்.] (உஙச)

உஅசு. குன்றமார் பரிந்து வேள்வேற்
குமிமா மஞ்ஞை யூர்ந்து
நின்றமால் புருவம் போல
நேரிமுரி புருவ மாக்கிச்

கொன்றவன் வேழம் வீழ்ப்ப
　　மற்றுமோர் களிற்றிற் பாய்ந்து
நின்றமா மள்ளர்க் கெல்லா
　　நீண்முடி யிலக்கம் ஆனான்.

(இ - ள்.) வெள்வேல் குன்றம் மார்பு அரிந்து - வெள்ளிய வேலாலே கிரவுஞ்சம் என்னும் குன்றின் மார்பைப் பிளந்து; குடுமி மா மஞ்ஞை ஊர்ந்துநின்ற - உச்சிக்கொண்டையையுடைய பெரிய மயிலைச் செலுத்தி நின்ற; மால் புருவம்போல நெரிமுரி புருவம் ஆக்கி - முருகன் புருவம்போல நெறித்து வளைந்த புருவமுடையவனும்; அவன் வேழம் கொன்று வீழ்ப்ப - கட்டியங்காரனின் வேழத்தைக் கொன்று வீழ்த்த; மற்றும் ஓர் களிற்றில் பாய்ந்து - அவன் வேறொரு யானையின்மேற் பாய்தலாலே; நின்ற மாமள்ளர்க்கு எல்லாம் நீள்முடி இலக்கம் ஆனான் - நிலைபெற்ற பெரிய வீரர்க்கெல்லாம் நீண்ட முடியையுடைய சச்சந்தன் குறிக்கோளானான்.

(வி - ம்.) ஊர்தல்: போதல்; 'வானூர் மதியம்' (நாலடி. ௧௨௯) போல. மால் - முருகன். நீள்முடி: சினையாகுபெயர். [சச்சந்தன் ஊர்தியின்றி நின்றதால் மயிலூர்தலாகிய உவமையை மட்டும் நீக்குக.] (௨௬௬)

வேறு

௨௬௭. நஞ்சுபதி கொண்டவள நாகணையி னான்ற
னெஞ்சுபதி கொண்டுபடை மூழ்கநிலம் வீசு
மஞ்சுதவழ் குன்றனைய தோளொசிந்து மாத்தாட்
குஞ்சரங்க ணூறிக்கொலை வாளொடிந்து நின்றான்.

(இ - ள்.) நஞ்சுபதி கொண்டவளம் நாக அணையினான் தன் - நஞ்சு பதிதலையுடைய வளமிகும் பாம்பணையினான் ஆகிய சச்சந்தனின்; நெஞ்சு பதிகொண்டு படைமூழ்க - மார்பை இடமாகக்கொண்டு (வீரர்) படை மூழ்கவும்; நிலம் வீசும் மஞ்சுதவழ் குன்று அனைய தோள் ஒசிந்து - நிலத்திலுள்ளார்க்குப் பொருள்களை வழங்கும், முகில்தவழும் குன்றம் அனைய தோள் ஒடிய; மாத்தாள் குஞ்சரங்கள் நூறி - பருத்த கால்களையுடைய யானைகளை வெட்டி; கொலைவாள் ஒடிந்து நின்றான் - அதனாற் கொலைக்குரிய வாளை முரித்து நின்றான்.

(வி - ம்.) நாக+அணை: நாகணை: அகரம் தொக்கது. நாகணையினான்: திருமால்; ஈண்டுச் சச்சந்தனுக்காயிற்று. ஒசிந்து: வினையெச்சத் திரிபு. நிலம்: இடவாகுபெயர். தன் தோளில் வலிமையுள்ளவரை யானைகளை வெட்டினான். வெட்டியதால் வாளும் ஒடிந்தது.

'நஞ்சு மதிகொண்ட' என்பது பாடமாயின் திருமால் உட்கொண்ட சக்கரம் என்க. [மதியனைய சக்கரம்.]

'தோளசைந்து' என்றும் பாடம். (உ௨அ)

உ௨௯. ஆரமரு ளாண்டகையு மன்னவகை வீழும்
வீரரேறி வெம்படைகள் வீழவிமை யானுய்ப்
பேரமரு ளன்றுபெருந் தாதையோடும் பேராப்
போரமரு ணின்றவிளை யோனிற்பொலி வுற்றான்.

(இ - ள்.) ஆண்டகையும் ஆர் அமருள் அன்னவகை விழும் வீரர் எறி வெம்படைகள் - ஆடவரிற் சிறப்புற்ற சச்சந்தனும் நிறைந்த போரில் முற்கூறியவாறு விரும்பும் வீரர் எறிகின்ற வெவ்விய படைகள்; வீழ இமையானுய்-வீழும்போதும் இமையாதவனாகி; அன்று பேர் அமருள் பெருந்தாதையொடும் பேரா - முற்காலத்திலே பெரும் போராகிய பாரதப் போரிலே தன் பெரிய தந்தையான கன்னனுடனே மாறுபட்டுப் புறங்கொடாமல்; போர் அமருள் நின்ற இளையோனின் பொலிவு உற்றான் - பொரும் போரிலே நிலைத்து நின்ற அபிமன்னனைப்போலப் பொலிவு பெற்றான்.

(வி - ம்.) வீழும்-விரும்பும். இனி[1], 'நீடும்' பாடமாயின் நெடும் பொழுதாம்; 'நீடு நின்றனன்' என்றார் பிறரும்.

ஆண்டகை: சச்சந்தன். "விழித்தகண் வேல்கொண் டெறிய அழித்திமைப்பின் ஒட்டன்றோ வன்க ணவர்க்கு" (குறள், எஎ௫) என்பது பற்றி 'இமையானுய்' என்றார். பேரமர் என்றது பாரதப் போரினை. அன்று என்றது உலகறி சுட்டு. பெருந்தாதை: கன்னன். இளையோன்: அபிமன். (உ௨௯)

உ௩௧. போழ்ந்துகதிர் நேமியொடு வேல்பொரு தழுந்தத்
தாழ்ந்துதறு கண்ணிணைக டீயழல விழியா
வீழ்ந்துநில மாமகடன் வேம்முலை ஞெமுங்க
வாழ்ந்துபடு வெஞ்சுடரி னாண்டகை யவிந்தான்.

(இ - ள்.) கதிர் நேமியொடு வேல்பொருது போழ்ந்து அழுந்த - ஒளிவிடும் ஆழியும் வேலும் தாக்கிப் பிளந்து அழுந்துதலாலே; தாழ்ந்து - மெய்வலி குறைந்து; தறுகண் இணைகள் தீஅழல விழியா வீழ்ந்து - அஞ்சாத இருகண்களும் தீயைச் சொரிய விழித்தவாறு வீழ்ந்து; மாநில மகள்தன் வெம்முலை ஞெமுங்க ஆழ்ந்து - பெருநில மகளின் விருப்பமூட்டும் முலைகள்

---

1. 'நீடும் போரமருள்.'

அழுந்த அழுந்தி; படுவெஞ்சுடரின் ஆண்தகை அவிந்தான் - மறையும் வெவ்விய கதிரவன்போல ஆண்தகைமை குறைந்தான்.

(வி - ம்.) ஆண்டகைமை: குணப்பண்பு; 'ஆண்டகைக் குரவிர்' (சீவக. கககக) போல. அவிதல் - குறைதல். 'திரைபாடவிய' (அகநா. உகo) என்றாற்போல. ஆண்டகையைப் பண்பியாக்கிச் சச்சந்தன் பட்டான் எனின், 'பாலருவி' (சீவக. உகக) என்னுங் கவி வேண்டாவாம். இவன் பகைவர் முகம் நோக்கி வீழ்தலின், பிள்ளையார் பின்பு பகை வென்றார்.

இச் செய்யுளின்கண் நச்சினார்க்கினியர் ஆண்டகை என்பதற்குச் சச்சந்தன் என்னாது ஆண்தகைமை என்று பொருள் கூறி அதற்குக் கூறும் விளக்கம் கற்றோரை இன்பத்தில் ஆழ்த்துவதாம். நிலமாமகள் வெய முலை ஞெமுங்க என்றது, நூலாசிரியர் சச்சந்தன் கழிகாமத்தாற் கெட்டமை கருதிக் கூறியதாம். (உசுo).

வேறு

உகூo. தோய்ந்த விசும்பென்னுந் தோன்றுட் டகந்தொழுது
புலம்பெய்தி மைந்தர் மாழ்க
ஏந்து முலையாரி னைந்திரங்கக் கொடுங்கோ
லிருள் பரப்ப வேஎ பாவ
மாய்ந்த குருகுலமா மாழ்கடலி னுண்முளைத்த
அறச்செங் கோலாய் கதிரினை
வேந்தர் பெருமானைச் சச்சந்தனை மந்திரிமா
நாகமுடன் விழுங்கிற் றன்றே.

(இ - ள்.) தோய்ந்த விசும்பு என்னும் தோன்றுட்டகம் - மக்கள் பொருந்திய விண்ணுலகம் என்று பாராட்டப்பட்ட ஏமாங்கதத்திலே; மைந்தர்தொழுது புலம்பு எய்தி மாழ்க - சான்றோர் கைக்கூப்பித் தனிமையுற்று வருந்த; ஏந்தும் முலையார் இனைந்து இரங்க - மகளிர் துன்புற்றழ; கொடுங்கோல் இருள் பரப்ப - கொடுங்கோல் தன் இருளைப் பரப்ப; வேந்தர்பெருமானை - மன்னர் மன்னனை; சச்சந்தனை - சச்சந்தனை; ஆய்ந்த குருகுலம் ஆம் ஆழ்கடலினுள் முளைத்த அறச்செங்கோல் ஆய்கதிரினை - நல்லதென்று தேர்ந்த குருகுலம் என்னும் ஆழமாகிய கடலில் தோன்றிய அறமாகிய செங்கோலைக்கொண்ட ஆராய்ந்த ஞாயிற்றை; மந்திரி மாநாகம் உடன் விழுங்கிற்று - அமைச்சனாகிய பெரும் பாம்பு அரசுரிமை யெல்லாஞ்சேர விழுங்கியது; வேஎ பாவம்! - ஐயோ பாவம்!

(வி - ம்.) 'கடலாங் குருகுலம்' சிறப்பு நிலைக்களமாக முதலொடு முதலைவந்த மெய்யுவமம் (தொல். உவம. ௪) 'மந்திரி மாநாகம்' மானபொருள் நிலைக்களமாக முதலொடு முதலைவந்த வினையுவமம்.

(தொல். உவம. ௫.) தொல்காப்பியனர் சொல்லும் பொருளும் உடன் ஆராய்தலின் உருவகவுவமை யென்றே கூறினர். செங்கோலையுடைய கதிர்: இல்பொருளுவமம். (௨௬௪)

ஏன: குறிப்பு மொழி. இதனால், அவன் ஆண்டமைமை குறைந்ததற்கு இரங்கினர்.

௨௬௫. பாலருவித் திங்கடோய் முத்தமா லைப்பழிப்பில்
நெடுங்குடைக்கீழ்ப் பாய்பரி மான்றேர்க்
கோலருவி வெஞ்சிலையான் கூர்வா ளோடுமேணிக்
கேடகமு மறமு மாற்றி
வாலருவி வாமனடித் தாமரை மலர்சூடி
மந்திரமேன் சாந்து பூசி
வேலருவிக் கண்ணினர்மெய்காப்போம்ப வேந்தன்போய்
விண்ணோர்க்கு விருந்தாயி னனே.

(இ - ள்.) பால்அருவித் திங்கள்தோய் முத்தம்மாலைப் பழிப்புஇல் நெடுங்குடைக்கீழ் - பால்போலுங் கதிர்களையுடைய திங்களைப்போல, முத்துமாலை அணிந்த குற்றமற்ற பெருங் குடையின் கீழ்விலே; பாய்பரி மான்தேர் - தாவும் புரவிகள் பூட்டிய தேரில் அமர்ந்து; கோல்அருவி வெஞ்சிலையான் - அம்புகளை அருவிபோல வீசும் கொடிய சிலையினன் (இப்போது அவை யின்றி); கூர்வாளொடு மணிக்கேடகமும் மறமும் ஆற்றி - கூரிய வாளும் கேடகமும் வீரமும் துணையாகப் பொருது; வால்அருவி மந்திரமென் சாந்துபூசி வாமன் அடித்தாமரை மலர்சூடி - அருகனை நினைப்பதாகிய சுக்கிலத் தியானத்திலே முழுகி அருக மந்திரமாகிய சாந்தைப் பூசி அவன் அடிகளாகிய தாமரை மலர்களை அணிந்து: வேல்அருவிக் கண்ணினர் மெய்காப்பு ஓம்ப - வேலனைய கண்ணினையுடைய அரம்பையர் மெய்யைச் சூழ்ந்து காவல் செய்ய; போய் விண்ணோர்க்கு விருந்தாயினன் வேந்தன் - சென்று வானவர் வழிபடுதற்குப் புதியனுயினன் அரசன்.

(வி - ம்.) தோய்: உவமையுருபு. வேலருவி - வேலொழுங்கு.

உயிர் நீங்குகின்றபொழுது தியானம் வந்துதவுதலின், வீடு பெற்றான் என்க; சுவர்க்கமுமாம்.

இடையறுமைமயானும் மூழ்கினர்க்கு உலகியற்றுன்பம் மறைந்து குளிர்ந்திருத்தலானும் சுக்கிலத்தியானத்தை "வாலருவி" என்றார். வாலருவியின்கண் ஆடி என்க. ஓதுங்கால் உள்ளமும் உடலும் குளிர்தலின் வாமன் மந்திரத்தை மென்சாந்தம் என்றார். (௨௬௫)

உகூஉ. செந்தீக் கருந்துளைய தீங்குழல்யாழ்
தேந்தே மென்னுமணி முழவமுந்
தந்தாங்கிளையார் மேல்விரல்க டீண்டத்
தாந்தாமென் றிரங்குந்தண் ணுமைகளு
மந்தீங் கிளவியா ரைஞ்ஞூற்றுவ ரவைதுறை
போயாட லரம்பை யன்னா
ரெந்தாய் வெறுநிலத்துச் சேர்தியோ வென்றினைந்
திரங்கிப் பள்ளிபடுத் தார்களே.

(இ - ள்.) செந்திக் கருந்துளைய தீங்குழல் யாழ் - செந்தீயாற் கருந்துளையவான இனிய குழலும் யாழும்; தேந்தேம் என்னும் மணிமுழவமும் - தேம்தேம் எனவொலிக்கும் முழவங்களும்; தாம்தாம என்று இரங்கும் தண்ணுமைகளும - தாம்தாம் என்று முழங்கும் தண்ணுமைகளும்; தந்து ஆங்கு இளையார் மெல்விரல்கள் தீண்ட - ஆங்கே கொண்டுவந்து இசைக்கும் நாடகத்திற்கும் வாச்சியத்திற்குமுரிய மகளிர் மெல்விரல்களால் தீண்டி வாசிக்க; அம்தீங் கிளவியார் ஐந்நூற்றுவர் - அழகிய இனிய மொழியார் ஐந்நூற்றுவராகிய அகப்பரிவார மகளிரும்; அவை துறைபோய ஆடல்அரம்பை அனனார் - தமக்குரிய துறையிலே முற்றுங் கற்று அவையினில் ஆடுதல்புரியும் அரம்பையரைப் போன்ற நாடக மகளிரும்; எந்தாய்! வெறுநிலத்துச் சேர்தியோ! என்று இனைந்து இரங்கிப் பள்ளி படுத்தார்கள - 'எந்தையே! வெறுநிலததுக் கிடத்தியோ;' என்று துன்புற்று அழுது ஈமத்திலே படுக்கை யமைத்துக் கிடத்தினர்.

(வி - ம்.) தேந்தேம், தாந்தாம்: அநுகரணம். 'கிளவியார் ஐந்நூற்றுவா' என்றார் அகப்பரிவாரம் ஐந்நூற்றுவரே என்றற்கு. மேலும் நால்வரை ஒழிந்த தோழர் ஐந்நூற்றுவரும் அகப்பரிவாரம் என்று உணர்க.

'கோன்றமர் மிகளம் மூழ்கி' (சீவக. உசஉ) எனவே ஆடவர் இன்மை உணர்க. (உசஉ)

உகூக. மடையவிழ்ந்த வெள்ளிலை வேலம்பு பாயமணிச்
செப்பகங் கடைகின்ற வேபோற்
றேடையவிழ்ந்த மாலையுமுத் துந்தோய்ந்த துணைமுலையி
னுள்ளரங்கி மூழ்கக் காமன்
படையவிழ்ந்த கண்பனி நீர்பாய விம்மாப்
பருமுத்த நாமழலைக் கிண்கிணியினார்
புடையவிழ்ந்த கூந்தல்புல வுத்தோயப் பொறிமஞ்ஞையுண்
மினனுப்போற் புலம்பி யார்த்தார்.

(இ - ள்.) பருமுத்தம் நாமழலைக் கிண்கிணியினர் - பெரிய முத்துகளாகிய நாவினாலே மழலை மொழியும் கிண்கிணிமணிந்த மகளிர்; மணிச் செப்பு அகம் கடைகின்றவைபோல் - மாணிக்கச் செப்பின் உள்ளாயைக் கடைகின்றவை அதனுள் அழுந்து மாறுபோல; மடை அவிழ்ந்த வெள்ளிலைவேல் அம்புபாய - மூட்டுக் கழன்ற வெண்மையான இலைமுகமுடைய வேலும் அம்பும் என அங்கே பாவிக் கிடப்பனை; தொடை அவிழ்ந்த மாலையும் முத்தும் தோய்ந்த துணைமுலையின உள் அரங்கி மூழ்க - முறுக் கவிழ்ந்த மாலையும் முத்தும் பயின்ற துணைமுலைகளின் உள்ளே தைத்து அழுந்தும்படி; காமன்படை அவிழ்ந்த கண்பனிநீர் பாய விம்மா - காமன படைகளை வென்ற கண்களிலிருந்து நீர் பெருக விம்மிப் புரண்டழுது, (பிறகு); புடைஅவிழ்ந்த கூந்தல் புலவு தோய - பக்கத்தே அவிழ்ந்து நிலத்திலே படிந்து மெய்யை மறைத்துத் தொங்கும் கூந்தலிற் குருதி படிய; பொழிமழையுள் மின்னுபபோல் புலம்பினர் - நீர்பொழியும் முகிலினூடே மின் னுப்போல இருந்து அழுதனர்.

(வி - ¤.) புலவு - குருதி; பண்பாகுபெயர். [(புலால் கமழ்வது குருதி) இனிக் குருதிபடிந்த நிலத்திற்கெனின் தானியாகுபெயர்.]

[விம்மா : செய்யா என்னும் வாய்பாட்டிறந்தகாலவினையெச்சம்.] விம்மிப் புலம்பினர் என்க. (உகச)

உகடு. அரிமானோர் மெல்லணைமேன் மஞ்ஞைசூழக் கிடந்தாங்கு
வேந்தன் கிடந்தானைத்தான்
கரிமாலை நெஞ்சினன்கண் டான்கண்டே கைதொழுதான்
கண்ணீர் கலுழ்ந்து குத்தபின்
னெரிமாலை யீமத்திமு தார்குடமே ஏனறும
மேற்பச் சொரிந்த லறியெம்
பெருமானே யெம்மை யொளித்தியோ வென்னுப்
பேரிகண் ணீர்சொரியங் தலமவார்.

(இ - ள்.) அரிமான் ஓர் மெல் அணைமேல் மஞ்ஞைசூழக் கிடந்தாங்கு வேந்தன் கிடந்தானை - சிங்கவேறு ஒரு மெல்லிய பள்ளியின்மேல் மயில்கள்சூழக் கிடந்தாற்போலக் கிடந்த வேந்தனை; கரிமாலை நெஞ்சினன் தான் கண்டான் - இருண்ட இயல்புடைய உள்ளத்தினனாங் கட்டியங்காரன் பார்த்தான்; கண்டே கைதொழுதான - பார்த்தவுடனே கைகூப்பி வணங்கினன்; கலுழ்ந்து கண்ணீர் உகுத்தபின் - (பிறகு) அழுது கண்ணீர் சிந்தினன்; அதற்குப்பின், எரிமாலை ஈமத்து இழுது ஆர் குடம் ஏனைநூறும் ஏறபச் சொரிந்து அலறி - எரியும் இயல்புடைய ஈம விறகிலே குடங்கள் நிறைந்த நெய்யும் சந்தனம்

முதலியவற்றையும் தவறப் பெய்து அலறி; எம்பெருமானே! எம்மை ஒளித்தியோ என்னப் பெரிய கண்ணீர் சொரிந்து அலறுவார் - எம் இறைவனே எம்மை மறந்து மறைந்தனையோ என்று பெருங் கண்களிலிருந்து நீரைப் பொழிந்து அலறுவாராயினர்.

(வி - ம்.) கட்டியங்காரன் மனம் வழிபாட்டிற்படுதலின் தன் வயத்ததின்றிக் கலங்கியது என்பார், 'கலுழ்ந்து' என்றார். கண்ணீர் உகுத்தது இன்பத்தினால். இதனை, 'உவகைக் கலுழ்ச்சி' என்பர். 'விளிவில் கொள்கை' (தொல். மெய்ப் - ௭) என்றதனால் இதுவும் அழுகைப்பாற்படும். அரசன் மெய்யை எரி விழுங்குவதனால், 'ஒளித்தியோ' என்றனர். என்ன - என்று.

இச் செய்யுளும் பின்வரும் இரண்டு செய்யுட்களும் ஒரு தொடர்.
(உ௯௭)

௨௯௮. கையார் வளைகள்புடைத் திரங்குவார் கதிர் முலைமே
லாரம் பரிந்த லறுவார்
நெய்யார் கருங்குழல்மேன் மாலைசிந்தி நிலத்திடுவார்
நின்று திருவில் வீசு
மையார் கடிப்பிணையும் வார்குழையுங் களைந்திடுவார்
கையால் வயிற துக்குவா
ரையாவோ வென்றழுவார் வேந்தன்செய் கொடுமைகொடி
தேன்பார் கோல்வ ளையினர்.

(இ - ள்.) கோல் வளையினர் - திரண்ட வளையலையணிந்த அம் மகளிர்; கை ஆர் வளைகள் புடைத்து இரங்குவார் - கையிலுள்ள வளையல்களை உடைத்துக்கொண்டு அலறுவார்; முலைமேல் கதிர் ஆரம் பரிந்து அலறுவார்-முலைமேலுள்ள ஒளிவிடும் முத்து மாலைகளை அறுத்து அலறுவார்; நெய் ஆர் கருங்குழல்மேல்மாலை சிந்தி நிலத்து இடுவார் - நெய்ப்பையுடைய கரிய குழல்மேல் உள்ள மாலையைச் சிதறி நிலத்திலே வீசுவார்; திருவில் நின்று வீசும் வார்குழையும் மை ஆர் கடிப்பிணையும் களைந்திடுவார் - இந்திரவில்லின் ஒளியை நிலையாக வீசும் நீண்ட குழையையும் நீலநிறம் பொருந்திய கடிப்பிணையையும் கழற்றிப் போடுவார்; கையால் வயிறு அதுக்குவார்-கைகளால் வயிற்றில் அடித்துக் கொள்வார்; ஐயா! ஓ! என்று அழுவார் - ஐயா! ஓ! என்று அழுவார்! வேந்தன் செய் கொடுமை கொடிது என்பார் - அரசன் செய்த கொடுமை அறவுங் கொடியது என்பார்.

(வி - ம்.) கடிப்பிணை : குதம்பைபோன்ற ஒரு காதணி. ஓ : இரக்கக் குறிப்பு. கொடிதென்றனர் - அரசற்குச் செய்யும் நீர்க்கடன் முறை செய்யாமை யெண்ணி.
(உ௯௮)

௨௬௬. பானுட் பிறைமருப்பிற் பைங்கண்வே ழம்பகுவா
யோர்பையணன் மாநாகம் வீழ்ப்பத்
தேனார் மலர்ச்சோலைச் செவ்வரையின் மேற்சிறு
பிடிகள்போ லத்துய ருழந்துதா
மானு தடியேம்வந் தவ்வுலகி னின்னடி
யடைதுமேன் றழுதுபோ யினாரெங்
கோனார் பறிப்ப நலம்பூத்த விக்கோடி
யினிப்பூ வாபிறர் பறிப்பவே.

(இ - ள்.) *தேன் ஆர் மலர்ச்சோலைச் செவ்வரையின் மேல்- தேன் நிறைந்த மலர்ச்சோலையையுடைய செவ்விய மலையின்மேல்; பகுவாய் பை அணல் ஓர்மா நாகம் - பெரிய வாயையும் படத்தையும் கீழ்வாயையும் உடையதொரு பெரும் பாம்பு; பால்நாள் பிறை மருப்பின் பைங்கண் வேழம் விழப்ப - அரைத்திங்களனைய மருப்பினையும் பசிய கண்ணையும் உடைய களிற்றை வீழ்த்தியதால்; சிறு பிடிகள்போலத் தாம் துயர் உழந்து - (அக் களிறு காத்தற்குரிய) சிறுபிடிகள் அக் காவலை யிழந்து வருந்துமாறுபோலத் தாங்கள் வருந்தி; எம்கோனார் பறிப்ப நலம்பூத்த இக்கொடி பிறர் பறிப்பப் பூவா - எம் இறைவர் பறிப்பதற்காக அழகினை மலர்ந்த இக்கொடிகள் இனியும் பிறர் பறிக்குமாறு மலரா; அடியேம் வந்து அவ்வுலகில் நின் அடி அடைதும் - (ஆகவே) அடியேங்கள் அவ்வுலகுற்று வந்து நின் திருவடிகளை அடைவோம்; என்று ஆனாது அழுது போயினார் - என்று கூறி அமைதியின்றி அழுது நீங்கினர்.*

(வி - ம்.) 'சிறுபிடிகள்' எனவே அங்களிறு கூடுதற்குரிய குலத்திற் பிறந்த கொடிகள் அல்ல என்பது பெற்றாம். 'இக்கொடி' என்றார் தம்மைப் பிறர்போல. இவர்கள் அரசற்குக் காமம் ஒழிந்த நுகர்ச்சி கொடுத்தற்குரிய [பணி]மகளிர். (௨௬௬)

௨௬௭. செங்கட் குறுநரியோர் சிங்கவேற் றைச்செகுத்தாங்
கதனிடத்தைச் சேர்ந்தா லொப்ப
வெங்கட் களியானை வேல்வேந் தனைவிற
லெரியின் வாய்ப் பெய்தவன் பெயர்ந்துபோய்ப்
பைங்கட் களிற்றின்மேல் தன்பெயரி னற்பறை
யறைந்தான் வேன்மாரி பெய்தாலொப்ப
வெங்க ணவருமினைந் திரங்கினா ரிருண்மனத்தான்
பூமகளை யெய்தி னானே.

(இ - ள்.) *செங்கண் சிறுநரி ஓர்சிங்க ஏற்றைச் செகுத்து - சிவந்த கண்களையுடைய சிறுநரி ஒன்று, ஓர் ஆண் சிங்கத்தைக்*

சென்று ; ஆங்கு அதன் இடத்தைச் சேர்ந்தால் ஒப்ப - அங்கே அச் சிங்கத்தின் இடத்தை அடைந்தாற்போல ; வெங்கண் களி மானை வேல்வேந்தனை விறல் எரியின்வாய்ப் பெய்தவன்- கொடுமை யுடைய மதயானையும் வேலும் கொண்ட சச்சந்த மன்னனை ஆற்றலையுடைய எரியில் இட்ட கட்டியங்காரன் ; பெயர்ந்து போய்ப் பைங்கண் களிற்றின்மேல் தன் பெயரினால் பறையறைந் தான் - நீங்கிச் சென்று பசிய கண்களையுடைய களிற்றின்மேல் தான் அரசன் என அறிவித்துப் பறைமறைவித்தான் ; வேல்மாரி பெய்தால் ஒப்ப எங்கணவரும் இனைந்து இரங்கினர்- வேல்மழை பெய்தாற்போல எங்குள்ளவரும் அப் பறையொலி கேட்டு வருந்தி அழுதனர் ; இருள் மனத்தான் பூமகளை எய்தினன் - இவ்வாறு கரிய மனமுடைய கட்டியங்காரன் நிலமகளை அடைந்தான்.

(வி - ம்.) நரி சிங்கத்தின் இடத்தை அடைந்தாற் சிங்கம்போலத் தொழில் நடத்தாது ; தன் இழிதொழிலையேநடத்தும். கட்டியங்காரன் கருத்தால்மகளிர் சச்சந்தனை எரியிற் பெய்தலின் அதனை அவன்தொழி லாக்கினர்.

[நச்சினார்க்கினியர் 'விறலெரி' என்பதிலுள்ள 'விறல்' என்னுஞ் சொல்லையும், 'பெய்து அவன்' என்பதிலுள்ள 'அவன்' என்னுஞ்சொல் லையும் இணைத்து 'விறலவன்' எனக் கட்டியங்காரனுக் காக்கி 'இஃது இகழ்ச்சி' என்பர்.] (உகஅ)

சீவகன் பிறப்பு

வேறு

உகூ. களிமுகச் சுரும்புண் கோதை
கயிலெருத் தசைந்து சோர
வளிமுகச் சுடரி னில்லா
மனத்தோடு மயங்கி யிப்பாற்
சுளிமுகக் களிற னன்றன்
சொன்னய நெறியிற் போய
கிளிமுகக் கிளவிக் குற்ற
திற்றெனக் கிளக்க லுற்றேன்.

(இ - ள்.) களிமுகச் சுரும்புஉண் கோதை கயில் எருத்து அசைந்து சோர - களிக்கும் நெறியினையுடைய சுரும்புகள் தேனைப் பருகும் மலர்மாலை அணிகலன் அணிந்த கழுத்திலே குலைந்து விழ ; வளிமுகச் சுடரின் நில்லா மனத்தொடு மயங்கி - காற்றின் எதிரில் நில்லாத விளக்குப்போல நிலையற்ற உள்ளத் தோடு மயக்கமுற்று ; சுளிமுகக் களிறனான்தன் சொல்நய நெறி யில் போய - சுளித்த முகமுடைய களிறுபோன்ற சச்சந்தன் கூறிய சொல்லின் பயனை உட்கொண்டு சென்ற ; கிளிமுகக் கிளா

விக்கு இப்பால் உற்றது இற்று எனக் கிளக்கல் உற்றேன் - இனி மனைய மொழிமாட்கு இப்பால் நேர்ந்தது இத்தன்மைத்தென்று கூறத் தொடங்கினேன்.

(வி - ம்.) களிமுகம் - களிக்கின்ற நெறி. கயில் - மூட்டுவாய்; ஆகுபெயரால் அணிகலனை உணர்த்தியது. (உசக)

உகூகூ. எஃகென விளங்கு வாட்க
ணெறிகட லமிர்த மன்னா
ளஃகிய மதுகை தன்னா
லாய்மயி லூரு மங்கண்
வெஃகிய புகழி னன்றன்
வென்றிவெம் முரச மார்ப்ப
வெஃகேறி பிணையின் மாழ்கி
யிறகிமெய்ம் மறந்து சோர்ந்தாள்.

(இ - ள்.) எஃகு என விளங்கு வாள்கண் எறிகடல் அமிர்தம் அன்னாள் - கூர்மையே இதன் வடிவம் என்று விளங்கும் வாளனைய கண்களையுடைய, அலைகடலில் எழுந்த அமிர்தம் அன்னாள் ஆகிய விசயை; அஃகிய மதுகை தன்னால் ஆய்மயில் ஊரும் ஆங்கண் -(கணவனை நீங்குதலால்) குறைந்த ஆற்றலுடன் விசை குறைந்த மயிலைச் செலுத்தும் அவ் வானிலே; வெஃகிய புகழினன் தன் வென்றி வெம்முரசம் ஆர்ப்ப-(அரசனாக) விரும்பிய புகழினனது கொடிய வெற்றி முரசு ஒலிக்க; எஃகு எறி பிணையின் மாழ்கி இறுகி மெய்ம்மறந்து சோர்ந்தாள் - (அது கேட்டு) வேலால் அடியுண்ட பெண்மானென மனம் மயங்கி மூர்ச்சித்துத் தன்னை மறந்து சோர்ந்தாள்.

(வி - ம்.) இது கையாறுதலிற் பொறியை இடத்தே திரித்தல் இயலாமை நேர்ந்தது [கையாறு - செயலறுதல்.]

எஃகென விளங்கு வாட்கண் என்பதற்கு வேலென விளங்கா நின்ற ஒளியுடைய கண் எனினுமாம். அஃகிய மதுகை - குறைந்த வலிமை. ஆய்மயில் - வேகம் சுருங்கிய மயிற்பொறி. "ஓய்தல், ஆய்தல், நிழத்தல், சா அய் ஆவயின் நான்கும் உள்ளதன் நுணுக்கம்" (உரி - கூ௨.) என்பர் தொல்காப்பியனார். வெஃகிய புகழினன் - வேந்தன் அல்லனாகவும் அவ் வேந்தற்குரிய புகழைக் கவர்ந்தவன்; என்றது கட்டியங்காரனை. வெஃகுதல் - பிறர் பொருளைக் கவர்தல். வென்றிவெம் முரசம் என்றது இகழ்ச்சி. எஃகு - வேல். (உஎ0)

௩00. மோடுடை நகரி னீங்கி
முதுமரந் துவன்றி யுள்ளம்
பீடுடை யவகு முட்கப்
பிணம்பல பிறங்கி யெங்கும்

காடுடை யளவை யெல்லாங்
கழுகிருந் துறங்கு நீழற்
பாடுடை மயிலந் தோகை
பைப்பய வீழ்ந்த தன்றே.

(இ - ள்.) பாடு உடை அம் தோகை மயில் - (அங்ஙனம் அவள் மூர்ச்சித்ததால்தானே) இடப்பக்கம் விசை குறைதலால் இறங்கும் மயில்; மோடு உடை நகரின் நீங்கி - பெருமைமிகும் நகரிலிருந்து நீங்கி; முதுமரம் துவன்றி உள்ளம் பீடு உடைய வரும் உட்கப் பிணம்பல பிறங்கி - முதிய மரங்கள் நெருங்கி, மனவுறுதி யுடையோரும் அஞ்சுமாறு பிணங்கள் பலவாக மிகுந்து; காடு உடை அளவை எல்லாம் எங்கும் கழுகு இருந்து உறங்கும் நீழல் - காடிருக்கும் இடம் எல்லாம் எங்கும் கழுகு அமர்ந்து துயிலும் நீழலிலே (சுடுகாட்டில்); பைபய வீழ்ந்தது - மெல்ல மெல்ல விழுந்தது.

(வி - ம்) பாடு - ஈண்டு இடப்பக்கம். உடைமயில்: உடைகின்ற மயில் என வினைத்தொகை. பொறிக்கு, 'ஓடமுறுக்கி' (சீவக. உகஅ) என்னும் வாசகம் முன்னர்உளது, ஆதலின், அதற்கேற்ப, 'உடைகின்றது' என்றார்: கையால் இடந்திரித்தாற் கடிதின்வீழ்கின்றது, ஈண்டுத் தானே இடந்திரிதலிற் பையப்பைய நிலத்திற்கு அண்ணிதாக வீழ்ந்த தென்றார். வீழ்ந்தது, நிகழ்காலத்தில் தோன்றிய இறப்பு. (உகக)

௩௦௧. மஞ்சுசூழ் வதனை யொத்துப்
பிணப்புகை மலிந்து பேயு
மஞ்சுமம் மயானந் தன்னு
ளகில்வயி றார்ந்த கோதை
பஞ்சிமேல் வீழ்வ தேபோற்
பல்பொறிக் குடுமி நெற்றிக்
குஞ்சிமா மஞ்ஞை வீழ்ந்து
கால்குவித் திருந்த தன்றே.

(இ - ள்.) மஞ்சு சூழ்வதனை ஒத்துப் பிணப்புகை மலிந்து - முகில் சூழ்வதுபோலப் பிணப்புகை நிறைந்து; பேயும் அஞ்சும் அம் மயானந் தன்னுள் - பேயும் நடுங்கும் அச் சுடுகாட்டிலே; அகில் வயிறு ஆர்ந்த கோதை பஞ்சிமேல் வீழ்வதேபோல் - அகில் மணத்தைத் தன்னிடத்தே கொண்ட மலர்மாலை பஞ்சியின்மேல் வீழ்வதைப்போல; பல்பொறிக் குடுமிநெற்றிக் குஞ்சி மாமஞ்ஞை - பல புள்ளிகளையும் உச்சியிலே சேண்டையையும் மயிரையும் உடைய பெரிய மயில்; வீழ்ந்து கால்குவித்து இருந்தது - மெல்லென விழுந்து காலைக் குவித்திருந்தது.

(வி - ம்) பேயும் : உம் : உயர்வு சிறப்பு. அழல் : அதன் வெம்மைத்திற்கு ஆகுபெயர்.

'இருக்கும்' என்றும் பாடம். இம் மயிற்பொறியைக் கூனியது உருவங்கொண்ட தெய்வம் மறைத்துக் கட்டியங்காரனும் கோவிந்தனுப் தேவியைத் தேடாமற் காத்ததென்று கொள்க. அது பின்பு, 'கனிவார் மொழியாடகும் பயிற்றுங் காமர்பதி நல்கி' (சீவக. ௨௭0௧) எனச் சேரக் கூறியவாற்றானும் உணர்க. (௨௯௨)

௩0௨. வார்தரு தடங்க ணீர்தன்
வனமுலை நனைப்ப வேல்பெற்
றார்கட லனைய காட்டு
ளச்சமொன் றானு முள்ளா
ளேர்தரு மயிலஞ் சாய
லிறைவனுக் கிரங்கி யேங்கிச்
சோர்துகி றிருத்த றேற்றா
டுணைபிரி மகன்றி லொத்தாள்.

(இ - ள்.) ஏர்தரும் மயில்அம் சாயல் - எழுச்சிபெறும் அழகிய மயிலனைய மென்மையுடையாள்; தடம்கண் வார்தரும் நீர்தன் வனமுலை நனைப்ப - பெரிய கண்களிலிருந்து வழிதரும் நீர் தன் அழகிய முலைகளை நனைக்க; ஏல்பெற்று - மனவெழுச்சி மிக்கு; ஆர்கடல் அனைய காட்டுள் - பரவிய கடல்போன்ற அக் காட்டிலே; அச்சம் ஒன்றானும் உள்ளாள் - பேய் முதலிய ஒரு வகையானும் அச்சங்கொள்ளாதவளாய்; இறைவனுக்கு இரங்கி ஏங்கி - அரசன் நிலைக்கு யாது செய்வேன் என்று வருந்தி அழுது; சோர்துகில் திருத்தல் தேற்றாள் - சோரும் ஆடையையுந் திருத்துந் தெளிவில்லாதவளாய்; துணைபிரி மகன்றில் ஒத்தாள் - துணையைப் பிரிந்த மகன்றிலைப் போன்றாள்.

(வி - ம்.) உள்ளாள், தேற்றாள் : முற்றெச்சங்கள். அன்பு மிகுதியாற் கையாறு முற்படுதலின், 'இறுதி' (சீவக. ௨௧௧) எனக் கையாறு கூறி, 'இரங்கி' எனக் கவலை கூறி, 'ஏங்கி' என அரற்றுக் கூறி, 'அச்சம் உள்ளாள்' என அவலங் கூறினார். வருத்தம் தோன்றி நிற்றல், அவலம். வாய் விட்டழுதல், அரற்று. யாது செய்வல் என்றல், கவலை. மூர்ச்சித்தல், கையாறு.

ஏல்- மனவெழுச்சி. தான் நிற்கின்ற நிலையிலே கலக்கத்தாலே பேய் முதலியவற்றிற்குச் சிறிதும் அஞ்சினாளிலள். (௨௯௩)

௩0௩. உண்டென வுரையிற் கேட்பா
ருயிருறு பாவ மெல்லாங்
கண்டினித் தெளிக வென்று
காட்டுவாள் போல வாகி

விண்டோட நிவந்த கோயில்
விண்ணவர் மகளிற் சென்றாள்
வெண்டலை பயின்ற காட்டுள்
விளங்கிழை தமிய ளானாள்.

(இ - ள்.) விளங்குஇழை விண்தொட நிவந்த கோயில் விண்ணவர் மகளின் சென்றாள்-விளக்கமான அணிகளை அணிந்த விசயை, வானளாவ உயர்ந்த அரண்மனையிலே வானவர் மகளைப் போல நல்வினை வடிவாய் உலவினள்; உயிர் உறு பாவம் எல்லாம் உண்டுஎன உரையில் கேட்பார் - பல உயிர்களும் உறும் பாவங்களெல்லாம் இவை என்று நூல்களிலே உரையளவிலே உள்ளன என்று கேட்பவர்கள்; கண்டு இனித் தெளிக என்று காட்டுவாள் போல ஆகி - நேரிற் பார்த்து இனித் தெளிவுறுக என்று உலகிற்குக் காட்டுகின்றவள் போலவாகி; வெண்தலை பயின்ற காட்டுள் தமியள் ஆனாள் - மண்டையோடுகள் பழகிய சுடு காட்டிலே தீவினையின் வடிவாய்த் தனித்தவளானாள்.

(வி - ம்.) மகப்பெறுங் காலத்துத் துணையின்றி வருந்துதலின், 'காட்டுவாள்போல ஆகி' என்றார்.

உரை - ஆகம அளவை. கண்டினித் தெளிக என்றது காட்சி யளவையானும் கண்டு உணர்வீராக என்றவாறு.

இவள் நெருநல் விண்டொட நிவந்தகோயில் விண்ணவர் மகளிற் சென்றாள் இன்று தமியளானாள் என்க. (உ௬௩)

௩௦௪. இருள்கெட விகலி யேந்து
மணிவிளக் கேரிய வேந்தி
யருளுடை மனத்த வாகி
யணங்கெலாம் வணங்கி நிற்பப்
பொருகடற் பருதி போலப்
பொன்னனான் பிறந்த போழ்தே
மருளுடை மாத ருற்ற
மம்மர்நோய் மறைந்த தன்றே.

(இ - ள்.) எங்கும் இருள்கெட இகலி மணிவிளக்கு ஏந்தி எரிய - எவ்விடத்தும் இருள்இன்றி ஒட்டி மணிவிளக்குகள் மிக்குச் சுடர்வீச; அணங்கு எலாம் அருள் உடை மனத்தஆகி வணங்கி நிற்ப-ஆண்டுறையும் தெய்வமெல்லாம் (இவன் பின்னர் வீடு பெறுவான் என்று கருதி) இரக்கமுற்ற வுள்ளத்துடன் வணங்கி நிற்க; பொருகடல் பருதிபோலப் பொன்னனான் பிறந்த போதே - அலைகடலிடை ஞாயிறுபோலப் பெறுதற்கரியவன்

பிறந்தபொழுதே; மருள்உடை மாதர்உற்ற மம்மர் நோய் மறைந்தது-மயக்கம் உற்ற விசயை கொண்ட வருத்தநோய் மறைந்தது.

(வி - ம்.) ஏந்தி - மிக்கு. இகலி - விளக்கொடு மாறுபட்டு எனினும் ஆம். இவன் வீடு பெறுவன் என்று கருதித் தெய்வம் வணங்கிற்று. 'கவா அன் மகற்கண்டு தாய் மறந்தாங்கு' (நாலடி. ௨0௧) என்றார் பிறரும். முன், 'வெஞ்சுடரின் ஆண்டகை அவிந்தான்' (சீவக. ௨௮௧) என்று கூறி, அச் சுடர் குழவியாய்த் தோன்றினமை [ஈண்டுக்] கூறினார். ஞாயிறு தோற்றத்தில் இருளைப் போக்கிப் பின்னர் மதியத்தைக் கெடுக்குமாறுபோல, இவனும் பிறந்தபோதே தேவியின் இருளைப் போக்கிப் பின்பு பகைவெல்வான் என்பது கருத்து. இக் கருத்தாற், 'செய்யோன் செழும் பொற்சரம்' என்றும், 'மதிவீழ்வது போல வீழ்ந்தான்' (சீவக. ௨௯௨௨) என்றும் கூறினார்.

இச் செய்யுளுக்கு நச்சினார்க்கினியர் கூறும் விளக்கங்கள் மிக்க நுணுக்கமுடையன. அவற்றிற் கியல்பன்மை தோன்ற அருளுடை மனத்தவாகி என்றார். அணங்கு-பேய், பொன்னனான் என்றது பொன் போன்று பெறுதற்கரியவன் என்றவாறு. (௨௭௫)

௩0௫. பூங்கழற் குருசி றந்த
புதல்வனைப் புகன்று நோக்கித்
தேங்கம ழோதி திங்கள்
வெண்கதிர் பொழிவ தேபோல்
வீங்கிள முலைகள் விம்மித்
திறந்துபால் பிலிற்ற வாற்றாள்
வாங்குபு திலகஞ் சேர்த்தித்
திலகனைத் திருந்த வைத்தாள்.

(இ - ள்.) தேன்கமழ் ஓதி - தேன் மணக்குங் கூந்தலையுடையாள்; பூங்கழல் குருசில்தந்த புதல்வனைப் புகன்று நோக்கி - அழகிய கழலணிந்த சச்சந்தன் அளித்த மகனை விருப்புடன் நோக்கி; வீங்கு இளமுலைகள் விம்மித் திங்கள் வெண்கதிர் பொழிவதேபோல் திறந்து பால்பிலிற்ற ஆற்றாள் - பருத்த இளமுலைகள் தாமே விம்மி நிலவின் வெள்ளிய கதிரைப் பெய்வது போல் திறந்து பால்சொரியும்வரை ஆற்றாளாய்; வாங்குபு திலகம் சேர்த்தி - தானே பாலை வலிமைக்கொண்டு திலகமிட்டு; திலகனைத் திருந்த வைத்தாள் - சிறந்த மகனைச் செவ்வையாகக் கிடத்தினாள்.

(வி - ம்.) புதல்வன் பொருட்டு இவளைப்போக்குதலின், 'குருசில் தந்த புதல்வனை' என்றார். மகப் பயந்தோர்க்குப் பயந்தபொழுதே பால் சுரவாதாகையால், 'ஆற்றாள் வாங்குபு' என்றார். (௨௭௬)

வேறு

௩௦௬. கறைபன் னீராண் டுடன்விடுமின்
காமர் சாலை தளிநிறுமின்
சிறைசெய் சிங்கம் போன்மடங்கிச்
சேரா மன்னர் சினமழுங்க
வுறையுங் கோட்ட முடன்சீமி
ணுெண்பொற் குன்றந் தலைதிறந்திட்
டிறைவன் சிறுவன் பிறந்தானென்
றேற்பார்க் கூர்தோ றுய்த்தீமின்.

(இ - ள்.) பன்னீராண்டு உடன்கறை விடுமின் - பன்னீராண்டுவரை சேர இறைப்பொருளை நீக்குமின்; காமர்சாலை தளி நிறுமின் - அழகிய அறச்சாலைகளையும் கோவில்களையும் இயற்றுமின்; சேராமன்னர் சிறைசெய் சிங்கம்போல் சினம் மழுங்க மடங்கி - பகைமரசர் சிறைப்பட்ட சிங்கங்களைப்போற் சினம் மழுங்குமாறு மடங்கி; உறையும் கோட்டம் உடன்சீமின் - இருக்கும் சிறைச்சாலைகளையெல்லாம் இடித்துத் தூய்மை செய்மின்; ஒண்பொன் குன்றம் தலைதிறந்திட்டு - ஒளிமிகும் பொற்குவிமலைத் திறந்துவிட்டு; ஊர்தோறும் உய்த்து - ஒவ்வோருருக்குங் கொண்டு சென்று; இறைவன் சிறுவன் பிறந்தான் என்று - வேந்தனுக்கு மகன் பிறந்தான் என்று; ஏற்பார்க்கு ஈமின் - (மகிழ்வுடன்) கேட்போருக்குக் கொடுமின்.

(வி - ம்.) [இது முதல் விசயை தானே இரங்கிக் கூறுவன.]

பாலக்கிரகாரிட்டம் பன்னீராண்டளவும் உண்டு என்றும் அதற்குச் சாந்தியாகப் பன்னீராண்டு கறைவிடுதல் அரசியல்பு என்றும் கொண்டு, 'பன்னீராண்டு' என்றார். இனி, அரசர்க்குப் பதினோராவதாண்டிலே உபநயனம் பண்ணிப் பன்னீராவதாண்டிலே இல்லறக்கிழமை பூண்டு அரசுரிமை எய்துதல் இயல்பெனக் கொண்டு பன்னீராண்டும் உலகினர்க்குத் தானமாகவிடுதல் இயல்பெனலுமாம். மகவுபெற்றாற் சிறை வீடு செய்தல் தென்புலத்தார் கடனை நீக்குதலென்பர்.

கறை - குடிகள் வேந்தற்கிறுக்குங் கடமைப் பொருள். ஒருசேர நீக்குமின் என்பார் உடன் விடுமின் என்றார். சீமின்-இடித்தொழிமின். திறந்திட்டு - திறந்துபோகட்டு. காமர்சாலை என்றது அறக்கோட்டத்தை. தளி - திருக்கோயில். நிறுமின் - நிறுவுமின். ஈமின் - வழங்குமின். மக்களைப் பெற்றுழிச் சிறை வீடு செய்தால் தென்புலத்தார் கடன் தீரும் என்பதொரு கொள்கை என்க. (உளஎ)

௩௦௭. மாட மோங்கு மணிநகருள்
வரம்பில் பண்டந் தலைதிறந்திட்
டாடை செம்பொ னணிகலங்கள்
யாவும் யாருங் கவர்ந்தெழுநாள்

வீட லின்றிக் கோளப்பெறுவார்
விலக்கல் வேண்டா வீழ்ந்தீர்க்குக்
கோடி மூன்ற்ரே டரைச்செம்பொன்
கோமா னல்கு மெனவறைமின்.

(இ - ள்.) மாடம் ஒய்தும் வளநகருள் - மாடம் உயர்ந்த வளமிகும் அரண்மனையில்; வரம்புஇல பண்டம் தலைதிறந்திட்டு - அளவற்ற பொருள்களைக் காப்பு நீக்கிவிட்டு; ஆடை செம்பொன் அணிகலங்கள் யாவும் - ஆடையும் பொன்னும் பணிகளும் என இவற்றையெல்லாம்; எழுநாள் வீடல்இன்றி யாரும் கவர்ந்து கொளப்பெறுவார் - ஏழுநாள்வரை தடையின்றி எல்லோரும் கவர்ந்து செல்லும் உரிமை பெறுவார்; விலக்கல் வேண்டா - அவர்களைத் தடைசெய்ய வேண்டா; வீழ்ந்தீர்க்குக் கோமான் கோடி மூன்றோடு அரைச் செம்பொன் நல்கும் என அறைமின் - விரும்பினீர்க்கு மன்னன் மூன்றரைக்கோடி செம்பொன் தானமாக அளிப்பான் என்று முரசறைமின்.

(வி - ம்.) எழுபிறப்புத் தீவினை நீங்க எழுநாள் கொளப்பெறுவார். எழுபிறப்பு: மக்கள், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, மலை, தாவரம் என்பன; இவற்றுள் மலையை நீக்கித் தேவரைக் கூட்டி யுரைப்பாரும் உளர். வீடல்: விடல் என்பதன் விகாரம் ஆம். விடல் - நீக்கல். உடம்பிற்கு மூன்றரைக்கோடி மயிர் உளவாகலின் மூன்றரைக்கோடி நல்குமென்றான்.

வளநகர் - வளப்பமுடைய அரண்மனை. பண்டம் என்றது - உணவுப்பொருள்களை. விடுதல் - வீடல் என நின்றது. வீழ்ந்தீர்க்கு - விரும்பினீர்க்கு. (௨௭௮)

௩௦௯. அரும்பொற் பூணு மாரமு
மிமைப்பக் கணிக ளகன்கோயி
லொருங்கு கூடிச் சாதகஞ்செய்
தோலை யரசர்க் குடன்போக்கிக்
கருங்கைக் களிறுங் கம்பலமுங்
காசுங் கவிகள் கொளவீசி
விரும்பப் பிறப்பாய் வினைசெய்தேன்
காண விஃதோஒ பிறக்குமா.

(இ - ள்.) அகன்கோயில் - பெரிய அரண்மனையில்; அரும் பொன் பூணும் ஆரமும் இமைப்பக் கணிகள் ஒருங்குகூடி - அரிய பொன்னும் அணியும் மாலையும் ஒளிவிடக் கணிகள் எல்லோரும் கூடி; சாதகம் செய்து - பிறப்புநாள் கணிக்க; அரசர்க்கு உடன் ஓலை போக்கி - எல்லா அரசர்க்கும் நீ பிறந்த மகிழ்ச்சியை

உடனே அறிவித்து; கவிகள்கொளக் கருங்கைக் களிறுங் கம்பலமும் காசும் வீசி - பாவலர் கொள்ளுமாறு பெரிய கையையுடைய களிறும் கம்பலமும் காசும் கொடுத்து; விரும்பப் பிறப்பாய் - (யாவரும்) விரும்புமாறு பிறக்கும் நீ; வினைசெய்தேன் காணப் பிறக்குமா இஃது - தீவினைமேன் காணும்படி பிறக்கும் தன்மை இத்தன்மைத்து.

(வி - ம்.) ஓஒ: இரக்கக் குறிப்பு. 'பிறக்கும் ஆறு' என்பது 'பிறக்குமா' என விகாரப்பட்டது. செய்து-செய்ய: வினையெச்சத் திரிபு.

பிறப்பாய்: வினையாலணையும் பெயர். கவிகள்: பெருமங்கலம் பாடுவோர்.

கணிகள் - கணிதநூல் வல்லோர். சாதகம் - பிறப்புக் கணிதம். உகை - உவகை: இஃது ஆகுபெயராய் உவகைச் செய்தியை உணர்த்தும். (உ௯௪)

௩௦௯. வெவ்வா யோரி முழவாக
விளிந்தா ரீமம் விளக்காக
வொவ்வாச் சுடுகாட் டுயரரங்கி
னிழல்போ னுடங்கிப் பேயாட
வெவ்வாய் மருங்கு மிருந்திரங்கிக்
கூகை குழறிப் பாராட்ட
விவ்வா றாகிப் பிறப்பதோ
இதுவோ மன்னர்க் கியல்வேந்தே.

(இ - ள்.) வெவ்வாய் ஓரி முழவு ஆக - கொடிய வாயையுடைய ஓரியின் குரல் முழவு ஆகவும்; விளிந்தார் ஈமம் விளக்கு ஆக - இறந்தவரைச் சுடும் ஈமத்தீ விளக்கு எனவும் (கொண்டு); ஒவ்வாச் சுடுகாட்டு உயர் அரங்கில் - தகுதியற்ற சுடுகாடாகிய உயர்ந்த மேடையிலே; பேய் நிழல்போல் நுடங்கி ஆட - பேய் நிழல்போல அசைந்து ஆட; கூகை எவ்வாய் மருங்கும் இருந்து இரங்கிக் குழறிப் பாராட்ட - (அதனைக் கண்டு) கூகைகள் எப் பக்கத்தினும் அமர்ந்து இரக்கத்துடன் குழறும் ஒலியிற் பாராட்ட; இவ்வாறாகிப் பிறப்பதோ! - இந்த இரங்கத்தக்க நிலையிற் பிறப்பதன் தீவினைதான் என்னே!; வேந்தே! இதுவோ மன்னர்க்கு இயல்? - அரசே! இதுவோ அரசர்க்குரிய தன்மை? (கூறுவாய்).

(வி - ம்) 'வேந்தே?' என்றாள் அரசிளங்குமரனாதலின்.

[நச்சினார்க்கினியர், இவ்வாறென்றது, தந்தை விருப்பும்படி நல்வினையுடைய தன்மையை. இதுவென்றது செயலின்றித் தாய் வருந்தும் படி தீவினையுடையதன்மையை. 'ஓகாரமிரண்டும் வினா' எனப்பொருள்

கூறுவர். மற்றும் அவர் ௩௦௪ முதல் ௩௩௭ வரை உள்ள நான்கு செய்யுட்களையும் ஒரு தொடராக்கி மாட்டேற்று முடிபு கூறுவார்.

அவர் கூறும் முடிபு :—

"தேவி புதல்வனை நோக்கிக், கோமானுனவன் கணிகள் சாதகஞ் செய்ய ஓகை போக்கி, வீசிக், 'கறைவிடுமின், சிறுமின், சீமின், ஈமின், விலக்கல் வேண்டா' என அறைமின், 'வீழ்ந்தீர்க்கு நல்கும்' என அறைமின் என்று விரும்பப் பிறக்கும் நீ ஓஓ தீவினை செய்தேன் காண்டற்காகப் பிறக்கும்படி இத்தன்மைத்தாயிருந்தது; வேந்தே! இவ்விரண்டிலும் இவ்வாறாகிப் பிறப்பது மன்னர்க்கியல்போ? பேயாடக் கூகை பாராட்ட இதுவாகிப் பிறப்பது மன்னர்க்கியல்போ? கூருய் என்றாள் என்க.''

[இவ்வாறு மொழிகளை எங்கிருந்தும் எடுத்து மாட்டேற்றுவது நூலாசிரியர் கருத்தாகாது.]

ஓரி-நரி. கேள்விக்கின்னுவாக ஊளையிடும் நரி என்பார் வெவ்வாய் ஓரி என்றார். விளிந்தார்-இறந்தோர். ஈமம்-சுடுகாடு. ஒவ்வாச் சுடுகாடு என்றாள், இறப்போர்க்கே பொருந்துவதன்றிப் பிறப்போர்க்குப் பொருந்தாத இடம் என்பது தோன்ற. உயர் அரங்கின் என்றது இகழ்ச்சி. பேய் வறிய ஆவியே ஆகலின் நிழல்போனுடங்கி என்றாள். முழவம் முழங்க, மணிவிளக்கம் மின்றொளிர, அரண்மனை அரங்கில் மகளிராட, மாந்தர் மகிழ, புலவர் போற்றெடுப்பப் பிறக்கவேண்டிய நீ இவ்வாறாகிப் பிறப்பதோ என்றிரங்கியவாறு. (௨௮௦)

௩௧௦. பற்ரு மன்னன் நகர்ப்புறமால்
பாயல் பிணஞ்சூழ் சுடுகாடா
வுற்ரு ரில்லாத் தமியேனு
லொதுங்க லாகாத் தூங்கிருளான்
மற்றிஞ் ஞால முடையாய்நீ
வளரு மாறு மறியேனு
லெற்றே யிதுகண் டேகாதே
யிருத்தி யாலென் னின்னுயிரே.

(இ - ள்.) இஞ்ஞாலம் உடையாய் - இவ்வுலகுடைய மன்னனே ; பற்ருமன்னன் நகர்ப்புறம் - நீ கிடக்கும் இடம் பகைவேந்தனின் நகரில் உள்ள இடமாயிற்று ; பாயல் பிணஞ்சூழ் சுடுகாடு - நின் படுக்கை பிணங்கள் சூழ்ந்த சுடுகாடாகவிருந்தது ; உற்ருர் இல்லாத தமியேன் - யானே உரையாடற்கும் எவருமில்லாத தனிமையேன் ஆயினேன் ; ஒதுங்கல் ஆகாத் தூங்கு இருள் - (இதை விட்டு வெளியேற எண்ணின்) விலக இயலாத பேரிருள் சூழ்ந்துளது ; மற்றநீ வளரும் ஆறும் அறியேன் ; மேலும், நீ வளர்வதற்குரிய நெறியையும் யான் அறிகின்றிலேன் ; என் இன் உயிரே - என் இனிய உயிரே ! ; இது கண்டு ஏகாது

இருத்தி - (நீ) இந்நிலை கண்டும் இவ்வுடலைவிட்டு நீங்காமல் இருக்கின்றாய் !; எற்று ! - இஃது எவ்வளவு கொடிது !

(வி - ம்.) மகனையும் உயிரையும் தனித்தனியே முன்னிலைப்படுத்திக் கூறினாள். மற்று : வினைமாற்று.

பற்றுமன்னன் - பகைமன்னன். ஆல் : அசைகள். எற்று – எத்தகைய கொடுமைத்து. (உ௮௰)

௩௧௧. பிறந்த நீயும் பூம்பிண்டிப்
பெருமா னடிகள் பேரறமும்
புறந்தந் தென்பாற் றுயர்க்கடலை
நீந்தும் புணைமற் றாகாக்காற்
சிறந்தா ருளரேல் உரையாயாற்
சிந்தா மணியே கிடத்தியான்
மறங்கூர் நுங்கோன் சொற்செய்தேன்
மம்மர் நோயின் வருந்துகோ.

(இ - ள்.) சிந்தாமணியே ! - சிந்தாமணியே !; கிடத்தி - (நீ ஒன்றும் உரையாமற்) கிடக்கின்றனை ; பிறந்த நீயும் - (என் வருத்தம் நீக்கப்) பிறந்த நீயும் ; பூம்பிண்டிப் பெருமான் அடிகள் பேரறமும் - மலர்ந்த அசோகின் நிழலில் அமர்ந்த அருகனார் அருளிய பெரிய அறமும் ; புறந்தந்து - ஆதரவு செய்து ; என் பால் துயர்க்கடலை நீந்தும் புணை ஆகாக்கால் - என்னிடந் தோன்றிய துயரக்கடலை யான் கடக்கும் தெப்பம் ஆகாவிட்டால் ; சிறந்தார் உளரேல் உரையாய் - நின்னினும் அப் பெருமானினும் சிறந்தவர் இருப்பரேல் உரைத்திடாய் ; மறங்கூர் நுங்கோன் சொல் செய்தேன் மம்மர் நோயின் வருந்துகோ ? - வீரமிக்க நும் இறைவன் கூறியதைச் செய்த நான் மயக்க நோயினால் வருந்துவேனோ ?

(வி – ம்.) சொல்: கருவியாகுபெயர். வருந்துகு: வருந்துவேன், தனித்தன்மை வினைமுற்று. பேரறப் பூம்பிண்டிப் பெருமானடிகள் என மாறுவர் நச்சினார்க்கினியர். (உ௮௨)

௩௧௨. அந்தோ விசயை பட்டனகோண்
டகங்கை புறங்கை யானாற்போற்
கந்தார் களிற்றுத் தங்கோமான்
கழிய மயிலோர் மயிலூர்ந்து
வந்தாற் போலப் புறங்காட்டுள்
வந்தா டமியே யெனமரங்கள்
சிந்தித் திரங்கி யழுவனபோற்
பனிசேர் கண்ணீர் சோரிந்தனவே.

(இ - ள்.) அந்தோ! - ஐயோ!; அகங்கை புறங்கை ஆனாற்போல் - உள்ளங்கை புறங்கையாக மாறிய அத்துணை விரைவில்; விசயை பட்டன கொண்டு - விசயை அடைந்த துன்பங்களை உட்கொண்டு; கந்துஆர் களிற்றுத் தம் கோமான் வழிய - தூணிற் கட்டப்பெற்ற களிறுகளையுடைய தம் இறைவன் இறக்க; மயில் ஓர் மயில் ஊர்ந்து வந்தாற்போல - ஒரு மயில் மற்றொரு மயிலைச் செலுத்தி வந்ததைப்போல; புறங்காட்டுள் தமியே வந்தாள் என - சுடுகாட்டிலே தனியே வந்து சேர்ந்தாள் என்று; சிந்தித்து இரங்கி அழுவனபோல் - எண்ணி வருந்தி அழுவனபோல; மரங்கள் பனிசேர் கண்ணீர் சொரிந்தன - மரங்கள் குளிர்ந்த மதுவினைச் சொரிந்தன.

(வி - ம்.) [அந்தோ : ஆசிரியருக்குத் தோன்றிய இரக்கத்தைக் குறிப்பது நச்சினார்க்கினியர், 'வந்தாள் தமியே என' என்பதிலுள்ள என என்னுஞ் சொல்லுடன், 'அந்தோ என'க் கூட்டி மரங்கள் கூறியதாக ஆக்குவர்.] (உஅக)

கூகந. அடர்பொற் பைம்பூ ணரசழிய
வரும்பொற் புதல்வற் பெற்றிருந்த
விடர்கொ ணெஞ்சத் திறைவியு
மிருங்கண் ஞாலத் திருள்பருகிச்
சுடர்போய் மறையத் துளங்கொளிய
குழவி மதிபெற் றகங்குளிர்ந்த
படர்தீ ரந்தி யதுவொத்தாள்
பணைசெய் கோட்டுப் படாமுலையாள்.

(இ - ள்.) அடர்பொன் பைம்பூண் அரசு அழிய - மிகுதியான பொன்னாலான புதிய கலன்களை அணிந்த அரசன் அழிய; அரும்பொன் புதல்வன் பெற்றிருந்த - அரிய பொன்னனைய மகனைப் பெற்றிருந்த; இடர்கொள் நெஞ்சத்து - துயர்கொண்ட உள்ளமுடைய; பணைசெய் கோட்டுப் படாமுலையாள் இறைவியும் - பருத்த முகட்டினைக்கொண்ட சாயாத கொங்கைகளையுடைய விசயையும் (சிறிது துயர்நீங்கி); இருங்கண் ஞாலத்து இருள் பருகிச் சுடர்போய் மறைய - பேரிடமுடைய உலகின் இருளை நீக்கிய ஞாயிறு சென்று மறைய; துளங்கு ஒளிய குழவி மதிபெற்று அகம் குளிர்ந்த - விளங்கும் ஒளியையுடைய பிறைமதியைப் பெற்று மனம் அமைந்த; படர்தீர் அந்தியது ஒத்தாள் - துன்பம் நீங்கிய அந்த அந்திமங்கையைப் போன்றாள்.

(வி - ம்.) அடர் - தகடுமாம். 'பொன்அடர்' என்க (துன்பத்தை அடர் அரசு - துன்பத்தை நீக்கிய அரசன் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இறைவியும் : உம் : உயர்வு சிறப்பு. 'பணைசெய்' - பிழைத்தலைச் செய்த) என்பர் நச்சினார்க்கினியர். (உஅஉ)

இதன்கண் இறந்துபட்ட சச்சந்தனுக்கு ஞாயிறும், இடர்கொள் நெஞ்சத்து விசயைக்கு அந்திப் பொழுதும், சீவகனுக்குப் பிறையும் உவமைகள். இவ்வுவமைகள் விளைந்து விளைந்து இன்புறற் பாலன.

(உ௮௪)

வேறு

ஙூகச. தேனமர் கோதை மாதர்
திருமகன் றிறத்தை யோராள்
யானெவன் செய்வ லென்றே
யவலியா விருந்த போழ்திற்
றானமர்ந் துழையி னீங்காச்
சண்பக மாலை யென்னுங்
கூனிய துருவங் கோண்டோர்
தெய்வதங் குறுகிற் றன்றே.

(இ - ள்.) தேன் அமர் கோதை மாதர் திருமகன் திறத்தை ஓராள் - தேன்பொருந்திய மாலையணிந்த விசயை தன் அருமை மகனின் நல்வினையை அறியாமல்; யான் எவன் செய்வல் என்று அவலியா இருந்த போழ்தில் - நான் யாது செய்வேன் என்று வருந்தியிருந்த அளவில்; தான் அமர்ந்து உழையின் நீங்காச் சண்பகமாலையென்னும் கூனியது உருவம்கொண்டு - தான் எப்போதும் அருகிலே யிருக்கும் இயல்பினளான சண்பகமாலையென்னும் பெயரையுடைய கூனியின் வடிவங்கொண்டு: ஓர் தெய்வதம் குறுகிற்று-ஒரு தெய்வம் விசையையை அடைந்தது.

(வி - ம்.) இவன் அரசன் மகனாதலின், அச்சுடுகாட்டில்உறையும் தெய்வம் வந்தது. தெய்வதம் தைவதமென்னும் வடமொழிச் சிதைவு.

(உ௮௫)

ஙூகரு. விம்முறு விழும வெந்நோ
யவணுறை தெய்வஞ் சேரக்
கோம்மென வுயிர்த்து நெஞ்சிற்
கோட்புறு கவலை நீங்க
வெம்மனை தமியை யாகி
யிவ்விட ருற்ற தெல்லாஞ்
செம்மலர்த் திருவின் பாவா
யான்செய்த பாவ மென்றாள்.

(இ - ள்.) அவண் உறை விம்முறு விழும வெந்நோய் தெய்வம் சேர - அங்கு வாழ்கின்ற, விசயை கொண்ட விம்மலுக்குரிய துன்பத்திற் இரங்கித் துயர் கொண்ட தெய்வம் வந்தவுடன்; கொம் என உயிர்த்து நெஞ்சில் கொட்புறு கவலை நீங்க - விரைவில் பெரு

மூச்சுவிட்டு உள்ளத்திற் சுழன்ற கவலை நீங்குதலால்; எம்அனை யசெம்மலர்த் திருவின் பாவாய்! - எம் அன்னையே! செந்தாமரைத் தவிசுடைய திருவனைய பாவையே!; தமியை ஆகி இவ் இடர் உற்றது எல்லாம் யான் செய்த பாவம் என்றாள் - நீ தனித்து இத்துன்பம் அடைந்ததெல்லாம் நான் செய்த பாவம் என்று கூனி ஆதரவு கூறினாள்.

(வி - ம்.) திருவின் : இன் : அசை [ஐந்தனுருபு என்பதே பொருத்தமுடையது.] தெய்வம் கூனியாய் நிற்றலின் உயர்திணையாற் கூறினர்.

விழுமம் - துன்பம். கொம்மென : விரைவுக் குறிப்பு. கொட்புறுதல் - சுழலுதல். எம்மன்னை எனற்பாலது எம்மனை எனநின்றது. அன்பிற்குரியோர் துன்புறக் காண்புழிக் கண்டோர் இது யான் செய்த பாவம் என்று கூறியிரங்குதல் பண்டைக்காலத்தொருவழக்கு. இதனைப் பெருங்கதையில் துன்ப நிலையிலிருந்த உதயணனைக் கண்ட சாங்கியத் தாய் ''மாபெருந்தேவி திருவயிற்றியன்ற பெருவிறற் பொலிவே, இனையை யாவது எம்மனோர் வினை'' என்றிரங்குதலானும் உணர்க. இந் நூலாசிரியரே ''இனையைநீ யாய வெல்லாம் எம்மனோர் செய்த பாவம்'' (௩௪௧) எனப் பிறாண்டும் ஓதுதல் காண்க. (௨௮௧)

௩௧௯. பூவினுட் பிறந்த தோன்றற்
புண்ணிய னனைய நம்பி
நாவினு ளுலக மெல்லா
நடக்குமோன் றாது நின்ற
கோவினை யடர்க்க வந்து
கொண்டுபோ மொருவ னின்னே
காவியங் கண்ணி னாயா
மறைவது கரும மென்றாள்.

(இ - ள்.) காவி அம் கண்ணினாய்! - நீல மலரனைய அழகிய கண்ணினாய்!; பூவினுள் பிறந்த தோன்றல் புண்ணியன் அனைய நம்பி - தாமரையில் தோன்றிய தலைமையுற்ற முருகனைப்போன்ற இந்த நம்பியின்; நாவினுள் உலகம் எல்லாம் நடக்கும் - சொல்லினாலே உலக முழுதும் நடக்கும்; ஒன்றாது நின்ற கோவினை அடர்க்க - பகைத்துநின்ற அரசனைக் கொல்ல; ஒருவன் இன்னே வந்து கொண்டுபோம் - ஒருவன் இப்போதே வந்து இந் நம்பியைக் கொண்டு போவான்; யாம மறைவது கருமம் என்றாள் - (ஆகையால்) யாம் மறைந்து நிற்பது செய்யத்தக்கதாகும் என்றாள்.

பூவினுட் பிறந்ததோன்றற் புண்ணியன்என்றது முருகக் கடவுளை. 'நிவந்தோங்கு இமயத்து நீலப் பைஞ்சுனைப், பயந்தோர் என்பபதுமத்துப்

பாயல்,பெரும்பெயர் முருக'' (ௐ·௪௮·௯௦) என்றார் பரிபாடலினும். நா: மொழிக்கு ஆகுபெயர். ஒன்றுவதுமின்றகோளென்றது கட்டியங்காரனை. விசயை நெஞ்சம் நன்குதேறியிருத்தற்பொருட்டுக் ''கோவினையடர்க்க வந்து கொண்டுபோம் ஒருவன் இன்னே'' என்றது தெய்வம் என்க. இது 'முன்னம் நீ வளருமாறும் அறியேன்' என்று வருந்தியதற்குத் தேற்றுரை என்றுணர்க. (உ௮௭)

௩௧௭. சின்மணி மழலை நாவிற்
கிண்கிணி சிலம்போ டேங்கப்
பன்மணி விளக்கி னீழ
னம்பியைப் பள்ளி சேர்த்தி
மின்மணி மிளிரத் தேவி
மெல்லவே யொதுங்கு கின்று
ணன்மணி யீன்று முந்நீர்ச்
சலஞ்சலம் புகுவ தொத்தாள்.

(இ - ள்.) மழலை சின்மணி நாவின் கிண்கிணி சிலம்பொடு ஏங்க - மழலைபோல ஒலிக்கும் சில மணிகளாகிய நாவினையுடைய கிண்கிணியும் சிலம்பும் ஏங்குதல் செய்ய; பன்மணி விளக்கின் நீழற் பள்ளி நம்பியைச் சேர்த்தி - பல மணிகளாகிய விளக்கின் நிழலிலே அமைத்த பள்ளியில் நம்பியைக் கிடத்தி; மின்மணி மிளிர மெல்ல ஒதுங்குகின்றாள் தேவி - ஒளிவிடும் மணிகள் ஒளி செய மெதுவாக விலகும் விசயை, சலஞ்சலம் நன்மணி யீன்று முந்நீர் புகுவது ஒத்தாள் - சலஞ்சலம் மாணிக்கத்தை யீன்று கடலிற் புகுவது போன்றாள்.

(வி - ம்.) மணியாகிய நா. பன்மணி - உயிர்நீத்தவர் பூண்ட மணி. நீழல்: விகாரம். தெய்வம் ஒரு பள்ளியைத் தேவி அறியாதவாறு அமைத்தது. அது பின்பு ஆசிரியன், 'பூந்தவிசின் உச்சி' (சீவக. ௩௮௪) என்பதனாலும் பெற்றும். (உ௮௮)

௩௧௮. ஏதிலா ரிடர்பன் னூறு
செய்யினுஞ் செய்த வெல்லாந்
தீதில வாக வென்று
திருமுலைப் பான்ம டுத்துக்
காதலான் பெயர்சு மந்த
கதிர்மணி யாழி சேர்த்திக்
கோதைதாழ் குழலி னாளைக்
கொண்டுபோய் மறைய நின்றாள்.

(இ - ள்.) ஏதிலார் பல்நூறு இடர்செய்யினும் - அயலார் பலநூறு துன்பங்கள் செய்தாலும்; செய்த எல்லாம் தீது இல

ஆகஎன்று - செய்த அவையெல்லாம் நன்றாக என்று கூறி; திருமுலைப்பால் மடுத்து - தானே விசயை முலைமைப்பற்றிப் பாலூட்டி; காதலான் பெயர் சுமந்த கதிர்மணி ஆழி சேர்த்தி - சச்சந்தன் பெயரெழுதிய ஒளிவிடும் மணியாழியைக் குழவியின் மீது வைத்து; கோதைதாழ் குழலினாளைக் கொண்டுபோய் மறைய நின்றாள் - பூமாலையணிந்த குழலையுடைய விசயையை அழைத்துக்கொண்டு சென்று மறைய நின்றாள் கூனி.

(வி - ம்.) முற்செய்யுளில் விசயை ஒதுங்குகின்றாள் என்றார். இச் செய்யுளில்அவ்வாறு ஒதுங்கும் விசயையைக் கூனிமறைய அழைத்துச் சென்றாள் என்றார். ஆழிசேர்த்தது அறிந்து வளர்த்தற்கு.

[நச்சினார்க்கினியர், முற்செய்யுளையும் இதனையும்ஒருதொடராக்கி கூனியே நம்பியைப் பள்ளிசேர்த்துத் திருமுலைப்பால் மடுத்து ஆழி சேர்த்தினாள் என்று மாட்டேற்றுவர். அவ்வாறு மாட்டேற்றச் 'சேர்த்தி' என்பதைச் 'சேர்த்த' என்று திரிப்பர்.] (உஅக)

நூகக. நல்வினை செய்தி லாதே
　　னம்பிநீ தமியை யாகிக்
கொல்வினை மாக்கள் சூழக்
　　கிடத்தியோ வென்று விம்மாப்
புல்லிய கொம்பு தானோர்
　　கருவிளை பூத்த தேபோ
லொல்கியோர் கொம்பு பற்றி
　　ஒருகணா னோக்கி நின்றாள்.

(இ - ள்.) நல்வினை செய்திலாதேன் நம்பி - பெற நல்வினை செய்திருந்தும் வளர்க்க நல்வினை செய்திலாத நான்பெற்ற நம்பியே!; நீ தமியை ஆகிக் கொல்வினை மாக்கள் சூழக் கிடத்தியோ என்று விம்மா - நீ தனித்தாயாகிக் கொடிய விலங்குகள் சூழக் கிடத்தியோ என்று அழுது; கொம்பு புல்லிய ஓர் கருவிளை தான் பூத்ததேபோல் - கொம்பைத் தழுவிய ஒரு கருவிளை தான் மலரொன்று மலர்ந்ததேபோல்; ஓர் கொம்பு பற்றி ஒல்கி ஒரு கணால் நோக்கி நின்றாள் - ஒரு கொம்பைப்பற்றி ஒதுங்கி ஒரு கண்ணாலே பார்த்தவாறு நின்றாள்.

(வி - ம்.) 'ஒருகணால்' என்றதனால் ஒரு கருவிளைமலர் கூறப் பட்டது.

நின்னைப் பெறுதற்குரிய நல்வினை செய்திருந்தும் நின்னை வளர்த் தற்கு நல்வினைசெய்திலாதேன் என விரிக்க. மாக்கள் - விலங்குகள்: கரி முதலியன. விம்மா - விம்மி; அழுது. (உஅ௦)

வேறு

௩௨௰. நாளொடு நடப்பது வழுக்கி மின்னொடூர்
கோளொடு குளிர்மதி வந்து வீழ்ந்தெனக்
காளக வுடையினன் கந்து நாமனும்
வாளொடு கனையிருள் வந்து தோன்றினான்.

(இ-ள்.) குளிர்மதி நாளொடு நடப்பது வழுக்கி - தண்ணிய திங்கள் காண்மீன்களொடு செல்லும் நிலை தவறி; மின்னொடு ஊர்கோளொடு வந்து வீழ்ந்தென - மின்னொடு செல்லும் முகிலுடன் வந்து நிலத்தே விழுந்தாற்போல; கந்துநாமனும் காளக உடையினன் கனையிருள் வாளொடு வந்து தோன்றினான் - கந்துக்கடன் என்னும் பெயருடைய வணிகனும் கரிய உடையினனாய் மிக்க இருளிலே வாளொடு வந்து சேர்ந்தான்.

(வி-ம்.) நடப்பது: தொழிற்பெயர். ஊர் கோள்: வினைத்தொகை. கோள் - பாம்புமாம். இதற்குக், 'கோளொடும்' என உம்மை விரிக்க. நாமனும்: உம்மை: சிறப்பு: உடையினன்: முற்றெச்சம்.

நாள் – அசுவனி முதலிய மீன். ஊர்கோள் – முகில்: காளகம் - கருமை, கந்துநாமன் - கந்துக்கடன் என்னும் பெயரையுடையோன். கனை – மிகுதி. (உகக)

௩௨௧. வாள்கடைந் தழுத்திய கண்ணி னார்கடந்
தோள்கடைந் தழுத்திய மார்பன் றாங்கிரு
ணீள்சுடர் நிழன்மணி கிழிப்ப நோக்கினா
னாள்கடிந் தணங்கிய வணங்கு காட்டுளே.

(இ-ள்.) வாள் கடைந்து அழுத்திய கண்ணினார்கள் தம் - வாளைக் கடைந்து பதித்தாற்போன்ற கண்ணையுடைய மங்கையரின்; தோள் கடைந்து அழுத்திய மார்பன் - தோள்கள் கடைந்து அழுந்தத் தழுவிய மார்பையுடைய அவ் வணிகன்; ஆள்கடிந்து அணங்கு அணங்கிய காட்டுள் - ஆட்களைக் கடிந்து அணங்குகள் வருத்திய காட்டில்; தாங்கு இருள் நீள்சுடர் நிழல் மணி கிழிப்ப நோக்கினான் - மிகுந்த இருட்டினைச் சிறந்த ஒளியைத் தரும் மணி ஒன்று பிளத்தலால் அவ்வொளி வந்த சார்பிலே நோக்கினான்.

(வி-ம்.) தோள் கடைதல் - தழுவுதல் வகை. அணங்குகள் ஆளைக்கடிந்து அணங்கிய: காட்டிற்கு அடை. அணங்குகள்—பேய்கள்.

[இங்குக் கூறிய நிழல்மணி நம்பியின்பால் விசையை வைத்த ஆழியிலிருந்தது.] (உகஉ

௫௨௨. அருப்பிள முலையவர்க் கனங்க னாகிய
மருப்பிளம் பிறைநுதல் மதர்வை வெங்கதிர்
பரப்புபு கிடந்தெனக் கிடந்த நம்பியை
விருப்புள மிகுதியின் விரைவி னெய்தினான்.

(இ - ள்.) மருப்புஇளம் பிறைநுதல் அரும்புஇள முலையவர்க்கு அனங்கன் ஆகிய - இரு முனைகளையுடைய இளம்பிறை அனைய நெற்றியையும் அரும்பனைய இளமுலைகளையும் உடைய மங்கையர்க்குக் காமனாதற்காக; மதர்வை வெங்கதிர் பரப்புபு கிடந்தென - மயக்கத்தைத் தரும் இளஞாயிறு தன் கதிர்களைப் பரப்பிக் கிடந்தாற்போல; கிடந்த நம்பியை - கிடந்த குழந்தையை; விருப்புஉளம் மிகுதியின் விரைவின் எய்தினான் - விருப்பம் உள்ளத்திலே மிகுந்ததனாற் கடிதின் எய்தினான்.

(வி - ம்.) அருப்பு : அரும்பு என வலித்தது செய்யுள் விகாரம். 'கிடந்தென' என்பதும் 'கிடந்தென' ஆனது விகாரம். பரப்புபு - பரப்பாநிற்க ; வினையெச்சம். (௨௧௩)

௫௨௩. புனைகதிர்த் திருமணிப் பொன்செய் மோதிரம்
வனைமலர்த் தாரினான் மறைத்து வண்கையாற்
றுனைகதிர் முகந்தென முகப்பத் தும்மினான்
சினைமறைந் தொருகுரல் 'சீவ' என்றதே.

(இ - ள்.) வனைமலர்த் தாரினான் - மலரால் வனையப்பெற்ற மாலையினான்; புனைகதிர்த் திருமணிப் பொன்செய் மோதிரம் மறைத்து - அழகிய ஒளிவிடும் மணியையுடைய பொன் னாழியை(ப்பிறரறியாதிருக்க) மறைத்து ; வண்கையால் துனைகதிர் முகந்து என முகப்ப - வன்மையுடைய கையால் விரையும் கதிரை முகப்பதுபோல வாரியெடுக்க; தும்மினான் - (நம்பி) தும்மினான் ; ஒருகுரல் சினை மறைந்து சீவ என்றது -(அப்போது) ஒருகுரல் மரக்கிளை மறைவிலிருந்து (தெய்வத்தால்) சீவிப்பாயாக என்று கூறப்பட்டது.

(வி - ம்.) விசையை அச்சத்தால் தன் மனத்திலேயே வாழ்த்திக் கொண்டாள் என்பது தோன்ற ஒரு குரல் என்றார்.

வனைதல் - கட்டுதல். துனைகதிர் – இருளை நீக்க விரையுங் கதிர். எல்லாப் புலன்களுக்கும் விருப்பமுண்டாவதால், 'முகப்ப' என்றார், 'மன்னெயின் முகவை' (புறநா. ௩௭௩) என்றார் பிறரும். தும்முதல் நன்னிமித்தம். சீவ : வியங்கோட் பொருளில் வந்த வடசொல்.

சீவகசாமியை எடுத்துவளர்த்தற்குரிய அறமுடைய கை என்பார் "வண்கை" என்றார். துனைகதிர் : வினைத்தொகை. (௨௧௪)

௩உச. என்பெழுந் துருகுபு சோர வீண்டிய
வன்பெழுந் தரசனுக் கவலித் தையனை
நுன்பழம் பகைதவ நூறு வாயென
வின்பழக் கிளவியி னிறைஞ்சி யேத்தினள்.

(இ - ள்.) என்பு எழுந்து உருகுபு சோர ஈண்டிய அன்பு எழுந்து - (கந்துகன் மகனையெடுத்தது கண்ட விசயை) என்புக்குள்ளே தோன்றி மெய்யுருகித் தன்னை மறக்குமாறு கூடிய அன்பு வளர்ந்து; அரசனுக்கு அவலித்து - அரசன் மகனைக் காணாதிறந்தமை நினைந்து வருந்தி; நுன்பழம் பகைதவ நூறு வாய்என - நின் பழம்பகையைக் கிளைமற அறுப்பாய் என்று; இன்பழக் கிளவியின் இறைஞ்சி ஐயனை ஏத்தினள் - இனிய கனி மொழியால் இறைவனை வணங்கி நம்பியை வாழ்த்தினள்.

(வி - ம்.) நுன் : திசைச்சொல். தவ - மிக. கிளையற நூறுவா யென்பது கருத்து.

அரசன் : சச்சந்தன். அவலித்தல் - வருந்துதல். ஐயன் - (சீவகன்) என்றது குழவியை. நூறுதல் - அழித்தல். இறைஞ்சி என்றதனால் இறைவனை என்பது பெற்றாம்: இன்பழக் கிளவி - இனிய கற்பகக்கனி போன்ற மொழி. (உகூ)

௩உரு. ஒழுக்கிய வருந்தவத் துடம்பு நீங்கினா
ரழிப்பரும் பொன்னுடம் படைந்த தொப்பவே
வழுக்கிய புதல்வனங் கொழிய மாமணி
விழுத்தகு மகனொடும் விரைவி னேகினான்.

(இ - ள்.) ஒழுக்குஇயல் அருந்தவத்து உடம்பு நீங்கினார் - ஒழுக்கத்தாலே அமைந்த தவத்தே நின்று ஊனுடம்பை விட்டவர்; அழிப்ப அரும்பொன் உடம்பு அடைந்தது ஒப்ப - அழித்தற்கியலாத உயர்ந்த தெய்வவுடம்பைப் பெற்றதுபோல; வழுக்கிய புதல்வன் அங்கு ஒழிய - தவறிய தன் மகன் சுடுகாட்டிலே கழியவிட்டு; மாமணி விழுத்தகு மகனொடும் விரைவில் ஏகினான் - உயர்ந்த மணியனைய சிறந்த மகனொடும் விரைந்து சென்றான்.

(வி - ம்.) கந்துக்கடனுக்கு மக்கள் பிறந்தவுடனே இறந்து கொண்டே வருதலின் அங்ஙிலை மாறிக் குழவியாகவே இறவாது நீண்ட நாள்வரை யிருக்கும் மகனை எடுத்துச் செல்வதால். 'அழிப்பரும் பொன்னுடம்பு' உவமையாயிற்று. நச்சினார்க்கினியர் அழிப்பரு விழுத்தவ மெனக் கூட்டுவர். தவவுடம்பை இவன் மகனுக் குவமை கூறினார் அவனாலே சீவகனைப் பெறுதலின். (உகா)

௩௨௬. மின்னடு கனையிரு ணீந்தி மேதகு
பொன்னுடை வளநகர் பொலியப் புக்கபின்
றன்னுடை மதிசுடத் தளருந் தையலுக்
கின்னுடை யருண்மொழி யினிய செப்பினன்.

(இ-ள்.) மின் அடு கனையிருள் நீந்தி - ஒளியையும் விழுங்கும் செறிந்த இருளை நீந்திச் சென்று; பொன் உடை வளநகர் பொலியப் புக்கபின் - தன் செல்வமுடைய வளமிகும் மனை பொலிவுற நுழைந்த பிறகு; தன் உடை மதிசுடத் தளரும் தையலுக்கு - தன் அறிவை (மகவின் பிரிவு) சுடுதலாலே தளர்ச்சியுறும் மனைவிக்கு; இன் உடை அருள்மொழி இனிய செப்பினன் - முனிவன் கூறிய அருள்மிகும் இருமொழிகளில் இனிய மொழியைக் கூறினன்.

(வி-ம்.) பொலிய-துன்பம் நீங்கி இன்பம் மிகழ. இன்மொழி: 'புண்ணியத் பெறுதிர்' (சீவக. ககூ0) என்று முன்னர் முனிவன் கூறியது. முனிவன் கூறியவற்றைப் பின்னர் (சீவக) ககஉஉ, ககூ0ஆம் பாடல்கள் அறிவிக்கும். (உகஎ)

௩௨எ. பொருந்திய வுலகினுட் புகழ்கண் கூடிய
வருந்ததி யகற்றிய வாசில் கற்பினய்
திருந்திய நின்மகன் றீதி னீங்கினன்
வருந்தனீ எம்மனை வருக வென்னவே.

(இ-ள்.) உலகினுள் பொருந்திய புகழ்கண் கூடிய - உலகில் உள்ள புகழெல்லாம் ஈண்டிய; அருந்ததி அகற்றிய ஆசு இல்கற்பினய் - அருந்ததியை வென்ற குற்றமற்ற கற்புடையாய்; எம்மனை - எம் இல்லாளே!; திருந்திய நின்மகன் தீதில் நீங்கினன் - நல்வினையாலே திருத்தமுற்ற நின்மகன் சாதலினின்று தப்பினன்; நீ வருந்தல் வருக என்ன - நீ வருந்தாமல் இங்கு வருக என்று கூற,

(வி-ம்.) இப் பாட்டுக் குளகம். வருந்தல்: எதிர்மறை வியங்கோள் வினைமுற்று. திருந்திய நின்மகன் என்றது தீதின் நீங்கினன் என்றற்குக் குறிப்பேதுவாய் நின்றது. தீது-சாக்காடு. மனை-மனைவி. (உகஅ)

௩௨அ. கள்ளலைத் திழிதருங் களிகொள் கோதைதன்
னுள்ளலைத் தெழுதரு முவகை யூர்தர
வள்ளலை வல்விரைந் தெய்த நம்பியை
வெள்ளிலை வேலினன் விரகி னீட்டினன்.

(இ-ள்.) கள் அலைத்து இழிதரும் களிகொள் கோதை - தேன் மலர்தழை அலைத்து வடிதற்குக் காரணமான களிப்பை

யுடைய மாலையாள்; தன் உள் அலைத்து எழுதரும் உவகை ஊர்தர - தன் மனத்திலே அலை பாய்ந்து உண்டாகும் களிப்பு மிகுதலால்; வள்ளலை வல்விரைந்து எய்த - தன் கணவனை மிகவும் கடிது சென்று நெருங்க; வெள் இலை வேலினான் நம்பியை விரகின் நீட்டினான் - வெள்ளிய இலைமுகமுடைய வேலினான் நம்பியைச் சூழ்ச்சி செய்து கொடுத்தான்.

(வி - ம்.) 'இது மக வழியின் வாழ்வேன்' (சீவக. கக௨௫) என்றவள் உயிரையும் மேற்பொருளையுங் கொடுத்தலின் வள்ளல் என்றார். விரகு: விசயை அணிந்ததிலகத்தை மாற்றியும் போதிரத்தை மறைத்தும் தன் மகனென நம்பும் வகையிற் கொடுத்தல். (உகக)

௩௨௯. சுரிமுக வலம்புரி துவைத்த தூரியம்
விரிமுக விசும்புற வாய்விட் டார்த்தன
வெரிமுக நித்தில மேந்திச் சேந்தபோற்
கரிமுக முலையினர் காய்பொன் சிந்தினர்.

(இ - ள்.) சுரிமுக வலம்புரி துவைத்த - (அப்போது) சுரித்த முகமுடைய வலம்புரிகள் முழங்கின; தூரியம் விரிமுக விசும்பு உற வாய்விட்டு ஆர்த்தன - நால்வகை இசைக்கருவிகளும் விரிவான வான்நிறைய ஆரவாரித்தன; எரிமுக நித்திலம் ஏந்திச் சேந்தபோல் - ஒளிவிடும் முத்துக்கள் அணிந்ததாற் சிறுத்தது போன்ற; கரிமுக முலையினர் காய்பொன் சிந்தினர்-கரிய கண்களை யுடைய முலையினர் மாசற்ற பொன்னை வறியவர் கொள்ள வழங்கினர்.

(வி - ம்) சுரிமுகம் - சுருளுடைய வாய். துவைத்த: பலவறி சொல். கரிமுகம் -கரிந்த மூகம். மிகுதியாக வழங்கினர் என்பார், சிந்தினர் என்றார். காய்பொன்: வினைத்தொகை. (௩௦௦)

௩௩௦. அழுகுரல் மயங்கிய வல்ல லாவணத்
தெழுகிளை மகிழ்ந்தெம தரசு வேண்டினான்
கழிபெருங் காதலான் கந்து நாமனேன்
றழிதரு பெருநிதி யுவப்ப நல்கினான்.

(இ - ள்.) அழுகுரல் மயங்கிய அல்லல் ஆவணத்து- (அரசன் இறந்ததால்) அழுகுரல் கலந்தொலித்த துன்பக் காட்சியை உடைய கடைத்தெருவிலே; கந்துநாமன் கழிபெருங் காதலான் - கந்துக்கடன் (எம்மிடம் கொண்ட) மிகமிகு காதலி னால்; எழுகிளை மகிழ்ந்து எமது அரசு வேண்டினான் என்று - வளரும் உறவாக எம்மை விரும்பி எம் அரசை விரும்பினான் என்று எண்ணி; உவப்ப உழிதரு பெருநிதி நல்கினான் - அவன்

மனம் நிறைய நிலைமற்றுச் சுழலும் பெருஞ் செல்வத்தை வழங்கினான்.

(வி - ம்.) எழுகிளை மகிழ்ந்து - எழுபிறப்பும் எம்மைக் கிளையாக விரும்பி என்றுமாம். (௩௦௧)

௩௩௧. திருமகற் பெற்றெனச் செம்பொற் குன்றெனப்
பெருநல நிதிதலை திறந்து பீடுடை
யிருநிலத் திரவலர்க் கார்த்தி யின்னணஞ்
செருநிலம் பயப்புறச் செல்வன் செல்லுமே.

(இ - ள்.) திருமகன் பெற்றென - திருமகனை (வளர்க்கும் பேறு) பெற்றதனால்; செம்பொன் குன்று எனப் பெருநல நிதி தலைதிறந்து - பொன்மலையென இருந்த பெருமைய நல்ல நிதியறையைத் திறந்து; பீடுஉடை இருநிலத்து இரவலர்க்கு ஆர்த்தி- பெருமையுடைய நிலவுலகில் இரவலர்க்கு நிறைய நல்கி; இன்னணம் செருநிலம் பயப்புறச் செல்வன் செல்லும் - இவ்வாறு, அம் மகன் போரிலே தன் பகையை வெல்லும் பயன்பெறக் கந்துக்கடன் கொடைக்கடன் பூண்டு ஒழுகினான்.

(வி - ம்.) பெற்றென ஆர்த்தி: எனவென் எச்சம் காரணகாரியப் பொருட்டு; 'மருந்து தின்றெனப் பிணிநீங் கிற்று' என்றாற்போல. செருநிலம் பயப்பு உற - அரசர் பொருத இந் நகரிலேயே சீவகனும் போர்செய்து பிறந்த பயன் உறவேண்டி.

ஆழியாற் குலனுணர்தலின் அதற்குரிய தொழிலே கருதினான் கந்துகனும். (௩௦௨)

வேறு

௩௩௨. நல்லுயிர் நீங்கலு நன்மாண் புடையதோர்
புல்லுயிர் தன்னொடு நின்றுழிப் புல்லுயிர்
கல்லுயிர் காட்டிற் கரப்பக் கலங்கவிழ்த்
தல்லலுற் றாளுற்ற தாற்ற வுரைப்பாம்.

(இ - ள்.) நல்உயிர் நீங்கலும் - நல்லுயிராகிய சச்சந்தன் நீங்கலாலே; நல்மாண்பு உடையது ஓர் புல்உயிர் தன்னொடு நின்றுழி - நல்ல மாட்சிமையுடைய ஒரு சிற்றுயிரோடு நின்ற போது; கல்உயிர் காட்டில் புல்உயிர் கரப்ப - கல்லையுயிர்த்த சுடுகாட்டிலே அப் புல்லுயிரையும் ஊழ்வினை மறைத்தலால்; கலம் கவிழ்த்த அல்லல் - கடலில் மரக்கலத்தைக் கவிழ்த்தவன் உற்ற துன்பம்போல; உற்றாள் உற்றது ஆற்ற உரைப்பாம் - அங்ஙனம் துன்பமடைந்தவள் மேலும் அடைந்ததை முற்றும் கூறுவோம்.

(வி - ம்.) கரப்ப: செய்விப்பதன் தொழில். [1]கவிழ்த்த அல்லல்: இது காரண காரியம்; கருவிக்கண் அடங்கும்; 'உண்ட எச்சில்'போல 'உற்றது' என்று இறந்தகாலத்தாற் கூறினர், கதையைஉட்கொண்டு.

நல்லுயிர் என்றது சச்சந்தனை. புல்லுயிர் என்றது மகவினை. கல்லுயிர் காடு - கல்லை உயிர்த்த சுடுகாடு. கவிழ்த்தவல்லல் எனற்பாலது கவிழ்த்தல்லல் என நின்றது கெடுதல் விகாரம். (கூ0ங)

ரூரூரூ. பொறியறு பாவையிற் பொம்மென விம்மி
வெறியுறு கோதை வெறுநில மெய்த
இறுமுறை யெழுச்சியி னெய்துவ தெல்லா
நெறிமையிற் கூற நினைவி னகன்றாள்.

(இ - ள்.) வெறிஉறு கோதை - மணங்கமழ் கோதையாள்; பொறிஅறு பாவையின்-இயந்திரம் அற்ற பதுமைபோல; விம்மிப் பொம்என வெறுநிலம் எய்த - அழுது கடுக வெறுநிலத்திலே வீழ்தலால்; எழுச்சியின் இறுமுறை எய்துவது எல்லாம்-தொடக்கத்தினும் முடிவினும் வரக்கடவதெல்லாம் ; நெறிமையின் கூற - (கூனி) ஒழுங்காகக் கூறியதனாலும்; நினைவின் அகன்றாள் - (கனவின் பயனை) நினைத்தலாலும் கவலை நீங்கினாள்.

(வி - ம்.) பொம்மென: விரைவுக் குறிப்பு. 'எய்துவது எல்லாம்' என்றார், 'ஒருமை சுட்டிய பெயர்நிலைக் கிளவி, பன்மைக் காகும் இடனுமா ருண்டே' (தொல்.எச்ச-கசு) என்றதனால். நெறிமை: மை: பகுதிப் பொருள் விகுதி.

கனவால் ஆக்கமும் உளதென்று கருதியே தேவியின் மனங்கொள்ளுமாறு கூனி தன் தெய்வத்தன்மையால் மேல்வருவன கூறுதலின் அதனை உட்கொண்டு 'நினைவின் அகன்றாள்' என்க. (கூ0ச)

ரூரூச. பெருமகற் காக்கம் பிறழ்வின்றிக் கேட்டே
திருமகள் தானினிச் செய்வதை யெல்லா
மொருமனத் தன்னா யுரையென லோடுந்
தெருமரு தெய்வதஞ் செப்பிய தன்றே.

(இ - ள்.) பெருமகற்கு ஆக்கம் பிறழ்வு இன்றிக் கேட்டு - மாண்புறு மகனுக்கு வரும் நலனைத் திரிபின்றிக் கேட்டு; திருமகள் தான் இனிச் செய்வதை எல்லாம்-விசயை தான் இனிமேல் செய்யுங் காரியம் எல்லாம் ; ஒருமனத்து அன்னாய்! உரை எனலோடும் - ஒன்றுபட்ட உள்ளமுடைய அன்னையே! கூறுக என்றவுடன் ; தெருமரு தெய்வதம் செப்பியது - (விசயை நிலைக்குக்) கலங்கிய தெய்வம் கூறத் தொடங்கியது.

---

1. கவிழ்த்தல்: காரணம்; அல்லல்: காரியம். காரணம் கருவியில் அடங்கும்.

(வி - ம்.) செய்வதை: வினைத்திரிசொல். கேட்டே: ஏ: ஈற்றசை. இருவர்க்கும் ஒருமனம். ஒடு: உடனிகழ்ச்சி. தெருமரு தெய்வம்: புதல்வன் அன்னப்பார்ப்பை மூற்பிறப்பிற் பிரித்த தீவினையை உறுகின்ற தன்மையைத்தான் ஆராய்ந்து, அதற்கு அவனை வேறோரிடத்துப் பிரித்து விசயையைத் தனியே கொண்டுபோதற்கு வருந்துகின்ற தெய்வம். செப்பியது: கணவனை யிழந்தார்க்கு நோன்பு கடனுதலின் இயைவதொரு கருமம் விசயைக்குக் கூறியது. அது மேல்வருவது. (௩௦௪)

௩௩௫. மணியறைந் தன்ன வரியற லைம்பாற்
பணிவருங் கற்பின் படைமலர்க் கண்ணாய்
துணியிருட் போர்வையிற் றுன்னுபு போகி
யணிமணற் பேர்யாற் றமரிகை சார்வாம்.

(இ - ள்.) மணிவரி அறல் அறைந்த அன்ன ஐம்பால்-நீல மணியிலே வரிவரியான கருமணலைப் பதித்தாற்போன்ற ஐம்பாலையும்; பணிவரும் கற்பின் - உலகெலாம் ஏவலில் நிற்க வரும் கற்பினையும்; படைமலர்க் கண்ணாய் - படைபோலும் பூப்போலுங் கண்களையும் உடையாய்!; இருட்போர்வையில் துன்னுபு போகி - இருளாகிய போர்வையிலே மறைந்து சென்று; அணிமணல் பேர்யாறு அமரிகை சார்வாம் - அழகிய மணலையுடைய பேராறாகிய அமரிகையை அடைவோம். துணி - இதனை உறுதிகொள்.

(வி - ம்.) பகை நிலத்தை இருளிலேயே கடந்து எல்லைக்கப்பாலுள்ள அமரிகையை அடைவதற்குத் துணிவுகொள் என்றாள், கடத்தற்குரிய விரைவை உட்கொண்டு.

ஐம்பால்: ஐந்து வகையாக முடிக்குங் கூந்தல். படை - ஆயுதம்.

நீலமணியின்கண் பதித்தாற்போன்ற வரியாகிய அறலையுடைய ஐம்பால் என்பதே பொருந்தும். அறல்-அற்றற்றுக்கிடக்கும் வரிகள் என்க. வரியறல்: பண்புத்தொகை பணிவரும் என்றதற்குப் பலரும் தொழுதல் வருதற்குக் காரணமான கற்பெனினுமாம். என்னை? பத்தினிப் பெண்டிரை யாரும் தொழுதல் உண்மையின் என்க. துணி: ஏவல் வினை. அமரிகைப் பேர்யாற்றணி மணல் என மாறுக. (௩௦௫)

௩௩௬. அமரிகைக் கோசனை யைம்பது சென்றாற்
குமரிக் கொடிமதிற் கோபுர மூதூர்
தமரியல் ஓம்புந் தரணி திலகம்
நமரது மற்றது நண்ணல மாகி.

(இ - ள்.) அமரிகைக்கு ஓசனை ஐம்பது சென்றால் - அந்த அமரிகையிலிருந்து ஐம்பது யோசனை தொலைவு சென்றால்; கொடிக்குமரி மதில் கோபுரம் மூதூர் தமர்இயல் ஓம்பும் தரணி திலகம் நமரது - கொடியையுடைய அழியா மதிலையுங் கோபுரத்

தையுமுடைய பழம்பதியாகிய, உலகினை யெல்லாம் தமராம் தன்மையாற் காக்கின்ற தரணி திலகமென்பது நம்மவர் ஊர்; அது நண்ணலம் ஆகி - அந்நகரை அடையேமாகி,

(வி - ம்.) இப் பாட்டுக் குளகம்.

ஓசனை: வடசொற் சிதைவு. விசயை நோற்பதற்குத் தாபதப் பள்ளி வேண்டுதலானும், அரசனை அமரில் நீத்துப் புதல்வனைப் புறங் காட்டில் விட்டுத் தமரிடஞ் சேரல் ஆகாமையானும், கூனி, 'நண்ணல மாகி' என்றாள்.

குமரிமதில் கொடிக்கோபுரம் என நிரல் நிரலாக்கினுமாம். குமரி-கன்னிமை; அஃதாவது அழியாமை. தமரியலான் ஓம்பும் என்க. தமரியல் - கேண்மை. நண்ணலம்: தன்மைப் பன்மை. (கூ0எ)

நூஎ. வண்டார் குவளைய வாவியும் பொய்கையுங்
கண்டார் மனங்கவர் காவுங் கஞலிய
தண்டா ரணியத்துத் தாபதப் பள்ளியோ
னுண்டாங் கதனுள் ளுறைகுவ மென்றாள்.

(இ - ள்.) வண்டு ஆர் குவளைய வாவியும் பொய்கையும் கண்டார் மனம்கவர் காவும் கஞலிய - வண்டுகள் நிறைந்த குவளை மலர்களையுடைய ஓடையும் பொய்கையும் கண்டவர் உளத்தைக் கவரும் பொழிலும் நெருங்கிய; தண்டாரணியத்துத் தாபதப் பள்ளி ஒன்று உண்டு - தண்டகாரணியம் என்கிற வனத்திலே ஒரு தாபதப்பள்ளி உளது; ஆங்கு அதனுள் உறைகுவம் என்றாள் - அவ் வனத்தே அப் பள்ளியில் (அத் தாபதருடன்) உறைவோம் என்று கூறினாள்.

(வி - ம்.) வாவி - யாற்றில் உள்ள ஓடை. பொய்கை-மானிடர் ஆக்காத நீர்நிலை. [ஆங்கு: 'உவம வுருபு' என்றும், 'அத் தாபதர் உறைவதுபோல' என அதற்குப் பொருளும் நச்சினார்க்கினியர் கூறுவர்.]

தண்டாரணியம்: தண்டகாரணியம் என்பதன் மரூஉ. தண்டகர் என்னும் ஒரு சாதியினர் உறைதலான் அப் பெயர்பெற்றதென்ப. உறைகுவம்: தன்மைப்பன்மை. (கூ0அ)

நூஅ. பொருளுடை வாய்மொழி போற்றினள் கூற
மருளுடை மாதர் மதித்தன ளாகி
யருளுடை மாதவ ரத்திசை முன்னி
யிருளிடை மின்னி னிலங்கிழை சென்றாள்.

(இ - ள்.) பொருள் உடை வாய்மொழி போற்றினள் கூற-(கூனி) பொருளுற்ற உண்மை மொழியை விருப்பத்துடன் கூற; மருள் உடை மாதர் மதித்தனள் ஆகி - மயக்கம் நீங்கிய விசயை அம் மொழியைத் தன் கருத்துக்குத் தக்கது என ஒப்பியவளாய்,

அருளுடை மாதவர் அத்திசை முன்னி - அருளுடைய மாதவர் வாழும் அத் திசையினைக் குறிப்பிட்டு; இருளிடை மின்னின் இலங்கிழை சென்றாள் - இருளின்ஊடே மின்னுங் கொடிபோல விளங்கும் அணிகலனையுடையாள் சென்றாள்.

(வி - ம்.) கேளிரைக் கண்டால் துன்பம் மிகும் என்றும் நோற்பது கருதியதாலும் யான் கருதியதையே கூறினாள் என்றது அவளே கூறினாளாகக் கொண்டமை தோன்ற, 'மதித்தனளாகி' என்றார். ['மகப்பெற்ற புனிறு தீராது' (மணி. எ, எ௫) இரவிற் சேறலரிதென்று கருதித் தெய்வதம் தன் தெய்வத்தன்மையாற் கொண்டு போகின்ற விரைவு தோன்ற, 'மின்னின் என்றார்' என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.]

விசையையியல்புக்கு மிகவும் பொருத்தமான மொழியாகலின் பொருளுடை மொழி என்றும், அவட்குப் பெரிதும் நன்மை விளைப்பதாகலின் வாய்மொழிஎன்றும் கூறினர். உடைமாதர்: வினைத்தொகை. மாதவர் உறையும் அத்திசை என்றொரு சொல் வருவித்துக்கொள்க. (௩0௧)

௩௩௬. உருவ மாமதி வாண்முகத் தோடிய
விருவி லும்மெறி மாமக ரக்குழைத்
திருவி லும்மிவை தேமொழி மாதரைப்
பொருவி னீளதர் போக்குவ போன்றவே.

(இ - ள்.) உருவ மாமதி வாண்முகத்து ஓடிய இருவிலும் - (முன்னர்) அழகிய நிறைமதி போலும் ஒளிதந்த முகத்தில் இப்பொழுது அது நீங்கியதால் வருத்தம் நிறைந்த கரிய ஒளியும்; மாமகரக் குழைஎறி திருவிலும் - பெரிய மகரக்குழை வீசும் பல்நிற ஒளியும்; இவை தேன்மொழி மாதரைப் பொருஇல் நீள் அதர் போக்குவ போன்ற - (ஆகிய) இவை இன்மொழி விசையையை வெம்மையில் ஒப்பு இல்லாத வழியிலே செலுத்துவ போன்றன.

(வி - ம்.) இரு வில் - கரியவொளி. 'இருங்கண் யானை' (பதிற்) என்பதுபோல. அதர் போக்குவ : விளக்கு (இதனை ஆகுபெயரென்பர் நச்சி.)

உருவமாமதி - அழகிய முழுத்திங்கள். திருவிலும் ஆகிய இவை என்க. பொருவில் என்பதற்கு நெடுமையால் ஒப்பற்ற என்பது சிறப்பு. என்னை? இரவில் போவார்க்கு வெப்பங் கூறவேண்டாமையின் என்க. போக்குவ : பலவறி சொல்; இது காரிய ஆகுபெயர். விளக்கு என்னும் பொருட்டென்க. (௩௧0)

வேறு

௩௪0. சிலம்பி ரங்கிப் போற்றிசைப்பத்
திருவிற் கைபோய் மேய்காப்ப
விலங்குபோற் கிண்கிணியுங் கலையு
மேங்க வேறிவேற்கண்

மலங்க மணிமலர்ந்த பவளக்
கோம்பு முழு மெய்யுஞ்
சிலம்பி வலந்தது போற்
போர்வை போர்த்துச் செல்லுற்றுள்.

(இ - ள்.) சிலம்பு இரங்கிப் போற்று இசைப்ப-(விசையை அணிந்த) சிலம்புகள் இரங்கி ஓம்படை கூற; திருவில் கைபோய் மெய்காப்ப - (குழை வீசிய) அழகிய ஒளி பக்கத்தே சென்று மெய் காக்க; இலங்குபொன் கிண்கிணியும் கலையும் ஏங்க - விளங்கும் பொன்னாலான கிண்கிணியும் மேகலையும் ஏங்க; எறிவேல் கண்மலங்க - எறியும் வேலனைய கண்கள் அஞ்சிச் சுழல; மணிமலர்ந்த பவளக்கொம்பு - மணியை மலர்ந்த பவளக்கொடி; முழுமெய்யும் சிலம்பி வலந்ததுபோல் - உடம்பெல்லாம் சிலம்பி நூலாற் சூழ்ந்தபோல்; போர்வை போர்த்துச் செல்லுற்றாள் - போர்வையாற் போர்த்துக்கொண்டு செல்லலுற்றாள்.

(வி - ம்.) வலம்புரி சலஞ்சலம் வளைஇய தொத்தவளாதலின் (சீவக - கஅச) மணியைப் பூத்ததொரு பவளக்கொம்பைச் சிலம்பி சூழ்ந்ததுபோல மெய்ம்முழுதும் போர்வையாலே மறைத்துச் செல்ல லுற்றாள். தானுங்கூனியுமே செல்வதால் அஞ்சி மலங்கினாள். (உ௯௯)

உ௪௧. பஞ்சி யடரனிச்ச நெருஞ்சி
யீன்ற பழமா லென்
றஞ்சு மலரடிக ளரங்கண்
டன்ன வருங்காட்டுட்
குஞ்சித் தசைந் தசைந்து
குருதி கான்று வெய்துயிரா
வஞ்சி யிடைநுடங்க மயில்கை
வீசி நடந்ததே.

(இ - ள்.) பஞ்சிஅடர் அனிச்சம் நெருஞ்சியீன்ற பழம் என்று - பஞ்சித்திரளையும் அனிச்ச மலரையும் நெருஞ்சிப்பழம் என்று; அஞ்சும் மலர் அடிகள் - அஞ்சும் மலரனைய அடிகள்; அரம்கண்ட அன்ன அருங்காட்டுள் - வாளரம் அனைய (பரல்கள் நிறைந்த) அரிய காட்டின் வழியில்; குஞ்சித்து அசைந்து அசைந்து குருதி கான்று வெய்து உயிரா - குந்திக் குந்தி இளைத் திளைத்துக் கால்கள் குருதி காலப் பெருமூச்செறிந்து; வஞ்சி இடைநுடங்க - வஞ்சிக் கொடிமனைய இடை வாட; மயில் கைவீசி நடந்தது - விசையையாகிய மயில் கையை வீசி நடந்தது.

(வி - ம்.) ஏ: ஈற்றசை [நச்சினார்க்கினியர் தேற்றம் என்பர். மற்றும் அவர், 'குருதிகான்று குஞ்சித்து அசைந்தசைந்து' செல்வதைப்

பஞ்சியடரையும் அனிச்சத்தையுங் கண்டே என்று மாட்டேற்றுவர். மற்றும் 'நடந்ததே' என்பதற்கு 'நடந்த தன்மையே' என்று பொருள் கூறுவர்.] அடர் - நெருக்கம். மயில் என்றதற்கேற்ப நடந்தது என்றார். (ஙகஉ)

வேறு

ஙசஉ. தடங்கோ டாமரைத் தாதுறை தேவியுங்
குடங்கை போலுண்கட் கூனியுங் கூர்ம்பரற்
கடங்க ளும்மலை யுங்கடந் தார்புன
லிடங்கோள் யாற்றக மேய்தின ரேன்பவே.

(இ - ள்.) தடம்கொள் தாமரைத் தாதுஉறை தேவியும் - அகன்ற தாமரை மலரில் இருக்கும் திருவனைய விசயையும்; குடங்கைபோல் உண்கண் கூனியும் - உள்ளங்கை போன்ற மை தீட்டிய கண்களையுடைய கூனியும்; கூர்பரல் கடங்களும் மலையும் கடந்து - கூரிய பருக்கைக் கற்கள் நிறைந்த காட்டு நெறியையும் மலையையுங் கடந்து; ஆர்புனல் இடம்கொள் யாற்றகம் எய்தினர் - நிறைந்த நீர் அறாத அகன்ற யாற்றின் இடைக்குறையை அடைந்தனர்.

(வி - ம்.) என்ப, ஏ: அசைகள்.

[நச்சினார்க்கினியர், ஙஙஅ - முதல் ஙசஉ-வரை ஐந்து செய்யுட்களையும் ஒரு தொடராக்கி மாட்டேற்றிக் கூறும் முடிபு:—

கூனி மொழிகளை விரும்பினளாய்க் கூற, அதனை மாதர் மதித்தனளாய், மாதவரிருக்கின்ற அத் திசையைக் கருதிப் போர்வை போர்த்து அருங்காட்டிலே இடை நுடங்கக் கையை வீசி, நடைக்கு வருந்ாததொரு மயில் நடந்ததன்மையே மலரடிகளாலே செல்லலுற்றாள்; அப்பொழுது, இருவிலும் திருவிலும் மாதரை இரவிடை வழிபோக்கும் விளக்குப் போன்றன. அவ் விளக்கிலே கூனியொழிய வேறொருவரின்மையின், கண் அலமருதலாற் சிலம்பு இசைப்பத் திருவிற் காப்பக் கிண்கிணியும் கலையும் ஏங்கக் கடங்களும் மலையுங் கடந்து, அந்த இலங்கிழை மின்போலச் சென்றாள்; இங்ஙனஞ் சென்ற தாமரைத் தாதுறை தேவியும் அவளுக்கு ஏற்பச் சென்ற கூனியும் பின்னர் யாற்றிடைக் குறையைச் சேர்ந்தார் என்க.] (ஙகங)

ஙசங. எல்லை எய்திய வாயிரச் செங்கதிர்
மல்லன் மாக்கட ரேன்றலும் வைகிருட்
டொல்லை நல்வினை முற்படத் தோன்றிய
வல்லல் வெவ்வினை போல வகன்றதே.

(இ - ள்.) எல்லை எய்திய ஆயிரச் செங்கதிர் - (இரவின்) முடிவில் தோன்றிய ஞாயிற்றின எண்ணற்ற செங்கதிர்கள்; மல்லல் மாக்கடல் தோன்றலும் - வளமிகும் பெருங்கடலில் காண்

குற்றதும்: வைகு இருள் -(அதுவரை) குடியிருந்த இருள்; தொல்லை நல்வினை முற்படத் தோன்றிய அல்லல் வெவ்வினை போல-பழைமையான நல்வினை வந்த அளவிலே முன்தோன்றியிருந்த துன்பந்தரும் தீவினை போமாறுபோல; அகன்றது - நீங்கியது.

(வி - ம்.) மல்லல்: மணி முதலியன. ['எய்திய எல்லை' என்று மாற்றி அவர்கள் ஆங்குச் சென்ற அளவிலே என்று பொருள் கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர்.]

எல்லையெய்தியஎன்றற்கு உலகம் பகற்பொழுதையெய்துதற்பொருட்டெனினுமாம். தொல்லை நல்வினை - பழைய நல்வினை. விசயையின் தீவினை நுகர்ச்சிக்கு இரக்கமுடையராய் இதுகாறும் ஓதிவந்த நூலாசிரியர் இவ் விடியல் அவள் தீவினைக்கும் ஒரு விடியலாதல் கருதி அத் தீவினையையே இருட்கும் இனி அவட்கெய்தும் நல்வினையையே ஞாயிற்றொளிக்கும் உவமையாக எடுத்தமை வினைர் தின்புறற்பாற்று. (உகச)

உசச. நுணங்கு நுண்கோடி மின்னோர் மழைமிசை
மணங்கொள் வார்பொழில் வந்து கிடந்ததொத்
தணங்கு நுண்டுகின் மேலசைந் தாளரோ
ணிணங்கொள் வைந்நுதி வேனெடுங் கண்ணினாள்.

(இ - ள்.) ணிணம்கொள் வைநுதிவேல் நெடுங் கண்ணினாள் - ஊன்பொதிந்த கூரிய நுனியையுடைய வேலனைய நீண்ட கண்ணாள்; மணம்கொள் வார்பொழில் -(ஆங்கு) மணமுறும் பெரிய பொழில் ஒன்றில்; நுணங்குநுண் கொடிமின் ஓர் மழைமிசை வந்து கிடந்தது ஒத்து - மிகவும் நுண்ணிய ஒழுங்குற்ற மின் ஒரு முகிலின்மேல் வந்து கிடந்தாற்போல, அணங்கும் நுண் துகில்மேல் அசைந்தாள் - இழை தெரியாமல் வருத்தும் மெல்லிய ஆடையின்மேற் கிடந்தாள்.

(வி - ம்.) நுணங்கு நுண்கொடிமின் - மிக மிகநுணங்கியகொடி மின்னல். இது விசயைக்குவமை. பொழில் அல்லது அப் பொழிலிடத்து மணற்பரப்பு முகிலுக்கு உவமை என்க. அணங்கு நுண்துகில் - காண்போர் கண்ணை வருத்தும் நுண்ணிழையையுடைய துகில் என்க. வைந்நுதி - கூர்த்தநுனி. (உகரு)

உசரு. வைகிற் றெம்மனை வாழிய போழ்தெனக்
கையி னானடி தைவரக் கண்மலர்ந்
தைய வோவென் றெழுந்தன ளாய்மதி
மோய்கோள் பூமி முளைப்பது போலவே.

(இ - ள்.) எம்அனை வாழிய போழ்து வைகிற்று என - (அப்போது) எம்அன்னாய்! வாழ்க! இரவு கழிந்தது என்று கூறி; கையினான் அடி தைவர - கையினால் அவள் அடியைக் கூனி

தடைவ; ஐயவோ! என்று கண் மலர்ந்து - ஐயவோ! எனக் கூறிய வாறு கண் விழித்து; ஆய்மதி மொய்கொள் பூமி முளைப்பது போல - (ஒளி) சுருங்கிய மதி அணுச்செறிவு கொண்ட நிலமிசைத் தோன்றுவதுபோல; எழுந்தனள்-எழுந்தாள்.

(வி-டு.) தெய்வம் கூனி வடிவாய் விற்றலின் தன் தொழிலுக்குத் தக்கவாறு அடி தைவந்தது தனக்குத் துன்பம் நேர்ந்த பிறகு இப்போதுதான் துயின்றுளாதலின், துயிலும்போது கனவில் தன் வாழ்வின் அலங்கோலத்தைக் கண்டிருப்பாளாதலின் 'ஐயவோ' என இரங்கினள். மற்றும் அரசனைக் கனவிற் கண்டு விழித்துப் பார்க்கையில் நனவாகாமையின் ஐயவோ என்றாள் எனலுமாம். 'ஐய!'என்பது அரசனைவிளிப்பதும், ஓ: இரக்கக்குறிப்பும்ஆகும். ஆய்மதி-ஒளியற்ற மதி. அதுவும் விடியலில் தோன்றும். மொய் - செறிவு.

ஆய்மதி தோன்றல் முகமெடுத்தற்கு உவமை. அன்னை, ஈண்டு முறைப் பெயரன்மையின், 'அன்னை யென்னை' (தொல்-பொருளியல்-௫௨) என்பதாற் கொள்க. (௩௧௪)

௩௧௫. தூவி யஞ்சிறை யன்னமுந் தோகையு
மேவி மென்புன மானின மாதியா
நாவி நாறெழின் மேனியைக் கண்டுகண்
டாவித் தாற்றுகி லாதழு திட்டவே.

(இ - ள்.) தூவி அம்சிறை அன்னமும் தோகையும் - (அப்போது) தூவி பொருந்திய அழகிய சிறகினையுடைய அன்னமும் மயிலும்; புனம் மென் மானினம் ஆதியா - காட்டில் உள்ள மென்மைப் பண்புடைய மான்குழு முதலாக; மேவி நாவி நாறு எழில் மேனியைக் கண்டு கண்டு - ஆங்கு வந்து புழுகு கமழும் அழகிய (விசயையின்) மேனியைப் பார்த்துப் பார்த்து; ஆவித்து ஆற்றுகிலாது அழுதிட்டவே-கொட்டாவிவிட்டு(இவள் நிலைக்கு) ஆற்றாமல் அழுதிட்டனவே.

(வி - டு.) ஏ: தேற்றம், மயில் முதலிய பறவைகளும் மானினமும் தமக்கியல்பாக நிகழ்த்திய கொட்டாவி கொள்ளுதலையும் ஆரவாரித்தலையும் விசயையின் நிலைக்கு இரங்கினவாகத் தம் குறிப்பை ஏற்றினர். அன்னம் முதலியவை காலையிற் கொட்டாவி கோடல் இயல்பு எனத் தெரிகிறது.

நச்சினார்க்கினியர், 'தமக்குஇவை இயல்பாகக் காலையிற் செய்தன அல்ல என்க' என்பர். (௩௧௫)

௩௧௬. கொம்மை வெம்முலைப் போதிற் கோடியணு
ளும்மை நின்றதோ ரூழ்வினை யுண்மையா
லிம்மை யிவ்விட ருற்றன ளெய்தினள்
செம்மை மாதவர் செய்தவப் பள்ளியே.

(இ - ள்.) கொம்மை வெம்முலைப் போதின் கொடிஅனாள் - பருத்த பால்சுரக்க வெவ்வியதாகிய முலைகளையுடைய மலர் நிறைந்த கொடிபோன்ற விசயை ; உம்மை நின்றதொர் ஊழ்வினை உண்மையால் - முற்பிறப்பிற் செய்த தீவினை ஒன்று இருந்ததால் ; இம்மை இவ்இடர் உற்றனள் - இப் பிறப்பிலே இத்தகைய துயருற்றனள் ; செம்மை மாதவர் செய்தவப் பள்ளி எய்தினள் - (இனி, அது நீங்குதலால்) செவ்வையான மாதவர் தவம்புரியும் பள்ளியைச் சேர்ந்தாள்.

(வி - ம்.) போதிற்கொடி : திருமகள். உம்மை - முற்பிறப்பு. எய்தினள் என்றது நல்வினை வந்து தலைப்படுதலானே எய்தினள் என்பதுபட நின்றது. (௩௧அ)

வேறு

௩௧௯. வாளுறை நெடுங்க ணாளை
மாதவ மகளி ரெல்லாந்
தோளுறப் புல்லு வார்போற்
றேக்கெதிர் கொண்டு புக்குத்
தாளுறு வருத்த மோம்பித்
தவநெறிப் படுக்க லுற்று
நாளுறத் திங்க ளூர
நல்லணி நீக்கு கின்றார்.

(இ - ள்.) மாதவ மகளிரெல்லாம் தொக்கு - மாதவம் புரியும் பெண்டிரெல்லாரும் (விசயை வருவது கண்டு) ஒன்றுபடக் குழுமி ; வாள்உறை நெடுங்கணாளைத் தோளுறப் புல்லுவார் போல் எதிர்கொண்டு புக்கு - (முன்) வாளின் தன்மை தங்கிய கண்ணாளைத் தோளுறத் தழுவுவார்போல் எதிர்கொண்டு சென்று ; தாள்உறு வருத்தம் ஓம்பி - (நடையினால்) அடிகள் அடைந்த வருத்தத்தை நீக்கி ; தவநெறிப் படுக்கல் உற்று - (அவள் கருத்து உணர்ந்து) தவநெறியிலே செலுத்தத் தொடங்கி ; திங்கள் ஊர நாள் உற நல்லணி நீக்குகின்றார் - நாள்தொறும் திங்கள் ஒரு கலை மேற்கொள்ளும் வளர்பிறையிலே நல்லநாள் வந்தபோது அழகிய அணிகளை நீக்குவாராயினர்.

(வி - ம்.) முன்னர் ஊடலால் தன் கணவனுக்கு வருத்தமூட்டிய கண்கள் என்பதற்கு, 'வாளுறை நெடுங்கணாள்' என்றார். அங்ஙனமின்றித் தவநெறி விழைந்து வரும் இவள் கண்களைப் பிறர்க்கு வருத்தமூட்டுங் கண்கள் என்றல் பொருந்தாமை உணர்க.

மாதவஞ் செய்வார் பிறரைத் தழுவலாகாமையின் 'புல்லுவார் போல்' என்றார். விசயை கொண்ட தவநெறி கணவனையிழந்ததற்கும் மகன் ஆக்கத்திற்கும் பொருந்தியதாகும்.

விசயை நீக்குவதை, ஏவினரைக் கருத்தாவாகக் கொண்டு அவர் மேல் ஏற்றினர், 'அரசரெடுத்த தேவகுலம்' போல. (௩கக)

வேறு

௩௪௯. திருந்து தகரச் செந்நெருப்பிற்
றேன்றேய்த் தமிர்தங் கொளவுயிர்க்குங்
கருங்கா ழகிலி னறும்புகையிற்
கழுமிக் கோதை கண்படுக்குந்
திருந்து நானக் குழல்புலம்பத்
தேனும் வண்டு மிசைப்புலம்ப
வரும்பொன் மாலை யலங்கலோ
டாரம் புலம்ப வகற்றினள்.

(இ - ள்.) திருந்து தகரச் செந்நெருப்பில் தேன்தோய்த்து அமிர்தம்கொள உயிர்க்கும் கருங்காழ் அகிலின் நறும்புகையில் கழுமி - நல்ல தகர விறகால் ஆக்கிய செந்தீயில் தேனில் தோய்ப்பதால் இனிய மணம் கமழும் கரிய அகிற்கட்டையால் எழுந்த இனிய புகையில் மயங்கி; கோதை கண்படுக்கும் திருந்து நானக் குழல் புலம்ப - மலர்மாலை துயிலும் நல்ல புழுகு கலந்த கூந்தல் வருந்துமாறும்; தேனும் வண்டும் இசைப் புலம்ப - தேனினமும் வண்டினமும் மலரின்மையின் இசைக்கு வருந்தவும்; அரும் பொன்மாலை அலங்கலோடு ஆரம்புலம்ப - அரிய பொன் அரி மாலையும் நெற்றி மாலையும் தலைக்கோலமாகிய முத்துமாலையும் வருந்த (இவற்றைக் குழலிலிருந்து) நீக்கினள்.

(வி - ம்.) புலம்ப - தனிப்ப என்றுமாம். தகரம் : ஒருவகை மண மரம். கண்படுத்தலாவது பொருந்தியிருத்தல். தேனும் வண்டும் இனங்கள். பொன்னரிமாலை - பொன்னை அரிந்து தொடுத்த மாலை. (௩௨0)

௩௫0. திங்க ளுகிரிற் சொலிப்பதுபோற்
றிலகம் விரலிற் றுனிக்கிப்
பைம்பொன் மகர குண்டலமும்
பாவை கழுத்தி னணிகலமும்
வெங்கண் வேந்தற் கமிர்தாகி
வேற்கட் பாவை பகையாய
வங்கண் முலையி னணிமுத்து
மரும்பொற் பூணு மகற்றினள்.

(இ - ள்.) திங்கள் உகிரின் சொலிப்பதுபோல் திலகம் விரலின் தான்நீக்கி - திங்களை நகத்தால் உரிப்பதுபோல நெற்றித்

திலகத்தை விரலினாலே போக்கி ; பைம்பொன் மகரகுண்டலமும் - பசிய பொன்னாலான மகர குண்டலத்தையும் ; கழுத்தின் அணி கலமும் - கழுத்தணிகளையும் ; வெங்கண் வேந்தற்கு அமிர்தாகி வேற்கண் பாவைப் பகையாய அங்கண் முலையின் அணிமுத்தும் - விருப்பம் ஊட்டும் கண்களையுடைய வேந்தனுக்கு அமிர்தமாகி, வேற்கண்ணளாகிய பாவை போல்வாளுக்குப் பகையாக அமைந்த அழகிய கருங்கண்களையுடைய முலைகளின்மேல் அணிந்த முத்துகளையும் ; அரும்பொன் பூணும் - அரிய பொற்கலன்களையும் ; பாவை அகற்றினாள் - விசயை நீக்கினாள்.

(வி - ம்.) இன்பத்தால் அவனைக் கெடுத்தலின் தனக்குப் பகையாயின முலைகள். 'உகிரிற் சிதைப்பது போல்' என்றும் பாடம்.

திங்கள் : நிலகத்திற்குவமை உகிர் - நகம். சொலித்தல் – உரித்தல்: "மாசில் காம்பு சொலித்தன்ன" எனவரும் சிறுபாணாற்றுப்படையினும் அஃது அப்பொருட்டாதல் உணர்க. (௯௨௧)

௯௩௧. பஞ்சி யனைய வேய்மென்றோட்
பகுவாய் மகரங் கான்றிட்ட
துஞ்சாக் கதிர்கோ டுணைமுத்தந்
தொழுதே னும்மை யெனத்துறந்து
வஞ்சி வருந்தும் நுசுப்பினாள்
வளைகை யுடைத்து மணிக்காந்த
ளஞ்சச் சிவந்த மெல்விரல்சூ
ழரும்போ னாழி யகற்றினாள்.

(இ - ள்.) அஞ்சி வருந்தும் நுசுப்பினாள் - (மேலுள்ள பொறையைச் சுமக்க) அச்சமுற்று வருந்தும் இடையினாள் ; பஞ்சி அனைய வேய் மென்தோள் - பஞ்சி போன்ற மென்மை பொருந்திய வேயனைய தோள்களில் உள்ள ; பகுவாய் மகரம் கான்றிட்ட துஞ்சாக் கதிர்கொள் துணைமுத்தம் - திறந்த வாயினையுடைய மகரமீன் உமிழ்ந்த மாறாத கதிர்களையுடைய பலவடம் சேர்ந்த முத்துகளை ; உம்மைத் தொழுதேன் எனத் துறந்து - உங்களை வணங்கினேன் என்று கூறி நீக்கி ; வளை கை உடைத்து - வளையல்களைக் கையினின்றும் உடைத்து ; மணிக்காந்தள் அஞ்சச் சிவந்த மெல்விரல்சூழ் அரும்பொன் ஆழி அகற்றினாள் - அழகிய காந்தளும் அஞ்சுமாறு சிவந்த மெல்லிய விரல்களிற் சூழ்ந்திருந்த அரிய பொன் மோதிரத்தை நீக்கினாள்.

(வி - ம்.) மகரமீன் முத்தை உமிழ்வது போற் செய்திருப்பது தோளணி. அரசன் நீங்காமல் தழுவுதற்குக் காரணமாய்த் தன்னைக்

கெடுத்தலின், 'தொழுதேன்' என்று இகழ்ந்தாள். வளை கழற்றலரி தாகையால் உடைத்தாள். மணி - அழகு.

முத்தம் : அண்மைவிளியுமாம். (௯௨௨)

௫௫௨. பூப்பெய் செம்போற் கோடிகமும்
பொன்னு ரால வட்டமு
மாக்கு மணிசெய் தேர்த்தட்டு
மரவின் பையு மடுமல்குல்
வீக்கி மின்னுங் கலையெல்லாம்
வேந்தன் போகி யரம்பையரை
நோக்கி நும்மை நோக்கானீர்
நோவா தொழிமி னெனத்துறந்தாள்.

(இ - ள்.) வேந்தன்போகி அரம்பையரை நோக்கி நும்மை நோக்கான் - அரசன் வானுலகு சென்றதால் இனி வான்மகளிரை நோக்குதலன்றி நும்மாலாய பயனைக் கொள்ளான்; நீர் நோவாது ஒழிமின் என - நீர் இனி வருந்தாமல் நீங்குமின் என்று கூறி; பூபெய் செம்பொன் கோடிகமும் - பூவை வைக்கும் பொன்னுலான பூந் தட்டையும்; பொன் ஆர் ஆலவட்டமும் - பொன்னுலான ஆலவட்டத்தையும்; ஆக்கும் மணிசெய் தேர்த்தட்டும் - மணிமாலாக்கி அமைத்த தேர்த்தட்டையும்; அரவின் பையும் - பாம்பின் படத்தையும்; அடும் அல்குல் வீக்கி மின்னும் கலையெல்லாம் துறந்தாள் - வென்ற அல்குலிலே அணிந்து மின்னும் மேகலைகளெல்லாவற்றையும் நீக்கினாள்.

(வி - ம்.) அரம்பையரை மெய்யுறு புணர்ச்சியின்றி நோக்கால் நுகர்தல் இயல்பாதலால், 'நோக்கி' என்றார். எனினும், 'நும்மை நோக்கான்' என்பதற்கு, 'நும்மாலான பயனைக் கொள்ளான்' என்றே பொருள் கொள்க. இது கண்ணால் நோக்காமல் மனத்தால் நோக்கும், 'நோக்கல் நோக்கம்' (தொல் - வேற்றுமை மயங்கு - ௧0) எனப்படும். (௯௨௩)

௫௫௩. பிடிக்கை போலுந் திரள்குறங்கி
னணியு நீக்கிப் பிணையன்னு
ளடிக்கிண் கிணியு மஞ்சிலம்பும்
விரன்மோ திரத்தோ டகற்றியபின்
கோடிப்பூத் துதிர்ந்த தோற்றம்போற்
கோள்ளத் தோன்றி யணங்கலற
வுடுத்தாள் கற்றேய் நுண்கலிங்க
முரவோன் சிறுவ னுயர்கெனவே.

(இ - ள்.) பிணை அன்னாள் - மான்பிணை போன்ற விசயை; பிடி கை போலும் திரள் குறங்கின் அணியும் நீக்கி - பிடியின் கைபோலத் திரண்ட துடையின்மேல் அணிந்த 'குறங்கு செறி' என்னும் அணியையும் நீக்கி; அடி கிண் கிணியும் அம்சிலம்பும் விரல் மோதிரத்தோடு அகற்றியபின் - அடியில் அணிந்த கிண் கிணியையும் சிலம்பையும் காலாழியையும் நீக்கிய பிறகு; கொடி பூத்து உதிர்ந்த தோற்றம்போல் கொள்ளத் தோன்றி - கொடி யொன்று மலர்ந்து உதிர்ந்த காட்சியைப்போல் தோன்றி; அணங்கு அலற - (தன்னுடன் வந்த) தெய்வம் வாய்விட்டழ; உரவோன் சிறுவன் உயர்கென - அறிவுடையோனாகிய மகன் மேம்படுக என்று; கல்தோய் நுண்கலிங்கம் உடுத்தாள் - காவி தோய்த்த நுண்ணிய ஆடையை உடுத்தாள்.

(வி - ம்.) கொடிப்பூத்து உதிர்ந்த: ஒற்றுமையாற் சினைவினை முதன்மேல் ஏற்றினார். கல் - காவிக்கல். 'உயர்க' என்றார் நோன்பின் பயன் அறவாகலின்.

உரவோன் சிறுவன் என்றாள், பகையை வெல்லப் பிறந்ததால்.
(௫௨௩)

வேறு

௫௨௪. பாலுடை யமிர்தம் பைம்பொற்
கலத்திடைப் பாவை யன்ன
நூலடு நுசுப்பி னல்லா
ரேந்தவு நேர்ந்து நோக்காச்
சேலடு கண்ணி காந்தட்
டிருமணித் துடுப்பு முன்கை
வாலட கருளிச் செய்ய
வனத்துறை தெய்வ மானாள்.

(இ - ள்.) பாவை அன்ன நூல்அடும் நுசுப்பின் நல்லார் - பாவை அனையரான, நூலனைய நுண்ணிடை மகளிர்; பால்உடை அமிர்தம் பைம்பொன் கலத்திடை ஏந்தவும் - பால்கலந்த சோற்றைப் புதிய பொற்கலத்திலே எடுத்து நிற்பினும்; நேர்ந்து நோக்காச் சேல்அடு கண்ணி - விரும்பி நோக்காத சேலினை வென்ற கண்ணாள்; திருமணிக் காந்தள் துடுப்பு முன்கை வால் அடகு அருளிச்செய்ய - முன்பு அழகிய மணிபுனைந்த காந்தளின் துடுப்புப்போன்ற தன் முன்கையே தூய இலைக்கறியை இரந்து நல்க; வனத்துஉறை தெய்வம் ஆனாள் - (முன்னர் இல்லுறை தெய்வமானவள்) காட்டில் வாழும் தெய்வமாக ஆயினாள்.

(வி - ம்.) பைம்பொற் கலத்திடைப் பாலடிசிலைப் பணிமகளிர் ஏந்தவும் நேர்ந்து நோக்காமை செல்வச் சிறப்பைக் காட்டுகிறது.

இப்போது தன் கையே இலக்கரியை அருளிச் செய்ய இருத்தல் வறுமைக் கொடுமையைக் காட்டுகிறது. எனவே, செல்வம் நிலையாமை ஈங்குக் கூறப்படுகிறது. ஆனால், நச்சினார்க்கினியர், 'உணவு ஒழிந்து நுகர்ச்சியே நிகழ்ந்தமையின் நோக்கிலள்' என்பர். நுகர்ச்சியினால் மெய்சோர்ந்தால் உணவு முதலியன கொண்டு சோர்வைப் போக்க வேண்டுதலின் உணவு ஒழிந்து நுகர்ச்சி நிகழ்தல் இயல்பன்று.

அமிர்தம் - அடிசிலுக்கு உவமவாகுபெயர். பாவை - கொல்லிப் பாவை. காந்தளினது திருமணித் துடுப்புப்போன்ற முன்கை என்க. அருளிச்செய்ய என்றது அருள என்னும் ஒரு சொன்னீர்மைத்து. இதனை, அருளி என்றும், செய்ய என்றும் பிரித்து நச்சினார்க்கினியர் அருளிஎன்பதனை அருளஎன்று திரித்தும், செய்ய என்பதனைத் தெய்வத்திற்கு அடையாக்குவர். இங்ஙனம் செய்தலிற் போதப் பயனின்மை காண்க. (௩௫௪)

௩௫௫. மெல்விரன் மெலியக் கொய்த
  குளநெல்லும் விளைந்த ஆம்ப
லல்லியு முணங்கு முன்றி
  லணில்விளித் திரிய வாமான்
புல்லிய குழவித் திங்கட்
  பொழிகதிர்க் குப்பை போல
நல்லெழிற் கவரி யூட்ட
  நம்பியை நினைக்கு மன்றே.

(இ - ள்.) மெல்விரல் மெலியக் கொய்த குள நெல்லும் - (தவமகளிர்) மென்மையான விரல்கள் வருந்தப் பறித்த குள நெல்லும்; விளைந்த ஆம்பல் அல்லியும் - முற்றிய ஆம்பலல்லியின் அரிசியும்; உணங்கும் முன்றில் - உலரும் வாயிலில்; அணில் விளித்து இரியப் புல்லிய ஆமான் குழவி - அணில் கத்திக்கொண்டோட வந்து அணைந்த காட்டுப் பசுவின் கன்றை; திங்கள் பொழி கதிர்க் குப்பை போலும் நல் எழில் கவரி ஊட்ட - திங்கள் பெய்யும் கதிர்த்திரள் போலும் அழகிய மயிர்த்திரளையுடைய கவரிமான் பாலூட்ட; நம்பியை நினைக்கும் - நம்பி பிறர் பாலை உண்டு வளர்வதை விசயை நினைப்பாள்.

(வி - ம்.) கவரி - கவரிமான்: சினையாகு பெயர். ஆம்பலல்லி: இரு பெயரொட்டு. அல்லி: அரிசியை உணர்த்தியதால் பொருளாகு பெயர். 'குஞ்சரம் பெறூஉம் குழவிப் பெயர்க் கொடை' (தொல் - மரபு - ௧௬) என்றதனுள், 'கொடை' என்றதனால் ஆமான் குழவியுங் கொண்டவாறு உணர்க.

[நச்சினார்க்கினியர் 'ஆமான் குழவியைப் புல்லிய கவரி' என்று கொண்டு கூட்டுவார்.]

இச் செய்யுள் திருத்தக்கமுனிவரின் தலைசிறந்த நல்லிசைப் புலமைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும் பெருமையுடைத்தாகலுணர்க. இக் கருத்தின் அழகினைக் கண்ட கம்பநாடர் தங்காவியத்தே,

"ஏர்குலா முகத்தினாளை இறைமுக மெடுத்து நோக்கித்
தார்குலா மலங்கல் மார்பன் தாயரை நினைந்து நைந்தான்"
(கிட்கிந்தை - ௯௧)

என்று அழகுற அமைத்துக்கொண்டனர். (௫௨௬)

௫௫௬. பெண்மைநாண் வனப்புச் சாயல்
பெருமட மாது பேசி
னொண்மையி னொருங்கு கூடி
யுருவுகொண் டனைய நங்கை
நண்ணிய நுங்கட் கெல்லா
மடைக்கல மென்று நாடுங்
கண்ணிய குலனுந் தெய்வங்
கரந்துரைத் தெழுந்த தன்றே.

(இ - ள்.) பெண்மை நாண் வனப்பு சாயல் பெருமடம் மாது பேசின் - அமைதித் தன்மையும் நாணும் அழகும் மென்மைத் தன்மையும் பெருமை மிக்க மடனும் காதலும் ஆகியவற்றை ஆராயின்; ஒண்மையின் ஒருங்கு கூடி உருவு கொண்ட அனைய நங்கை - அவை தாம் விளக்கமுற ஒன்று கூடி ஒரு வடிவு கொண்டாற் போலும் நங்கையாகிய இவள்; நண்ணிய நுங்கட்கு எல்லாம் அடைக்கலம் என்று - நற்பண்பெலாம் பொருந்திய நுங்கட்கு எவ்வகையானும் அடைக்கலமாயினள் என்று கூறி; நாடும் கண்ணிய குலனும் கரந்து உரைத்து - விசயையின் நாட்டையும் கருதற்குரிய குலத்தையும் மறைத்துக் கூறி; தெய்வம் எழுந்தது - கூனி வடிவான தெய்வம் போதற்கு ஒருப்பட்டது

(வி - ம்.) பெண்மை - அமைதித் தன்மை. மடம் - கொளுத்தக் கொண்டு கொண்டது விடாமை. மாது - காதல்: மாதர்என்னும் உரிச்சொல் ஈறு திரிந்தது. (௫௨௭)

வேறு

௫௫௭. உறுதி சூழ்ந்தவ ளோடலி னாயிடை
மறுவில் வெண்குடை மன்னவன் காதலஞ்
சிறுவன் தன்மையைச் சேர்ந்தறிந் திவ்வழிக்
குறுக வம்மெனக் கூனியைப் போக்கினாள்.

(இ - ள்.) உறுதி சூழ்ந்து அவள் ஓடலின் - விசயைக்கு வேண்டும் நலன்களை ஆராய்ந்தவாறு தன் இருப்பிடத்திற்குப் போகத் தெய்வம் ஒருப்பட்டதால்; மறு இல் வெண்குடை மன்னவன் காதல் அம் சிறுவன் தன்மையை - குற்றமற்ற

வெண்குடை வேந்தனின் அன்புக்குரிய நம்பியின் நிலைமையை ; ஆயிடைச் சேர்ந்து அறிந்து - இராசமாபுரத்தைச் சார்ந்து அறிந்து ; இவ் வழி குறுக வம் என - இங்கே குறுகிய காலத்திலே வம்மின் என்று ; கூனிமைப் போக்கினள் - கூனி யுருவத் தெய்வத்தை விசயை வேண்டி விடுத்தாள்.

(வி - ம்.) ஆயிடை : சுட்டு நீண்டதால் யகரந் தோன்றியது ; அவ்விடம் என்று பொருள். ஓடல் : எண்ணம் ஓடுதல். சேடியை 'வம்' மென உயர்த்துக் கூறினள் தான் நிற்குந் தவநிலைக் கேற்ப. [தெய்வம் தன் தெய்வத் தன்மையால் விசயைக்கும் தன் மகனைக் காக்கக் கூனி செல்ல வேண்டு மென்ற எண்ணத்தை உண்டாக்கியது என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.] (௯௨௮)

௬௫௮. நெஞ்சி னொத்தினி யாளையென் னீர்மையால்
வஞ்சித் தேனென வஞ்சியங் கொம்பனாள்
பஞ்சி மெல்லடிப் பல்கல னார்ப்பச்சென்
றிஞ்சி மாநகர்த் தன்னிட மெய்தினாள்.

(இ - ள்.) வஞ்சி அம் கொம்பனாள் - அழகிய வஞ்சிக் கொடி போன்ற அணங்கினாள் ; இனியாளை நெஞ்சின் ஒத்து என் நீர்மையால் வஞ்சித்தேன் என - இனிய பண்புடைய விசயையை மனம் ஒத்து என் தெய்வத் தன்மையால் (சிறுவன் நிலையறிந்து வருவேன் என்று) வஞ்சித்தேன் என்று வருந்தியவாறு ; பஞ்சி மெல் அடிப் பல்கலன் ஆர்ப்பச் சென்று - பஞ்சனைய மெல்லிய அடிகளாற் பல கலன்களும் ஒலிக்கச் சென்று, இஞ்சி மாநகர் தன் இடம் எய்தினாள் - மதிலையுடைய இராசமாபுரத்தின் புறத்தே உள்ள சுடுகாட்டை அடைந்தாள்.

(வி - ம்.) தெய்வம் தன்னெஞ்சின் அங்ஙனமே வருகுவன் என்று ஒப்புக்கொண்டு அங்ஙனம் ஒப்புக் கொண்டமை நெஞ்சறிந்த வஞ்சமாதற்கு வருந்திற்றென்க. இஃது அத் தெய்வத்தின் மாசற்ற உளத்தினை நன்கு காட்டுகின்றது. வஞ்சியங் கொம்பனாள் என்றது தெய்வத்தை. தன்னிடம் : சுடுகாடு. (௯௨௯)

௬௫௯. தானுந் தன்னுணர் விற்றளர்ந் தாற்றவு
மானின் நோக்கி வரும்வழி நோக்கிநின்
றானி யம்பல வாசையிற் செல்லுமே
தேனி யம்புமோர் தேம்பொழிற் பள்ளியே.

(இ - ள்.) மானின் நோக்கி - மானனைய நோக்கினையுடைய விசயை ; தானும் தன் உணர்வின் ஆற்றவும் தளர்ந்து - தானும் அக் கூனியைத் தெய்வம் என்று அறியாத தன் பெண்மை யுணர்விலேலே மிகவும் சோர்வுற்று ; வரும் வழி நோக்கி நின்று - வரும் நெறியைப் பார்த்தவாறு நின்று ; ஆசையின் பல ஆனியம்-

இன்னும் வருவாள் வருவாள் என்ற ஆசையினாலே பல நாள்கள் (இரவும் பகலுமாக); தேன் இயம்பும் ஓர் தேன் பொழில் பள்ளி செல்லும் - வண்டுகள் முரலும் தேன் பொதிந்த மலர்க்காவில் உள்ள ஒரு பள்ளியிலே தவ வாழ்க்கையை நடத்துவாளாயினள்.

(வி - ம்.) மானின் : இன் : சாரியை.

இச் செய்யுள் அவலச் சுவைக்கு ஓர் ஒப்பற்ற எடுத்துக்காட்டாகும். தன்னுணர்வின் என்றது தனக்குரிய பெண்மையுணர்வினால் என்றவாறு. ஆற்றவும் - மிகவும். ஆனியம் - (ஆநியம்) நாள்; பகலுமாம்; "பயங்கெழு வெள்ளிய ஆநிய நிற்ப" எனவரும் பதிற்றுப் பத்தானும் அஃது அப் பொருட்டாதலறிக. (௩௯0)

வேறு

௩௯௦. மட்டவிழ் கோதை வாளன வுண்கண் மயிலன்னாள்
கட்டழ லெவ்வங் கைம்மிக நீக்கிக் களிகூர
விட்டகல் வாற்ரு வேட்கையி னோடும் பொழுதிப்பாற்
பட்டதை யெல்லாம் பல்லவர் கேட்கப் பகர்குற்றேன்.

(இ - ள்.) மட்டு அவிழ் கோதை வாள் அன உண்கண் மயில் அன்னாள் - தேன்விரியும் மலர்மாலையும் வாளனைய மை தீட்டிய கண்களும் மயிலனைய மென்மையும் உடையாளாகிய சுநந்தையின்; கட்டு அழல் எவ்வம் கைம்மிக நீக்கிக் களிகூர - மகனை யிழந்த பெரு நெருப்பனைய துன்பத்தைச் சிறிதுமின்றிப் போக்கிக் களிப்பு மிகுதலால்; விட்டு அகல்வு ஆற்ரு வேட்கையின் ஒடும்பொழுது இப்பால் - சுநந்தையே யன்றி மற்றோரும் நம்பியை விட்டு நீங்குதலை விரும்பாத காதலுடன் கழிந்த அவ் விராப் பொழுதுக்குப் பிறகு; பட்டதை எல்லாம் பல்லவர் கேட்கப் பகர்கு உற்றேன் - நம்பிக்கு நேர்ந்ததை யெல்லாம் எல்லாரும் கேட்குமாறு கூறுவேனாகத் தொடங்கினேன்.

(வி - ம்.) அகல்வு - அகற்சி. வேட்கையின் : இன் : சாரியை. பகர்கு: தன்மையொருமை வினைமுற்று.

['என்றது தம்மால் சரிதம் கூறுதல் அரிதாகவின், இனி வேட்கையால் கடுகக் கழியும் பொழுது என்றுமாம்' என்று கூறுகிறார் நச்சினார்க்கினியர்.]

ஈண்டு "என்றது......பொழுதென்றுமாம்" என்றுள்ள நச்சினார்க்கினியர் விளக்கம் நன்கு தெளியத் தோன்றவில்லை. அது "என்றது தம்மாற் சரிதம் கூறுதல் அரிதாகவும் வேட்கையினாலே (ஓடும்பொழுதிப்பால்) கடுகக் கழியாநின்ற அப் பொழுதிற்கு இப்பால் பட்டதை எல்லாம் பகர்குற்றேன் என்றார்" என்னும் கருத்துடையதாக இருத்தல் வேண்டும் என்று தோன்றுகின்றது. (௩௯௧)

௩௯௧. கூற்றம் மஞ்சுங் கோன்னுனே யெஃகி னிளையானு
மாற்றம் மஞ்சும் மன்னிய கற்பின் மடவாளும்
போற்றித் தந்த புண்ணியர் கூடிப் புகழோனைச்
சீற்றத் துப்பிற் சீவக னென்றே பெயரிட்டார்.

(இ - ள்.) கூற்றம் அஞ்சும் கொல்நுனை எஃகின் இளையானும் - கூற்றுவனும் நடுங்கும் கொல்லும் முனையுடைய வேலேந்திய கந்துக்கடனும்: மாற்றம் அஞ்சும் மன்னிய கற்பின் மடவாளும் - கணவன் மொழிக்கு மறுத்துக் கூற அஞ்சும் பொருந்திய கற்பினையுடைய சுநந்தையும்; போற்றித் தந்த புண்ணியர் கூடி - விரும்பி அழைத்துவந்த சான்றோர் கூடி; சீற்றத்துப்பின் புகழோனை - சினவலிமையுடைய புகழோனை, சீவகன் என்றே பெயரிட்டார் - (தெய்வம் கூறியவாறு) சீவகன் என்றே பெயரிட்டழைத்தனர்.

(வி - ம்.) கொல்நுனை: வினைத்தொகை. ['மாற்றம் அஞ்சும் மன்னிய கற்பு' என்பதற்குச் 'சொல்லப்புகின், சொலும் அஞ்சும் கற்பு' என்று பொருள் கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர்.] சீவகன் சீவித்தலையுடையவனென்று தெய்வம் வாழ்த்தினமையின் அப்பெயரே ஆயிற்று.

மாற்றம் அஞ்சும் கற்பு என்பதற்கு, கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமையேயாகலின், கணவன் சொற்றிறம்புதற்கு அஞ்சும் கற்பு என்றலே நேரிதாம். (௩௯௧)

௩௯௨. மேகம் மீன்ற மின்னனை யாடன் மிளிர்பைம்பூ
ணுகம் மீன்ற வம்முலை யின்பா லமிர்தேந்தப்
போகம் மீன்ற புண்ணிய னேய்த கணையேபோன்
மாகம் மீன்ற மாமதி யன்னுன் வளர்கின்றுன்.

(இ - ள்.) மேகம் ஈன்ற மின் அனையாள தன் மிளிர் பைம்பூண் ஆகம் ஈன்ற - முகிலிடத்துத் தோன்றிய மின் போன்ற சுநந்தையின் விளங்கும் புத்தணி புனைந்த மார்பிடத்துத் தோன்றிய; அம் முலை இன்பால் அமிர்து ஏந்த - அழகிய முலைகள் இனிய பாலாகிய அமுதத்தைக் கொடுக்க; போகம் ஈன்ற புண்ணியன் - தான் சத்தியுஞ் சிவமுமாக இருந்து உலகிற்கு இன்பத்தை நல்கிய அருளாளன்; எய்த கணையேபோல் - விட்ட அம்பான திருமால் ஆய்ப்பாடியில் நந்தகோன் மனையில் மறைய வளர்ந்ததுபோல; மாகம் ஈன்ற மாமதி அன்னான் வளர்கின்றான் - விண்ணிலே தோன்றிய அழகுமிக்க பிறை போன்ற சீவகன் கந்துக்கடன் மனையில் வணிகர் இல்லத்திலே வளர்கின்றான்.

(வி - ம்.) 'புண்ணியன்' என்றார் திரிபுரத்தை அழித்தும் நஞ்சுண்டும் பல்லுயிர்களையும் காத்தலின்.

மா - ஈண்டு அழகு. மதி - பிறை.

போகம் ஈன்றபுண்ணியன் என்றது திரிபுரம் எரித்த விரிசடைக் கடவுளை. அவன் உலகிற்குப் போகமளித்தலை, "போகியாய் இருந்து உயிர்க்குப் போகத்தைப் புரிதல் ஓரார்" எனவும், 'இடப்பாக மாதராளோடியைந்துயிர்க் கின்பம் என்றும் அடைப்பானும்" எனவும்வரும் சிவஞானசித்தியாரானும்(சுபக். எ0 - எச) உணர்க.

கணை - திருமால். விரிசடைக் கடவுள் திரிபுரம் எரித்தகாலைத் திருமால் கணையாக விருந்தான் என்பது புராணம். (௩௨௩)

௩௬௫. அம்பொற் கோம்பி னாயிழை யைவர் நலனோம்ப
பைம்பொற் பூமிப் பல்கதிர் முத்தார் சகடம்முஞ்
செம்பொற் றேரும் வேழமு மூர்ந்து நிதிசிந்தி
நம்பன் செல்லு நாளினு நாளு நலமிக்கே.

(இ - ள்.) அம் பொன் கொம்பின் ஆயிழை ஐவர் நலன் ஓம்ப - அழகிய பொற்கொடி யனைய அணிகலன் அணிந்த ஐவகைச் செவிலியரும் எல்லா நலத்தையும் போற்றிக் காக்க; பைம் பொன் பூமி - புதிய பொன்னாலமைந்த நிலத்திலே; பலகதிர் முத்து ஆர் சகடமும் - பல ஒளிவிடும் முத்துகளால் ஆன வண்டியையும்; செம்பொன் தேரும் - செம்பொன்னாலான தேரினையும்; வேழமும் - பொன்னாற் செய்த யானையையும்; ஊர்ந்து - செலுத்தி; நிதி சிந்தி - பொன்னை நல்கி; நாள் நாளும் - நாடோறும்; நலம்மிக்கு - அழகு மிகுந்து; நம்பன் செல்லும் - சீவகன் வளர்வானானான்.

(வி-ம்.) ஐவர்: பாராட்டுவாள், பாலூட்டுவாள், தாலாட்டுவாள், சொல் கற்பிப்பவள், கையில் ஏந்தி வளர்ப்பவள். குழவிப் பருவத்தும் கொடை யியல்பாகையால், 'நிதி சிந்தி' என்றார். நாளின் : இன் : சாரியை. (௩௨௪)

௩௬௪. பல்பூம் பொய்கைத் தாமரை போன்றும் பனிவானத்
தெல்லார் கண்ணு மின்புற வூரு மதிபோன்றுங்
கோல்லுஞ் சிங்கக் குட்டியும் போன்றிவ் வுலகேத்தச்
செல்லும் மன்னோ சீவகன் றெய்வப் பகைவென்றே.

(இ - ள்.) பல்பூம் பொய்கைத் தாமரை போன்றும் - பல மலர்கள் நிறைந்த பொய்கையிலே தாமரை மலர் போன்றும்; பனிவானத்து எல்லார் கண்ணும் இன்பு உற ஊரும் மதி போன்றும் - குளிர்ந்த வானிலே யாவர் கண்களும் களிப்புற இயங்கும் திங்கள் போன்றும்; கொல்லும் சிங்கக்குட்டி போன்றும் - கொல்லும் சிங்கக் குருளை போன்றும்; இவ் வுலகு ஏத்த - இவ் வுலகம் புகழ; தெய்வப்பகை வென்று - தெய்வங்களாற் குழந்தைகட்குண்டாகும் தீங்கில்லாமல்; சீவகன் செல்லும் - சீவகன் வளர்கின்றான்.

(வி - ம்.) சீவகனுடன் வளரும் பல தோழமைச் சிறுவர்களிற் சிறந்தமையின் தாமரை மலர் உவமம். உடன் வளர்வோர் சீதத்தன், புத்திசேனன், பதுமுகன், தேவதத்தன் எனும் நால்வரும் சச்சந்தனுடைய அகப்பரிவார மகளிராகிய ஐந்நூற்றுவர் மக்கள் ஐந்நூற்றுவரும் ஆகியோர்- கட்டியங்காரன் வருத்துவதால் அஞ்சிய இவர்களின் பெற்றோர்கள் இவர்களைக் கந்துக்கடனிடம் விடுத்து வளர்க்க வேண்டினர் என்பர். இவர்களிற் சச்சந்தன் அமைச்சரில் ஒருவனான சாகரனுக்கும் குருதத்தைக்கும் மகன் சீதத்தன். சச்சந்தன் படைத்தலைவன் அசலனுக்கும் திலோத்தமைக்கும் பிறந்தவன் புத்திசேனன். சச்சந்தன் நண்பனான தனபாலன் என்னும் வணிகனுக்கும் பவித்திரைக்கும் பிறந்தவன் பதுமுகன். சச்சந்தனின் மற்றொரு நண்பன் விசயதத்தனுக்கும் பிரீதிமதிக்கும் தோன்றியவன் தேவதத்தன்.

['வானிடத்துத் தேவர் முதலாயினாரிடத்தும் இன்பமுறப் பரக்கின்ற மதியாவது அறிவு; அது ஒரு வடிவு கொண்டாற் போன்றும்' என்று பொருள் கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர்.]

'குட்டியும் பறழுங் கூற்றவண் வரையார்' (தொல் - மரபு - க0) என்றதனுள், 'கூற்ற' என்றதனால், புலி முதலியவற்றிற்குக் கூறிய இளமைப் பெயர் சிங்கத்திற்குங் கொண்டார். தெய்வப்பகை - 'வால சிகிச்சை'யென்னும் நூலிற் கூறிய தெய்வப்பகை. (கூகூ0)

நகூ௫. மணியும் முத்தும் மாசறு பொன்னும் பவளம்மும்
அணியும் பெய்யும் மாரியி னேற்பார்க் கவைநல்கிக்
கணிதம் மில்லாக் கற்பகங் கந்துக் கடனொத்தான்
இணைவே லுண்க ணந்தையு மின்பக்கோடி யொத்தாள்.

(இ - ள்.) மணியும் முத்தும் மாசு அறு பொன்னும் பவளமும் அணியும் அவை - மணி முதலியவற்றை; பெய்யும் மாரியின் பெய்கின்ற முகில் போல; ஏற்பார்க்கு நல்கி - இரப்பவர்க்குக் கொடுத்து; கந்துக்கடன் கணிதம் இல்லாக் கற்பகம் ஒத்தான் - கந்துக்கடன் அளவில் அடங்காத கற்பகத்தைப் போன்றான்; இணைவேல் உண்கண்நந்தையும் இன்பக் கொடி ஒத்தாள் - இணையாகிய வேலனைய, மைதீட்டிய கண்களையுடைய சுநந்தையும் அக் கற்பகத்திற் படரும் 'காமவல்லி' போன்றாள்.

(வி - ம்.) கற்பகம் வேண்டின பிறகே நல்கும்; மாரி வேண்டாமலே நல்கும். கந்துக்கடன் இரண்டையும் இவ் விருவகைக்கொடையாலும் ஒத்தான். [கணிதம் இல்லாக் கந்துக்கடன் எனக் கூட்டுவர் நச்சினார்க்கினியர்.] சுநந்தை; தலைக்குறையாக 'நந்தை' என வந்தது. இது குடுமி வைத்தற்கு முன்புள்ள கருமங்களிலும் நாடோறும் நடத்துங் கருமங்களிலுங் கொடைக்கடன் அமர்ந்தமை கூறினார். (கூகூக)

நகூகூ. சாதிப் பைம்பொன் றன்னொளி
வெளவித் தகைகுன்று
நீதிச் செல்வம் மேன்மே
னீந்தி நிறைவெய்திப்

போதிச் செல்வம் பூண்டவ
ரேத்தும் பொலிவினா
லாதிக் காலத் தந்தணன்
காதல் மகனொத்தான்.

(இ - ள்.) *சாதிப் பைம்பொன் தன் ஒளி வௌவி* - உயர்ந்த புதிய பொன்னின் ஒளியைக் கவர்ந்து ; *நீதிச் செல்வம் மேன்மேல் நீந்தி* - ஒழுங்காகிய செல்வத்தை மேலும் மேலும் அறிந்து ; *நிறைவு எய்தி*-கல்விக்குரிய பருவம் நிறைந்து ; *போதிச் செல்வம் பூண்டவர் ஏத்தும் பொலிவினால்* - அறிவாகிய செல்வத்தை அடைந்தவர் போற்றும் மேம்பாட்டினால் ; *ஆதிக்காலத்து அந்தணன் காதல் மகன் ஒத்தான்* - முதற்காலத்து நான்முகனுக்குக் காதல் மகனான சுவாயம்பு மனுவைப் போன்றான்.

(வி - ம்.) 'சாதிப் பைம்பொன் தன்னொளி வௌவி' என்றதனால் மெய்யொளியும்நிறமும் உண்டாயினதைக் கூறினார். அந்தணன்மகன்: இயல்பான அறிவிற்கு உவமை. இனித், தீர்த்தங்கரரில் ரிஷபஸ்வாமி மகன் பரதராச சக்கரவர்த்தி யென்றும் உரைப்பர்.

நிறைவு எய்தி (கல்விகற்கும் பருவம் நிறைந்து.) என்றதனாற் கற்பதற்குமுன் ஒழுக்கமும் இயற்கை யறிவும் அமைய வேண்டுமென்பது கருத்தாயிற்று.

'நீதிச் செல்வம் நீந்தி மேன்மேல் நிறை வெய்தி' என்று மொழி மாற்றி, 'சௌளச்சடங்குகடந்துநாமகளைப்புணரும் பருவம்முறையே நிறைந்து' என்று பொருள் கூறி, க்ஷத்திரியனுக்கு வைதிகம் வேண்டுதலின், சௌளத்திற்கு முன்புள்ள கன்மமும சௌளமுங் கூறினமை யான், மேலும் உபநயனம் முதலியனவும் விரியக் கூறாராயினும் அவ்விடங்களிலே குறிப்பான் உணர்க' என்று விளக்கங்கூறுவர் நச்சினார்க்கினியர். நாமகளைப்புணரும் பருவம் — கல்வி கற்கும் பருவம்.(௩௯௭)

வேறு

௩௯௭. நனந்தலை யுலகின் மிக்க
நன்னுதன் மகளிர் தங்கண்
மனந்தளை பரிய நின்ற
மதலைமை யாடு கேன்றே
பொனங்கொடி யிறைஞ்சி நின்று
பூமகள் புலம்பி வைக
வனங்கனுக் கவலஞ் செய்யும்
அண்ணனற் றாயு ரைத்தாள்.

(இ - ள்.) *அனங்கனுக்கு அவலம் செய்யும்* - காமனுக்குத் துன்பமூட்டும் ; *அண்ணல் நற்றாய் பொன் அம் கொடி இறைஞ்ச*

நின்று - சீவகனின் நற்றுங் (சுநந்தை) பொற்கொடி போல வணங்கி நின்று ; நனந்தலை உலகில் மிக்க நன்னுதல் மகளிர் - பரவிய இடமுடைய உலகிலே மேம்பட்ட விறல் மடந்தையும் புகழ் மடந்தையும் ; தங்கள் மனம் தளை பரிய - (இவனை அடையாமையால்) தங்கள் மனத்திற் குவிந்திருக்கும் வருத்தம் நீங்க ; நின்ற மதலை மை ஆடுக என்று - இனி முறையே இருக் கின்ற மைமோலை பிடிக்க என்று ; பூமகள் புலம்பி வைக உரைத் தாள் - திருமகள் தனித்திருக்கக் கூறினாள்.

(வி - ம்.) இது சுநந்தையின் தொழிலாதலின் அவள் சான்றோ ரிடம் கூறினாள். செல்வச் செருக்கின்றிக் கலைகற்கவேண்டுமாதலின், 'பூமகள் புலம்பி வைக' என்றார். பல நூல்களைக் கற்கவே வெற்றியும் புகழுமுண்டாம் என்று, 'தளை பரிய மையாடுக' என்றனள்.

இனி, இச்செய்யுளில்பூமகள் என்பதனை நிலமகள் என்றுகொண்டு நோற்றும் பெற்றிலேன் என்று புலம்பிக்கிடப்ப எனினுமாம். மை யாடல்-மையோலை பிடித்தல் ;கற்கத் தொடங்குங்காற் செய்வதொரு சடங்கு. இதனை இக்காலத்தார் சுவடி தூக்கல் என்பர். (௩௬அ)

௩௬௯. முழவெனத் திரண்ட திண்டோண்
முரிவெஞ் சிலையி னானும்
அழலெனக் கனலும் வாட்க
ணவ்வளைத் தோளி னாளு
மழலையாழ் மருட்டுந் தீஞ்சொன்
மதலையை மயிலஞ் சாயற்
குழைமுக ஞான மென்னுங்
குமரியைப் புணர்க்க லுற்றார்.

(இ - ள்.) முழவு எனத் திரண்ட திண்தோள் முரி வெஞ் சிலையினானும் - முழவு போலத் திரண்ட திண்ணிய தோளையும் பெரிய கொடிய வில்லையும் உடைய கந்துகனும் ; அழல் எனக் கனலும் வாள்கண் அவ்வளைத் தோளினாளும் - நெருப்பெனக் கனலைச் சொரியும் வாளனைய கண்களையும் அழகிய வளைத்தோள் களையும் உடைய சுநந்தையும் ; யாழ் மருட்டும் மழலைத் தீஞ் சொல் மதலையை - யாழையும் மருட்டும் இனிய மழலைச் சொற்களை யுடைய சீவகச் சிறுவனுக்கு ; மயில் அம் சாயல் குழைமுக ஞானம் என்னும் - மயிலனைய மென்மைத் தன்மையையும் குழையணிந்த முகத்தையுமுடைய கலை என்னும் ; குமரியைப் புணர்க்கல் உற்றார் - கன்னியை மணமுடிக்கத் தொடங்கினர்.

(வி - ம்.) 'குழைமுக ஞானமென்னுங் குமரி' என்பது 'குழையப் பண்ணுமின்றமுகமுடையஞானமென்னுங்குமரி'என்னும்பொருளையும் தோற்றுவித்தது. குழைவு-அருள். கலைஎப்போதும்அழிவற்றதாகலின்,

'குமரி' என்றார். [நச்சினார்க்கினியரோ, "வேறு தன் கருத்தறிவார், இன்றி இவனே தன் கருத்தறியத் தான் அறியா திருத்தலின் 'குமரி' என்றார்" என்பர்.]

'மதலையைக் குமரியைப் புணர்க்கலுற்றார்' என்பது, 'சாத்தனை நூலைக் கற்பிக்கலுற்றார்' என்றாற் போல நின்றது. (௩௬௯)

௩௬௯. அரும்பொனு மணியு முத்துங்
காணமுங் குறுணி யாகப்
பரந்தெலாப் பிரப்பும் வைத்துப்
பைம்பொன்செய் தவிசி னுச்சி
யிருந்துபொன் னோலை செம்பொன்
னூசியா லெழுதி யேற்பத்
திருந்துபொற் கண்ணி யாற்குச்
செல்வியைச் சேர்த்தி னாரே.

(இ-ள்) அரும்பொனும் மணியும் முத்தும் காணமும் குறுணி ஆகப் பரந்த - அரிய பொன்னும் மணியும் முத்தும் பொற்காசும் குறுணி என்னும் அளவாகப் பரப்பிய; எலாப் பிரப்பும் வைத்து - எல்லாப் பிரப்பரிசிகளையும் வைத்து; பைம் பொன் செய் தவிசின் உச்சி இருந்து - புதிய பொன்னாலான இருக்கையின் மேலே ஆசிரியன் மாணவன் முதலியோர் அமர்ந்து; திருந்து பொன் கண்ணியாற்கு - அழகிய பொன்மாலை அணிந்த சீவகனுக்கு; பொன் ஓலை செம் பொன் ஊசியால் எழுதி - பொன் ஓலையிலே பொன் ஊசியால் எழுதி; செல்வியை ஏற்பச் சேர்த்தினர் - நாமகளை அவன் ஏற்குமாறு புணர்த்தனர்.

(வி-ம்.) பிரப்பு - தெய்வத்திற்குப் படைத்தற்பொருட்டு ஒவ்வொன்றும்குறுணியளவிற்றாய்க் கூடையிலிட்டுவைக்கும்பொன் அரிசி முதலியன. "சில்பலிச் செய்து பலபிரப்பு இரீஇ" (உ௩௪)என்றார். திருமுருகாற்றுப் படையினும். ஆசிரியர் முதலியோர் என எழுவாய் வருவித்தோதுக. மனங்கொள்ளும்வகை என்பார் ஏற்ப என்றார். கண்ணியான் : சீவகன். செல்வி : நாமகள். (௩௭0)

௩௭0. நாமக ளலத்தை யெல்லா
நயந்துடன் பருகி நன்னா
லெழுத லாய வெல்லாப்
படைக்கலத் தொழிலு முற்றிக்
காமனுங் கனிய வைத்த
புலங்கரை கண்டு கண்ணார்
பூமகள் பொலிந்த மார்பன்
புவிமிசைத் திலக மொத்தான்.

(இ - ள்.) கண் ஆர் பூமகள் பொலிந்த மார்பன் - கண்ணுக்கு நிறைந்த, திருமகள் தங்கிய மார்பனான சீவகன் ; நாமகள் நலத்தை எல்லாம் நயந்து உடன்பருகி - நாமகளின் அழகை யெல்லாம் விரும்பிச் சேரக் கற்று ; நல்நூல் ஏ முதலாய எல்லாப் படைக்கலத் தொழிலும் முற்றி - நல்ல படைக்கல நூல்களிற் கூறியவாறு அம்பு முதலாகிய எல்லாப் படைக்கலப் பயிற்சிகளை யும் முற்றக் கற்று ; காமனும் கனிய வைத்த புலம் கரை கண்டு - காமனும் உளமுருகுமாறு அமைத்த இசையையும் கரைகண்டு ; புவிமிசைத் திலகம் ஒத்தான் - நிலமகள் நெற்றியில் திலகம் போன்றான்.

(வி - ம்.) சொல்லாற் கூறுவன எல்லாம் அடங்குதற்கு, 'எல்லாம்' என்றார். ['பருகி' எனவே தன் குலத்திற்குரிய வேதமும் அதிகரிக்க வேண்டுதலின் ஈண்டே உபநயனமுங் கூறினார், இது, 'சாம கீதமற்று மொன்று சாமி நன்கு பாடினன்' (சீவக - ௨0௬௮) என்பதனானும் பிறவற்றானும் உணர்க. - நச்சி.] புலம்-அறிவு. அது நாலுக்கானதால் காரிய ஆகுபெயர்.

இசை கூறவே கூத்தும் அடங்கும். முன் நூல்களைக் கற்றதற் கேற்பத் தொழில்களைக் கற்றானென்றார்.

நாமகள நலம்-கலையழகு. நயந்துடன்பருகி என்றதனால் பருகுவார் அன்ன ஆர்வமுடையராய்க் கற்கும் தலைமாணாக்கர் தன்மையுடையனுய் என்பது போதரும். கலை உணர்ச்சியால் நுகர்வதாகலின் பருகிஎன்றார். காமனுங் கனியவைத்த புலம் என்றது இசையையும் நாடகத்தையும். பூமகள் பொலிந்த மார்பன் நாமகள் பொலிந்த உளத்தனாய்த் திலகம் ஒத்தான் என்க. (௩௭௪)

௩௭௧. மின்றெளித் தெழுதி யன்ன
விளங்குநுண் ணுசுப்பி னல்லார்
பொன்றெளித் தெழுதி யன்ன
பூம்புறப் பசலை மூழ்கிக்
குன்றொளித் தொழிய நின்ற
குங்குமத் தோளி னாற்குக்
கன்றொளித் தகல வைத்த
கறவையிற் கனிந்து நின்றார்.

(இ - ள்.) மின் தெளித்து எழுதி அன்ன விளங்கும் நுண் நுசுப்பின் நல்லார் - மின்னை நிலைபெற நிற்கத் தெளிவித்து அதனிடத்தே மகளிர் உறுப்புகளை எழுதிவைத்தாற் போல விளங்கும் நுண்ணிடை மகளிர் ; பொன் தெளித்து எழுதி அன்ன பூம்புறப் பசலை மூழ்கி - பொன்னைத் தெளித்து எழுதினாற் போன்ற தம் பொலிவுடைய மேனியிலே தோன்றிய பசலையில் மூழ்கி ; குன்று ஒளித்து ஒழிய நின்ற குங்குமத் தோளினாற்கு -

மலைமறைந்து நீங்க நின்ற, குங்குமம் அணிந்த தோளையுடைய சீவகனை எண்ணி; கன்று ஒளித்து அகல வைத்த கறவையின் கனிந்து நின்றார் - கன்றை மறைத்துப் பாலுண்ணாமல் வைக்கப் பட்ட பசுவைப்போல அன்பிலே கனிந்து நின்றார்.

(வி - ம்.) 'மின் தெளித்து எழுதி அன்ன நுசுப்பின் நல்லார்' என்பது, 'தெளித்த சொல் தேறியார்க்கு' (குறள் - ககடுச) என்றாற் போல வந்தது. இனி மின்னைக் கரைத்தெழுதி அன்ன நல்லாருமாம். புறம் - தம் மெய்பிடம்.

இதனாற் குலக் கன்னியரைக் கூறினார்.

குன்று ஒளித்தொழிய நின்ற தோள் - இவற்றை ஒவ்வேமென்று மலைகள் மறைந்துபோதற்குக் காரணமான திண்மையும் பெருமையு முடைய தோள் என்க. கறவை - கற்றா. (கூசஉ)

கூஎஉ. விலைபகர்ந் தல்குல் விற்கும்
வேலினும் வெய்ய கண்ணார்
முலைமுகந் திளையர் மார்பம்
முரிவில ரெழுதி வாழுங்
கலையிகந் தினிய சொல்லார்
கங்குலும் பகலு மெல்லாஞ்
சிலையிகந் துயர்ந்த திண்டோட்
சீவகற் கரற்றி யாற்றார்.

(இ - ள்.) அல்குல் விலை பகர்ந்து விற்கும் வேலினும் வெய்ய கண்ணார் - அல்குலை விலை கூறி விற்றற்குரிய வேலினுங் கொடிய களவுறு கண்ணினரும், இளையர் மார்பம் முகந்து முரிவிலர் எழுதி வாழும் கலை யிகந்த இனிய சொல்லார் - இளைய ருடைய மார்பினை முலையினால் முகந்து நீங்காமல் எழுதி வாழும், கலையினைக் கற்ற இன்மொழியாரும்; கங்குலும் பகலும் எல்லாம் சிலை யிகந்து உயர்ந்த திண்டோள் சீவகற்கு அரற்றி ஆற்றார் - இரவும் பகலுமாகிய எல்லாக் காலங்களிலும், விற்கலைமைக் கற்று உயர்ந்த திண்ணிய தோளான் சீவகனை நினைத்து அழுது ஆற்றா ராயினர்.

(வி - ம்.) அல்குல் விற்குங் கண்ணார் - அல்குலை விற்றற்குக் காரணமான கண்ணார்: இவர்கள் பரத்தையரிற் கன்னியர். இனிய சொல்லார்: போகம் நுகரும் பரத்தையர்.

இவர்கள் இற்பரத்தையரும் சேரிப்பரத்தையரும். இற்பரத்தையர் மட்டும் ஒருவனுக்கே உரியர்; காமக்கிழத்தியர் என்றுங் கூறப்படுவர். மற்றவர் (சேரிப்பரத்தையர்) யாரையும் விரும்புவோர் வரைவின் மகளிர்.

வேலினும் வெய்யகண் என்றது அல்குல் விற்றற்குக் குறிப்பேது வாய் நின்றது. 'களவு குடிகொள்ளும் கண்' என்ற நச்சினார்க்கினியர் விளக்கத்திற்குரிய சொற்கண்டிலேம். மூரிவிலர் : மூற்றெச்சம். கலை யிகந்து என்புழி இகந்து என்பதனை இகந்த எனத் திரித்துக்கொள்க. (௩௭௩)

௩௭௩. வான்சுவை யமிர்த வெள்ளம்
வந்திவண் டொக்க தென்னத்
தான்சுவைக் கொண்ட தெல்லாந்
தணப்பறக் கொடுத்த பின்றைத்
தேன்சுவைத் தாற்றும் பைந்தார்ச்
சீவக குமர னென்ற
வூன்சுவைத் தோளிரும் வேலாற்
குறுதியொன் றுரைக்க லுற்றான்.

(இ - ள்.) வான் சுவை அமிர்தம் எல்லாம் வந்து இவண் தொக்கது என்ன - வானவருண்ணும் சுவைதரும் அமிர்தம் எல்லாம் இங்கு வந்து குவிந்தாற் போனறு; தான் சுவைக் கொண்டது எல்லாம்-தான் சுவைத்துக்கொண்டதை யெல்லாம்; தேன் சுவைத்து அரற்றும் பைந்தார்ச் சீவக குமரன் என்ற - வண்டுகள் தேனைச் சுவைத்து முரலும் புதிய தாரணிந்த சீவகன் என்னும்; ஊன் சுவைத்து ஒளிரும் வேலற்கு - ஊனைச் சுவை பார்த்து விளங்கும் வேலேந்தியவனுக்கு; தணப்பு அறக்கொடுத்த பின்றை-தடையின்றிக் கொடுத்த பிறகு; உறுதி ஒன்று உரைக்க லுற்றான்-நலமொன்றைக் கூறத் தொடங்கினன் ஆசிரியன்.

(வி - ம்.) கொண்ட தெல்லாம் : ஒருமைப் பன்மை மயக்கம். ['வான்சுவை அமிர்தவெள்ளம் வந்து இவண் தொக்கதென்ன உறுதி யொன்றுரைக்க லுற்றான்' என்றுங் கூட்டலாம் என்பர் நச்சினார்க் கினியர்.]

இச்செய்யுள் கலையின்பத்திற்கு அழகான உவமை எடுத்துக் கூறு கின்றது. கலையைச் சுவையமிர்தம் எனவே அதனை நுகர்வோர் 'அவி யுணவின் ஆன்றாரோ டொப்பர்' எனவும், தான் சுவைக்கொண்ட தெல்லாம் எனவே, 'தாமின்புறுவது' எனவும் வரும் வள்ளுவர் அருள் வாக்கு நினைவில் முகிழ்க்கின்றன. (௩௭௪)

௩௭௪. நூனெறி வகையி னோக்கி
நுண்ணிதி னுழைந்த தீமைப்
பானெறி பலவு நீக்கிப்
பருதியங் கடவு ளன்ன

கோனெறி தழுவி நின்ற
குணத்தொடு புணரின் மாதோ
நானெறி வகையி னின்ற
நல்லுயிர்க் கமிர்த மென்றான்.

(இ - ள்.) நூல் நெறி வகையின் நோக்கி நுண்ணிதின் நுழைந்து - ஆகமங் கூறிய வழியினால் நன்மை தீமையை ஆராய்ந்து கூறிய பொருளினிடம் நெஞ்சு சென்று; தீமைப்பால் நெறி பலவும் நீக்கி - தீய பகுதியான வழியெல்லாம் நீக்கி; பருதி அம் கடவுள் அன்ன கோன் நெறி - ஞாயிறன்ன அருகப் பெருமானது நெறியை; தழுவி நின்ற குணத்தொடு புணரின் - பொருந்தி நின்ற பண்புடன் கூடினால்; நால்நெறி வகையில் நின்ற நல்லுயிர்க்கு அமிர்தம் என்றான் - நால்வகை நெறியிலே அமைந்த நல்ல உயிர்கட்கு ஆக்கம் என்றான்.

(வி - ம்.) சிறத்தாலும் இருள் நீக்கத்தாலும் ஞாயிறு உவமை. குணம்:இரத்தினத்திரயம். அவை:நல்ஞானம், நற்காட்சி, நல்லொழுக்கம். நானெறி : நரகர், விலங்கு, மக்கள், தேவர் ஆகிய உயிர்கள் செல்லும்நெறி. நல்லுயிர் - வீடு பேறு விழையும் உயிர். இதனைப் 'பவ்விய சீவன்' என்பர் வடநூலார்.

நூல்நெறி - இறைவன் ஓதிய ஆகமவழி. இச் செய்யுள்,

"சென்ற விடத்தாற் செலவிடா தீதொரீஇ
நன்றின்பா லுய்ப்ப தறிவு" (குறள், சஉஉ)

என்னுமருமைத் திருக்குறளை நினைப்பிக்கின்றது. (உசஙு)

உஎரு. அறிவினாற் பெரிய நீரா
ரருவினை கழிய நின்ற
நெறியினைக் குறுகி யின்ப
நிறைகட லகத்து நின்றார்
பொறியெனும் பெயர வைவாய்ப்
பொங்கழ லரவின் கண்ணே
வெறிபுலங் கனறி நின்றார்
வேதனைக் கடலு ணின்றார்.

(இ - ள்.) அறிவினால் பெரிய நீரார் அருவினை கழிய நின்ற நெறியினைக் குறுகி - அறிவினால் உயர்ந்த பண்பினர் தீவினை நீங்கி நின்ற நன்னெறியினைக் கூடி; இன்ப நிறை கடல் அகத்து நின்றார் - இன்பம் நிறைந்த கடலிலே நின்றாராவர்; பொறி எனும் பெயர ஐவாய்ப் பொங்கு அழல் அரவின் கண்ணே - ஐம்பொறிகள் என்னும் பெயரையுடைய ஐவாயினும் பொங்கும்

நஞ்சினையுடைய பாம்பினிடத்தே; வெறிபுலம் கன்றி நின்றார் வேதனைக் கடலுள் நின்றார் - களிப்பை ஊட்டும் புலன்களிலே அடிப்பட்டு நின்றவர்கள் துன்பக் கடலிலே நின்றாராவர்.

(வி - ம்.) தீவினைகழியநின்றநெறியைச் 'சன்மார்க்கம்' என்றும், இன்ப நிறைகடலை, 'அனந்தசுகம்' என்றும் வடநூல்கள் கூறும். 'நிறைக்கடல்' என்று பாடமாயின் இன்பப் பெருக்கினையுடைய கடல் என்க.

பொறி - மெய், வாய், கண் மூக்கு, செவி என்பன. புலம் - சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்பன. அழல் - நஞ்சு; உவமையாகு பெயர். (௧௭௫)

௧௭௬. கூற்றவன் கொடிய னாகிக்
கொலைத்தொழிற் கருவி சூழ்ந்து
மாற்றரும் வலையை வைத்தான்
வைத்ததை யறிந்து நாமு
நோற்றவன் வலையை நீங்கி
நுகர்ச்சியி லுலக நோக்கி
யாற்றுறப் போத றேற்றா
மளியமோஒ பெரிய மேகாண்.

(இ - ள்.) கூற்றுவன் கொடியன் ஆகிக் கொலைத்தொழில் கருவி சூழ்ந்து - கூற்றுவன கொடுமையுடையவனாகிக் கொலைத் தொழிலுக்குரிய கருவிகளை ஆராய்ந்து; மாற்ற அரும் வலையை வைத்தான் - நீக்க முடியாத வலையை வைத்துள்ளான்; வைத்ததை நாமும் அறிந்து நோற்று - அதனை அறிவுடைய நாமும் அறிந்து தவம்புரிந்து; அவன் வலையை நீங்கி - அவன் வலைக்குத் தப்பி; நுகர்ச்சிஇல் உலகம் நோக்கி - இதற்குமுன் துய்த்தறியாத உலகமான வீட்டை நோக்கி; ஆறு உறப்போதல் தேற்றாம் - வழிக்கொண்டு செல்லுதலைத் தெளியோம்; அளியம் ஓஒ பெரியம் காண் - இரங்கத்தக்க நாம் பெரியோம் காண்.

(வி - ம்.) கருவி: ஐயும் பித்தும் வளியும் ஆகிய (வலைகட்டும்) வார்கள். வலை: வாழ்நாளைத் தரும் வினை. ஓஒ பெரியம்: இகழ்ச்சி. (௧௭௬)

௧௭௭. போகு நீரெம்பை யெல்லாம்
பிளந்திடும் பிறப்பு நீக்கு
மாரமிர் தரிதிற் பெற்றா
மதன்பயன் கோட றேற்றா
மோருமைம் பொறியு மோம்பி
யுளபகல் கழித்த பின்றைக்
கூரெரி கவரும் போழ்திற்
கூடுமோ குறித்த வெல்லாம்.

(இ - ள்.) பேர் அஞர் இடும்பை எல்லாம் பிளந்திடும் பிறப்பு நீக்கும் ஆர் அமிர்து அரிதின் பெற்றும் - பெருந் துன்பங்களை யெல்லாம் நீக்கற்குக் காரணமான, பிறப்பினைப் போக்குகின்ற நிறைந்த அமிர்தமான மக்கள் யாக்கையை அருமையாக அடைந்தோம்; அதன் பயன் கோடல் தேற்றும் - எனினும் அவ்வுடம்பின் பயனைக்கொள்ள அறிகின்றிலேம்; ஒரும் ஐம்பொறியும் ஓம்பி உளபகல் கழிந்த பின்றை - ஆராய்கின்ற ஐம்பொறிகளையும் ஐம்புலன்களாலே பேணி நமக்குரிய நாளெல்லாம் கழிந்த பிறகு; கூர் எரி கவரும் போழ்தின் குறித்த எல்லாம் கூடுமோ? - மிக்க நெருப்பு நம் யாக்கையைப் பற்றும்பொழுது நினைத்த அறம் யாவும் செய்யக்கூடுமோ?

(வி - ம்.) அமிர்து: ஆகுபெயர்; பிறவிப்பிணிபோக்கலான் மக்கள் யாக்கையை அமிர்து என்றார். பிளந்திடும் அமிர்து: நீக்கும் அமிர்து எனத் தனித்தனி கூட்டுக. ஒரும் என்னும் செய்யும் என்முற்று முன்னிலைக்கண் வாராமையால் ஒரும் எனப் பிரித்து ஓர்ந்து பாரும் என்று பொருள் கோடல் நேரிதன்று. (௩௭௬)

௩௭௭. தழங்குரன் முரசிற் சாற்றித்
தத்துவந் தழுவல் வேண்டிச்
செழுங்களி யாளர் முன்ன
ரிருளறச் செப்பி னாலு
முழங்கழ னரகின் மூழ்கு
முயற்சிய ராகி நின்ற
கொழுங்களி யுணர்வி னாரைக்
குணவதங் கொளுத்த லாமோ.

(இ - ள்.) தத்துவம் தழுவல் வேண்டி - எல்லோரும் உண்மையைப் பற்றல் வேண்டி; செழுங்களியாளர் முன்னர் தழங்குகுரல் முரசின் சாற்றி இருள் அறச் செப்பினாலும் - முழங்கும் ஒலியுறு முரசினைப்போலத் தெளிவாக மயக்கம் நீங்கச் செப்பினாலும்; முழங்கு அழல் நரகின் மூழ்கும் முயற்சியர் ஆகின்ற - முழங்கும் அழலையுடைய நரகிலே மூழ்கும் முயற்சியுள்ளவராகி நிற்கின்ற; கொழுங்களி உணர்வினாரை - மிகுந்த மயக்க வுணர்வினரை; குணவதம் கொளுத்தலாமோ? - பண்பாகிய விரதத்திலே ஈடுபடுத்த முடியுமோ? (முடியாது.)

(வி - ம்.) தழங்கு குரல்; தழங்குரல் என விகாரப்பட்டது. செழுங்களி: தரிசன மோகனீயப் பிரகிருதிகள் ஏழும். அவை: அநந்தானுபந்திக் குரோதம் அநந்தானு பந்திமானம், அநந்தானுபந்தி மாயை, அநந்தானுபந்தி லோபம், மித்தியாத்துவம், ஸம்மியக்மித்தியாத்துவம், ஸம்மியக்துவப் பிரகிருதி என்பன. இவை நரக கதியிற் செலுத்தும். குணவதம்: வதம் - விரதம்; பகுதிப் பொருள் விகுதி.

௩௪௯. பவழவாய்ச் செறுவு தன்னு
ணித்திலம் பயில வித்திக்
குழவிநா றெழுந்து காளைக்
கொழுங்கதி ரீன்று பின்னாக்
கிழவுதான் விளைக்கும் பைங்கூழ்
கேட்டிரேற் பிணிசெய் பன்மா
வுழவிர்காண் மேயுஞ் சீல
வேலியுய்த் திடுமி னென்றான்.

(இ-ள்.) உழவிர்காள் - வாழ்க்கை உழவர்களே !; பவழ வாய்ச் செறுவு தன்னுள் - பவழவாய் என்னும் கழனியிலே; ணித்திலம் பயில வித்தி - முத்தினைப் பொருந்த வித்துதலால்; குழவி நாறு எழுந்து - குழவியாகிய நாற்றுத் தோன்றி; காளைக் கொழுங்கதிர் ஈன்று - காளைப் பருவமாகிய வளமிகு கதிரை நல்கி; பின் ஆ கிழவு தான் விளைக்கும் பைங்கூழ் கேட்டிரேல் - பின்னாகி முதுமையை விளைவிக்கும் பயிரைப்பற்றிக் கேட்டீராயின்; பிணி செய் பன்மா மேயும் - நோயைச் செய்யுந் தீவினைகளாகிய பல விலங்குகள் அப் பயிரை மேய்ந்திடும்; சீல வேலி உய்த்திடுமின் என்றான் - அவை மேயாதவாறு ஒழுக்கமாகிய வேலியைக் கொண்டு சென்று அமைப்பீர்களாக என்று கூறினான்.

(வி-ம்.) பவழவாய் : கருத்தங்கும் பை. ணித்திலம் : முத்துப் போன்ற விந்து.

செறுவு - கழனி. ணித்திலம் போன்ற வித்தினை வித்தி என்க. பயனீனும் பருவமாதலால் காளைக்கொழுங்கதிர் என்றார். சிலம்—"தீந் தேனும் தெண்மட்டும் உயிர்க்குழாம் ஈண்டி ணிற்றற்கு இடனாகும் ஊனும் இவை துறத்தல்."

"ஊன்சுவைத்து ஒளிரும் வேலாற்கு உரைக்கலுற்றான்" (௩௪௩) என்று தொடங்கினர் ஆயினும் சீவகனோடிருக்கும் ஏனைமாணவரையும் உளப்படுத்தி உழவிர்காள் என்று விளித்தமைக்கு ஏற்ப உய்த்திடுமின் எனப் பன்மை கூறினர். "இளையவர் குழாத்தினீங்கி" (௩௮௩) என்பர் பின்னரும். (௩௪௦)

௩௫௦. சூழ்கதிர் மதிய மன்ன
சுடர்மணிப் பூணி னானும்
வீழ்தரு கதியி னீங்கி
விளங்குபொன் னுலகத் துய்க்கு
மூழ்வினை துரத்த லானு
முணர்வுசென் றெறிந்த லானு
மாழ்கடற் புணையி னன்ன
வறிவரன் சரண டைந்தான்

(இ - ள்.) விழ்தரு கதியின் நீங்கி விளங்கு பொன் உலகத்து உய்க்கும் ஊழ்வினை துரத்தலானும் - நரகிடை விழுதற்குக் காரணமான தீவழியிலிருந்து விலகி, விளங்குகின்ற பொன்மதிலையுடைய சமவசரணம் என்னும் அருகன் கோயிலிலே செலுத்தும் ஊழ்வினை தூண்டுவதாலும்; உணர்வு சென்று எறித்தலானும் - உணர்ச்சி சென்று திரும்பவும் அதனை மேற் பரவதலானும்: ஆழ்கடல்புணையின் அன்ன அறிவான்சரணடைந்தான் - ஆழமாகிய கடலுக்குத் தெப்பம் போன்ற அறிவனைச் சரண் என்று சேர்ந்தான்.

(வி - ம்.) கலைகள் நிறைதலிற் சீவகனுக்கு மதியுவமை. பூணினும்: உம்: உயர்வுசிறப்பு. பொன்னுலகு: பொன்னெயில்வட்டம்; [சமவசரணம் என்னும் சினாலயம்.] ஊழ்வினை: சாதுசரண் ஆவதற்கு முன் செய்த நல்வினை. அத் தவத்தே பயின்றமையால், உணர்வு மீண்டும் அதன்மேற் சென்று பரவியது. (கஙக)

ஙூவுக. காட்சிநன் னிலையின் ஞானக்
கதிர்மணிக் கதவு சேர்த்திப்
பூட்சிசா லொழுக்க மென்னும்
வயிரத்தாழ் கொளுவிப் பொல்லா
மாட்சியில் கதிக ளெல்லா
மடைத்தபின் வரம்பி லின்பத்
தாட்சியி லுலக மேறத்
திறந்தன னலர்ந்த தாரான்.

(இ - ள்) அலர்ந்த தாரான்-மலர்ந்த மாலையான்; காட்சி நன்னிலையில் - காட்சியாகிய நிலையிலே; கதிர்மணிக் கதவு சேர்த்தி - அறிவாகிய கதவைச் சேர்த்து; பூட்சி சால் ஒழுக்கம் என்னும் வயிரத்தாழ் கொளுவி - மேற்கொண்டிருக்கும் ஒழுக்க மாகிய வயிரத்தாழைப் பொருத்தி; பொல்லா மாட்சி இல் கதிகள் எல்லாம் அடைத்தபின் - தீய இழிந்த நெறிகளையெல்லாம் அடைத்தபிறகு; ஆட்சி இல் வரம்பு இல் இன்பத்து உலகம் ஏறத் திறந்தனன் - இதற்குமுன் ஆண்டிராத, எல்லையற்ற இன்பத்தையுடைய வீட்டுலகிற்குச் செல்ல வழி திறந்தான்.

(வி - ம்.) நிலையாக இருப்பதால் நிலை. பொருள்களைக் காத்தற்கு உலாவுதலிற் கதவு. காட்சியையும் ஞானத்தையும் விட்டு நீங்காமல் தகைத்தலின் தாழ். 'அலர்ந்த - புகழாற் பரந்த' என்றுமாம்.

காட்சி - நற்காட்சி. ஞானம் - நன்ஞானம். பூட்சி - மேற்கோள். ஒழுக்கம்-நல்லொழுக்கம். எனவே இரத்தினத்திரயம் ஆயிற்று. துன்ப மல்லது தொழுதகவின்மையின் பிறப்பினை மாட்சியில்கதி என்றார். (கஙஉ)

௩௮௨. நல்லறத் திறை வனுகி
நால்வகைச் சரண மெய்தித்
தோல்லறக் கிழமை பூண்ட
தோடுகழற் காலி னற்குப்
புல்லற நெறிக்கண் னின்று
போருள்வயிற் பிழைத்த வாறு
மில்லறத் தியைபு மெல்லா
மிருளறக் கூறி யிட்டான்.

(இ - ள்.) நல் அறத்து இறைவன் ஆகி - நல்ல அறத்திற்கு உரியவனுகி; நால்வகைச் சரணம் எய்தி - நால்வகைச் சரணங் களையும் அடைந்து; தொல் அறக்கிழமை பூண்ட தொடுகழற் காலினற்கு - பழைமையான தன் குலத்திற்குரிய அறத்திற்கு உரிமை யேற்ற கழலணிந்த காலினனுக்கு; புல் அற நெறிக்கண் நின்று பொருள்வயின் பிழைத்தவாறும் - தீநெறி செல்வோர் தாம் நடத்திய இழிந்த இல்லறநெறியாலே வீடுபேற்றை இழந்த படியும்; இல்லறத்து இயல்பும் - வீடுபேறு தப்பாமல் இல்லறம் நடத்தும் இயல்பும்; எல்லாம் இருள் அறக் கூறியிட்டான் - பிறவற்றையும் மயக்கம் நீங்க விளம்பினன்.

(வி - ம்.) நால்வகைச் சரணம்: அருக சரணம், சித்த சரணம், சாது சரணம், தன்ம சரணம்.

இதனல், தேவர் இல்லறத்திலிருந்தே வீடுபேறெய்துதல் கூடும் என்னும் கொள்கையுடையராதல் உணரலாம். இக் கொள்கை,

''சாக்கிரத்தே அதீதத்தைப் புரிந்தவர்கள் உலகிற்
சருவசங்க நிவிர்த்திவந்த தபோதனர்கள் இவர்கள்
பாக்கியத்தைப் பகர்வதுவென் இம்மையிலே உயிரின்
பற்றறுத்துப் பரத்தையடை பராவுசிவ ரன்றே
ஆக்குமுடி கவித்தரசாண் டவர்கள் அரி வையரோடு
அநுபவித்தங் கிருந்திடினும் அகப்பற்றற் றிருப்பர்
நோக்கியிது புரியாதோர் புறப்பற்றற் றாலும்
நுழைவர் பிறப் பினின்வினைகள் நுங்கி டாவே''
(சிவ. சித். சுப. உ௪௭)

எனவரும் சைவசமயக்கொள்கையையே ஒத்திருத்தல் உணர்க. (௩௭௩)

௩௮௩. எரிமுயங் கிலங்கு வைவே
லிளையவர் குழாத்தி னீங்கித்
திருமுயங் கலங்கன் மார்பிற்
சீவகற் கோண்டு வேறு

விரிமலர்க் கண்ணி கட்டி
விழைதக வேய்ந்த போலுந்
தேரிமலர்க் காவு சேர்ந்து
பிறப்பினைத் தெருட்ட லுற்ருன்.

(இ - ள்.) எரி முழங்கு இலங்கு வைவேல் இளையவர் குழாத்தின் நீங்கி - அனல் தழுவி விளங்கும் கூரிய வேலணிந்த இளைஞர்களின் குழுவிலிருந்து நீங்கி; திருமுயங்கு அலங்கல் மார்பின் சீவகன் வேரு கொண்டு - திருமகள் தழுவும், மாலையணிந்த மார்பினையுடைய சீவகனைத் தனியே அழைத்துச் சென்று; விரி மலர்க்கண்ணி கட்டி விழைதக வேய்ந்தபோலும் - மலர்ந்த மலர்களைக் கண்ணியாகக் கட்டி விருப்பமுண்டாமாறு வேய்ந்தாற் போன்றமைந்த; தெரிமலர்க் காவு சேர்ந்து - விளங்கும் மலர்ப்பொழிலை அடைந்து; பிறப்பினைத் தெருட்டல் உற்ருன் - (சீவகன்) பிறப்பினை (ஆசிரியன்) தெளிவிக்கத் தொடங்கினுன்.

(வி - ம்.) இளையவர்: நபுல விபுலராகிய (சச்சந்தன் - காமக்கிழத்தியர் மக்களாகிய) இருவரும், கந்துக்கடனுக்குச் சீவகன் கிடைத்த பின்னர்ச் சுநந்தை வயிற்றிற் பிறந்த நந்தட்டனும் ஆகிய தம்பியரும், முற்கூறிய நால்வரும் ஐந்நூற்றுவரும் ஆகிய தோழரும் ஆவர்.

வேருக்கொண்டு என மாறுக. ஆசிரியன் என்னும் எழுவாய் வருவித்தோதுக. (கூருச)

கூருச. பூவையுங் கிளியு மன்ன
ரொற்றெனப் புணர்க்குஞ் சாதி
யாவையு மின்மை யாராய்ந்
தந்தளிர்ப் பிண்டி நீழற்
பூவிய றவிசி னுச்சிப்
பொலிவினே டிருந்த போழ்தி
லேவியல் சிலையி ளுனை
யிப்பொருள் கேண்மோ வென்ருன்.

(இ - ள்.) பூவையும் கிளியும் மன்னர் ஒற்று எனப் புணர்க்கும் சாதி யாவையும் இன்மை ஆராய்ந்து - பூவை கிளி போன்ற அரசர்கள் ஒற்ருக விடும் சாதிகளெல்லாம் அக் காவின் கண் இல்லாத படியே ஆராய்ந்து; அம் தளிர்பிண்டி நீழல் பூ இயல் தவிசின் உச்சி பொலிவினேடு இருந்த போழ்தில் - அழகிய தளிரையுடைய அசோகின் நீழலில் பூவால் அமைத்த இருக்கையின் மேல் ஆசிரியன் சிறப்புற அமர்ந்த பிறகு; ஏ இயல் சிலையினுனை இப்பொருள் கேண்மோ என்ருன் - அம்பு பயிலும்

-வில்லிற்றனே இக் கதையைக் கேட்பாயாக என்று கூறத் தொடங்-கினான்.

(வி - ம்.) பூவை - நாகண வாய்ப்புள். இன்னோரன்ன சாதி என்க. சிலையினான் : சீவகன். (௩௫௪)

௩௫௫. வையக முடைய மன்னன்
சச்சந்த னவற்குத் தேவி
பைவிரி பசும்பொ னல்குற்
பைந்தொடி விசயை யென்பாள்
செய்கழல் மன்னன் றேர்ந்து
தேவியைப் பொறியிற் போக்கி
மையல்கொ ணெஞ்சிற் கல்லா
மந்திரி விழுங்கப் பட்டான்.

(இ - ள்) வையகம் உடைய மன்னன் சச்சந்தன் - இவ்வுலகுடை மன்னன் சச்சந்தனென்பான் ; அவற்குத் தேவி பைவிரி பசும்பொன் அல்குல் பைந்தொடி விசயை என்பாள் - அவனுக்குத தேவி பாம்பின் படம் என விரிந்த, பசும்பொன் மேகலை சூழ்ந்த அல்குலையும் பைந்தொடியையும் உடைய விசயை எனப்படுவாள் ; செய்கழல் மன்னன் தேர்ந்து – கழலணிந்த சச்சந்தன தன் அமைச்சன் கட்டியங்காரனின் சூழ்ச்சியை அறிந்து ; தேவியைப் பொறியில் போக்கி - தன் காதலியை மயிற் பொறியிலே தப்பிப் போகவிட்டு ; மையல் கொள் நெஞ்சின் – மயக்கமுற்ற நெஞ்சினனாக ; கல்லா மந்திரி விழுங்கப்பட்டான் - அறிவற்ற மந்திரியினாற் கொல்லப்பட்டான்.

(வி - ம்.) பொன்-மேகலை (கருவியாகு பெயர்.) தேர்ந்து-கனவிற்குப் பிறகு விசயையைப் போகவிட எண்ணி. மையல் - 'தன்னை ஆக்கியதார்ப் பொலி வேந்தனைக்' கொல்லுதல்.

சீவகன் கடைபோகக் கேட்கும்பொருட்டு இச் செய்தியைப் பழங் கதையொன்றனைக் கூறுமாறுபோலக் கூறினன் என்பது கருத்து. இக் கருத்தால் நின் தந்தை தாய் என்னுமல் சச்சந்தன் என்றும் அவற்குத் தேவி என்றும் ஏதிலார்போலக் கூறினன். கல்லா மந்திரி என்றது கட்டியங்காரனை. விழுங்கப்பட்டான் என்பதற்கேற்ப மந்திரிமாநாகத்தால் என்க. (௩௫௫)

௩௫௬. புலம்பொடு தேவி போகிப்
புகற்கருங் காடு நண்ணி
வலம்புரி யுலகம் விற்கு
மாமணி யீன்ற தென்ன

விலங்கிழை சிறுவன் றன்னைப்
பயந்துபூந் தவிசி னுச்சி
நலம்புரி நங்கை வைத்து
நல்லறங் காக்க வென்றாள்.

(இ - ள்.) தேவி புலம்பொடு போகிப் புகற்கு அருங்காடு நண்ணி - விசயை வருத்தத்துடன் சென்று மக்களாற் புகுதற்கரிய சுடுகாட்டை அடைந்து வலம்புரி உலகம் விற்கும் மாமணி ஈன்றது என்ன - வலம்புரிச் சங்கு உலகை விலைகொள்ளும் பெரிய முத்தினைப் பெற்றாற் போல; இலங்கு இழை சிறுவன் தன்னைப் பயந்து - விளங்கும் அணிகலனுடைய மகனைப் பெற; நலம்புரி நங்கை பூந்தவிசின் உச்சி வைத்து - அறம் விரும்பிய கூளியாகிய தெய்வம் அம் மகனை அழகிய தவிசின் மேல் வைக்க; நல் அறம் காக்க என்றாள் - விசயை நான் மேற்செய்யும் நோன்பு என் மகனைக் காப்பதாக என்று மனங்கொண்டாள்.

(வி - ம்.) வலம்புரி உவமை கூறவே தேவி மறைந்தமையும் உணர்த்தினர். விசயை நோன்பிலே யிருந்தமை ஆசிரியனாற் சீவகன் ஈண்டுணர்த்தும் மேல் 'அடிகளும் உளரோ?' (சீவக-கஅஅச) என்று இவன் கூறியது இதற்குப் பின்னரும் திங்கின்றி யிருந்தமை கருதிப் போலும். (கூ௬௭)

௬அஎ. வானத்தின் வழுக்கித் திங்கட்
கொழுந்துமீன் குழாங்கள் சூழக்
கானத்திற் கிடந்த தேபோற்
கடலக மூடைய நம்பி
தானத்து மணியுந் தானு
மிரட்டுறத் தோன்றி னானே
யூனத்திற் றீர்ந்த சீர்த்தி
யுத்திரட் டாதி யானே.

(இ - ள்.) திங்கள் கொழுந்து வானத்தின் வழுக்கி - திங்களின் கொழுந்தாகிய பிறை வானத்திலிருந்து தவறி; மீன் குழாங்கள் சூழ - மீன் கூட்டங்கள் சூழ; கானத்தில் கிடந்ததே போல் - காட்டிற் கிடந்ததைப் போல; கடல் அகம் உடைய நம்பி - கடல் சூழ்ந்த வுலகத்தையுடைய நம்பி; ஊனத்தில் தீர்ந்த சீர்த்தி உத்திரட்டாதியான் - குற்றமற்ற சிறப்புடைய உத்திரட்டாதியிற் பிறந்தவன்; தானத்து மணியும் தானும் இரட்டுற - அந்த இடமாகிய சுடுகாட்டில் உள்ள மணிகளும் தானும் வேறுபட்டு விளக்க; தோன்றினான் - காண்குற்றான்.

(வி - ம்.) கொழுந்தென்றூர் நாடோறும் வளர்தலின். ஊனம்-நாட்களுக்குள்ள நிங்கு.

தானம், இடம். அஃதாவது சுடுகாடு. மணிகளின் ஒளி மழுங்கத் தன்மேனி மிக்கு மிளிர என்பார் மணியும் தானும் இரட்டுற என்றூர்.

உத்திரட்டாதியான் - உத்திரட்டாதிநாளிற் ஹேன்றியவன். (௧௨௪)

௩௮௭. அருந்தவன் மூந்து கூற
வலங்கல்வே ஞய்கன் சென்று
பொருந்துபு சிறவற் கொண்டு
பொலிவொடு புகன்று போகத்
திருந்திய நம்பி யாரத்
தும்மினன் றெய்வம் வாழ்த்திற்
றரும்பொனுய் கொண்மோ வென்று
னலைகடல் விருப்பிற் கொண்டாள்.

(இ - ள்.) அருந்தவன் முந்து கூற - அரிய தவமுனி ஒருவன முன்னர்க்கூறியதனல்; அலங்கல் வேல் நாய்கன் சென்று பொருந்துபு சிறுவற் கொண்டு - மாலை அணிந்த வேலையுடைய வணிகன் ஒருவன் இறந்த மகனெடு அங்கே சென்று தன் மகனை இடத்திவிட்டு அச் சிறுவனைப் பொருந்தி எடுக்க; திருந்திய நம்பி ஆரத் தும்மினன் - விளக்கமுடைய அச் சிறுவன் நன்ருகத் தும்மினன்; தெய்வம் வாழ்த்திற்று - அச் சிறுவனைக் காத்திருந்த சுடுகாட்டுத் தெய்வம் வாழ்த்தியது; பொலிவொடு புகன்று போக - கேட்ட வணிகன் விளக்கமுற விருப்பமொடு எடுத்துச் சென்று; அரும்பொனுய்! கொண்மோ என்றுன் - அரிய திருமகள் போன்றவளே! இதனைக் கொள்க என்றுன்; அலைகடல் விருப்பிற் கொண்டாள் - அவளும் கடலைப் போன்ற விருப்பத்துடன் வாங்கிக் கொண்டாள்.

(வி - ம்.) கொண்டு - கொள்ள; போக - போய் : வினையெச்சத் திரிபுகள்.

நாய்கன் என்றது கந்துக்கடனை. (௧௨௫)

௩௮௮. காியவன் கன்னற் கன்று
பிறப்பினைத் தேறறி யாங்கப்
பெரியவன் யாவ னென்ன
நீயெனப் பேச லோடுஞ்
சொாிமலர்த் தாரும் பூணு
மாரமுங் குழையுஞ் சோரத்
திருமலாக் கண்ணி சிந்தத்
தெருமந்து மயங்கி விழ்ந்தான்.

(இ - ள்.) கரியவன் கன்னற்கு அன்று பிறப்பினைத் தேற்றியாங்கு - (இவ்வாறு) கண்ணன் கன்னனுக்கு முற்காலத்திற் பிறப்பினைத் தெரிவித்தாற் போல (ஒரு கதை முகத்தால் உணர்த்தியவுடன்); அப் பெரியவன் யாவன் என்ன - சீவகன் 'தங்களாற் கூறப்பட்டவன் யாவன்?' என்று வினவ, (ஆசிரியனும்); நீ எனப் பேசலோடும் - நீயென்று கூறினுகை; சொரி மலர்த் தாரும் பூணும் ஆரமும் குழையச் சோர - தேன் சொரியும் மாலையும் அணிகலனும் முத்துமாலையும் குழைந்து சோர; திரு மலர்க்கண்ணி சிந்த - அழகிய மலர்க்கண்ணி சிதற; தெருமந்து மயங்கி வீழ்ந்தான் — உள்ளங் கலங்கி மூர்ச்சித்து விழ்ந்தான்.

(வி - ம்.) கண்ணி: முடிமாலை. பெரியவன்: அறிவினுற் பெரியவன், சீவகன். பேசலோடும்: ஓடு: உடனிகழ்ச்சி.

'இவ்வாறு' எனவும் 'உணர்த்தியவுடன்' எனவும் வருவிக்க. அன்பு மிகுதியான் மூர்ச்சை முந்திற்று. மூர்ச்சை — கையாறு.

கரியவன் - கண்ணன். அன்று - பண்டைக்காலத்திலே. தேற்றியாங்கு — தேற்ற என ஒருசொல் வருவித்துக்கொள்க. தெருமந்து - சுழன்று. (௩௧0)

௩௧௦. கற்பகங் கலங்கி வீழ்ந்த
வண்ணம்போற் காளை வீழச்
சொற்பகர் புலவன் வல்லே
தோன்றலைச் சார்ந்து புல்லி
நற்பல குழீஇய தம்மா
னவையறத் தேற்றத் தேறிக்
கற்புனை திணிதிண் டோளான்
கவலைநீர்க் கடலுட் பட்டான்.

(இ - ள்.) கற்பகம் கலங்கி வீழ்ந்த வண்ணம்போல் காளை வீழ - கற்பகம் நிலைகுலைந்து வீழ்ந்த தன்மை போலச் சீவகன் விழுதலாலே; சொல் பகர் புலவன் வல்லே தோன்றலைச் சார்ந்து புல்லி - 'சொலல் வல்ல' ஆசிரியன் விரைந்து சீவகனைச் சேர்ந்து தழுவி; நல்பல குழீஇய தம்மால் நவை அறத் தேற்ற - சந்தனம் முதலிய கூட்டுப் பொருள்களாற் செய்த குழம்பினுற் சோர்வு நீங்கத் தேற்றியவுடன்; கல்புனை திணிதிண் தோளான் தேறி - கற்றூண் போன்ற அணி செய்யப்பட்ட திண்ணிய தோளினுன் தெளிந்து; கவலை நீர்க்கடலுள் பட்டான் - கவலைக் கடலிலே வீழ்ந்தான்.

(வி - ம்.) சீவகன் வண்மையிற் சிறந்தவன் ஆதலின் அவன் நிலை குலைந்து வீழ்ந்ததற்குக் கற்பகத்தை உவமையாகக் காட்டினுர்.(௩௧௧)

௩௬௧. இனையைநீ யாய தெல்லா
மெம்மனோர் செய்த பாவ
நினையனீ நம்பி யென்று
நெடுங்கணீர் துடைத்து நீவிப்
புனையிழை மகளிர் போலப்
புலம்பனின் பகைவ னின்று
னினைவெலா நீங்கு கென்ன
நெடுந்தகை தேறி னானே.

(இ - ள்.) நம்பி நீ இனைமை ஆயது எல்லாம் எம்மனோர் செய்த பாவம் - நம்பியே நீ இந்நிலையினை ஆனதெல்லாம் எம் போல்வார் செய்த தீவினை ; நீ நினையல் என்று - நீ (சென்றதை) நினையாதே என்று ; நெடுங்கண் நீர் துடைத்து நீவி - நீண்ட கண்களினின்று வடியும் நீரைத் துடைத்து, மெய்யைத் தடவிக் கொடுத்து ; நின் பகைவன் நின்றான் - நின் பகைவன் இருக்கிறான் (ஆதலின்) ; புனை இழை மகளிர் போலப் புலம்பல் - அணிகலன் அணிந்த பெண்களைப்போல வருந்தாதே ; நினைவு எலாம் நீங்குக என்ன - எல்லாக் கவலைகளையும் விடுக என்று (ஆசிரியன் தேற்ற) ; நெடுந்தகை தேறினான் - சீவகன் தெளிந் தான்.

(வி - ம்.) 'நீர் துடைத்து' என்றது அரற்று. (யாது செய்வே னென்றல்) 'நினைவெலாம்' என்றது அவலம் (வருத்தம்). இங்ஙனம் அவலம், கவலை, அரற்று, கையாறு என்னும் நான்கு மெய்ப்பாடும் கூறப்பட்டமை தெளிக. 'எம்மனோர் செய்த பாவம் நீங்குகை காரணமாக நினையல்' என்றும் ஆம். (௩௬௧)

௩௬௨. மலைபக விடிக்குஞ் சிங்க
மடங்கலின் முழங்கி மாநீ
ரலைகடற் றிரையிற் சீறி
யவனுயிர் பருக லுற்றுச்
சிலையொடு பகழி யேந்திக்
கூற்றெனச் சிவந்து தோன்று
மிலையுடைக் கண்ணி யானை
யின்னணம் விலக்கி னானே.

(இ - ள்.) அவன் உயிர் பருகல் உற்று - கட்டியங்காரன் உயிரை உண்ண விரும்பி ; மலைபக இடிக்கும் சிங்க மடங்கலின் முழங்கி - மலை பிளக்கத் தகர்க்கும் சிங்கக்குட்டி போல முழங்கி ; மாநீர் அலைகடல் திரையின் சீறி - பெரிய நீர்ப்பரப்பான கடலலை போல ஆர்த்து, சிலையொடு பகழி ஏந்தி - வில்லையும்

கணையையும் எடுத்துக் கொண்டு; கூற்று எனச் சிவந்து தோன்றும் இலையுடைக் கண்ணியானை - கூற்றுவன் போல முகஞ்சிவந்து நின்ற இலை மிடைந்த மலர்க்கண்ணியானை ; இன்னணம் விலக்கினான் - இவ்வாறு கூறித் தடுத்தான்.

(வி - ம்.) தந்தையைக் கொன்றவனைக் கொல்லாமை விலக்கல் அருமையின் மேற்கூறுகின்ற கூற்றான் விலக்கினமை தோன்ற, 'இன்னணம்' என்றார்.

[நச்சினார்க்கினியர் 'சிங்கமடங்கலிற் சீறி' எனவும் 'திரையின் முழங்கி' எனவும் மாற்றிக் கூட்டுவர்.] (கூகூ)

நகூந. வேண்டுவ னம்பி யானோர்
விழுப்பொரு ளென்று சொல்ல
வாண்டகைக் குரவிர் கோண்மின்
யாதுநீர் கருதிற் றென்ன
யாண்டுநே ரெல்லை யாக
அவன்றிறத் தழற்சி யின்மை
வேண்டுவ லென்று சொன்னான்
வில்வலா னதனை நேர்ந்தான்.

(இ - ள்.) நம்பி யான் ஓர் விழுப்பொருள் வேண்டுவல் என்று சொல்ல - நம்பியே! யான் ஒரு துன்பந்தரும் பொருளை விரும்புகிறேன் என்று கூற; ஆண் தகைக் குரவிர்! நீர் கருதிற்று யாது? கோண்மின் என்ன - 'பெருந்தகை ஆசிரியரே! நீவிர் கருதியது யாது! அதனைக் கொள்ளுக' என்று சீவகன் வினவ; அவன் திறத்து யாண்டு நேர் எல்லை ஆக அழற்சியின்மை வேண்டுவல் - கட்டியங்காரன் குலத்தளவில் ஓர் யாண்டின் அளவாக சீற்றமின்மையை விரும்புவேன்; என்று சொன்னான் - என்று விலக்கிக் கூறினான் ; வில்வலான் அதனை நேர்ந்தான் - சீவகன் உடன்படற்கரிய அதனை ஒப்பினான்.

(வி - ம்.) 'என்று கூற' எனவும் பாடம்.

வேண்டுவல் : அல் ஈற்றுத் தன்மைச் சொல் ; சந்தியால் னகரம் வந்தது. இர் ஈறு, 'கேளிர் வாழியோ' (குறுந்-உ அ0) என்றாற் போல இயல்பாய் நின்று விளியேற்றது ஆண்டகைமை கூறிற்று, கொலையை விலக்குவரோ என்று அஞ்சிக் கற்பித்த முகத்தான்; இதனால் அரசனென்று ஆசிரியனைச் சீவகன் உணர்ந்தானாயிற்று. திறம் - குலம். வல்லான் : எதிர்மறை யாகாது உலக வழக்காய் உடன்பாடு உணர்த்திற்று. இது மேலும் கொள்க. கொள்+மின்=கோண்மின் என ளகரம் ணகரமாகத் திரிந்தது. இது மின் விகுதி பெற்ற முன்னிலையேவலொருமை வினைமுற்று. (உகச)

௩௧௪. வெவ்வினை வெகுண்டு சாரா விழுநிதி யமிர்த மின்னீர்
கவ்விய வெஃகி னின்ற கயக்கமி னிலைமை நோக்கி
யவ்விய மகன்று பொங்கு மழற்படு வெகுளி நீக்கி
யிவ்விய லொருவற் குற்ற திற்றெனக் கிளக்க லுற்றான்.

(இ - ள்.) அழல் படு வெகுளி நீக்கி - சீவகனுக்கு வந்த வெய்ய சினத்தை இங்ஙனம் மாற்றி; அவ்வியம் அகன்று - மனக் கோட்டம் இன்றி; வெவ்வினை வெகுண்டு சாரா விழுநிதி அமிர்தம் - தீவினையை வெகுண்டதனால் அது சாராத சிறந்த நிதியாகிய அமிர்தம்; எஃகு கவ்விய இன்னீரின் நின்ற - இரும்பு உண்ட இனிய நீரைப்போல நின்ற; கயக்கம் இல் நிலைமை நோக்கி - கலக்கம் அற்ற நிலைமையைப் பார்த்து; ஒருவற்கு உற்றது இவ்வியல் இற்று எனக் கிளக்கல் உற்றான் - ஒருவனுக்கு நேர்ந்ததான இத் துன்பம் இத்தன்மையானது என்று இயம்ப லுற்றான்.

(வி - ம்.) அமிர்தம் : இரத்தினத்திரயம். 'இவ்வியல் ஒருவன்' என்று தன்னைப் பிறன்போல் கூறினன், தன்மேல் அன்பால் வருந்து வன் என்று கருதி, மற்றும், சீவகன் மெய்யுணர்தலின் தன்னை விலக்கா னென்று இக்கதை கூறுகிறான். (௩௧௪)

௩௧௫. வானுறை வெள்ளி வெற்பின்
வாரண வாசி மன்ன
னூனுறை பருதி வெள்வே
லுலோகமா பால னென்பான்
றேனுறை திருந்து கண்ணிச்
சிறுவனுக் கரசு நாட்டிப்
பானிறக் குருகி னாய்ந்து
பண்ணவர் படிவங் கொண்டான்.

(இ - ள்.) வான் உறை வெள்ளி வெற்பின் வாரணவாசி மன்னன் - வானுலகில் உள்ள வெள்ளிமலையில் வாரணவாசி யென்னும் ஊரின் மன்னனாகிய; ஊன் உறை பருதி வெள்வேல் உலோக மாபாலன் என்பான் - ஊன் தங்கிய, ஞாயிறு போன்ற வெள்ளிய வேலேந்திய உலோக மாபாலன் என்பவன்; தேன் உறை திருந்து கண்ணிச் சிறுவனுக்கு அரசு நல்கி - தேன் பொருந்திய அழகிய கண்ணியை உடைய மகனுக்கு அரசினைக் கொடுத்துவிட்டு; பால் நிறக் குருகின் ஆய்ந்து - வெண்ணிற அன்னம் போல ஆராய்ந்து (தீமையை விலக்கி நன்மையைக் கொண்டு); பண்ணவர் படிவம் கொண்டான் - தவத்தினர் வடிவம் கொண்டான்.

(வி - ம்.) பருதிபோற் பகையாகிய இருளைக் கெடுக்கும் வேல். உலோகமா பாலன் : மா : வியங்கோளசையன்றி இசை நிறைத்து நின்றது ; புறனடை யான் வந்தது. (தொல். இடை. ௨அ); 'ஒக்கல் வாழ்க்கை தட்குமா காலே' (புறநா-௧௩௩) என்றாற்போல. (௩௬௬)

௩௬௬. வெஞ்சினங் குறைந்து நீங்க
விழுத்தவந் தொடங்கி நோற்கும்
வஞ்சமில் கோள்கை யாற்குப்
பாவம்வந் தடைந்த தாகக்
குஞ்சர முழங்கு தீயின்
கோள்கையின் மெலிந்திம் மூதூர்
மஞ்சுதோய் குன்ற மன்ன
மாடவீட் டகம்பு குந்தான்.

(இ - ள்.) வெம் சினம் குறைந்து நீங்க - கொடுஞ் சினம் குறைந்து நீங்கும்படி ; விழுத்தவம் தொடங்கி நோற்கும் வஞ்சம் இல் கொள்கையாற்கு - சிறந்த தவத்தைத் தொடங்கி நோற்கும் தூய கொள்கையையுடைய அவனுக்கு ; பாவம் வந்து அடைந்த தாக - தீவினைப்பயன் வந்துசேர்ந்ததாக ; முழங்கு குஞ்சரத் தீயின் - தணிவற்ற யானைத்தீ என்னும் நோயால்; கொள்கையின் மெலிந்து - தவம்புரிய இயலாமற் பசியினால் வாடி ; இம் மூதூர் - இப் பழம் பதியிலே ; மஞ்சுதோய் குன்றம் அன்ன மாட வீட்டகம் புகுந்தான் - முகில் தவழும் மலையனைய மாடங்களின் இடையே நுழைந்தான். (௩௬௭)

௩௬௭. உரைவிளை யாமை மைந்தன்
கேட்கிய வுவந்து நோக்கி
வரைவிளை யாடு மார்பன்
யாரவன் வாழி யென்ன
விரைவிளை யாடுந் தாரோய்
யானென விரும்பித் தீம்பாற்
றிரைவிளை யமிர்த மன்ன
கட்டுரை செல்க வென்றான்.

(இ - ள்.) உரை விளையாமை மைந்தன் உவந்து கேட்கிய நோக்கி - கதைமுடிவதற்கு முன்னரே சீவகன் மகிழ்வுடன் (ஐயம் நீங்க) கேட்பதற்கு நோக்கி ; 'வரை விளையாடும் மார்பன் யார் அவன் வாழி' என்ன - 'மலை தனக்கு நிகராகக் கருதி விளையாடும் மார்பினையுடைய அவன் யார்? அவன் வாழ்க!' என்று வினவ ; 'விரை விளையாடும் தாரோய்! யான்' என - 'மணம்

உலவும் தாரினனே! அவன் யானே' என்று ஆசிரியன் கூற விரும்பி - மேலே கேட்க விழைந்து; திரை விளை அமிர்தம் அன்ன கட்டுரை செல்க என்றான் - 'கடலில் விளைந்த அமிர்தம் போன்ற கதை மேலும் செல்வதாக' என்று சீவகன் வேண்டினான்.

(வி - ம்.) விளையாமை-முற்றுமுன்னர். கேட்கிய : செய்யிய என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். வரைவிளையாடும் மார்பன் என்றது மலையே தனக்கு நிகரென்று கருதி அதனோடு விளையாடுதற்குக் காரணமான மார்பையுடையன் என்றவாறு. விரை - நறுமணம். தீம்பால் திரை - பாற்கடல். (௩௬௮)

௩௬௯. பூத்தின்று புகன்று சேதாப்
புணர்முலை பொழிந்த தீம்பா
லேத்தறச் செல்ல வேவித்
தட்டவின் னமிர்த முண்பான்
பாத்தரும் பசும்பொற் றலம்
பரப்பிய பைம்பொற் பூமி
யேத்தருந் தவிசி னம்பி
தோழரோ டேறி னானே.

(இ - ள்.) சேதா பூத்தின்று புகன்று புணர்முலை பொழிந்த தீம்பால் - சிவப்புப் பசு மலர்களைத் தின்று விருப்பத்துடன் முலைகளில் இருந்து பெய்த இனிய பால்; ஏத்து அறச் செல்ல வேவித்து அட்ட இன் அமிர்தம் உண்பான் - முற்றும் வற்றிக் கலக்க வேகவைத்துச் சமைத்த இனிய அடிசிலை உண்பதற்கு; பாத்தரும் பசும்பொன் தாலம் பரப்பிய பைம்பொன் பூமி - தூய பசும் பொன் கலங்கள் பரப்பிய பொன் நிலத்திலே; ஏத்தருந் தவிசின் - புகழ்தற்கரிய இருக்கையிலே; நம்பி தோழரொடு ஏறினான் - நந்துகன் தோழரோடு அமர்ந்தான்.

(வி - ம்) சேதா : பண்புத்தொகை. பாத்தல் அரும்பசும் பொன் (இனியும் குற்றமின்மையால்) பிரிக்கவியலாத பசும்பொன்: ஓட்டற்ற பொன். (௩௬௯)

௩௭௦. புடையிரு குழையு மின்னப்
பூந்துகில் செறிந்த வல்கு
னடையறி மகளி ரேந்த
நல்லமிர் துண்ணும் போழ்தி
னிடைகழி நின்ற வென்னை
நோக்கிப்போந் தேறு கின்றான்
கடல்கெழு பருதி யன்ன
பொற்கலத் தேனக்கு மிட்டார்.

(இ - ள்.) பூந்துகில் செறிந்த அல்குல் நடை அறி மகளிர் - அழகிய ஆடையணிந்த அல்குலையுடைய, உணவு படைக்கும் முறையறிந்த பெண்கள்; புடை இரு குழையும் மின்ன ஏந்த - இருபுறத்திலும் குழைகள் ஒளிவிடக் கைகளில் ஏந்தி நிற்க; நல் அமிர்து உண்ணும் போழ்தின் - நல்ல உணவை உண்ணும்போது; இடைகழி நின்ற என்னை நோக்கி - இடைகழியிலே நின்ற என்னைக் (கந்துகன்) பார்த்து; போந்து ஏறுக என்றான் - வந்து அமர்க என்று கூறினான்; கடல்கெழு பருதி அன்ன பொன் கலத்து எனக்கும் இட்டார் - கடலில் தோன்றும் காலை ஞாயிறு போன்ற பொன் வட்டிலில் எனக்கும் உணவு படைத்தனர்.

(வி - ம்.) நடை என்றது சோறிடு முறைமையினை. இடைகழி- இல்லத்தில் ஒருறுப்பு; ரேழி என இக்காலத்தார் கூறுவதுமிது. (௩௯௦)

௩௦௦. கைகவி நறுநெய் பெய்து
கன்னலங் குடங்கள் கூட்டிப்
பெய்பெயென் றுரைப்ப யானும்
பெருங்கடல் வெள்ளிக் குன்றம்
பெய்துதூர்க் கின்ற வண்ணம்
விலாப்புடை பெரிதும் வீங்க
வையன தருளி னல்யா
னந்தணர் தொழில னானேன்.

(இ - ள்.) கைகவி நறு நெய்பெய்து - (உணவிலே) போது மென்னும் அளவும் நல்ல நெய்யை வார்த்து; கன்னல் அம் குடங்கள் கூட்டிப் பெய் பெய் என்று உரைப்ப - சருக்கரைக் குடங்களைச் சேர்த்துப் பெய் பெய் என்று கந்துகன் (பணி மகளிர்க்குக்) கூற; (அவர்கள் சொரிதலின்) யானும் பெருங் கடல் வெள்ளிக்குன்றம் பெய்து தூர்க்கின்ற வண்ணம் - நானும் பெரிய கடலிலே வெள்ளி மலைகளைப் பெய்து தூர்ப்பதைப்போல; விலாப்புடை பெரிதும் வீங்க-விலாவின் பக்கம் பெரிதும் பருக்கத் (தூர்த்து); ஐயனது அருளினால் யான் அந்தணர் தொழிலன் ஆனேன் - கந்துகன் அருளால் யான் அந்தணர் போல உண்டு அமைந்தேன்.

(வி - ம்.) [ஐயன்-சேவகன் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். 'ஐயனாகிய வின் அருளால்' என்பர்.]

விரைவினால் 'பெய் பெய்' என்று அடுக்கி வந்தன. இஃது இக்கால வழக்கு 'விரைசொல் அடுக்கே மூன்றுவரம் பாகும்' (தொல்-எச்ச-௨அ). அந்தணர் - அறவோர். இவர் தொழில் அமைதி அடைதல்.

கைகவி நறுநெய்-உண்போர் போதும்போதும்என்று கைகவித்து மறுக்குமளவும் பெய்யப்பட்ட நறிய நெய் என்றவாறு. "பூக்கமழ்

தேறல் வாக்குபு தரத்தர வைகல் வைகல் கைகவி பருகி'' (சிஎ - அ)
என்றார் பொருநராற்றுப்படையினும்.

'ஐயன்' என்பது சீவகனைக் குறிப்பதாகக் கோடலே காப்பியத்திற்குச் சிறப்பாகும். ஐயள் : முன்னிலைப் புறமொழி. (௩௭௧)

௨௦௧. சுரும்புடை யலங்கன் மாலைச்
சுநந்தையுந் துணைவன் றானும்
விரும்பின ரெதிர்கோண் டோம்ப
வேழவெந் தீயி னீங்கி
யிருந்தன னேம முந்நீ
ரெறிசுற வுயர்த்த தோன்றல்
கரும்புடைக் காளை யன்ன
காளைநின் வலைப்பட் டேன்றான்.

(இ - ள்.) சுரும்பு உடை அலங்கல் மாலைச் சுநந்தையும் துணைவன் தானும் - வண்டுகளையுடைய அசைதலையுடைய மாலை அணிந்த சுநந்தையும் கந்துக்கடனும்; விரும்பினர் எதிர்கொண்டு ஓம்ப - விரும்பி வரவேற்றுப் பேண; ஏமம் முந்நீர் எறி சுறவு உயர்த்த தோன்றல் கரும்புடைக் காளை அன்ன - காவலாகிய கடலில் துள்ளும் சுறாமீனை மேம்படுத்திய கொடியையுடைய தோன்றலாகிய, கரும்பை வில்லெனக் கொண்ட காளையைப் போன்ற; காளை நின் வலைப்பட்டு - காளையாகிய உன் தொடர்பிலே அகப்பட்டு; வேழ வெந்தீயின் நீங்கி இருந்தனன் என்றான் - கொடிய யானைத் தீயிலிருந்து நீங்கித் தங்கினேன் என்றான்.

(வி - ம்.) காளையின் வலையிற் பட்டதையும் யானைத் தீயினின்றும் நீங்கியதையும் மேல் வருவனவற்றால் அறியலாம்.

இவற்றை விளக்கிப் போகக்கருதியதனால், 'வலைப்பட்டு' என்றான்.

விரும்பினர் : முற்றெச்சம். வேழவெந்தீ - யானைத்தீ என்னும் நோய். ஏமமுந்நீர் - உலகிற்குப் பாதுகாவலாகிய கடல். எறிசுறவு: வினைத்தொகை. கரும்புடைக்காளை : காமன். காளை : அண்மைவிளி. (௩௭௨)

௨௦௨. நிலம்பொறுக் கலாத செம்பொ
னீணிதி நுந்தை யில்ல
நலம்பொறுக் கலாத பிண்டி
நான்முகன் றமர்கட் கெல்லா
முலம்பொறுக் கலாத தோளா
யாதலா லூடு புக்கேன்
கலம்பொறுக் கலாத சாய
லவருழை நின்னைக் கண்டேன்.

(இ - ள்.) நிலம் பொறுக்கலாத செம்பொன் நீள் நிதி நுந்தை இல்லம் - நிலத்தினுற் கொள்ள வியலாத மிகுதியான செம் பொன் நிதியை உடைய நின் தந்தையின் இல்லம்; பொறுக்கலாத நலம் பிண்டி நான்முகன் தமர்கட்கு எல்லாம் - அளவற்ற நலந்தரும் அசோகின் நீழலில் அமர்ந்த அருகன் அடியவர்கட்கு எல்லாம் இல்லம்; ஆதலால் வீடு புக்கேன் - ஆகையால் (தடையின்றி) உள்ளே சென்றேன்; உலம் பொறுக்கலாத தோளாய் - கற்றூணும் தாங்காத திண்ணிய தோளனே!; கலம் பொறுக்கலாத சாயலவருழை நின்னைக் கண்டேன் - அணிகளைத் தாங்க வியலாத மென்மையுடைய மகளிரிடையே நின்னைப் பார்த்தேன்.

(வி - ம்.) நிதி - திரள். எல்லா மூர்த்தமும் இவனுதலின், 'நான் முகன்' என்றார். மேலும், 'ஆதிவேதம் பயந்தோய் நீ' (சீவக. உ௫௬உ) 'மலரேந்து சேவடிய மாலென்ப' (சீவக. ௧௬௪0) என்பர்.

இல்லம் என்பதனைத் தமர்கட்கெல்லாம் என்பதன் பின்னரும் கூட்டுக. (௩௭௩)

௩0௩. ஐயனைக் கண்ணிற் காண
யானைத்தீ யதகங் கண்ட
பையண ஞகம் போல
வட்கயான் பெரிது முட்கித்
தெய்வங்கோ லென்று தேர்வேற்
கமிர்துலாய் நிமிர்ந்த தேபோன்
மோய்குரன் முரச நாணுந்
தழங்குரன் முழங்கக் கேட்டேன்.

(இ - ள்.) ஐயனைக் கண்ணின் காண - நின்னைக் கண்ணுற் கண்டேனுக; அதகம் கண்ட பை அணல் நாகம் போல யானைத்தீ வட்க - மருந்தினைக் கண்ட படத்தையும் அணலையுமுடைய பாம்பின் நஞ்சு நீங்குதல் போல யானைத்தீ கெடுதலாலே; யான் பெரிதும் உட்கித் தெய்வங்கொல் என்று தேர்வேற்கு - யான் மிகவும் அஞ்சித் தெய்வமோ என்று ஆராய்வேற்கு; அமிர்து உலாய் நிமிர்ந்ததே போல் - அமிர்து நிமிர்ந்து உலாவியதுபோல்; மொய் குரல் முரசம் நாணும் தழங்கு குரல் முழங்கக் கேட்டேன் - செறிந்த ஒலியுடைய முரசம் நாணுமாறு ஒலிக்கும் மொழி முழங்கக் கேட்டேன்.

(வி - ம்.) 'ஐய நிற்கண்ணின்' என்றும் பாடம் (இப் பாடமே தக்கது.) 'தெய்வமோ' என்று ஐயுற்றபோது, 'மகனே யென்று தெளியக் குரல்முழங்கக்கேட்டேன்' என்றான். அதகம்-மருந்து. இஃது அகதம் என்றும் வழங்கும் எனத் தெரிகிறது. 'எரிதழல் விடத்தை-

மலைமறை அதகம் மாற்றியாங்கு' (கல் - கிணமுயிருண்ட - ௬) தழங்குரல்: தழங்குகுரல் என்பதன் விகாரம்.

'வேழவெந்தீயின்நீங்கி' என்றும், (௪0௩) 'யானைத்தீவட்க' என்றும் (௪0௯) இருமுறைவருதலால், 'இவனிருக்கின்றமனையாதலின் இவனைக் காண்பதற்கு முன்னே குறைந்து, இவனைக் கண்டபின் பொன்றக் கெட்டது' என்பர் நச்சினார்க்கினியர் (௩௭௪)

௪0௪. கோட்டிளங் திங்கள் சூழ்ந்து
குலவிய திருவிற் போல
மோட்டொளி முத்தஞ் சூழ்ந்து
முருகுகோப் புளிக்குந் தாரோய்
கேட்டளப் பரிய சொல்லுங்
கிளரொளி வனப்பு நின்னைச்
சேட்டிளஞ் சிங்க மன்னாய்
சாதகஞ் செய்த வென்றான்.

(இ - ள்.) *கோடு இளந் திங்கள் சூழ்ந்து குலவிய திருவில் போல* - இரு முனைகளையுடைய பிறைமதியைச் சூழ்ந்து விளங்கும் வானவில்லைப் போல; *மோடு ஒளி முத்தம் சூழ்ந்து முருகு கொப்புளிக்கும் தாரோய்* - பெருமைமிக்க ஒளிரும் முத்த மாலையைச் சூழ்ந்து தேனை உமிழும் மலர் மாலையாய்!; *சேடு இளஞ் சிங்கம் அன்னாய்* - பெருமையுடைய இளஞ் சிங்கம் போன்றவனே!; *கேட்டு அளப்ப அரிய சொல்லும் கிளர் ஒளி வனப்பும்* - கேட்டு அளவிடற்கியலாத சொல்லழகும் விளங்கும் மேனியழகும்; *நின்னைச் சாதகம் செய்த என்றான்* - நின் பிறப்பை அறிவித்தன என்று கூறினான்.

(வி - ம்.) கோடு - நுனி, திருவில் - வானவில். மோடு - பெருமை முருகு - தேன். சேடு - பெருமை. சாதகம் - பிறப்பு. (௩௭௫)

௪0௫. கோளியங் குழுவை யன்ன
கோழுஞ்சிலை யுழவன் கேட்டே
தாளிய றவங்க டாயாத்
தந்தைநீ யாகி யென்னை
வாளியங் குருவப் பூணோய்
படைத்தனை வாழி யென்ன
மீளியங் களிற னையான்
மெய்ந்நெறி நிற்ப லென்றான்.

(இ - ள்.) *கோள் இயங்கு உழுவை அன்ன கொடுஞ்சிலை உழவன் கேட்டு* - கொலைத்தொழிலிலே பயிலும் புலியனைய,

கொடிய வில் ஏந்திய உழுவனை சீவகன் அதனைக் கேட்டு; வாள் இயங்கு உருவப் பூணோய் - ஒளிவிடும் அழகு அணிகளையுடையாய்!; தாள் இயல் தவங்கள் தாய் ஆ தந்தைநீ ஆகி-முயற்சியால் பிறந்த தவங்கள் தாயாக, நீ தந்தையாகி; என்னைப் படைத்தனை வாழி என்ன - என்னை ஆக்கினை, வாழ்வாயாக என்று கூற; மீளி அம் களிறு அனாய்! யான் மெய்ந்நெறி நிற்பல் என்றான் - பெருமையுடைய அழகிய களிறு போன்றவனே! யான் உண்மையான தவநெறியிலே நிற்பேன் என்று ஆசிரியன் கூறினான்.

(வி - ம்.) நல்வினையால், இக் கலைகளைக் கற்றுத் தான் வேறொரு பிறப்பானமை கூறினான்.

தாயாக என்பது ஈறுகெட்டது. உழுவை-புலி. தாள்-முயற்சி. மெய்ந்நெறி - தவநெறி. நிற்பல் : தன்மை ஒருமை. (௩௭௬)

௪௦௬. மறுவற மனையி னீங்கி
மாதவஞ் செய்வ லென்றாற்
பிறவற மல்ல பேசார்
பேரறி வுடைய நீரார்
துறவறம் புணர்க வென்றே
தோன்றறா டொழுது நின்றா
னறவற மலர்ந்த கண்ணி
நன்மணி வண்ண னன்னான்.

(இ - ள்.) நறவு அற மலர்ந்த கண்ணி நல் மணிவண்ணன் அன்னான் - நன்மணம் தன்னிடத்தே தங்க மலர்ந்த கண்ணியையுடைய நீல வண்ணனை கண்ணனைப் போன்ற சீவகன்; மறு அற மனையின் நீங்கி மாதவம் செய்வல் என்றால் - குற்றம் நீங்க மனையிலிருந்து நீங்கிப் பெருந்தவம் செய்வேன் என்றால்; பேரறிவு உடைய நீரார் பிற அறம் அல்ல பேசார் - பேரறிவு உடைய தன்மையோர் விலக்குஞ் சொற்களாகிய அறமல்லாதவற்றைக் கூறார்; துறவறம் புணர்க என்று தோன்றல் தாள் தொழுது நின்றான் — துறவறத்திலே செல்க என்று ஆசிரியன் தாளை வணங்கினின்றான்.

(வி - ம்.) ஒருவன் துறப்பேன்என்றால் அறிவுடையோர் விலக்கார் ஆதலின், இவனும் அதற்கு உடன்பட்டானெனக் கவியின் கூற்றாகவும் ஆக்கலாம். ['பேரறிவுடைய நீரார்மாதவஞ் செய்வல் என்றால்' என்று கொண்டு கூட்டுவர் நச்சினார்க்கினியர்.] (௩௭௭)

௪௦௭. கைவரை யன்றி நில்லாக்
கடுஞ்சின மடங்க லன்னான்
றெவ்வரைச் செகுக்கு நீதி
மனத்தகத் தெழுதிச் செம்பொற்

பைவிரி யல்கு லாட்கும்
படுகடல் நிதியின் வைகும்
மைவரை மார்பி னற்கு
மனமுறத் தேற்றி யிட்டான்.

(இ - ள்.) கைவரை அன்றி நில்லாக் கடுஞ்சின மடங்கல் அன்னான் - ஒழுக்கத்தின் எல்லை கடவாத, கொடிய சீற்றமுடைய சிங்கம் போன்றவன்; தெவ்வரைச் செகுக்கும் நீதி மனத்தகத்து எழுதி - தன் பகைவரை அழிக்கும் முறைமையை அவன் மனத்திலே கொள்ளுமாறு உருவாக்கி; செம்பொன் பைவிரி அல்குலாட்கும் படுகடல் நிதியின் வைகும் மைவரை மார்பினற்கும் - மேகலை அணிந்த அல்குலையுடைய சுநந்தைக்கும் கடல்போற் கிடக்கும் செல்வத்திலே தங்கிய, முகில் தங்கிய மலையனைய மார்பினன் கந்துகனுக்கும்; மனம் உறத் தேற்றி யிட்டான் - உள்ளத்திற் பொருந்துமாறு (தன் துறவைத்) தெளிவித்திட்டான். (௩௭௮)

௪௦௮. அழலுறு வெண்ணெய் போல
வகங்குழைந் துருகி யாற்றாள்
குழலுறு கிளவி சோர்ந்து
குமரனைத் தமிய னாக
நிழலுறு மதிய மன்னாய்
நீத்தியோ வெனவு நில்லான்
பழவினை பரிய நோற்பான்
விஞ்சையர் வேந்தன் சென்றான்.

(இ - ள்.) குழல் உறு கிளவி அழல் உறு வெண்ணெய் போல அகம் குழைந்து உருகி ஆற்றாள் சோர்ந்து - குழலனைய இனிய மொழியாள் (அவன் மொழி கேட்டு) தீயிற்பட்ட வெண்ணெய் போல உள்ளம் குழைவுற்று உருகிப் பொறாதவளாய்ச் சோர்வுற்று; நிழல் உறும் மதியம் அன்னாய் - ஒளி விடுந் திங்களைப் போன்றவனே!; குமரனைத் தமியன் ஆக நீத்தியோ எனவும் - சிறுவனைத் தனியனாம்படி துறந்தனையோ என்று வேண்டவும்; விஞ்சையர் வேந்தன் நில்லான் பழவினை பரிய நோற்பான் சென்றான் - விஞ்சையர் மன்னன் நில்லாதவனாகிப் பழைய வினை தீருமாறு தவஞ் செய்வதற்குச் சென்றான். (௩௭௯)

நாமகள் இலம்பகம் முற்றிற்று.

ஆகச் செய்யுட்கள் - ௪௦௮

தலைமை நிலையம்:

79, பிரகாசம் சாலை, சென்னை-1.

கிளை நிலையங்கள்:

திருநெல்வேலி-6.

மதுரை-1. கோயமுத்தூர்-1.

கும்பகோணம்-1. திருச்சிராப்பள்ளி-2.

மேலுறை திருவரங்கனார் அச்சகத்தில்
அச்சிடப்பெற்றது.